மெய்கண்ட நூல்கள்

(உரைநடை)

ஆசிரியர்:

கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை M.A., M.L.,
அட்வகேட்,
தாகூர் சட்ட விரிவுரையாளர்,
திருநெல்வேலி.

பதிப்பாளர்:

ஸ்ரீ நாராயணசாமி முதலியார் அவர்கள்,
(Retired Dpty. Registrar of Co-operative Societies)
தலைவர்,
தொண்டை நன்னாட்டுச் சைவ சித்தாந்தக் கழகம்,
காஞ்சிபுரம்.

காஞ்சிபுரம்
குமரன் அச்சகத்தில் பதிப்பிக்கப்பெற்றது.
1938

விலை ரூ. 2/8.

தொண்டை நன்னாட்டுச்
சைவ சித்தாந்த கழகத்திற்காக
காஞ்சீபுரம்
“குமரன் அச்சகத்தில்”
பிரசுரிக்கப்பட்டது.
பிரதிகள் 1000.

பதிப்புரை.

சைவ சித்தாந்தத்தின் உண்மைகளை ஆராய்ச்சி முறையில் அங்கை நெல்லிக்கனியென விளக்குவன சித்தாந்த சாத்திரம் எனப்படும் மெய்கண்ட நூல்கள் பதினான்குமே. அவை நம் தாய்மொழியாகிய தமிழ் நூல்களாகவே இருப்பினும், தமிழைமட்டும் பயிலப்பெற்ற இக்காலத்தில், அவற்றின் உட்கருத்துக்கள் பெரும்பாலாருக்கு அறிதற்கரியனவாயிருக்கின்றன. ஆதலின், அந்நூல்களை உரைநடையாக எழுதி வெளியிடுதல் நலமாகுமென்று யான் கருதினேன். என் கருத்தைச் சென்னை சைவசித்தாந்த சமாஜத்தின் அமைச்சாளராகத் திருவாளர் M பாலசுப்பிரமணிய முதலியார் B.A., B.L. அவர்கள் ஆமோதித்தார்கள்.

அக்கருத்தை முடிக்க இறைவன் திருவுளம் பற்றினன்போலும் என்னுமாறு திருநெல்வேலி உயர்திரு. கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை M.A. M.L., அவர்களைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. அப்பொழுது யானும் உயர்திரு. பாலசுப்பிரமணிய முதலியாரும் அவர்களுக்கு எங்கள் கருத்தைத் தெரிவித்து அதனை எழுதித்தரும்படி வேண்டினோம். அவர்கள் அதற்கிசைந்து இந்நூலை எழுதித்தந்தார்கள்.

யான் சின்னாட்களாகக் காஞ்சிபுரத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ள தொண்டை நன்னாட்டுச் சைவசித்தாந்தக் கழகத்தின் தலைமை ஏற்று அதனை நடத்தித் தொண்டாற்றி வரும் பேறு பெற்றுள்ளேனாதலின், அக்கழகத்தின் சார்பில் இதனை வெளியிடக் கருதி அவ்வாறே செய்ய, இறைவன் திருவருளால் இந்நூல் விரைவில் வெளிவருவதாயிற்று.

இந்நூல் எழுதித்தந்த திருமிகு பிள்ளையவர்கள் தமிழ்ப் புலமையினையும், தமிழும் சைவமும் தழைத்தினிதோங்கச் செய்தலே தம் வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாகக் கொண்டு வாழ்பவரென்பதையும் உலகமறிந்ததேயாதலின், அவரைப் பற்றி யான் புகழ்ந்தெழுதுவது மிகையாகும். அவர்கட்கு இத்தகைய செயலைச் செய்தற்கு மனவெழுச்சியளித்தல் இயல்பே. எனினும் எங்கள் சொல்லை மறுக்காமையினால் இந்நூலை எழுதித் தந்த பேருதவிக்குக் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை அவர்களுக்கு இக்கழகம் என்றும் மறவா நன்றியறிதலுடையதாகின்றது.

இந்நூலை அச்சிடுங்கால், தாம் பல வேலைகளுக்கிடையில் நின்றுந்த நேரங்களில் அச்சுப்படிகளை ஆராய்ந்து திருத்தித்தந்த, இத்தகைய சாந்தமும் பொறுமையும் தமிழ்ப்புலமைச் சங்கங்களின் வளர்ச்சியில் ஆர்வமும் மிக்கவராகிய காஞ்சிபுரம் மெய்கண்டார் கழகச் செயலாளரும் காஞ்சிபுரம் பச்சையப்பன் உயர்நிலைப்பள்ளி ஆசிரியருமான திருமிகு க. வச்சிர வேலு முதலியார் B.A. L.T., அவர்களுக்கு இக்கழகத்தின் நன்றி உரியதாகின்றது.

இந்நூல் இனிது வெளிவருமாறு செய்வித்த எல்லாம் வல்ல இறைவனது திருவருளை எண்ணி வாழ்த்துகின்றோம்.

இங்ஙனம்,

டி. நாராயணசாமி முதலியார்,

தலைவர்,
தொண்டை
நன்னாட்டுக்கழகம்.

மெய்கண்டான் பாளையத் தெரு
(செங்குந்தர் பாளையம்)
"காவிரி அகம்"
காஞ்சிபுரம்.

முன்னுரை

பண்டைத் தமிழ் நன்மக்களது கடவுட் கொள்கையினை முற்றிலும் அறிதற்கான அகச்சான்று போதிய நூல்கள் கிடைத்திலவெனினும், அது இத்தகையதென்று உணர்தற்கு வேண்டிய குறிப்புக்கள் இன்றும் உள்ளன. கடவுள், உயிர், மெய் என்று மூன்று சொற்கள் இலக்கண நூலாருடைய இயல்பு வழங்குதலை நோக்குமிடத்து, இம்மூன்றினிடத்தும் முன்னோர் நம்பிக்கை கொண்டவரென்பது புலனாம். கடவுள் என்னுஞ் சொல் பேரறிவுடைய பெரும்பொருளையும், உயிர் என்னுஞ் சொல், சிற்றறிவுடையன பலவற்றையும், மெய் என்பது உடம்பையும் உணர்த்தும். உடம்பு அறிவில்லாதவையாய உலகத்தின் பகுதியேயாம்.

உடம்பும் உலகமும் முப்பத்தாறு தத்துவங்களால் ஆயவை யென்பதை நமது முன்னோர் உணர்ந்திருந்தனர். “[illegible] முதல முப்பத்தாறே” என்பதும் அது. அம்முப்பத்தாறும் உடம்பினுள் அடங்குதலின் உடம்பைக் குறிக்கும் மெய்யென்ற சொல் அம்முப்பொருள்களைக் குறிக்க வழங்கவே, மெய்யென்னும் பொருளுடைய தத்துவம் என்ற சொல்லை அம்முப்பத்தாறையுங் குறிக்க வடநூலார் பயன்படுத்தினர். ஆதலின் தத்துவம் முப்பத்தாறு என்று பேசுதல் மரபாயிற்று. முப்பத்தாறு தத்துவத்தின் தொகுதியே உலகம் ஆதலின் கடவுள், உயிர், மெய் என்பன, கடவுள், உயிர், உலகம் எனினும் ஒக்கும்.

என்று முன்னர் முப்பொருள்களைக் குறிக்குங் கடவுள், உயிர், மெய்யென்று பழந்தமிழ் வாய்பாடு பிற்காலத்தே சிறிது மாறுபட்டது. இம்முப்பொருள்களின் தொடர்பை விளக்க

கூறிய பெரியார், கடவுள் உயிர்க்குயிராய் உயிர் தோறும் படிந்து அவற்றை இயக்கு முதல்வனாதலின் அவனைப் பதி யென்று வழங்கினர். உயிர்கள் சிற்றறிவுடையனவாய் ஒரு தலைவனை உடைமையால் அவைகள் மனிதன் கட்டுண்ட மாடு களைப்போலவன. அம்மாக்களுட் சிறந்தமை பசுக்களாதலின், அவனோ உயிர்களைப் பசு என்ற பெயர்ச் சொல்லால் வழங்க லாயினர். 'எழுபிறப்பும் பசுக்கள்' என்றதூஉமது. உயிர் கள் கடவுளை அறிய வொட்டாமல் அவற்றின் அறிவினை மறைக்கும் மலமும், வினையும், சடமாகிய மூலமாகிய மாயை யும் நீரினை மறைக்கும் பாசம் போறுதலின் அவைகள் பாச மெனப்பட்டன.

வையகத்துருவினா மலரா அறிவினைப்
புலனிரை மறைத்த புணர்ப்பது போலக்
குளிர்கொண்டுறையுந் தெளிநீர் வாவியைப்
பாசடை மறைக்குங் கூடற் பெருமான். (கல 9)

என்ற கல்லாடச் செய்யுட் பகுதியுள் இக்கருத்து அமைந்திருத்தல் காண்க. ஆகவே, கடவுள், உயிர், உலகம் என்ற வாய்பாட்டிற்குப் பதிலாகப் பதி, பசு, பாசம் என்ற வாய்பாடு வழங்கலமைந்தது. வடநூலார் பதி யென்பது தலைவனையும் பசுவென்பது மும்மலப் பிணிப்புற்ற உயிர்களை யும், பாசமென்பது உயிரினைப் பிணிக்கும் மும்மலத்தளையை யும் உணர்த்துமெனப. இவ்வாய்பாட்டினை இறை, உயிர், தளை யென வடநூற்போக்கிற்கு ஏற்பச் செந்தமிழ் மொழியா லுரைத்தலுமுண்டு.

மாய், ஆ என்ற இருசொற்கள் சேர்ந்து மாயா என்றும், அது எல்லாச் சடப்பொருள்களும் ஒடுங்குதற்குமிடமாக

தோன்றுதற்கும் அடிப்படையான சடப்பொருளையும் பொருட் படும்.

மாயதல் என்பது மறைதல், அழிதல், ஒடுங்குதல் என்ற பொருளுடைமையால், எல்லாம் ஒடுங்குதற்கு இடமாவது எதுவோ, அது மாயையெனப்பட்டதென்பாருமுளர். எவ்வாறாயினும் அச்சொல் தமிழென்பது தெளிக. கடவுள், உயிர், மாயா அல்லது மாயை என்ற வாய்பாடே கொள்ளற் பாலதே.

கடவுளைச் சிவமென்ற பெயரால் சிறப்பாக வழங்குதல் தமிழ் மரபு. சிவமென்ற சொல் வடமொழியிற் புகுந்தபின் சிவனது தொடர்பைக் குறிப்பதற்குச் சைவம் என்ற சொல் எழுந்தது. சைவம் என்ற சொல்லை, 'சை' என்பதனடியாகப் பிறந்த தமிழ்மொழியாகக் கொள்ளுவாருமுளர். சை = செல்வம். சைவன் = செல்வன் "செல்வன கழலேத்துஞ் செல்வஞ் செல்வமே", என்பதனுள் அக்கருத்து விளங்குதல் காண்க.

சித்து என்ற சொல், சிற்று, என்பதன் மரூஉவாகும். சிறு என்பதனடியாய்ப் பிறந்த அம்மொழி, நுட்பமானது என்ற பொருளுடையது. சிற்றம்பலம் என்றவிடத்தும் அப்பொருள் போந்தமை காண்க. அற்றம் என்ற சொல் முடிபினையுணர்த்தும். அது அந்தமென மருவியபின் அந்தமென்றாயிற்று. சித்து, அந்தம் என்ற இரண்டு சொற்களுடம் புணருங்கால் ஓசை நயத்தின் பொருட்டுச் சித்தாந்தமென்றாயின.

சிவநெறிச் சார்பான நுட்பமான முடிபுகளையுடைய தெதுவோ அது சைவசித்தாந்தமெனப்படும். இங்ஙனம்

பொருள் கோடல் தமிழ்முறை. 'சித்த', 'அந்தம்' என்பவற்றை வடசொற்களாகக் கொள்ளுமிடத்து, சித்தாந்தம் என்பது முடிந்த முடிபெனப்பொருள்படும். பிற சமயங்களின் முடிபுகளுக்கு மேம்பட்ட முடிபாயுள்ளது சித்தாந்தம் எனப்படும். வேதாகமப் பொருளொருமை காண்பார், வேதத்தின் முடிபு வேதாந்தம், வேதாந்தத்தின் முடிபு சித்தாந்தமாதலின் "வேதாந்தத் தெளிவாம் சைவசித்தாந்தம்" என்றார். சைவசித்தாந்தமென்னுஞ் சொற்றொடர் திருமூலர் முதலிய திருமந்திர நூலுட்டெளிவாகக் காணப்படுகின்றது.

கற்பன கற்றுக்கலை மன்னுமெய்யோக
முற்பத ஞானமுறை முறை நண்ணியே
தோற்பதமே வித்துரி சற்று மேலான
தற்பரங் கண்டுளோர் சைவ சித்தாந்தரே,

பட்டினத்தடிகள் பதினோராந் திருமுறையுள் "சைவ சித்தாந்தத் தெய்வ ஆகமத்தை", என்றது காண்க. சைவ சித்தாந்தக் கொள்கைகள் தொல்காப்பியம், திருவள்ளுவம், சங்க இலக்கியங்கள் என்பவற்றுட் குறிப்பாகவும், பன்னிரு திருமுறைகளில் வெளிப்படையாகவும் அறியக்கிடப்பன. அவற்றைப் பிற்காலத்தில் செவ்விதிற் றொகுத்தும் வகுத்தும் விரித்தும் நூன்முறையாக அறிவுறுத்தும் பனுவல்கள் பலவாயினும் அவற்றுட் சிறந்தவை, மெய்கண்ட நூல்கள் பதினான்குமேயாம். அவை திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார், சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார், இருபாவிருபஃது, உண்மைவிளக்கம், சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், வினா வெண்பா, கொடிக்கவி, போற்றிப்பஃறொடை, நெஞ்சுவிடு தூது, உண்மைநெறி விளக்கம், சங்கற்பநிராகரணம் என்பன.

உந்திகளிறு உயர்போதஞ் சித்தியார்
பிந்திருபா வுண்மை பிரகாசம்—வந்தவருட்
பண்புவினா போற்றிகொடி பாசமிலா நெஞ்சுவிடு
உண்மைநெறி சங்கற்ப முற்று.

இவற்றுள் திருவுந்தியாரும் திருக்களிற்றுப்படியாரும் செந்தமிழ் அருள் நூல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு செய்யப் சிவாகமப் பொருளைப் பின்பற்றியவை. தமிழ்நாட்டுச் சைவசித்தாந்த மடத்துச் சபையார் எழுந்த ஏனைய சமயங்களுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டினை நன்கு எடுத்துக்காட்டி முன்னையவை உயர்வை நிலைநாட்டும் பொருட்டு இயற்றப்பட்ட நூல்களுள் தலைசிறந்தது சிவஞானபோதம். அதன் பொருளை விரித்து முதற்கண் பிறசமயக் கொள்கைகளைக் கூறி மறுத்துப் பிறவற்றை மறுக்கும் புறப்பகுதியாய பரபக்கமும், சித்தாந்த உண்மை தெரிக்கும் அகப்பகுதியாய சுபக்கமும் ஆக இரு பகுதியுடையதாய் இயற்றப்பட்டது சிவஞான சித்தியார். பரமாசாரியராகிய மெய்கண்ட தேவ நாயனாரை வழிபட்டு வினை முதற்கான, சித்தாந்த நூல்களை விரித்து உணர்த்துவது இருபாவிருபஃது என்னும் நூலாகும். முப்பத்தாறு தத்துவங்களின் இயல்பையும், உயிர், பதி, என்பவற்றின் தன்மையையும், திருக்கூத்தின் பொருளையும், ஐந்தெழுத்துண்மை கருதப் பெருமான் திருவருளில் இலங்குமுறையையுஞ் சுருக்கமாகத் தெளிவாகவும் ஒவ்வொரு பாக்களால் உணர்த்தும் நூல் உண்மைவிளக்க மெனப்படும். சிவப்பிரகாசம் உயிர்களின் பெத்த முத்தி நிலைகளை விளக்குமுகத்தான் சித்தாந்த உண்மைகளைத் தொகுத்துக் காட்டுவது. திருவருட்பயன் ஆகிய குறள் வெண்பாவினால் அமைந்து மெய்ப்பொருளியல்பைப் பத்து அதிகாரத்தால் இயம்பு-

விளக்குநர் வீட்டுப் பால்வழுவாயது நிறைவுப் பயன். காட்சி, காட்டுவது, காண்பான் எவைபற்றின் நுண்ணிய இயல்பைக் கேள்வி வாயிலாக உணர்த்துவது வினாவெண்பா. கூத்தப் பெருமானைக் குருவாக்கி முகந்தான அனுபவங்களைத் தெரிவிக்கும் நூல் போற்றிப் பஃறொடையாகும். தில்லையிற் கொடியேற்ற முகத்தான் ஞானதீக்கைச் சிறப் புணர்த்தும் நூல் கொடிக்கவியெனப்படும். குருவாய் இறைவனையடையும் நெறியைத் தூதுவிடும் வாயிலாக நூலை நெஞ்சிற்கு முறையைத் தெரிவிப்பது நெஞ்சுவிடுதூது. சைவசித்தாந்தத்துட் பெரும்பாலும் நாட்டியமைந்த பத்தும் உண்மைநெறிவிளக்கத்துள் தெள்ளிதில் ஓதப்படும். மாயா வாத மதத்தையும் சிவஞானசித்தியார் பரபக்கத்துட் கூறப் பட்டனவாகிய அகப்புறச் சமயங்கள், அகச்சமயங்கள், என்பவற்றையும் எதிர்கொண்டு மறுத்து, அவற்றிற்குஞ் சைவ சித்தாந்தத்திற்குமுள்ள வேற்றுமையை நன்கறிந்து உணர்த்தும் இந்நூல் சங்கற்பநிராகரணமாகும்.

மேற்கூறிய ஒவ்வொரு நூலினும் பல உண்மைகள் பலவாறாக ஓதப்பட்டிருத்தலின், சைவசித்தாந்தக் கருத்துக் களை முற்றிலும் அறியவேண்டுவார் பதினான்கு மெய்கண்ட நூல்களையுங் கற்றுணர்தல் அவசியமாகும். அவை இலக்கண இலக்கிய நயமுறச் செய்யுள் வடிவாயிருத்தலின், அவற் றின் பொருளை எளிதாக யாவருக்கும் இனிதுவிளக்கும் உரை நடை நூலாக இந்நூல் இயற்றப்பட்டுள்ளது. இந்நூலுள் முதற்கண், திருவருட்பயன் முதலியவற்றுட் போந்த அரும் பதங்கட்குக் கருத்தாக்கமும் இறுதியாகச் சிவஞானசித்தியார் பரபக்கம் சங்கற்ப நிராகரணம் என்பவற்றுட் போந்த பிறசமய மதக் கொள்கைகளுமே எடுத்தியம்பப்பட்டன. சிவ

னான தீக்கியார் படிக்கநூல் தந்துவைத் கருத்துக்களைத் தெரிக்குந் தமிழ்ச்சொற்றொடர்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுட் போந்த குறைகளை அறிஞர் நிரப்புவாராக.

இந்நூலின் அச்சியற்றுவிக்கும் பெருமை, தொண்டை நன்னாட்டுச் சைவசித்தாந்தக் கழகத்தலைவராகிய சைவத் திருவாளர் கி. நாராயணசாமி முதலியார் (Retired Deputy Registrar of Co-operative Societies and Special Magistrate) அவர்களுக்கே உரியது. சைவத்தையும் தமிழையும் வளர்ப்பதில் தலை நின்ற அவர்கள் செய்யும் நன்முயற்சிகள் யாவும் தழைத்தோங்குவனவாகுக. கைம் மாறு கருதாது அவர்கள் அளிக்கும் பெருநன்றிக்குத் தமிழுலகம் என்றுங் கடமைப்பட்டுள்ளது.

இந்நூலின் முதற்கோடு ஒத்துப்பார்த்து ஒழுங்கு செய்வதற்குப் பெருந்துணை புரிந்தவர் தற்காலத்தில் சைவ வானில் இணையற்று இலங்கிவருமிலங்குந் தமிழன்னையின் தவப்புதல்வராகிய காஞ்சிபுரம் பச்சையப்பன் உயர்நிலைப் பள்ளிக்கூடத் ஆங்கிலப் பேராசிரியர் திருவாளர் க. வச்சிரவேலு முதலியார் (வயிரவேலவனார்) அவர்கள் ஆவர். அவர்களது செந்தமிழ்ச்சேவை நன்றி நீடூழி நிலைபெறும் பொருட்டு இறைவன் திருவருளைச் சிந்திக்கின்றேன்.

கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை.

	மெய்கண்ட நூல்கள்		ஆசிரியர்
க	திருவுந்தியார்	.	திருவியலூர் உய்யவந்த தேவநாயனார்
உ.	திருக்களிற்றுப்படியார்	.	திருக்கடவூர் உய்யவந்த தேவநாயனார்
ங	சிவஞானபோதம்	...	திருவெண்ணெய்நல்லூர் மெய்கண்ட தேவநாயனார்
ச	சிவஞானசித்தியார்	.	திருத்துறையூர் அருணந்தி சிவாசாரியார்
ரு	இருபாவிருபஃது	...	௸
சா	உண்மைவிளக்கம்	...	திருவதிகை மனவாசகங் கடந்தார்
எ	சிவப்பிரகாசம்	.	கொற்றவன்குடி உமாபதி சிவாசாரியார்
அ	திருவருட்பயன்		௸
கூ	வினாவெண்பா	..	௸
க0	போற்றிப்பஃறொடை	.	௸
கக	கொடிக்கவி	...	௸
கஉ	நெஞ்சுவிடுதூது	...	௸
கங	உண்மைநெறிவிளக்கம்	...	௸
கச	சங்கற்பநிராகரணம்	...	௸

பொருளடக்கம்

சிவஞான சித்தியார்

சுபக்கம் 83-177

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

திருக்கைலாச சந்தான குரவர்களின் தோத்திரங்கள்

பரஞ்சோதி முனிவர்

அருட் குருக் கெழிற்கயிலை முழுதுணர வந்தருளிய
வாய்கள் போற்றி
தெருட்சிபெறு மெய்கண்டமல சந்தத்தார முனிவனித்
திருத்தாள் போற்றி
இருட் டிடமலத் தகல்சத்ய ஞானநிதி பனிசாலை
விழிகள் போற்றி
மருவியநு பரஞ்சோதி மாநகரில் குருபரன் கமல
மலர்கள் போற்றி.

மெய்கண்ட தேவர்

அல்லாத பரசமய வலைகளைத் தீர்த்தவினை
யகலவகல் புனற்பெண்ணை யயல நதி மெய்யமைய
பொல்லாத மிடமுதநூற் பதிதே யாய்
புனிதசிவா கமம்பொருள்டைப் பொருந்த மெய்யத்து
நில்லாத நிலையிருமந் தொன்று மொன்றா
நிற்குநிலை யிருபொருளை மெய்ய தெளிதோர் கம்மடு
வெல்லாத சிவஞான போதந் தொகுத்தான
மெய்கண்டான் சரணமுடி மேற் கொள்வாம்.
செறிய வாயிற் பெரியமால மையெப்போதும் செறிந்தாய
அறிவு நூலகனின் முடிவெல்லாம் பகாபத நவமாறி
வெறியிலாமை விளக்கியசிவ ஞானபோதந் தந்த
குறிசெய் நிகதி பூரணமை குருவினைப் பணிவாம்.

அருணந்தி சிவாசாரியா

முப்பொருளி னியல்பு பேதியல்பா நுவலாது
முறைமைவ வேறுயர்
செப்புசிவாகமங்களின்றன் பொருளொருமை பெறவுணர்ந்து
திருமுனை ஞாலே
ஒப்பவிரி யாப்பதனுஞ் சித்தியெனும் வழிநூலா
யொளிர்பிற காலத்
செப்பியோர் தெளிந்துய்ய மொழிந்தருணந்தி சிவ
னிணைத்தாள் போற்றி.

மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரியா

திருவருளுஞ் சாமமறை திகழ் பராசரன் மரபோன்
விரசுபான மறையுணர்வு விரிந்தொளிர புணர்ந்துமேவ
பருநமொடு கடந்தையான மறைஞான சம்பந்த
குருமணிதன் பதமலர்த்தாள் குறித்துருகிப் பரவிடுவாம்

உமாபதி சிவாசாரியா

அடியார்க் கெளிய னெனத்தில்லை
யண்ணல் லருளுந் திருமுகத்தின்
படியே பெற்றான் சாம்பர்க்குப்
பரம முத்தி யப்பொழுதே
உடலுங் கரையப் படைத்திட்டா
னுமாதிக் கையிலை யருமேறுகாரு
காத்திப் புரிகொற் றங்குடியார்
கமல மலரிற் கழல்போற்றி.

உ

திருக்கயிலாய பரம்பரைத்
தருமபுர ஆதீனத்து
24-வது மஹாசந்நிதானம்
ஸ்ரீலஸ்ரீ

சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த

பரமாசாரிய ஸ்வாமிகட்கு

"உரிமையுரை"

திருக்கயி லாயத் தனிச்சிவ பெருமான்
அருட்சந் தானத் தருள்மிகு மரபில்
மெய்கண் டார்வழி மேவிய வாய்ந்த
சைவத் தலைவர் ஞானப்ர காசர்
தம்பால் ஞானத் தனியருள் பெற்று
நம்பனைப் பணியும் ஞானசம் பந்தர்
தருமையில் நிறுவிய ஞானபீ டத்தமர்
அருமைப் பரம்பரை யார்வழி வந்த
இருபா னான்கெனும் பட்டத் தெழுந்தருள்
சண்முக தேசிக சற்குரு ராயர்
கண்போற் பதிநிலை காத்தருள் செய்வினர்
எண்ணரும் நன்னூ லெண்ணில வாக
அச்சேற் றியற்றி யறிவோர்க் களித்து
இச்சகத் தறிஞர் எவரு மேத்த
அழியாப் புகழ்படைத் தறிவுத் துறையிற்
கழிபெருங் கலைகள் காக்குங் கருத்தினர்
சிவமணங் கமழுந் தெளிதா லுரைநடை
பவமற ஞாலம் அச்சிற் படுத்தும்
வளம்பெறப் பொன்னருள் வள்ளலாம் வண்மை
யுளமிகு தேசிகர்க் குறுநல் லன்புடன்
தொண்டைநன் னாட்டுச் சைவக் குழுமம்
மண்டு காதலின் வழங்கிடு மிந்நூல்
கண்டுறு புடைத்தோர்க் களித்துத் தாழ்பணிவே

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருத்தருமபுர ஆதீனம்
24-வது மகா சந்நிதானம்
ஸ்ரீ சண்முக தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள்.

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதீனம்
21 ஆவது மகா சந்நிதானம்
ஸ்ரீ அம்பலவாண தேசிக சுவாமிகள்

கி. நாராயணசாமி முதலியார்

காஞ்சிபுரம் தொண்டை நன்னாட்டு சைவசித்தாந்தக் கழகத்தின் தலைவர்,

ரிடையர்டு கோவாப்ரேடிவ் டிபுடி ரிஜிஸ்ட்ரார்

& ஸ்பெஷல் மாஜிஸ்டிரேட், வேலூர்.

மெய்கண்ட நூல்கள்

திருவுந்தியார்

திருவுந்தியார்

இயல்பாகவே மலமற்றவராய், யாரும் அறிதற்கரிய ஒரு பரம்பொருளாகிய சிவபெருமான், தவமுதிர்ச்சியால் பக்குவமடைந்த உயிர்களுக்கு அருள் புரியும்பொருட்டு ஆசிரியனாகத் திருமேனி கொண்டெழுந்தருளி வந்து பரஞானத்தைக் கொடுத்து அவைகளைத் தன் தன்மை எய்தும்படி செய்தருளுவன்.

திருவடிப்பேறு பெற்ற பின்னும் நெடுநாட் பழகிய பழக்கத்தால் ஏற்பட்ட மல வாசனையை, ஒப்பற்ற திருவருள் வயமாய் நின்று ஒழிக்கப் பழகுதல் வேண்டும்.

ஆசிரியனாய் வந்த கடவுள் நல்கிய ஞானத்தைக் கொண்டு, நிட்டைநிலை கைகூடப் பெற்றவர் மீண்டும் பிறவார் என்றறிக.

சிவானந்தமானது எவ்வாறிருந்ததென்று சொல்ல முடியாது; அது சுட்டறிவினால் அறியத்தக்கதன்று.

ஒரே பரம்பொருளாகிய பெருமான் பலவுயிர்க்கும் உயிராய் நின்றும் ஐந்தொழில் நடாத்தியும் தலைவனாய் நிற்கின்றனன். அவனே நமது ஆண்டவன்.

நம் செயலென்பதும் நாமென்பதும் அற்றபின் எல்லாச் செயலும் இறைவன் செயலென்பது விளங்கும். அவன் தன்னையே நமக்குத் தந்தானென்று மகிழ்வோமாக.

மெய்கண்ட நூல்கள்

உள்ளம் உருகினாற்றான் அவர் உடனிருப்பது விளங்கும்; அல்லாத இடத்து அவரைத் தெளிந்தறிதல் இயலாது; அவர் கரணங்கடந்த மேலான ஞானச் செல்வரென்றறிக.

சுட்டறியும் ஆறு ஆதாரங்களில் அவனை வழிபட்டு யோக சமாதி யடைந்தபின் சுட்டற்று மேலிடத்தே செல்க; அதுதான் பரசமயப் பெருமானுக்கு இடம் என்று அறிக.

நினைந்தபோது தோன்றியும் நினையாதபோது தோன்றாமலும் இறைவன் இருக்கப்பெறும் நிலை, மேலான ஞானநிலையன்று. அது பாவனை நிலை. அந்நிலைக்கு அப்பாற்பட்டவன் கடவுள் என்றறிக.

ஐந்தெழுத்தினை வைத்து இறைவனை வழிபடும் ஞான முறையைப் பின்பற்றித் தனது அறிவைச் சிவஞானத்தோடு இரண்டறத் தொடர்பு படுத்திய தூய அறிவுடைய முதல்வனைக் காண்க.

உலக அறிவோடு கலந்தும் கலவாது நின்ற கடவுள், ஆராய்ச்சியறிவிற்குப் புலனாகான்; சுட்டறிவால் பாராமல் திருவருட் கண்ணால் அவனைப் பார்த்தல் வேண்டும்.

மூலையாகிய உடம்பினிலிருந்தவரை அந்தர வெளியாகிய முப்பதில் விட்டவர் எப்பொருளினும் பெரிய இறைவ ரென்றுணர்க. தவத்திற்குத் தக்க பயனளிக்கும் தலைவர் இவரே என்றுணர்க.

போக்குவரவின்றி ஒழிவற நிறைந்த ஞானமாகிய ஊரினையடைந்து, ஆராய்ச்சி ஒழிந்து நிற்கும் நிலையில் சிவம் விளங்கும். அந்நிலையில் ஆராய்ச்சி நிகழ இடம் இல்லை.

பாசத்தொடு கூடியிருந்த காலத்தில் மறைந்து நின்ற அருட்சத்தியை, உன்னை ஆட்கொள்ளுமாறு செய்யும் நிலையினிலே, ஆசிரியர் விளக்கியவுடன் அச்சத்தியோடு உடனாய் நின்று அருள் வழி ஒழுகுக.

எல்லாவகை உலகப் பற்றுக்களையும் அறுக்கவல்ல திருவருட்பற்றினைப் பற்றினால், அத்திருவருள் பிறபற்றுக்களை ஒழிக்கும். அங்ஙனம் பற்றொழியாது பாவிப்பதனை இறைவன் வெளிப்படான்.

உலகப் பற்றில்லாது மெய்ப்பொருளை உணர்கின்ற யோகிகள், தொங்குகின்ற மணியின் நாவைப்போல ஒன்றினும் பற்றுமல் அசைவற நிற்பர்.

உள்ளத்தினாலே இறைவனை நினைந்து அசைவற நிற்கும் யோகிகட்குத் திருச்சிலம்போசையாகிய நாததத்துவம் தோன்றும். அதன் வழியே சென்று ஐந்தொழிலை நடாத்தும் இறைவனைக் கண்டு வணங்குக. அந்நிருத்தப் பிரானுடன் நேர்பட ஒழுகுக.

இறைவன் அருளை மறவாது நிற்பின், மயக்கமும் பிறப்புணர்ச்சியும் தொலையும். அவ்வருளைப் பற்றி நிற்பதொன்றே ஈண்டுச் செய்யற்பாலது.

அங்ஙனம் அருள் வழி உறைத்து நிற்பின் ஒப்பற்ற அருட்சத்தியின் கணவராகிய பெருமான் தன்னைக் கருது முன் சுட்டறிவு ஒழியும்படி அறிவிற் பதிந்து நிற்பன். அவன் பிற வழியால் நினைதப் பெறமுடியாதவன் என்று அறிக.

ஆணவத்தோடு கூடிய நிலையாகிய இரவும், மாயையுடன் கூடிய நிலையாகிய பகலும் இல்லாத தூய ஞானத்தோடு கூடிய இன்ப வழியிலே இடைவிடாது, வினைதரு அந்தி விரைந்து சென்று பொருந்துக.

தன்னியல்பில, இறைவன், நூல்களால் பேசப்படும் பொருள்களும் பேசப்படாத பொருள்களும் அல்லாதவனா யிருந்தும், உயிர்களின் பொருட்டு அவையாய் நிற்கின்றனன். அதற்குக் காரணம் அவன் கருணையாகிய சத்தியோடு கூடி யிருத்தல் ஆகும்.

வெளிச்செல்லும் மூச்சுக்காற்றினை உள்ளே சென்று அடங்கும்படியாக மாற்றி, புறத்தே செல்லுங் கருத்தினைக் கருத்துக்குக் கருத்தாகிய கடவுள் பால் பதிவிப்பதே ஆற்றல் என்றறிக. பிற செயல்கள் துன்பந்தருவன ஆகும்.

சிவபெருமானாகிய கள்ளரோடு உடம்பாகிய வீட்டை யுடைய உயிர் கலந்து விட்டால் அதிலுள்ள சஞ்சிதமாகிய வினை களெல்லாம் அறவே ஒழியும். வீடும் எளிதாம் என்றறிக.

ஐம்பூதமும் மதியும் கதிரவனும் உயிரும் ஆகிய திரு மேனிகள் எட்டுங் கொண்டாராகிய இறைவர் திருவடியை இடைவிடாது தொட்டுக்கொண்டே நின்றவர் உலகத்தை விட்டார் ஆவர். விட்ட இடத்தே அவர் திருவடியே வீடா மென்றறிக.

தன்னுணர்ச்சியும் கருவிகளினுணர்ச்சியும் திருவரு ளிலே அடங்கி ஒத்த நிலை ஏற்படுதலே வீடடைதற்கு ஒத்த நிலை என உணர்க. ஒவ்வாத நிலை வீட்டு நெறிக்குப் பொருந்தாத நிலை என்றுணர்க.

அகவழிபாடும் புறவழிபாடும் ஒழிந்த அகண்ட வழிபாட்டிலே உலவாத இன்பம் உண்டென்றறிக. அந்நிலையிலே பந்தம் முளையாது.

தன்னுணர்ச்சி நழுவிய போதத்துரிய ஞானநெறி நின்றவர்க்குத் துன்பம் அகன்றொழியும். அல்லாதவர்க்குத் துன்பம் அகலாது.

எவற்றிற்கும் வித்தாகிய இருவினை நாடப் பெற்றுப் பாசமுளையைக் கைவிட்டவர்கள் பேரன்பு மிகுந்தவர்களாவார்கள். பேரன்பைப் பெற்றபின் பெறுதற்குரியது யாது?

சிவனைக் கூடுகின்ற இடம் இன்னதென்று குறித்துச் சொல்ல முடியாது. அறிவாரான உணர்த்த உணரும் ஞானமே அவனுக்கு எல்லை. அவ்வெல்லையைக் கூடினால் யான் எனதென்னும் செருக்கு அறும்.

இல்லறத்திலிருக்கினும் துறவறத்திற் புகுந்து அலைந்து திரியினும் ஞானமாகிய வாளினை உயிரின் பாதுகாப்புக்குத் துணையாகக் கைக்கொள்க. அங்ஙனங் கொள்ளாவிடின் வீடடைய முடியாது.

வீட்டினை நேராக அடைதற்குப் பயன்படாத வழி கூறும் பிறசமயங்களிற் புகுந்து நின்று உயிர்க்குறுதியை இழத்தல் கூடாது. பிறசமய உரைகளை மெய்யென்று நம்புதல் கூடாது.

உலக உணர்ச்சியும் தன்னுணர்ச்சியும் கடந்த தொண்டர்க்கு நனவிலேயே தூய மேனிலை உணர்ச்சி நிகழும். அவர்களே உண்மைத் துறவிகள் என்றறிக.

அத்தகைய ஞானிகட்கு ஊழினால் எய்தும் சிற்றின்பம் திருவருட் கண்ணால் உணரப்படுவதாகலின் பேரின்பமாகவே முடியும். ஆதலால் மேல் வினையின் காரியமாக வரும் உடம்பெடுத்தல் நிகழாது.

அவர் பேரின்பமான பெருந்தலைவியோடு கூடி ஒப்பற்ற இன்பத்தை நுகர்ந்துகொண்டிருத்தலினாலே, அந்நலத்தை விளங்கும் இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்டோர் பிற இன்பத்தை உணரார் என்றறிக.

பேய்க்கோட்பட்ட பெண்டிர்போல உயிரையும், பேய் போல நாயகனை கடவுளையும் கண்டறிந்தோர்களே கடவுளைக் கண்டவராவர். அங்ஙனம் தன்னை மறந்து திருவருட் பதிவுற்றவர்கள் குருடர்களே.

உடம்பினுள் பிராணனும் நாதகலையுங் கூடிச் சுழுமுனை வழியே உச்சியிற் சென்று சேரப்பெற்ற அருள் வழியில் நிலையுற்றோரே நாலாம் நிலையாகிய வீட்டினை எய்துவர். அவ்வருள் வெளியே நாதனுக்கு இடமென்றறிக.

சென்ற வழியெல்லாம் சிவன் வழி என்ற உணர்ச்சியோடு தன்செயலற்று நிற்கவேண்டும்.

பொன்னினலமைந்த கொழுவைக்கொண்டு வரகு விளையும் நிலத்தில் உழுவதால் பயனென்? அக்கொழுப்போல வந்தாய திருவருளின் தன்மையறிந்து உலக வாழ்வில் ஈடுபடாமல் சுட்டற்ற நிலையில் நிற்கவேண்டும்.

சுட்டியறியாது பொருள்களையெல்லாம் ஒருங்கேயறியும் பேரறிவுடையபெருமான் உயிரோடு கலந்து நின்று உதவுகிறனென்பதையறிந்து, அவனைச் சுட்டற்ற நிலை நின்று அறிய வேண்டுமென வுணர்க.

இறைவன் உயிரோடு கலந்தது தனது அருள் மிகுதி யால் என்க. தனியியல்பின அவன் உயிரின் வேறாவனாத லின், உயிர் இறைவனை விடுமென்ற கருத்தை விட்டொழிக. உயிர் முத்தியை யடைந்தாலும் உயிரேயென்றறி.

முத்தி பெறுவதற்குரிய முதன்மையுடைய உயிரின் பால் ஆணவமான மயக்கக் கொடி படர்ந்து, உடம்பாகிய பழம் பழுத்துப் பிறவி ஏற்பட்டது. அது முத்திக்குப் பகையாதலின், அப்பழத்தைத் தாக்கறுத்திடமில்லையாகப் திருநெறியிலே உறைதற்க.

எல்லாவகைப் படைப்பையுமுள்ளடக்கிய மாயையினைப் பற்றிநில்லாதே. அதற்கு மேலான பூரணப் பொருளாகிய சிவமே பற்றத்தக்கது.

உடம்பினுள் வாழும்போதே இறைஞானத்தின் பயனாம் பேரின்பத்தை நுகராது, உடம்பால் வரும் மயக்க மிக்க சிற்றின்பத்தை உண்டாவதால் பயப்படாத உயிர்களென உணர்க.

திருவடி சென்னிமேற் சூடி மெய்ஞ்ஞானம் நல்கியும், உள்ளத்தாமரையில் ஞானபூசையேற்றும் என்னை ஆட்கொள்ள வந்தவர் தமது திருவருட் சத்தியோடு வாழ்க.

உலகினர் யாவர்க்கும் பாசநீக்கத்தைச் செய்யவல்ல உய்யவந்த தேவநாயனாரது நூலினை உணர்ந்தார் உண்மை உணர்ந்தாராவர்.

திருவுந்தியார் முற்றிற்று.

மெய்கண்ட நூல்கள்

திருக்களிற்றுப்படியார்

திருக்களிற்றுப்படியார்

சத்தி, சிவம் என இரு தன்மையுடைய ஒருவரே உலகுக்குத் தாயுந் தந்தையுமாவர். அவர் தமது அருட் சத்தியுடன் சென்று பக்குவப்பட்ட உயிர்கட்கு அருள் புரிவர். எல்லாவுலகங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவராதலின் உயிர்களெல்லாம் தமது முயற்சியாலே அறியக்கூடாதவர். அப்பாற்பட்டாராய் உலகங்களிற் கலந்து அவற்றிற்றடக்குறாது நிற்பர்.

தம்மை யுய்விப்பான் எழுந்தருளிய ஆசிரியன் சொல் வழி நின்று, தம்மறிவிலே சிவம் விளங்குவதையுணர்ந்தவர் தலைவனையும் தம்மையுமுணர்வர். அவர் தம்மை மறந்து தலைவனோடு பொருந்தி நிற்பின், தலைவன் தன்மையையடைவர்.

ஒரு பேராசிரியர் தன் பால் ஞான நூல் கேட்கவந்த மாணவர்களை நோக்கி, 'எனது பசுபோதங்கெட்டுச் சிவானுபூதி நிலையில் நான் தெரிந்தபடி செருக்கற்று நீங்கள் கேட்பீர்களாக' என்று உபதேசஞ்செய்த நூலினைக் கேட்ட எனது ஆசிரியர் எனக்குச் சொன்னபடியே நான் உனக்குச் சொல்லுகிறேன். நீ அதனைக் கேட்பாயாக. (திருவியலூர் உய்யவந்த தேவ நாயனாரால் உபதேசம் பெற்ற ஆளுடைய தேவ நாயனார் தமக்கு உபதேசித்ததை இந்நூலாசிரியர் தமது மாணவருக்கு அறிவுறுத்துவதாகக் குறிப்பிக்கின்றார்.)

பரஞானமாகிய அருள் வெளியிலே நின்று பக்குவம் அடைந்த உயிர்களுக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும் கூத்தப் பிரான், என்னைப் பந்தப்படுத்தும் ஆணவமாகிய மூலமலம்

எனவே விட்டொழிப்படி, அநாதியே உயிர்க்குயிராய் நின்று உண்மை அறிவித்தருளி, பக்குவ காலத்திலே ஆசிரியனுடைய திருவுருக் கொண்டெழுந்தருளிவந்து ஆட்கொண்டனன். மாணவனே, நீ இதை அறிவாயாக.

அருள் வடிவுடைய மாதொருபாகன் அடியார்க்குத் தோன்றி மெய்யினை அறிவுறுத்தாவிடின், சிறந்த சமய நூல்கள் எவ்வாறு உளவாகும், ஆறு வகைப்பட்ட சமய ஒழுக்கங்கள் எவ்வாறு தோன்றும்? அவற்றின் பயனான யோக முயற்சியும் ஞானமும் எங்ஙனம் விளையும்? இறைவன் இங்ஙனம் வந்து உணர்த்தாவிடத்து அவன் பேரியல்பை யார் தாமே அறிய முடியும்?

மெய்ந்நூல் கற்றார்க்கு ஆசிரியன் அறிவுரை மாத்திரத்திலே உளதாகும் பெரும்பயன் விளையுமோ? கடல் நீர் குடித்தவர்க்கு விடாய் தணியாது. முகில் நீரை மொண்டு மழையாக நன்னீர் பொழிந்தால், அந்நீர் பயன்படும். அதுபோல அநுபவப் பயனை அறிவாசான் விளக்கினாலொழிய அறிய முடியாது.

மலமெல்லாம் நாற்றமுடையவாயினும் புனிதமமைந்த பசுவின் மலமாகிய சாணம் பிற மலங்களனைத்தையும் நீக்கும். அதுபோல ஆசிரியனும் மக்களுள் ஒருவனே எனினும், சிவன் அவனை நிலைக்களமாகக் கொள்ளுதலினால். அவன் பிறவியை ஒழிக்க வல்லவன் ஆவன் என்றறிக.

ஆசிரியனாய் வந்த கடவுள் நல்கிய ஞானநூலைக்கொண்டு நிட்டைநிலை கைகூடப்பெற்றவர், இறைவனை உலகிற்கு அப்பாற்பட்டவன் என்று கூறாமல், உலகெங்கணும், உயிர்களை

யாவற்றினும் அவன் கலந்து நிற்கும் நிலையை அனுபவத்தாற் கண்டவராவர்.

மெய்யுணர்வுடையோர் இறைவனை அகண்டமாகக் கண்டு வழிபடுவார் என்பது கருத்து.

அயனரி முதலிய தலைவர்களுக்கும் இறைவனுண்மை தெரிந்ததில்லை. அவனை அனுபவத்தாலுணர்ந்தவர்க்குந் தமது அனுபவம் எவ்வாறெனத் திட்பமாகக் கூறமுடியாது. வினாவுவார்க்கு அது அநுபவித்தவாறு இருந்தது என்பதே அவர் சொல்லக் கூடியது.

சார்ந்த பொருளில் அதுவதுவாய் நிற்குந் தன்மை உயிர்க்குளது. அத்தகைய உயிர் முடிபாகச் சாருந் தன்மையின் வைத்து இறைவன் தன்மை துணியப்படுவதன்றி உலகி லுள்ள பிறபொருளில் வைத்தும் அவனை அறியமுடியாது. ஏனெனின், எப்பொருளும் இறைவனுக்கு உவமையாவதில்லை. முடிபாகச் சாருந் தன்மை தவமிக்கோர்பால் காணப்படும்.

ஆற்று நீர் கடல் நீரோடு கலந்தபின், மீண்டும் ஆற்றிலே எதிர்த்து வரின் அது கடல் நீரின் தன்மையுடையதாம். அது போலச் சிவானுபூதிமான்கள் உடலிலே தங்கினும், புலன் வசப்படார்; சிவன் வயப்பட்டிருப்பர். அன்னோர் வாயிலாக இறைவன் நமது மலங்களைக் களைந்தொழிப்பன்.

சிவஞானிகளுக்குக் கரணங்களெல்லாம் சிவகரணமாய்த் திரிபுறுமை, பாலைநிலம் நெய்தலாகும்படி திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் பாடியதும், அப்பர்பிரான் பாம்புவிடம் நீங்கும்படி பாடியதும், முதலைவாய்ப் பாலனைச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் அழைத்ததும்பற்றி யுணர்ந்துகொள்க.

இறைவன் குருவாகி யெழுந்தருளியாட்கொள்ளு முன்னமேயே அருள் வீழ்ச்சியினாலே பக்குவமிக்க உயிர்கள், இறைவன் திருவடிக் கடைக்கண் பாலித்து ஆண்டபின்னர், சிவமாந்தன்மையைத் தாமே மெல்ல மெல்ல எய்திவிடுவர். அது தூக்கமிக்கானைப் படுக்கையில் இட்டபின், உறக்கத்தை மற்றவர்கள் அவர்களுக்குக் கொடுப்பதில்லாமல் அவர்களே நன்கு தூங்கிவிடுவதைப் போலும்.

தன்னுணர்ச்சியோடு ஆராய்ந்து தெரியமுயலாரால், இறைவன் முன்னிற்கப்பட்டான். உள்ளப்புலன்களெல்லாம் ஒடுங்கி அழியும்படித் தம்மை மறந்து அன்பு செயின் உள்ளம் உருகும்படியாக இறைவன் உடன் கலப்பன்.

பயன் கருதாது கைக்கொள்ளும் சிவபுண்ணியமாகிய சரியை கிரியைகளில் நிற்றல், நல்ல சிவயோகத்தினாலாதல், நல்ல சிவஞானத்தினாலாதல், யானெனதெனுந் தன்னுணர்ச்சி கெடும்படியாக யாராவது அன்புசெயின் யாருங்காண முடியாத பெருமான் வெளிப்பட்டுத் தோன்றுவன்.

சிவனறமெனப்படுவது, மெல்வினையும் இல்லறத்தார் ஆற்றுதற்கரிய வல்வினையும் என இருவகைப்படும். பிறவிக்கு ஏதுவாய வினைநீங்கும்படி, அவ்விரண்டனுள் உனக்குப் பொருந்தியதொன்றை நீ கடைப்பிடிக்க.

முதல்வனை வழிபடற்குத் துணையாவன இயற்றுவதும், பல்வகையாக அவனை வழிபடுவதும் எளிதாகச் செய்யக் கூடியவை என்னும் காரணத்தால், அவற்றை மெல்வினையென யாம் செப்பியதென்றறிக.

வரங்களைத் தரும் வயிரவ வேடங்கொண்டு வந்த பெருமானுக்குச் சிறுத்தொண்டர், தமது கரங்களினாலே கறியாக்

கும் பொருட்டுச்செய்த கொடுவினையாய பிள்ளைக் கொலை முதலியவற்றையே வல்வினையென்றேம்.

பாவமென்றும் பழியென்றும் பாராதே, அந்தணனாகிய தந்தையின் தாளினைச் சண்டேசுரர் சேதித்தபோது இறைவன் தானாகின்று தன்னுடைமையை அவர்க்களித்தான்.

வயலிலே கமரிற் சிந்திப்போன கட்டளைப்பொருளாகிய செந்நெலரிசி, செங்கீரை, மாவடு என்பனவற்றைச் சிந்திய விடத்திலேயே இறைவன் அமுது கொண்டருளும் பொருட்டுத் தன்னூட்டியையரிந்த அரிவாட்டாய நாயனார், பெருமானுக்கு அமுதமூட்டப்புக்க தமது பிறவியையும் அறுத்தனர். அவரை வல்வினைக்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கூறவொழிய வேறு எவ்வாறு அவர் பெருமையை எடுத்துப் பேசுவது?

தாம் அளவற்ற பேரன்பினாலே செய்யுஞ் செய்கையைச் சிவன் பொருட்டுச் செய்யுமுகத்தானே தம்மையும் அவனுக்கே மௌளகக் கொடுத்துத் தற்போதமழிந்தவர்களே வல்வினையாளர். தன்னுணர்ச்சியற்றுத் தன் செயலைச் சிவன் செயலாக்கிவிடவே, கொடுவினையாகத் தோன்றுஞ் செயல் பெரும் புண்ணியமாயிற்று. கடன் கொடுத்தவர்க்கே, கடனாளி தன் வேலையை உரியதாக்கிவிட்டால், கடனுந்தீர்ந்து தன் நிலத்தையும் பெற்றவனாதல்போலத் தன் செயலை இறைவனுக்கு உரியதாக்கிவிட்டால், கொடுவினையாகிய பாவமும் நீங்கிப் புண்ணியமும் உள்ளதாகும்.

ஆதாரயோகமென்றும் நிராதாரயோகமென்றும் யோகம் இருவகைப்படும். அவை இரண்டும் மேலான நிலையாகிய திருவடியினைச் சேர்ப்பிக்கும். ஆதாரயோகம் திருவுருவ வழிபாடாகும். அதாவது, உடம்பிலுள்ள ஆறு ஆதாரங்களிலே

பெருமானின் பலவகைத் திருமேனிகளை நினைந்து பேரன்பால் வழிபட்டு ஒன்றுமையுறுதல். நிராதாரயோகம் அகண்ட மான பெருமானை அருள் வெளியிலே நினைந்து அவனோடு ஒன்றுதலாகும்.

உடம்பினுள் ஆறு ஆதாரத்திலொன்றில் இறைவனது திருமேனியை ஆசிரியன் காட்டிய முறையிற் கற்பித்து அதனை எண்ண எண்ணத் தன்னுணர்ச்சியானது கற்பித்த நுண்ணிய வடிவத்தில் மறைந்தொழிய அவ்வடிவொன்றுமே தோன்றும். பின்னர் அவ்வடிவுந்தானுங்கவே தோன்றப் பெறுதலாகிய யோகமே ஆதார யோகமாம்.

நினைப்பிற் கொண்டொரு இறைவடிவத்தைக் கோடிப்பங்கில் ஒன்றாக நுண்ணியதாக எண்ணி நினைந்தால், நினைக்கின்றவனும் அதனை நுண்ணிய நிலையடைவன். பின்னர் நினைப்பான், நினைபொருளென்ற உணர்ச்சியும், செய்வது இன்னது என்ற உணர்ச்சியும் ஒழியவே நினைந்த ஒருபொருளே முழுதுமாயிருக்கும்.

ஓங்காரமாய ஐந்தெழுத்தே உமையொருபாகனாகிய பெருமானைக்காட்டவல்லதாகலின், அவ்வைந்தெழுத்து ஆறு ஆதாரங்கட்கு அடிப்படையாய நிற்கின்ற முறையையறிந்து, அம்மந்திரத்தின் நுண்பொருளை அறியப்புகுந்து, தன்னுணர்வு கெட்டால் உமை மணவாளன், மலமகல வந்தருளுவன்.

கற்பனை கடந்த பொருளாய எல்லாப் பொருளிலுங் கலந்துங்கலவாது, உயிரின் உய்திக்குமாறாய பொருளை அகற்றி, தன்னைநீங்காது உடன் நிற்கும் அருட்சத்தியோடு கூடிய பெருமானோடு வேற்றுமையற நிற்றல் நிராதாரயோக மாகும்.

ஞானக்கண்கொண்டு இறைவனைக் காண்கின்றயோகிகளே, அவனைச்சுட்டுணர்ந்த நிலையிற் காண்கின்றார்கள். தான் அவனென வேறு பிரித்தறியாது அவனைக் காண்கின்றவர்களே உள்ளபடி அவனைக் கண்டோராவர்.

நிராதாரயோகம் நிலைபெறுதற்குப் பேசாமையாகிய மௌனம் கைக்கொள்ளலாம். மௌனமாயிருக்கின்ற முறையை ஆசிரியன்பாற் பெற்றறிந்து அம்முறையாலே மனமானது புலன்களிற் செல்லாமையைத் தலைப்பட்டவர்க்கு இறைவன் பிறவியை அறுத்தருள்வன். மௌனமாய் நினைவு இறைவன்பாலொன்றுபடுமவண்ணம் யோகத்திருப்பவருடைய உள்ளத்தினின்றும் அவன் புறம்போந்து செல்லானென அறிக.

ஓடியாடாதே அசைவின்றி முதல்வனை அறிகின்ற அறிவினைத் தலைப்பட்டு, அவனைத் தேடுதலில்லாது, நின்ற இடத்தே சிவம் வெளிப்படும். உலகிற்பொருந்தி விரும்பிய பொருள்களையெல்லாம் பல்வகையாகத் தேடுவதுபோலத் தேடுமிடத்தே சிவம் விளங்காது.

பற்றுக்களில் விடுதற்கரிய பாசபற்றினைத் துடைத்தொழிக்கும் ஒப்பற்ற கருணைப்பரம்பொருளையறிந்து பற்றி, அதனைப் பிரிந்து தன்னை வேறாகப்பார்க்கின்ற பற்றையும் அறவே கைவிட்டால், அந்நிலையிலேயே சிவம் தானேவிளங்கும். இதனை நன்றாக உணர்வாயாக.

• உலகப் பொருள் எதனையும் அறிந்து பற்றாதே. உலகப் பொருள்களின் வேறாக நின்னைக் கண்டபோது எழும் நான் பிரமமென்னும் மயக்கத்திலழுந்தாதே. கடவுளையும் ஆராய்ந்து அறிந்து விடலாமென்று எண்ணாதே. எவற்றிற்கும் பொது

வாய் நிற்குந் திருவருளோடு ஒன்றிநில். காலங்களைக் கடந்த நாயக காலவடிவமான பெருமானோடு கால மூன்றினையும் அவனுக்கு வேறெனப் பற்றாது நிற்க.

தனது அறிவையே அறிந்துபற்றி நிற்பின், அது அசத்தாய பொருள்களிற் பற்றிப் பலவகைப்பட்டு ஒருமைப்பாடின்மையின், அறிவுக்கறிவாய இறைவன் ஞானத்தின் வழியே அடங்கப்பெற்று அப்பேரறிவின் கண் உளதாம் சிவானந்தத்தை நுகர்ந்து, தொங்குகின்ற மணியின் நாவேபோல், உலகப் பற்றின்றி வாழ்பவர்களே மனிதருள் துறந்தவராவர்.

உலகப் பற்றுக்கு ஆதாரமாய சுட்டறிவினை விளக்கும் நால்வகைச் சொற்கள் காரணமாக வரும் ஓசைகளெல்லாம் அற்றால், நாத கலையாய முதல்வனது திருச்சிலம்பொலி கேட்கும். அதனை நன்மையைப்புணர்ந்து சென்றால், அது முடிந்த விடத்தே சத்தியோடு கூடிய சிவம் விளங்கும்.

ஆசிரியர் திருவள்ளுவனார் 'சார்புணர்ந்து சார்புகெட ஒழுகின்' என்றருளிச் செய்தமையால், சிவஞானத்தைக் கூடி நிற்பதே சிவ நினைவாம். அச்சிவத்தை நினைக்கிறேம் என்று தன்னுணர்ச்சி கெடுவிடின் அதுவே நிட்டை கூடலாம். அந்நிட்டை கைகூடப் பெற்றால், பிறவிக்கு ஏதுவாய வினைப்பற்று ஏற்படாது.

பண்டு தொட்டு உன்னைக் கவர்ந்து மேற்செல்லும் ஐம்புலன்களைப்பற்றி அவற்றோடு அலமராதே. அவற்றின் வேறாக நீ நின்றபடி நின்றால், நீ பற்ற நினைப்பதன்முன், அருட்சத்தி உன்னை விரைந்து பற்றவே, முதல்வனும் தன்னுணர்ச்சி கெடும்படியாகத் தோன்றி முன் நிற்பன்.

உயிரறிவினாற்றேடிப் பெறுதல் கூடுமென்ற கருத்தோடு சென்றால், இறைவன் தோன்றாதலின், அது கூடாதென்பதே முடிபு. அவனையறிதலே இயலாதென்ற கருத்தினைப் பற்றின அவனை அருளாலறியும் முயற்சியின்மையின், அதுவுங் கூடாதென்பதே முடிபு. ஆதலின், உண்டு இல்லையாக இருந்ததுமின்றி இறை ஞானத்தால் அவனைக் கூட விரும்பிய விடத்தே அவன் உள்ளே நின்றுணர்த்தித் தோன்றி யாட்கொள்ளுவன்.

உயிர்க்கு ஐந்துடம்பாயமைந்த அசுத்தமாயை முதல் நிலமீறாகவுள்ள முப்பத்தொரு முதலும், அறிவின் மூலமாய நால்வகைச் சொற்கேதுவாய தூய முதல் சுத்த தத்துவம் நான்கும், இவற்றிற்கெல்லாம் அடிப்படையான நாதத்துவமாகிய சிவ முதலும், ஆகிய முப்பத்தாறும் உயிரின் வேறாய சடமெனவும், இவை தோன்றி யொடுங்கு முறையினையு முணர்ந்தால், அவ்வுணர்ச்சியுடையோரே பிறவியறுக்கும் வகையறிந்தவராவர்.

அளவற்ற சமயக் கோட்பாடுகளையும் அவரோர் கூறும் உண்மைகளையும் ஆராய்ந்து பார்த்து நேரம் போக்காது, உலகப் பொருள்களிற் செலுத்தும் சித்தமாகிய தூதுவனைத் தொலைத்து ஞானத்தை நாடிச்சென்றால் ஆராய்ச்சியைக் கடந்த அருட் சத்தி கூறாகிய முதல்வனைக் கண்டு கும்பிடலாம்.

சித்த விகாரக் கலக்கமொழிந்த பெரியார்க்கு உடல் நீங்குங் காலத்தே யாதொரு கலக்கமுமில்லை. உடலோடுள்ள போதே பற்றுவிட்டமையாற் செத்தாற் போன்ற நிலையடைதலின், சடமாயிருத்தலாகிய சாதன நெறியும் ஏற்பட்டுச்

சொல்லிலடங்காத ஞானநெறியிற் செல்லுதற்கும் அது துணையாமென அறிக.

ஆசிரியர் திருவள்ளுவனார் விரும்புமிடத்துப் பிறவாமையை விரும்புக, என்று கட்டளையிட்டமையால், அஃது ஒன்றுமே விரும்பற்பாலது. பிற எவையும் விரும்பத்தக்கனவல்ல. அப்பிறவாமை அவாவின்மையை விரும்பினார்க்கே வந்தெய்துமென்றமையால் நாம் வேண்டத்தக்க முதல்வனிடத்தே அவாவறுத்தலை வேண்டுக.

பாதுகாப்பான திருவடி ஞானத்தைப் பெற்ற இடத்தே அதன்கண் நிலைபெறவேண்டும். சற்று அதனை விட்டு உலகை நோக்கின், அந்தக்கரணத் தொடர்பும், பிராண வாயுத் தொடர்பும் ஏற்படும். அன்றியும் இறைவனது முழுத் தன்மையை அனுபவியாமையும் ஏற்படும். அதனால் உடம்பு நீங்காமையும் உண்டாகும்.

பிறிதோருடம்பு வந்துற்றபோது இருவினைகளுஞ் சென்று பற்றும். அவற்றால் உடம்பு பெற்ற ஞானி நீங்கடைவனோவெனில், அருட்சத்தி கூறுடைய பெருமான் அவனைக் கைவிடமாட்டான். விட்ட குறையை முடித்து வீட்டை விப்பான்.

எஞ்ஞான்றும் எல்லாம் சிவனுடைமையாதலினால் எஞ்ஞான்றும் இருப்பதாய் உயிரைத் தொடக்கமறாக் காலம் வருத்திய துயரத்தை எவ்விடத்திலும் நீக்கிக் காப்பது அருளன்னையுடன் கூடிய அப்பனது கடனாகும்.

உயிரின் கண்ணே சிவவடிவமாகிய ஞானத்தைக் கண்டு வணங்கிச் சிவபெருமானுக்கு அன்பு நீரால் திருமஞ்சன

மாட்டித் தனனை அவனுக்கு வாடாத ஒரு மலராகச் சாத்தி வழிபட்டால் உடல் மீண்டும் எடுத்தலாகிய பிறவியறும.

தன்னைப் பெறுவதைப் பார்க்கிலும் சிறந்த பேறு இல்லையென்ப. எப்பொழுதும் தன்னைப் பெற்றவன் யார் எனறால், பாசத்தை அறிந்ததுபோலச் சிவத்தையுந் தனனறிவின் கண்ணே கண்டு, பற்றிய பாசப்பிணிப்பற்று இறைவனோடு கலந்து அகண்டமாய் நிற்கப் பெற்றவனே யெனவுணர்க.

எல்லாப் பொருளையும் பற்றித் தம் வயமிழந்தால் துன்பமாம், தம வயமுடைமையாலின்பமாம் எனற கருத்தை யாராயந்து நின் வசமாயிருப்பின், திருவருட்சத்தி மயமாய் நிற்கும பெருமான, உன்னுடனேயிருந்து உனக்கின்பமளிப்பன.

அந்தக்கரணத் தொடர்பு அற்றவரே பிறவியற்று முடிவாகிய இறப்பெய்தினவர்கள். தனனைச் சேர்ந்த திருவருட்சத்தி வழி நிற்பவரே யோகத்திறமுறைபோகிய மேலோர். எல்லா வகையாலும நிரமபாத தனமையுடைய கரணங்களிற் கட்டுண்டு திருவருள் வயம நிலைத்தவர் அக்கரணங்கள் செல்லும் வழியெல்லாஞ் செலவர்.

கண் போனற புறக்கருவிகளாலும, மனம் போன்ற அகக்கருவிகளாலும அறிதற்கரிய கடவுளை மனமும் கண்ணுங் களிகூரும்படி காணப்பெற்று,பெரிய ஆலமரத்தைத் தன்னகத் தடக்கிநிற்கும் வித்தேபோல அவரைப் பேரறிஞராய சிவனடியார்கள் தங்கள் அறிவகத் தடக்கிநிற்குந் தன்மையர் என அறிக.

வானகமும் மண்ணகமுமாய எல்லா விடமும நிறைந்த பெருமபொருளாகிய கடவுளுக்கு அவையெல்லாம் இருக்கை

யாம். அதுபோல அடியார் நோக்கமும் அவருக்கு இடமாம். ஆயினும், பிறவிடங்களில் அப்பொருள் நன்குவிளங்காது அடியாருள்ளத்தே விளங்குதலின், அவர்கள் கூடிநின்றே வழிபடுதலே மலவாசனையை நீக்குதற்குத் தக்க வழியாம்.

கல்லாலே முட்டப்புகுந்த திருக்குறிப்புத் தொண்டரும், கமரில் இறை நிவேதனப்பொருள் நழுவினமைக்காகத் தமது ஊட்டியை அறுப்பானபுக்க அரிவாட்டாய நாயனாரும், வாளினால் வயிற்றைப் பிளந்திறந்த ஏயர்கோன் கலிக்காமரும், சந்தனசாணையினில் முழங்கையைத் தேய்த்த மூர்த்தி நாயனாரும், சூதாடுவதால் இறைப்பணிக்குப் பொருள் தேடிய மூர்க்க நாயனாரும் சிவனடிக்கீழ் அடிமைப்பட்ட கருத்தினாலன்றோ உலகவாதனையை ஒழித்தார்கள், உலக நெறியிலே சென்றல்லவே.

அகம் புறம் என்ற நினைப்பு ஒழிய, எங்கும் அகண்டமாய் நிற்கும் பெருமானை வழிபடப் பழகியவிடத்தே அவர் தமது அருட்சத்தியோடு உன்மாட்டுந் தோன்றி அருள் புரிவர். ஆதலால் அறிவு நெறி அல்லது அன்பு நெறி என்ற இரண்டில் ஒன்றைக் கடைப்பிடிக்கவேண்டும்.

கண்ணப்பர் தன்மைபோன்றதொரு அன்பில்லையென்று மணிவாசகனார் அருளியபடியால், கண்ணப்பரிடத்தே சொல்லத் தகும் அவரன்பினைக் கண்ணப்பரும் காளத்தியப்பருமே அறிவாரன்றி அது பிறரறியுந் தரத்ததன்று.

துணியில் முடிந்த நிவேதனத்தை அவிழ்த்து அதிலிருந்த மலர்ந்த களியைத் தாழ்மை மிக்க மெய்யன்புடன் சேந்தனார் விரிசடை வேந்தனுக்குப் படைக்க அது அப்பெருமானார்க்கு இன்னமுதமாயினது காண்க.

திருஞானசம்பந்தப் பெருமான், உமையம்மையார் சிவஞானத்தைத் தனது நகிலிற் சுரந்து பாலொடு கலந்து கொடுத்திட அதனைப் பருகினாரென்று கேட்டவளவிலேயே மங்கையர்க்கரசியாராகிய பாண்டிமாதேவியார் திருவுளங் கசிந்தனர். அவரது தாழ்மன நிலையுடைய மெய்யன்பின் மிகுதியிருந்த வாறு காண்க.

இறைவனை உள்ளன்போடு அன்பே அன்பேயென அழைத்துருகித் தன்னுள்ளச் சிலிர்த்தலும் பேரன்பே பெரும் பயன். பிறப்புனிதர் முழுத்து, கடவுள் நினைவு, மலர் தூவிப் போற்றல் எல்லாம் சேர வீட்டிற்கு வாயிலாகா.

எல்லா அறிவு நூல்களின் கருத்தையும் யானறிந்த அளவு பார்க்குமிடத்து மலவாசனையை யொழிப்பதற்கு அன்பு செய்கையே தக்க உபாயமாம். குற்றமற்றதாக அருளாட் கொண்ட நெறியிலே.

வித்தும் முளையும் போலச் சிவஞானமும் அதன் பயனாய சிவபோகமுமாம். வித்திட்டு முளையைக் காணாமையால் வித்தைக் கைவிடுவார் போல ஞானத்தின் பயனைக் காணாதவர் ஞானத்தைப் பெறமுயலார். ஞானத்தைப் பெற்றவர்கள் அந்நெறியிற் பயின்று நின்று புகாமையால் சிவபோகத்தை யிழத்தல் கூடும்.

சிவமென்பது அத்துவிதமாய் உயிரறிவிற் கலந்து நிற்றலால் அந்நிலை ஒன்று என்று சொல்லக் கூடாது; இரண்டென்றுஞ் சொல்லக் கூடாதது. தோன்றாமையால் உளதென்று சொல்ல வொண்ணாதது. ஞானிகளுக்கு அநுபவப் பொருளாதலின் இல்லாததன்று. நன்மை தீமை முதலியன நிகழுதல் அவன் கட்டளையாதலால், அவன் செயலே நல்ல

தெனவும் தீயதெனவுங் கூற உயிர்களுக்கு இயலாததாகும். அது பாசத்தோடு நின்றநிலை அன்று. பசுவுமன்று. பசு போதமுமன்று. ஆதியுமன்று. அந்தமுமன்று.

பொறியடக்கத்தோடு இறைவன் திருவருளை எதிர்பார்த் திருக்கும் அமையம் பார்த்து, இறைவன உயிரைச் சும்மா இருக்கும் நிலையிற் செலுத்துவன். ஆங்குப் பெறும் சிவஞானத் தினமுன் அவாவினை வளர்க்கும் ஆணவமலம் நிலைபெறு தொழியும்.

காலம், இடம், திசை, இருக்கை என்பவற்றைப் பற்றிய நியமங்கள் ஞானநெறி நின்று இறைவனது கலப்பை உடைய உயிர்க்கு இல்லையாம்.

செயற்கரியவற்றைச் செய்து பெறுதற்கரிய பேறாகிய வீட்டினைச் சிலர் தலைப்பட்டார். நாம் ஒன்றுஞ் செய்யா திருத்தலாகிய ஒன்றைச் செய்து அதனைப் பெறக்கூடுமாயி னும், அதசெய்யாமையைத்தானும் யாம் கடைப்பிடியாதிருத் தல் எத்துணைத் தவறு?

சிவதன்மம் முதலிய நெறிகளில் ஏதாவது ஒரு நெறி யில் நிற்றல், அல்லது சும்மாவிருந்து இறையருள் நோக்குதல், அல்லது உயர்ஞான ஒழுக்கமாகிய பரம்பொருளையே பார்த் திருத்தல் ஆகிய இவற்றுள் ஒன்றுஞ் செய்யாது மக்கள் உண்டு உடலை மட்டும் ஓம்பியிருப்பதாற் பயனென்?

வீட்டுநெறியில் நின்று செயலற்றிருந்தாலென்? உலக வழியிலேநின்று புண்ணிய பாவங்களைச் செய்தாலென்? ஞான மாகிய வாளினை உள்ளத்தே துணையாகக்கொண்டு நில்லா விடின் தக்கனசெய்த பெருவேள்வியேபோல நின்செயல் தீய பயன்விளைத்தல் கூடும்.

சிவன் இறைமையன்றி வேறு இறைமைப் பொருள் இல்லையென்றும், எனதறிவுஞ் சிவனுடைமையே யென்றும் எனச் செயலும் அவனது செயலாகின்றதென்றும் கொண்டு தன்செயலற்றிடின் சிவமாதல் கூடும்.

இற்றைய ஞான்று இச்சிவமுதன்னெறியிலன்றி, ஒப்பற்ற ஞானத்தை மொழிந்து அருட்சத்தியுடன் இறைவன் திருநடம்புரிந்தது பிறசமயப்பகுதிலும் இல்லை. இச்சமயத்திற் போல எலும்பு உயிராகும்படி அடியார் பாடியதும் பிற எச்சமயத்திலுங் கேட்டதில்லை.

உலகெலாம் அறிந்தும் அறிவித்தும் அதனகன் றுடக் குருதுநிற்கும் அருட்சத்தியோடு கூடியபெருமானைத் தமது அறிவிற்பெற்ற பெரியோர்கள் கட்டற்ற விரிந்த அறிவுடையராயச் சிவபோகத்திலழுந்தி, அதனுள்ளடாம் பேரானந்தத்தை விழுங்கி, ஊழினால் உடம்பு தோன்றினும் அதனை அழுந்தி அறியாதிருப்பர்.

தத்துவங்களாகிய இருக்கையும், உயிராகிய இருப்போனும் ஆகிய இருவகையிலுங் கலந்து நிறைந்து நின்ற பெருமானை அறிவாசான் நல்கிய திருஞானத்தாலறிந்து, உயிராகிய அறிவுடைய பொருளை முதல்வனாகிய பேரறிவனிடத்தே செலுத்தி உயர்ஞானச் செல்வராய்த் திகழ்வர் மலம் நீங்கிய பெரியோரென வுணர்க.

ஞானிகள் ஒடுங்க உலகமொடுங்கும்; அவர்கள் உலகை நோக்கின் உலகம் உணர்ச்சியுடையதாகும். அவர்கள் நினைந்தால் செல்வமும் புகழும் கல்வியும் தங்கா.

உயிரறிவாலறியப்படாத மேலான அருட் சத்தியுடன் கூடிய பெருமான் ஞானிகட்கு நனவிலே புலனும் வண்ணம்

கலந்து தோன்றி, தனது செயல்களை அவர்கள் வாயிலாகச் செய்வித்து, அவர்களுடையனவாகத் தோற்றுவிப்பன.

புகலிவேந்தர் பொருட்டுத் திருக்கொள்ளம்பூதூரிலே ஓடத்தைச் செலுத்தியும், சிவிகை, குறையாத பொன் முடிச்சு, பொற்றாளம் முதலியன நல்கியும், ஆண் பனையைப் பெண் பனையாக்கியும், திருப்பாடலால் மறைக்காட்டில் கதவ மடைப்பித்தும், பாலையை நெய்தலாக்கியும், ஏட்டினை ஆற்றி னெதிரே செல்வித்தும், தீயில் ஏட்டினைக் காத்தும், பாண்டியனுக்கு வெப்பு நோய் தீர்த்தும், எலும்புக்குயிர் கொடுத்தும், இறைவன் தன் செயல்களை அவர் செயலாக்கினன்.

கொல்லவந்த யானையாலும், நீற்றறையிலும், நஞ்சாலும் நேரக்கூடிய கொலையைத் தவிர்த்தும், கல்லே தெப்பமாகக் கடல் நீந்திக் கரையேறியும், திருமறைக்காட்டில் திருக்கதவு திறப்பித்தும் திருவாமூர் அடிகள் அருட்செயல் செய்ததைக் காண்க.

பெண்டிர் வேட்கை விட்டவர்க்கே வீடு நல்குவதாக அருள் நூலுள் மொழிந்த பெருமானைத் தான் விரும்பிய மாதின்பால் தூது விடுக்கும் வன்றொண்டர் செயலை என்னென்று சொல்வது?

திருவாதவூரடிகளாகிய தேன் போன்ற இனிய தன்மையார், பரிமேல் வந்த பரமானந்தக் கடவுள்மீது திருவாசகம் திருவாய் மலர்ந்து, மயக்கந் தரும் பிறவி வாசனையை எமக்குத் தொலைத்தருளினர்.

சிவனையுற்றுக் கூடிய யோகத்தால் இம்மை மறுமை அச்சங்கள் தீர்ந்த அடியார் எக்காலத்திலும் எவ்விடத்திலுஞ் செல்லும் பேராற்றல் பெற்றிருத்தலால், சிவயோகமே

யோகங்கள் பலவற்றினுஞ் சிறந்தது. பிறவகை யோகங்கள் பிறவியைத் தொலைக்கப் பயன்படா.

முனிதாபால மன்னன் அருள் செய்தல் எவ்வாறோ, அவ்வாறே உயிர்களிடத்து ஈசனருளுமாம். அதாவது தகுதி யறிந்து பயனளித்தல். எல்லாவுயிரும் ஈசனுடைய அடிமை களேயாயினும், யோகிகளும் ஞானிகளுமே சிறந்த அருட்பேற்று அடியாராவர்.

சிவஞானம் பெற்ற யோகிகள் உடம்போடிருக்குங்காலை, சிற்றின்பத்தை ஊழ்வலியால் நுகர நேர்ந்தாலும், அதனைப் பேரின்பமாகக் கருதுவாராதலின், அதனால் பிறவிக்கு வித்தாய வரும் வினையாதுமில்லை. சிற்றின்பத்தொடர்பா லுளவாம் மாயநேயமுமில்லை.

திருப்பாற்கடலில் உண்டான அமுதத்தை உண்டவர்களே அதன் சுவையைக் கண்டு சாவு நீங்கினவராவர். அதுபோலப் பேரின்ப வடிவமான பெரிய சத்தியோடு ஒப்பற்ற இன்பமுடையானைக் கண்டவர்களே பேரின்ப நுகர்ந்து பிறவியறுத்தவராவர்.

நமது கையினால் நாம் செய்யுங் காரியங்களெல்லாம் செய்தல்போல, உமையம்மையால் உலகமெல்லாம் உண்டாக்கிக் காப்பவன் முதல்வன். அவனருட்சத்தி நடுவே சிவம் நிற்றலின், அருட்சத்தியின் செயலெல்லாம் சிவன் செயலாகவே கருதுக.

பொன்னின் மாற்றனைத்து பொன்னாலாய பணியினும் பொற்கட்டியினும் ஒத்தனையதாயிருப்பது போல, அப்பனும் அம்மையுமாம். அம்மை எவ்வடிவமாயிருக்கின்றாளோ, அவ் வாறே இறைவனும் அவளுடன் கலந்திருப்பன். அதாவது

ஐந்தொழிலியற்றுதற்பொருட்டுச் சத்தி வெவ்வேறு வடிவங் கொள்ளினும், சிவபெருமான் ஒருதன்மையாக அவனுடன் கலந்திருப்பன் என்பதே கருத்து.

நுண்ணிய ஐந்தொழிலிலே இறைவர் சத்தியோடு ஒத்து நிற்பர். பருவுடம்புளதாகற்பொருட்டுச் சத்தி கூறுகளாயிருப்பர். அதிகாரிகளாய ஐவரை அதிட்டித்து எவ்விடத்தும் அம்மை செய்யுந் தலைமை பூண்டிருப்பர். ஒடுக்கத்திலே நாத தத்துவ முடிவிலேயும் சத்தியோடிருப்பர். நாலாந்தொழிலாகிய மறைப்பாற்றல்களையும் சத்தியோடியைந்து நிற்பர். உலகங்கடந்த அருள்வெளியிலே பராசத்தியோடிருப்பர். சத்தியை உள்ளடக்கித் தனியேயுமிருப்பர்.

பலவேறு முரண்பட்டனவாகத் தோன்றுங்கொள்கை யுடைய நூல்கள் ஒன்றுக்கொன்று ஒவ்வாமை துணிந்தியம்ப மாட்டா. அவற்றைப் பின்பற்றி யொழுகுமக்கட்கு, யான் எதாவது சொல்லக்கூடுமா? ஏதாவது சொன்னால் அது அவர்கள் உள்ளத்தில் ஏறுமா?

எக்காரணத்தானும் எல்லா உலகிலுமுள்ள எல்லா வகைப் பொருள்களும், மாதொருபாகனாரது அடையாளங்களே ஆகும். ஆதலைப்பற்றி, ஒற்றுமைப் படுத்தியும், அவற்றின் வேறுதலைப்பற்றி வேற்றுமைப் படுத்தியும், இருதன்மையும் இருத்தலைப்பற்றி இடைநிகர்த்தாயும் பேசுக. எவ்வாறு பேசினும் உண்மை நோக்கிப் பொருந்துமாற்றறிக.

யாவற்றையும் படைப்பான், நிலம், நீர், நெருப்பு, கால், வான், மதி, ஞாயிறு, உயிர், ஆகியவற்றைத் திருமேனியாக் கொண்டானும், உயிர்களைக் காக்க, மன்றினில் நடம்புரிந் தானும், மாதொடுமாத்திரம் கூடி ஒடுங்குங் காலத்து ஆழ்ந்

னும் ஆகிய பெருமானது தன்மையை, அவன் தன்னைத் தோற்றுவியாது உலகத்தோடு நின்றதுபோலத் தன்னுணர்ச்சி தோன்றப் பெறாது அவனோடு அத்துவிதமாய் நின்று பெரியோரன்றிப் பிறர் அறியார்.

சிவத்தோடத்துவிதமாய்ச் சிவனையொன்றப்புடையார் இருப்பதன்றி, இவ்வுலகில் சிவத்தைத் தன்னின் வேறென உணர்வாரும் அறிவு கெட்டுச் சிவம் அடையப் பெறுவாரும் வீடுடையராதலுண்டோ:

சிவமும் உயிரும் வேறென்றும், உயிரே சிவமென்றுச் சிவமென ஒன்று வேறில்லை என்றும், நான் சிவமேயாய் விட்டேனென்றும், தம்மை யுணர்ந்த அறிவர்கள் வேற்றுமை யாகவும் ஒருமையாகவும் பேசுவாரோ: பேசாரென அறிக.

எல்லாம் முடிவுறு காலத்திலே, ஒரே முதற்பொருளாய்ப் படைப்புக் காப்புக் காலத்திலே சத்தி சிவமென இரண்டாய் ஒவ்வொரு படைப்புத் தோறும் மாறாது தோன்றும் எண்வகை வடிவனாய்த் தன்றன்மையால் வேறுபட்டு நிலை வருதலின் உடனிருந்த நிலைத் தனது கடனைக் கொண்டான கடவுளென்றறிக.

உன்வயிற்றிலே கிடந்து புழுப்பட்ட துன்பமெல்லாம், உன்னுடைய துன்பமென்று சொல்லமாட்டாய், நீ அவற்றை நுகராமையால். அவ்வாறே சிவன்பால் நின்று பல்லுயிர்கள் தோன்றுவதும் அழிவதுமாய செய்கை வகைகளால் அவை துன்புறுமேயன்றி அவன் துன்புறானென அறிக.

நிலமுதலிய சடவுலகெல்லாம் அவனே அறிவால் நிறைந்து நிற்பவன. அவனே உயிர்களறிவுக்கறிவாய் நிற்பவன். அவனே ஆண் பெண் அலியென்ற முத்திறப்படைப்பிற்குமாதியாய

நிற்பவன். இத்தனைவகையாக நின்றும் உயிர்களால் காணப் படாமல் நிற்பவனும் அவனே.

இன்று நீ என்னை உடம்பு வழியாகப் பார்த்தும் அதனின் வேறாகக் கண்டனையோ? அவ்வாறே நானும் உன்னைக் கண்டேனோ? இல்லையே. அங்ஙனமாயின் மாயைப் பெருமறைப்பிற்கப்பட்ட இறைவனை அவன் காட்டுவித்தாலன்றிக் காண்பார் யார்?

கடலிலே அலைகளால் அலைப்புறுத்து ஆட்டப்படுகின்றவர்க்குக் கடலின் ஆழத்தையும் அகலத்தையும் அளந்தறிதல் அரிது. அதுபோல முதல்வனை அளப்பரு ஆணவத்தினும் அமிழ்ந்தவை உயிரின் கருத்தால் அளவிடப்படுதற்கு அரியன் என்றுணர்க.

சிவனெனவே தேறினனியான் என்று மாணிவாசகர் அவனிமீது வந்த பெருமானைக் கூறினாரல்லரோ எனின், கடல் நீர்மேகங்கள் உண்டானது நிறைந்து உருக்கொண்டமைபோல இறைவனும் ஆசிரியனாக அருளாலே திருமேனி கொண்டான் என்றறிக.

இறைவன் தனது திருவருளால் ஆசிரிய வடிவங் கொண்டு நிற்கின்றானென்றறிக. இறைவன் அருளுருக் கொண்டு ஆசிரியனை அதிட்டியாவிடத்து, ஆசிரியனாகிய உயிர் யாதொரு பயனையும் நல்காது. மரம் பலனளிப்பதன்றி மரத்தைப்பற்றிய புல்லுருவி, மரத்தின் பலத்தைக்கொடுக்க வல்லதோ?

வீடுபெறுதற்குரிய உயிரென்னுங் கொடிமீதே ஆணவ மான கொடிபடர்ந்து உடம்பெனனும் பழம்பழுத்தது. அவ் வாணவக்கொடியை அருளென்னுங் கத்தியினாலே அறுக்கவே

முத்தியெனும்படும் பழுத்தற்குரிய சிவமாகிய ஒருதனிக் கொடி விளங்கித் தோன்றும்.

இறைவன், ஆசிரியன் திருமேனியின்பால் அருட்சத்தியோடுந் தோன்றி, குற்றமற்ற அருள்வெளியிலுள்ள பரமானந்தத்தை நல்குமவ்வடிவுடனிருந்து, எனது விலங்காகிய ஆணவத்தைத் தொலைத்துத் தன்பொன்னடியை என்புன்றலைமேல் வைத்தனன்.

இறைவர் எனக்குற்ற பாசங்களை யறுத்து, என்னை ஆட்கொண்டு, என் நினைவுடன் நினைவாய்நின்று நினைவு முற்றிய இடத்திலே பேரானந்தமயமாய் நிற்பர்; நான் வேறு எதனைக்காணினும் அக்காட்சிப் பொருளிலேயும் நிற்கின்றார்.

திருவியலூரினையுடைய சிவயோகியாகிய ஆளுடையார் என்னுந் திருநாமமுடையான், எம்போலியரையும் ஆட்கொள்ளுங் கருணையுடையவன். அப்பாரைக்காப்பாற்றுந் தலைவன். இப்போது பிறவியில் உழலும் எனது வேகத்தை மாற்றித் திருவடியின்கீழ் என்னை வைத்தான்.

பலவகைத் திணிய நிறப்பொருள்களைக்கலந்து தன்னொளி விளங்காதிருக்கும் படிகம்போல மாயைப் படைப்புக்களிலே பொருந்தி அலமராவண்ணம், பக்குவகாலத்தே தன திருவடிகளைத் தந்து என் பிறவிவேரை அறவெடுத்தார்க்கு நான் அடிமையாயிருத்தலன்றி வேறு யான செய்யுங் கைம்மாறு யாது?

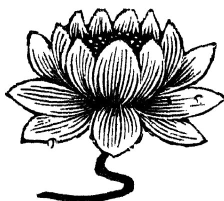
இப்போதே இறைவன் வீட்டினை அளிப்பினும், நான் அதனை விரும்பி நினைந்தபோதே ஆனந்தமளித்திடினும்,

அடியார் தலைவனுக்குந் தலைவிக்கும் நான் எப்போதும் அடிமையாயிருத்தலையன்றி வேறறியேன்.

என்னை எப்போதும் உடைமையாகவுடைய பெருமான் வந்து என்னுடன் கலந்து எல்லாறிவாவில என்னைத் தன் அடிமையாகக்கொண்டமையால், என்னை நான் அறியப்பெற்றேன். தம்மையறிந்த பேரன்பர்க்கு அடிமையாய் அவர் கூட்டத்திற் சேர்ந்து ஒழுகப்பெற்றேன்.

என் உள்ளத்திலும் என் சென்னியிலும் திருவடி வைத்து ஆட்கொள்ள வந்த பெருமானை, மீண்டும் பிறவாத நிலைதந்தவனை அவனது திருவருட்சத்தியுடன் எப்போதும் எவ்விடத்தும் அவன் வாழ்ந்தருளக என்று வாழ்த்துதலன்றி வேறு எதுசொல்லி அவனை நான் இப்போது வாழ்த்த முடியும்?

திருக்களிற்றுப்படியார் முற்றிற்று.

மெய்கண்ட நூல்கள்

சிவஞான போதம்

சிவஞான போதம்

மங்கல வாழ்த்து

கல்லால் நிழல்மலைவு
இல்லாா அருளிய
போல்லாா இணைமலர்
நல்லார் புனைவரே.

உரை:- *ஆதியில் அருள் வடிவாகிய கல்லாலமர நிழலின் கண் எழுந்தருளியிருந்து, நான்குமுனிவர்க்கு மலைவு தீர்த்தருளிய முதலாசிரியர், மென்மேலருள் செய்தற்பொருட்டு, சுயமபுமூர்த்தியாகிய பிள்ளையாரது அறிவாற்றல், செயலாற்றல் என்ற இரண்டு திருவடிகளை மெய்யன்பர் தலைமேற் கொளவா.*

அவையடக்கம்

தம்மை யுணர்ந்து தமையுடைய தன்னுணர்வார்
எம்மை யுடைமை யெமையிகழார்—தம்மை
யுணரார் உணரார் உடங்கியைந்து தம்மிற்
புணராமை கேளாம் புறன்.

உரை:- (*உடைமைப் பொருளாகிய) தம்மியல்பினை உணர்ந்து தமமை உடையானாகிய தலைவனை உணர்ந்தவர்கள், தமக்கு உடைமையாக எமமை உடையவர்களாதலின், எம்மை அன்பாற் பாராட்டுவரேயன்றி இகழமாட்டார். தம்மை உணராதவர்கள் தலைவனையும உணராதவர்களே. அவர்கள் ஒருங்கு சேர்ந்து தம்முள் ஒற்றுமைபபடமாட்டாராகலான், அவர்களது புறங்கூற்று மொழியை யாம பொருளாகககொள்ளாம.*

பொதுவதிகாரம்

பிரமாணவியல்

முதற் சூத்திரம்

அவன் அவள் அதுவெனும் அவை மூவினைமையின்
தோற்றிய திதியே ஒடுங்கி மலத்(து) உளதாம்
அந்தம் ஆதி என்மனார் புலவர்.

இச்சூத்திரம், ஒடுங்குதற்குக் காரணமாயுள்ள முதற் கடவுளே இவ்வுலகம் தனது தலைவனாக உடையது என்பதை உணர்த்துகிறது.

உரை:- *அவன், அவள், அது என்று பகுக்கப்படும் உலகத் தொகுதி தோன்றுதல், நிலைபெறுதல், ஒடுங்குதல், ஆகிய மூன்று தொழிலுடைமையால், அது ஒருவனால் தோற்றுவிக்கப்பட்டு உள்ளதேயாம். அது தான் ஒடுங்குதற்குக் காரணமான கடவுளாலேயே தோன்றுவது. உயிர்களில் ஆணவமலம் தீராது ஒடுங்காமையால், அது ஒடுங்கியபோது நில்லாது மீளவும் உண்டாகும். அதற்கு ஒடுக்கமாய முடிவைச் செய்யும் அந்தக் கடவுளே ஆதியுமாகின்றான் என அளவை நூலறிந்தோர் கூறுவர்.*

முதல் அதிகரணம்

உள்ளதாய்க் காணப்படும் உலகின் கண்ணே, அவன் அவள் அது எனும் வகையுள் அடங்கும் ஒவ்வொரு பொருளிலும் தோற்றமும் ஒடுக்கமும் நிகழக் காண்டலின், அப்பொருள்களின் தொகுதியாகிய உலகும் தோற்றம், நிலை முடிவு என்னும் முத்தொழிற் படுவது என அறிக.

தனித் தனிப் பொருள்கள் தோன்றி நின்று ஒடுங்கு வது போல, உலகம் முழுவதும் ஒரு காலத்தில் தோன்றி நின்று ஒடுங்கும். ஒரு வகைப் பயிர் அல்லது ஒருவகைப் பூச்சிகள் ஒரு காலத்தில் ஒருங்கே தோன்றி நிலை பெற்று ஒருங்கே அழியப் பார்க்கின்றோம். இதிலிருந்து உலகமும் அவ்வாறாகும் என்பது ஊகித்தறியப்படும்.

இரண்டாம் அதிகரணம்

இல்லாதது எக்காலத்தும் தோன்றுவதில்லை. உள்ள பொருளே தோன்றும். உலகம் தோற்றம் உடையதாதலி னால், அது உள் பொருளாகும். உள் பொருள் காரணநிலை, காரிய நிலை என இரண்டு நிலையை யுடையது. காரண நிலை யில் அது புலனாகாமல் நுட்பமாய் இருக்கும். காரிய நிலையில் அது வெளிப்பட்டுத் தோன்றும். ஒரு பொருள் காரண நிலையிலிருந்து காரிய நிலைக்கு வருவதே அதன் தோற்றம் எனப்படும்; காரிய நிலையிலிருந்து காரண நிலைக்கு மீள்வது அதன் ஒடுக்கம் எனப்படும். ஒடுங்கிய பொருள் தோன்றும் போது ஒடுங்கியவாறே மீளத்தோன்றும். நெல்வித்திலி ருந்து நெற்பயிர் முளைப்பதேயன்றிக் கரும்பு உண்டாவ தில்லை. உலகம் மாயையில் ஒடுங்கி அதிலிருந்து மீளத் தோன்றும். அஃது ஒடுங்குவதெதற்காகவெனில், உயிர்களின் வினைகளைப் பகுத்துவப்படுத்தற்பொருட்டு என்க. மீளத் தோன்று வானேனெனில் உயிர்களின் அறிவை மறைக்கும் ஆணவ மலம் நீங்குதற்குரிய பக்குவமடைதற் பொருட்டென அறிக.

உலகம் சடமாதலின் அதனைத் தோற்றுவிக்கும் பொருட்டும் ஒடுக்குதற்பொருட்டும் அறிவுடை முதல்வன் ஒருவன் வேண்டும். உலகம் தான் ஒடுங்கிய பொருளினின்

றம் ஒடுங்கியவாறே தோன்றுதல் வேண்டுமாதலின், அதனை ஒடுக்கிய கடவுளே அதனைத் தோற்றுதற்கும் காரணன் ஆவன். உலகம் ஒடுங்கியது காத்தற் கடவுளாகிய வாசுதேவனில் என்றுரைப்பின், நிலம் முதல் மூலப்பகுதிவரையுள்ள இருபத்துநான்கு தத்துவங்களே அக்கடவுளால் ஒடுங்குதல் கூடும். இருபத்துநான்காம் தத்துவத்திற்கு மேற்பட்ட தத்துவ புவனங்களை யொடுக்குங் கடவுள் வேறேயுளன். அவன் இருபத்தைந்தாம் தத்துவத்தை யொடுக்கும்போது அத்தத்துவக் கடவுளையும் அவனுக்குக் கீழ்ப்பட்ட அயனையும் ஒடுக்குவன். மேலும், வாசுதேவனை மூலப் பிரகிருதியென்பார்க்கு மூலப்பிரகிருதியாகிய தத்துவம் ஒடுங்குங்கால், வாசுதேவனும் ஒடுங்குமென்பது போதரும். சடமாய உலகம், மாயையிலொடுங்கித் தோன்றுதலின், மாயை உலகிற்கு வித்துப் போல்வது. அம்மாயை அசேதனமாதலின், அதற்கு ஆதாரமாய இறைவனது சத்தியினாலேயே அது தொழிற்படும். நிலத்தின் தட்ப வெப்பத்திற்கேற்றவாறு வித்து முளைத்துவரும். மாயையாகிய வித்திற்கு இறைவன் ஆற்றல் நிலம்போல ஆதாரவாயுள்ளது. மாயை தொழிற்படுதல், உயிர்கள் உடம்பெடுத்து இயங்குதற் பொருட்டென்பது தெளிவு. உயிர்களை யெல்லாம் ஒப்ப நோக்கும் முதல்வன் எல்லா உயிர்களுக்கும் ஒரு தன்மையான வாழ்வை நல்க வேண்டும். அவ்வாறின்மை கண்கூடாதலின், அதற்குக் காரணம் உயிர்களின் வினையாகும். குளவியாதற்குரிய புழுவிற்கு அவ்வுருவைக் குளவி கொடுத்தாற்போல, உயிர்களின் வினைக்கேற்ற வடிவத்தை இறைவன் கொடுப்பன்.

இறைவன் உலகத்தைத் தொழிற்படுத்துங்கால், உருவம் வேண்டுவானல்லன். உருவம் தோன்றியழியும

தன்மை உடையது. உடலையியக்கும் உயிர்க்கு உருவம் வேறு வேண்டாமைபோல, உலகத்தை இயக்கும் இறைவனுக்கு உருவம் வேண்டுவதில்லை. உடலின் பகுதிகள் உயிர்க்குக் கருவிகளாதலால், உயிர் உடலிற் கட்டுண்டு நிற்கும். இறைவன் அத்தகைய கருவிகளின்றியே எண்ண மாத்திரத்தால், ஆக்கியளித்தழிப்போனாதலின், உலகத்திலே கட்டுப்படாது நிற்பன். இறைவன் உலகத்தை அனுபவியாதொழிதலின் ஒருவன் தான் கண்ட கனவை நனவிலே நினைத்துப் பார்க்குங்கால், அதன்கண் அவன் தொடக்குறாமை போல இறைவன் உலகத்திலே தொடக்குறான்.

மூன்றாம் அதிகரணம்

பொருள்களைச் சுட்டியறியும் இயல்புடைய உயிர்த் தொகுதி, சுட்டாது அறியும் இயல்புடைய ஒடுக்குங் கடவுள் கட்டளைப்படி நிற்றலைத் தம் வயமாய் நில்லாமையாலும், ஏனைக்கடவுளர் உயிர்த்தொகுதியுள் அடங்குதலாலும் ஒடுக்குங் கடவுள் ஒருவனே உலகிற்கு முதல்வன் ஆவான் என்றறிக. உயிர், உலகம் என்பவற்றுள் ஒன்றுமாகாத ஒரு பரம்பொருளால், உயிர்கள் உடம்பொடு தோன்றி, நின்று, ஒடுங்குதலால் அந்த முடிவான பொருளே உலகிற்கு முதலாகும். உயிர்கள் பலவும் பரம்பொருளினின்று இயற்கையில் வேறுபட்டனவாமாகலின், முத்தி நிலையினும் அவை அப்பொருட்கு அடிமையாவனவே. கூட்டிப்புணர்க்கப்படாத பரம்பொருள் பேராற்றலுடைமையின், அஃதொன்றே உலகை ஒடுக்கலுந் தோற்றுவிக்கலும் வல்லதாம். இரண்டாவது மிகையாகும். ஆதலால் முழுமுதற் கடவுள் இருவரென்று கொள்ளுதற்கிடமில்லாமை தெளிக.

இரண்டாஞ் சூத்திரம்

அவையே தானே ஆய் இரு வினையிற்
போக்கு வரவு புரிய ஆணையின்
நீக்கமின்றி நிற்கும் அன்றே.

இச்சூத்திரம் மறு பிறவி வரும் வகையை உணர்த்துகிறது.

உரை:- *சங்கார காரணனாகிய முதல்வன் உடலிலே உயிர் கலந்திருப்பதுபோல, உயிர்களிற் கலந்து அவையேயாயும், பொருட்டன்மையால் அவற்றின் வேறாகியும், கண்ணும் உயிரினறிவும் ஒரு பொருளை ஒருங்குகாணுதல் போல, உயிர்க்குயிராயிருந்து உயிரோடு உடன் அறிதலைபற்றி உடனாயும் இருக்கின்றான். அப்படி நின்று, உயிர்கள் இருவினையினாலே இறப்பும் பிறப்பும் புரியும்படி, அவ்விரு வினைகளைச் செலுத்துவதாகிய ஆணையென்னுந் தனது அறிவாற்றலொடு (சிற்சத்தியோடு) பிரிவின்றி விளங்குவன்.*

இதனுள் முதல்வனது பொது இலக்கணம் கூறுமுகத்தானே, அவனது சத்தியும், வினையும், மாயையுமுண்மை குறிக்கப்பட்டது. சத்தி, அவனுக்குக் குணமும், மாயை உடைமையுமாம். இருவினை கூறவே, அவற்றிற்குப் பற்றுக் கோடாய மாயையுங் கூறியவாறாயிற்று. உலகமாகிய காரியத்திற்குச் சத்தி மூலமாகிய துணைக்காரணம். இருவினை அவன சத்திவழி நிற்பதாகிய இடையாய துணைக்காரணம். மாயை முதற் காரணம், இறைவன் நிமித்த காரணம்.

முதல் அதிகரணம்

இறைவன் உயிர்களின் அறிவில் இரண்டறக் கலந்தும், தன்மையால் அவற்றின் வேறாகியும், அவற்றைத் தொழிற்

படுத்துதற் கண் உடனாயும் நிற்கின்றான். முதல்வன உயிர் களின் வேறாகாமல் கலந்து நிற்றலை வடநூலார் 'அத்துவிதம்' என் னும் சொல்லாற் குறிப்பர்.

இறைவன் உலகத்தோடு அத்துவிதமாய் இருக்கின்றான் என்று சொன்னவளவிலேயே அச்சொல் இரண்டில்லாமை யென்று பொருள்பட்டு ஒருமையை யுணர்த்துமென்றால், ஒருமையைச் சுட்டி அறிதற்கிய பொருள் வேறாக இருத்த லால், அத்துவிதமென்றசொல் ஏகத்துவத்தை யுணர்த்தாமல் இரண்டு பொருள்களின் அந்நியம் இன்மையை உணர்த்துவ தாயிற்று.

நரம்பு முதலியவற்றாற் கட்டிய உடம்பையும் ஐம்பொறி முதலிய கருவிகளையும் உடைய உயிரை உடம்பிற்கு இட்ட பெயரால் அழைத்தவுடன, அது என என்று பதிலளிக்கும். அதற்குக்காரணம உயிர் உடம்பிலே பேதமில்லாமற் கலந் திருப்பதே. அதுபோல, இறைவன உயிர்களோடு வேற் றுமை தோன்றாவாறு கலந்திருப்பன. ஆயினும, அவன் உயிராகமாட்டான. உயிர்களும அவனாகமாட்டா. அவன் உயிராகியும, உயிரின் வேறாகியுமிருப்பன.

உபநிடத முதலியவற்றுள ஒன்று என்றது ஒருபொரு ளைக் குறித்தேயாம். அதன் கருத்து, கடவுள் ஒருவரே யென்பது. இதனையறியாமல் ஒன்றென்று சொல்லுகின்ற உயிர் பாசத்தோடுள்ளது. ஆதலால் அது பதியாகமாட்டாது. கடவுளையன்றி ஒன்றில்லை யென்றது, அகரவுயிரின் தொடர் பில்லாமல பிறஎழுத்துக்கள் தோன்றுதல் இல்லையென்றாற் போல எனக. இந்த முறைபற்றியே ஞானநூலானது, கடவுள இல்லையாயின ஒருபொருளும் இல்லையென்றது.

பண்ணில் ஓசையடங்குவது போலவும், பழத்திலே சிறப்பாகக் கருதப்படுஞ்சுவை அடங்குவதுபோலவும, உலகெங்கும வியாபகமாயிருக்கிற இறைவனது திருவருள் உயிர்களில் இரண்டறக்கலந்து நிற்பதால், ஆரியமறைகள் ஒன்றென்று சொல்லாது கடவுள் அத்துவிதம் என்றியம்புவன.

இங்குக்கூறிய உவமைகள் திருவருள் வியாபகத்துள் உயிர்கள் அடங்கி நிற்கும முறையையே குறிப்பன.

சிவப்பு மெழுகோடு சேர்த்து அணைக்கப்பட்ட கற்பொடியானது உருகி யொருங்குசேர்ந்து நின்றாற்போல, இறைவன் உயிர்களினின்று பிரிவிலனாகநிற்றலால, அவனே பக்குவப்பட்ட உயிர்களுக்கு உலகமாய்த்தோற்றுவன். வாமதேவமுனிவர் முதலாயினோர் 'யானே உலகெலாமாயினேன்' என்று கூறியது உலகமாகத்தோன்றும சிவத்தோடு தாங்கள் கலப்புற்றிருத்தலால் என்க. இம்முத்திக்காலத்தே இறைவன் எனது அறிவின்கணமன்னியபடியால், அவன் உலகமாதல் போல, அவனோடுகலந்த நானும் உலகமாயினேன் என்றியம்புவேன். (மெய்கண்டார் திருவாக்கு)

இரண்டாம் அதிகரணம்

உயிர்களால் பலபிறவிகளில் ஈட்டப்பட்ட புண்ணிய பாவங்கள், இறைவனது கட்டளைப்படியே, அவற்றின் நுகர்ச்சிக் குரியனவாம.

ஓர் ஊரைக் காவல் செய்யும அரசன் அவனது அதிகாரத்தை ஊர்காப்பாளரென்னும அதிகாரிகளிடம்வைத்து அவர்வாயிலாக நடாத்துதல்போல, முதல்வனும தனது கட்டளையை இருவினையிலேவைத்து அவற்றால் பயன்நுகர்வித்தல் நிகழும் எனஅறிக.

சஞ்சிதமாய உள்ளவினையே உடம்பைத் தோற்றுவிக்க, அந்த உடம்பில உயிர் பொருந்தி வினைப்பயனையனுபவிக்கும். முனவினைப்பயனை அனுபவிக்கு முறையிலேயே வருமபிற விக்குரிய வினை ஏற்படும். கருணையாளனாகிய கடவுள், முயற்சியினபயனை விளைக்கும் நிலமபோல, வினைசெய்வார்க்கு அவா வினைப்பயனைக் கூட்டுவிப்பன. வினைப்பயன தானே சென்று செய்தவனையடையாது.

காந்தத்திற்கு நேராக இரும்பைப்பிடித்துக் காந்தத்தை அதுபற்றச்செய்தல்போல, உயிர்களுக்குத் தவறுமல வினைப் பயன்களை நுகர்விக்கும் முதல்வனால், வினைசெய்வோர் வினை செய்தற்குரிய உடம்பினைப் போய்ப்பொருந்தி வினைப்பயனை நுகர்வர். அல்லாக்கால் மலத்திற்கிடக்குங் கட்டுக்காலத் தில்; வேறு யாவர் வினைப்பயன்களை அறிந்து உயிர்களுக்குச் சேர்ப்பிப்பார்?

பொன்னொளியைச் செய்கின்ற சூரியனால், தாமரையி னிடத்தே விரிதலும் குவிதலுமுண்டாம். அதுபோல, முதல்வனால் மும்மலங்கள் தத்தஞ்செயல்களைச் செய்வன. நெல்லினுக்கு உமியும், செம்பிலே களிம்பும், ஆராயுமிடத்து இடையே புதிதாயச் சேர்ந்தனவல்ல; பழமையாக அவற் றுடன் உள்ளனவே. அதுபோல மாயையும், ஆணவமும், வினையும் அநாதியே உள்ளன.

மூன்றும் அதிகரணம்

முதல்வன் ஆணைப்படி இருவினைப்பயனை நுகர்தற்குரிய உயிர்கள் இறந்து பிறந்து அலமரும். ஒடுங்கினது தோன்று மென்பது பற்றி, இறந்த உயிர்கள் மீளப் பிறக்குமென்று கோடல் பொருத்தமே.

கண் செவி முதலியவைகளையுடைய பருவுடம்பு அழிய, முன் உள்ளதாகிய நுண்ணுடம்பு, பூதசார உடம்பாகப் பரிணமிக்க, உயிர் அதனோடு விண்ணுலகம், நரகம் முதலிய இடங்கட்குச் சென்று, வினைப்பயன்களை நுகர்ந்து, பின்னர் நனவினைக் கனவில் மறந்தாற்போல அறிவு மயங்கி மனம் முன்பற்றிய இடத்தைத் தலைக்கக் கருவிலே போய்ப்படியும்.

பாம்பு தோலுரித்துப் புதிய தோல் போர்த்தலும், நனவு நீங்கிக் கனவுக்குரிய உடம்பிற் சேர்தலும், வேறுடலில் யோகிகள் புகுந்து மீளுதலும் ஆகிய உவமைகளை உயிர் தூலவுடம்பை விட்டுப் போதலுக்குப் பெரிதும் வழங்குவர். குடத்திலுள்ள ஆகாயம், வெளியாகாயத்தோடு கலப்பது போன்றதொரு கூத்தாட்டம் அது என்பது சூக்கும உடம்பு நீங்கிப் போகும் விதத்திற்கே உரியதாகும்.

நான்காம் அதிகரணம்

முதல்வன் தனது ஞானசத்தியோடு பிரிவிலாது நிற்பன். முதல்வனுக்கும் சத்திக்கும் உள்ள தொடர்பு குணிக்கும் குணத்திற்கும் உள்ள தொடர்பே ஆகும். சிவத்தின் வியாபகத் தன்மையே சத்தி எனப்படும்.

முதல்வன் கதிரவனும் ஒளியும்போலச் சிவமுஞ் சத்தியுமாய் வியாபித்திருப்பன் என்க. பொருள்களெல்லாம் அவனுடைமை; உயிராகிய நாம் அவன் அடிமையாவோம்.

மூன்றாம் சூத்திரம்

உளது இலது என்றலின் எனதுஉடலென்றலின்
ஐம்புலன் ஒடுக்கம் அறிதலிற் கண்படில்
உண்டிவினை யின்மையின் உணர்த்த உணாதலின்
மாயா இயந்திர தநுவினுள் ஆன்மா.

இச்சூத்திரம் உயிருண்மையை உணர்த்துகிறது.

உரை:—நான் இதுவல்ல, அதுவல்ல, என்று கூறுவதொன்று உண்டாதலானும், எனது உடல் என உடலைக்கூறுவதொன்று உண்டாதலானும், ஐம்பொறியினையும் அவற்றின் நீக்கத்தையும் அறியும் அறிவுடையதொன்று இருத்தலானும், துயின்றபோது, உணவும், செயலும், இல்லாததொன்று இருத்தலானும், ஒன்றை உணரச் செய்யுங்கால், உணர்வதொன்றிருத்தலானும், மாயையாலாகிய கருவியாகிய உடம்பினுள், உயிரென்பது உடம்பின் வேறாயுள்ளது.

முதல் அதிகரணம்

ஆன்மா இல்லையென்று கூறுவார், உடல், பொறி, மனம் முதலியவற்றை முறையே இஃது உயிர் அன்று இஃது உயிர் அன்று எனக் கழித்து, ஒன்றும் ஆன்மாவன்றாதலின் ஆன்மா சூனியமென்பர். அங்ஙனம் கூறுவோர் அறிவுண்மையின் அவ்வறிவுடையதொன்றே ஆன்மாவென அறிக.

உடல், பொறி முதலிய கருவிகளனைத்தையும் இது நான் அன்று, எனக் கழித்துவிட்டதே நுண்ணிய ஐந்தெழுத்து வடிவாய் அறியுமறிவொன்று நிலைபெற்றுள்ளது. அதுவே நீயென அறிக. மலத்தாற் பிணிப்புண்ட இந்நிலையிலே, உன்னொடு சார்ந்து நின்று எல்லாப் பொருளையும் கண்ணாடிபோலக் காட்டுவதாகிய மாயை நீயல்ல; அறிவில்லாத மாயை நீயாகமாட்டாய். மாயையாலறியும் அறிவிற்கு அப்பாற்பட்ட மேலான சிவமும் நீ ஆகமாட்டாய். நீ மாயைக்கும் சிவத்துக்கும் வேறாகிய தனிப் பொருள்.

இரண்டாம் அதிகரணம்

உடம்பைத் தானெனக் கூறாது, என்னுடையது என்று அதனை உடைமைப் பொருளாகக் கூறும் வழக்கமிருத்தலின்,

அங்ஙனம் கூறும் உயிர் ஒன்று உடம்பிற்கு வேறாக உளது.

மக்கள் எனது என்று சொல்லுகின்ற இயற்கைபற்றி உடம்பின் பகுதியல்லாத பதி, மனை முதலியவற்றையும் முதலில் உயிரென மயங்குவர். பின் அவற்றைத் தமக்கு வேறாகக் காண்பர். அதுபோல, கை, கால், உடம்பு, பாச அறிவு முதலியவற்றைத் தம்முடையவென்று கருதி உயிரென மயங்குவர். ஆய்ந்து பார்க்கின் அவையும் உயிரின் வேறானவை யென்று தோன்றும்.

மூன்றாம் அதிகரணம்

ஐம்பொறிகளாலறியப்படுவனவாகிய ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றமென்ற ஐம்பூத நுட்பங்களுள், ஒரு பொறி யறிந்ததைப் பிறிதொரு பொறி அறியமாட்டாமையின், ஐம்பொறியையுங் கருவியாகக்கொண்டு, ஐந்து பயனையும் அறியவல்லது ஒன்றிருத்தலின், அதுவே அவற்றிற்கு வேறாக உள்ள உயிர் என அறிக.

காது கேட்பதைக் கண் கேளாது. கண் பார்ப்பதைக் காது பாராது. உயிரானது காதாற் கேட்டும் கண்ணாற் கண்டும் பயன் பெறுகின்றது என்பது கருத்து.

உடலிலே நிலைபெற்று, தம்முள் ஒன்று அறிவதை மற்றொன்றறியாத நிலைமையுடையனவாய்த் தம்முள் மாறுபட்ட, ஒலி முதலிய ஐம்புலன்களை ஐம்பூதத்தாற் செலுத்தப்பட்டு ஆராய்ந்தறிகின்ற ஐம்பொறிகளை, இப்பொறி காணும், இப்பொறி கேட்குமென அறிவதொன்று இருப்பதால் அது நீயென்று அறிக. ஐம்பொறிகளாகிய அவைகள் தனித்தனி தமக்குரியவற்றை அறிவதன்றி அறிகின்றேனென்றுணர மாட்டாவாகலின், நீ அவற்றுள் ஒன்றாகமாட்டாய். நீ அவற்றின் வேறே என்றாய்ந்தறிக.

பொறிகள் தம்மை அறியமாட்டா. உயிர் பொறிகளையும் அறியும், தன்னையும் அறியும.

நான்காம் அதிகரணம்

தூக்கத்தில் கனவு கண்டாய் கண்டேனென்றும், கண்டு விட்டது அதனைக் காணவில்லையென்றும் நனவில் அறிந்து நிற்பது ஒன்றிருந்தலின், அதுவே கனவு உடலுக்கு வேறாகிய உயிர் என அறிக.

பருவுடம்பிலே நின்று இயங்குதலையுடைய ஐம்பொறிகள் ஒடுங்கிக் கிடப்ப, அவ்வுடலின் அடங்கி வருத்தமிலலாது செவ்வையாக வேறாகப் போய, நீ நுண்ணுடம்புடன் வேறு வகையாகக் கண்டுங்கேட்டும் உண்டும் உற்றும் உயிர்த்தும் விளையாடி, கனவு முடிந்தவுடன், பருவுடம்பிறகு மீண்டு நனவு உணர்ச்சியுடன் செல்லுதலால், கனவிற்குரிய அந்நுண்ணுடம்பு நீ ஆகமாட்டாய.

ஐந்தாம் அதிகரணம்

துயிலுமிடத்துப் பிராணவாயு சரித்தும், உணவு, தொழில முதலியன இல்லாதிருந்தலின், பிராணனுக்கு வேறாக உயிர் உண்டென அறிக.

பொருள்களைப் பார்த்தறிவதற்கு நிலைக்களமாகிய இவ்வுடலின் கண்ணே, பொருள்களைக் காட்டுவனவாகிய கருவிகள் தொழிற்படாது ஒடுங்கியபோது (துயிலும்போது) உடம்பிலே, நுகர்ச்சியுஞ் செயலும் இல்லாதிருக்கவும், பிராணவாயு இயங்குதலால, கருவிகளாற் பார்த்தறியும் உயிர் பிராணவாயுவுக்கு வேறாக உண்டு. அவ்வுயிர் ஒடுங்காமல் உடலிற் பொருந்தியிருப்பின், உடம்பு நுகர்ச்சியும் இயக்கமும் உடையதாம்; இதனை ஆய்ந்தறிக.

ஆறாம் அதிகரணம்

இயற்கையாகவே முற்றுணர்வுடைய கடவுளுக்கும், அக் கடவுள் உணர்த்தினாலன்றி யுணராத உயிர்க்கும் வேறு பாடுண்மையின், கடவுளின் வேறாக அவனால் அறிவிக்கப் படும் உயிர் உண்டென்று அறிக.

பொருள்களை ஐம்பொறிகளாலும் ஒருங்கே அறியாது ஒவ்வொன்றாய் ஒரு காலத்து அறிந்தும், அறியப்படுவதாயும், முன் அறிந்ததனை மறந்து அறியாதும், அறிந்ததை இடை விடாமலறியுமாற்றலின்றி விட்டுவிட்டு ஐந்து அவத்தைப் பட்டு அடங்கி நின்று அறிந்தும் வருவதொன்று; அது பேரறிவுப் பொருளாகாது. மனவொருமைப் பட்டு ஆராயின், எதனை அறிகிலேனென்றோ அந்நிலைப்பட்டு நின்று அதனைத் தானென வைத்துக் கருதுந் தன்மையுடையது உயிரெனப்படுவது விளங்கும்.

ஏழாம் அதிகரணம்

எல்லாக் கருவிகளுடனும் கூடிய கூட்டம் உயிர் ஆகாது. அக்கூட்டம் முழுவதும் மாயையாகிய சடப்பொருளாலாயது. அச்சடப்பொருள்கட்கு வெவ்வேறு பெயர் உள்ளன. அவை யொன்றும் ஆன்மாவைச் சுட்டுமாறில்லை. அவைகளாலாய உடம்பு ஆன்மா இயங்குமிடம். ஆதலின் அக்கூட்டத்திற்கு வேறாக உயிர் உளது என அறிக.

ஆராயுமிடத்து, கலை முதல் நிலம் ஈறாகவுள்ள தத்துவங்களெல்லாம், மாயையினாலாயவையாகலின், நிலையாதன வாகும். அவை தொக்கபோது விளங்கும் ஞானத்தினியல்பை அசையாமல் கருத்தொடுங்கி முதலில் அதன்றன்மையறிந்து, பின் அவற்றின் பயனை ஆராயின், கண்ணுக்கு விளக்குப்

போல அவைகள் உயிர்க்குப் பொருள்களை விளக்கும் நூல், காரணம், பரமாகிய உடம்புகளாகும். உயிர்தான் அவ்வுடம்பின் வேறுவேறு.

இலக்கண இயல்

நான்காஞ் சூத்திரம்

அந்தக்கரணம் அவற்றின் ஒன்று அன்று அவை
சந்தித்த(து) ஆன்மாச் சகசமலத்(து) உணராது
அமைச்(சு) அர(சு) ஏய்ப்ப நின்(று)அஞ்சு அவத்தைத்தே.

இச்சூத்திரம் உயிரின் பொது இலக்கணம் உணர்த்துகிறது.

உரை:— உயிர் அகக் கருவிகளாகிய மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் என்னும் அவைகளில் ஒன்று அன்று; அரசனுக்கு அமைச்சன்போல அவற்றைத் துணையாகக் கொண்டுள்ளது உயிர். தன்னோடு எப்போதும் உள்ள ஆணவமலத்தினாற் பொருள்களை உயிர் தானே அறியமாட்டாது. உயிரானது அமைச்சரோடு கூடி நின்று தொழில் நடாத்தும் அரசனைப்போல, அந்தக்கரணங்களோடு கூடி நின்று ஐந்தவத்தைப்படுகின்றது.

முதல் அதிகரணம்

மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் என்னும் அகக் கருவிகள் அவற்றிற்குக் கீழ் உள்ள பொறிகளை நோக்க மிகுதி

யாக அறியுந்தன்மையுடையன வெனினும், உயிர்க்கு அறிதற் கருவிகளாய்ச் சடமாயிருத்தலின், உயிர் அவற்றுள் ஒன் றனறு.

மனமுதலிய அகக்கருவிகளால் உணரப்படுபவை, ஐம் பொறிகள் முதற்கண் உணரும் புறப்பொருள்களே. உயிரால் உணரப்படுவது புத்திதத்துவத்திற் றோன்றிய தொன்றே. அது கடலலைபோல வந்துதோன்றும். மன முதலியவை, பொறிகளுக்கு வேறாயினாற்போல, உயிரும் மனமுதலியவற்றிற்கு வேறாகும்.

கடல் அலைபோலத் தோன்றுதலாவது, பொறியுணர்வு முதலிலே தோன்றி, அதன்பின்னர் மனவுணர்வு தோன்றி, அதுபோய்ப் புத்தியை அடைய, அங்கே இன்பதுன்ப மயக்க வுணர்ச்சி உயிர்க்குத்தோன்றுதல்.

புருடதத்துவமாய் நின்றஉயிர் மனவுணர்வாற் பொருள் களைக்காணுமிடத்துச் சித்தத்தைச் சேர்ந்துநின்று இதுயாது என நினைந்தும், மனத்தைச்சேர்ந்து நின்றுபற்றியும், பின் னர் ஆங்காரத்தைச் சார்ந்துநின்று இது இன்னதென அறி வேனென்றெழுந்து தெளிவுபிறவாது புத்தியினாலே இன்ன தென்று தீர்மானித்தும் வெவ்வேறு வகையில் அறிதலால் இந்த நால்வகை அந்தக்கரணங்களுக்கும் வேறவன் புருடன். அஃது எதுபோலுமெனின் கதிரவன் முதலியவற்றோடுகூடி, நாள், நாழிகை முதலிய பாகுபாடு செய்தற்கேதுவாய காலதத்துவம், கதிரவன் முதலிய பொருள்களின் வேறுதல் போல என்க.

ஐம்பொறிகளுக்குப்போலவே, அந்தக்கரணங்கள் ஒவ் வொன்றிற்கும் வெவ்வேறு தொழில்கள் உள்ளன. அந்தக்

கரணங்களோடு கூடிநின்று அத்தொழில்களனைத்துஞ் செய்வது உயிர். ஒரோவொன்றே செய்வன அந்தக்கரணம் என அறிக.

அகக்கருவிகள் தொழிற்படுமிடத்து அகாரம் அகங்காரத்தைச் செலுத்தும். உகாரம் புத்தியைச் செலுத்தும். மகாரம் மனத்தைச் செலுத்தும். விந்து சித்தத்தைச் செலுத்தும். நாதம் புருடனாகிய உயிரைச் செலுத்தும். இவ்வெழுத்துக்களைப் பிரிப்பின்றிப் பார்த்தக்கால், அவைபிரணவமாகிய ஓங்காரமாம். இவற்றால், கடலில் அலையெழுந்து வீழ்ந்து மீண்டெழுதல்போல, அறிவு நிகழும். நினைப்பு மறப்பு மாறிமாறிவரும் என்பது கருத்து.

அகக்கருவியறிவுக்குக் காரணமாகிய ஓங்காரத்திலே பொருந்திய விந்துவுக்கும் நாதத்துக்கும் அதிதெய்வத்தை ஆராயின் முறையே மகேசுரனும் சதாசிவனுமாவர். அகர உகர மகரத்திற்கு அதிதெய்வங்கள், முறையே சுத்தவித்தையிலுள்ள அயன், அரி, அரன் என்பவர்களாவர்.

இரண்டாம் அதிகரணம்

உயிரானது தன்னோடு எப்போதுங்கூடியுள்ள ஆணவமலத்தினால் கருவிகளின் துணையின்றிப் பொருள்களை அறியும் அறிவில்லாததாகும்.

ஆணவமலமானது, உயிரின் அறிவு இல்லையெனும்படி மறைத்துக்கொண்டு நிற்பது ஆகும்.

மூலமலமானது உயிரினறிவை மறைக்கின்றதேயன்றி, அதனைச் சூனியமாக்கவில்லை. உயிர்க்கு அறிவை மறைப்பது மாயையன்று. உயிரினறிவிற்கு விளக்குப்போலப்

பொருள்களைக்காட்டுவது மாயையின் செயல்; அவ்வறிவைத் தடுத்து நிற்றல் ஆணவமலத்தின் செயல். ஆதலால், மாயை வேறு; ஆணவமலம் வேறு.

உயிரின் அறிவைச் சார்ந்து அநாதியே அதனை மறைக்கும் ஆணவமலம், தன்னைத் தானாய்ச் சார்ந்து கேடில்லாமல் இருக்கும் நெருப்பினைத் தனக்குள் மறைத்து ஒன்றாய் நிற்கும் விறகுபோலாம்.

மூன்றும் அதிகரணம்

உயிர் ஆணவமலத்தில் மறைந்துநின்ற நிலையிலே தத்துவங்களோடு கூடியகாலை, அருவமாகிய தத்துவ வடிவினதாய் நிற்றலின், அத்தத்துவங்களின் தொழிற்பாட்டிற்கேற்றபடி, வெவ்வேறு உணர்ச்சி நிலைகளை அடைகிறது. அவை, நனவு, கனவு, உறக்கம், பேருறக்கம், உயிர்ப்படக்கம் எனஐந்தாம்.

நனவில் அறிவுப்பொறியைந்தும், வினைப்பொறியைந்தும், அவற்றிற்குப் புலனுவன பத்தும், அந்தக்கரணம் நான்கும், புருடனும் பத்துவாயுக்களும் ஆகிய முப்பத்தைந்து கருவிகள் தொழிற்படும். நனவு நிகழுமிடம் புருவநடு. கனவிலே, அறிவுப்பொறிகளும் வினைப்பொறிகளும் தொழிற்படாமையின், தொழிற்படுங் கருவிகள் இருபத்தைந்தாம். கனவிற்கிடம் கழுத்து. உறக்கநிலையிலே, இருவகைப்பொறிகளும், அவற்றிற்குப் புலனுவனவும், பிராணன் ஒழிந்த பிறவாயுக்களும், அந்தக்கரணங்களும் சத்திமடங்கவே, சித்தம் உடம்பிற்குக் காவலாய் நிற்பப் பிராணவாயுவும் புருடனுமே தொழிற்படும். சித்தம் இதயத்திற் பொருந்தியிருத்தலால், இதயமே உறக்கத்திற்கிடமாம். சித்தத்தின் செயலும் அற்ற இடம் பேருறக்கம். இதற்குத்தானம் உந்தி. ஆங்காரத்

தால் செல்லும் பிராணனுடனடங்கிய நிலை உயிர்ப்படக்கம். இது மூலாதாரத்தில் நிகழ்வது.

நெற்றியிலே நனவு நிலையுற்ற உயிரானது நனவிலேயே ஐந்து அவத்தைகளையுமடையும்.

பொருள்களை நுகர்ப்படுத்தே அவை நிகழ்வன. ஒன்றினையறியுங்கால், அதனைவிட்டு விட்டறிவதல்லது, இடையறாது அறிவதில்லை. விட்டுவிட்டறிதற்கேற்ப இயக்குங் கருவிகளுமொன்றே, பலவோ செயற்படுதலால், இவ்வவத்தைகள் ஏற்படுகின்றன. இயக்குங் கருவிகளாகிய சத்த தத்துவங்கள் ஐந்தாகலின், விடயநுகர்ச்சிக்கட்படுமவத்தையும் ஐந்தாயின.

உயிர், ஆணவ மலத்தோடுமாத்திரம் கலந்திருக்கும் நிலை கேவலமெனப்படும். மாயாகாரியமாய கருவிகளோடுகூடிய நிலை சகலமெனப்படும். மலத்தின் நீங்கிய நிலை சுத்தமெனப்படும். கேவலநிலையிலே உயிர்கள் ஆணவமல மறைப்பால் யாதும் உணரா. சகல நிலையிலே உயிர்கள் உலகத்தையறியும். சுத்த நிலையிலே அவை கடவுளையுந் தம்மையுமறியும்.

ஐந்தாஞ் சூத்திரம்

விளம்பிய உள்ளத்து மெய்வாய் கண்மூக்(கு)
அளந்தறிந் தறியா ஆங்கவை போலத்
தாம்தம் உணர்வின் தமியருள்
காந்தங் கண்ட பசாசத் தவையே

இச் சூத்திரம் கட்டுநிலையில் இறைவன் உயிர்க்குச் செய்யும் உதவியை உணர்த்துகிறது.

உரை:- மேலே கூறிய உயிராலே, மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்ற ஐந்துபொறிகளும் தந்தம் விடயங்களை அளவிட்டறிந்தாலும் தம்மையும் தம்மைச் செலுத்தும் உயிரையும் அறியமாட்டா. அப்பொறிகளைப்போல, உயிர்களும் தம்மையும் தமது அறிவிற்கு விளக்கந் தருபவனாகிய தனி முதல்வனது திருவருட் சத்தியையும் அறியமாட்டா. உயிர்கள் முதல்வனாலே அறிதல், காந்தத்தின் முன்னைவைத்த இரும்பு போல முதல்வன் சந்நிதி மாத்திரையில் நிகழும். ஆதலால், முதல்வன் விகாரப்படான்.

முதல் அதிகரணம்

ஐம்பொறிகள் உயிரால் பொருள்களை யறியும்; அவற்றினோடு உயிர் ஒற்றுமைப்பட்டு அறிந்தாலன்றி அவை ஒரு பொருளையும் உணரமாட்டா ஆதலின் என்க.

அரசன் செங்கோல் மண்டபத்திலிருந்து ஏவலாளரைக் காரியங்களிற் செலுத்தி ஆளுதல்போல, உயிரானது ஐம்பொறிகளைச் செலுத்தி ஆண்டு நெறியிலே நிற்பதாகலின், ஐம்பொறிகள் உயிரை அறியமாட்டா; ஐம்பொறி வாயிலாகப் பொருள்களை யறிந்தாலன்றித் தானாக உயிர் பொருள்களை யறியாது. உயிர் ஒற்றுமைப்பட்டாலல்லாமல், கண்பாராது, காது கேளாது. ஆதலால் ஐம்பொறிகளும் உயிரும் தம்முள் இன்றியமையா.

இரண்டாம் அதிகரணம்

உயிரும், தனது தலைவனாகிய கடவுளினாலே பொருள்களை அறியும். உயிரால் பொருள்களை அறியும் இந்திரியங்

கள் தம்மையும் உயிரையும் அறியாமைபோல, உயிரும் தன்னையும் தனது முதல்வனையும் அறியாமல் நிற்கும்.

பேரின்ப நிலையாவதும் சிவபெருமான் திருமுன்பே உலகம் தொழிற்படுகின்றது. முற்றுணர்வுடைய முதல்வன் தனக்குக் கனாப்போலப் பொருள்களை விளக்கி நிற்ப, உயிரானது தனது வினைக்கீடாகப் பொருள்களை அறிந்தநுபவிக்கும். அப்படி இறைவன் அறிவிக்க நின்றபொழுதும், சுட்டப் பொருளாகிய அசத்துப் பொருள்களைத் தூய தன்மையனாகிய அவன் அநுபவியான.

கதிரவனுடைய ஒளியிலே அடங்கித் தோன்றாது நிற்பனவாய், அவனுடைய ஒளியை இன்றியமையாத கோள்கள்போல, மெய்ப்பொருளாகிய இறைவனுதவியால், உயிர் கண்டும் கேட்டும் உண்டும் முகர்ந்தும் தொட்டுணரப்படும் பொருள்களைத் தெரிந்து, வேறுதலும் ஒன்றுதலுமின்றி இறைவனோடு உடனாய் நிலைபெறும் என அறிக.

ஈசன்பால் உயிர்களை உய்விக்கும் இரக்கம் உண்டு. அது அவனது சத்தியாகும். அச்சத்தி அவனையின்றியமையாது. அவனும் அச்சத்தியை யின்றியமையான. சத்தியும் சிவமும், குணமுங் குணியும் ஆக, கதிரவனும் ஒளியும் போலப் பொருந்தி நிற்றல் ஞானக் கண்ணுடையார் அறிவுக்குப் புலனாம்.

ஆறாம் சூத்திரம்

உணருரு அசத்தெனின் உணரா தின்மையின்
இருதிறன் அல்லது சிவசத் தாமென
இரண்டு வகையின் இசைக்குமன் னுலகே.

இச்சூத்திரம் நிலைப்பொருள் இது, நிலையாப்பொருள் இது என உணர்த்துகிறது.

உரை:- இறைவன் அறியப்படு மியல்பினனெனின் உலகப் பொருள்போல நிலையிலாப பொருளாவன. அவனை எவ்வாற்றானும் அறியப் படாதவனெனின், அவன் சூனியமாவன். ஆதலின் இரண்டு தன்மையுமின்றி உயிரறிவாலறியப் படாமையும், பதியறிவால அறியப்படுதலுமாகிய இரண்டு வகையானும் இறைவன் சிவனாகிய சத்தாய் உள்ளவனென்பது கூறுவர் மெய்யில் நிலைபெற்ற உயர்ந்தோர்.

முதல் அதிகரணம்

இவ்வுலகில் சுட்டியறியப்பட்ட பொருள்கள் யாவும், உள்ளனவென்று உணர்ச்சிக்கு மாத்திரமன்றி இல்லையென்று உணர்ச்சிக்கும் இடந்தருதலின், அவை நிலையாதன எனப் படும்.

ஆராயுமிடத்து, மாயா கருவியின் உதவியால் அறியப் பட்டனவெல்லாம் நிலையாதன வாகும்.

நிலையாமைக்கு உவமைகளாவன, நீரின் மேல் எழுதிய எழுத்தும், நிகழும்போதே மறைகின்ற கனவும், கானலும் என்பன.

இரண்டாம் அதிகரணம்

கருவிகளால் அறியப்படும் இயல்பும், ஒருவாற்றானும் அறியப்படாத இயல்பின்றிப் பாசஞானத்தையும் பசு ஞானத்தையும் கடந்ததாய்ப் பதிஞானத்தால் நேரே யறிந் தனுபவிக்கற்பாலதாய் நிற்கும் அப்பரம்பொருள் நிலை பொருளாயுள்ள சிவமென்று பெரியோரால் அறியப்படுந் தன்மைத்து.

பரம்பொருள், கருதப்பட்ட சத்துப் பொருளும் அசத்துப் பொருளும் அன்று என்னில், சத்து அசத்து மாகாத பொருள், யாது காரணம்பற்றி உண்டென்றறிவது எனில், கருவிகளின் உதவியால் அறியப்பட்டதும் ஒருவாற்றானும் அறியப்படாத சூனியமும் ஆகிய இரண்டும் அசத்தேயாதலால், சுட்டறிவினால் அறியப்படாத சத்தென்ற மெய்ப் பொருள், உயிர் அத்துவிதமாய் நின்றறியத்தக்க சிவஞானத் திருவருளாலே அறியப்படுவதாம்.

உலகில் அறியப்படுபவைகளெல்லாம் நிலையாப் பொருள் ஆகலின், அறிவில்லாத அவற்றுள் ஒன்றும் ஒரு முதல்வனை அறியமாட்டாது. அப்பொருள்களை யறியும் உயிர்தானும் முதல்வனை அறியமாட்டாது. ஆராய்ந்து பார்ப்பின், அப்பொருள்களைப்போல அவனை அறியக்கூடுமாயின அவன் உயிரின் வேறுவன் உணர்வையுணர்ந்தோன், இறைவனுள்ளே அடங்கி நின்று இறைவனறிவோடு கூடிய தன்னறிவால் அறிதலால் அத்தனி முதற்பொருளை அதனின் வேறாக நின்று அறிவானல்லன்.

கடவுள், மனமுதலிய கருவிகளோடு பாவிக்கப்படுவதானால், அது சுட்டறியப்படும் அசத்தாகும். அப்பாவனையைக் கடந்ததென்றால், கருவிகள் நீங்கியவழிப் பாவனையென்பது பெயர்மாத்திரமன்றி, உண்மையிலில்லையாம். சொல்லொணாததாகப் பாவிக்கப்படுவதென்னில், அது சூனியமாம். கிடையாத பொருளைக் கிடைத்ததாகப் பாவிப்பது போலப் பாவனை செய்தலென்னின், அதுபோலிப்பாவனையாம். ஆதலால் இறைவனருள் வழிநின்று நினைக்கப்படுவது பரம் பொருள். அது சூனியமன்று.

யோகியர் கூறும் பாவனையால் இறைவனை அறிதல் கூடாதென்றவாறு.

இறைவன், தன்னை உயிர் அறியும்படி அதனின் வேறாக நிற்பானல்லன். உயிரறிவுக்கு அப்பாற்பட்டு நுட்பமாய் அதன்கட்கலந்திருத்தலின், உயிரால் தனது அறிவினா கண்ணோ அவன் அறியப்படான். உயிராற் பொருள்களை யறிகிற கண், சக்ஷாகிய உயிரினை அறியாமை போல, தனக்குப் பொருள்களை விளக்குவானாகி நின்ற முதல்வனை உயிரினறிவு கண்டறிந்து உயிர்க்குக் காட்டமாட்டாது.

சிவம் இன்னதெனறறியப்படாமையால் 'அது'வென்று சொல்லப்படும் ஒருபொருளன்று, அசிவத்தை யன்றி, அதனை அது என்று ஊகித்து அறிகின்ற அறிவுப்பொருள அதற்கு வேறேயுளது. உலகப்பொருள் போலச் சுட்டியறியுமபடி வேறாக நில்லாது உயிரின் அறிவின் கண் கலந்து முதல்வன் நிற்றலின், அவனை அறிகின்ற அறிவுப் பொருளாய உயிரும் கலப்புப்பற்றிச் சிவமாம என்று சொல்லுமாறு உளதாம்.

சாதனவியல்

ஏழாஞ் சூத்திரம்

யாவையுஞ் சூனியம் சத்(து)எதிர் ஆகலின்
சத்தே அறியா(து) அசத்தில(து) அறியா(து)
இருதிறன் அறிவுள(து) இரண்டலா ஆன்மா

இச்சூத்திரம் முத்திபெறுதற்கு உரிய உயிரின் சிறப்பிலக்கணம் உணர்த்துகிறது.

உரை:— சிவசத்தின் முன்னர், அசத்தாகிய நிலையிலாப் பொருளெல்லாம் பாழேயாகலான, சத்தாகிய சிவம் அசத்தாகிய பாசத்தை அறிந்து அனுபவியாது; பாசம் அறிவில்லாத சடமாகலின் சத்தாகிய சிவத்தை அறிந்து அனுபவியாது. ஆதலால், சத்தேயாகவும் அசத்தேயாகவும் இல்லாத உயிர் இரண்டையும் அறிந்து அனுபவிக்க வல்லது ஆதலின் உயிர் சதசத்தாகும்.

முதல் அதிகரணம்

சுட்டாது அறியுஞ் சிவத்தின்முன் சுட்டியறியப்படும் நிலையில்லாப் பொருட்டொகுதி விளங்கித் தோன்றாது.

பசுபாசங்கள் தனக்கு வேறாகாது தன்னுள் அடங்கி நிற்றலையுடைய அரனுக்குச் சுட்டியறியக்கிடப்பது யாதுமில்லை. அவ்வாறு அன்னியமில்லாத முதல்வன் அசத்துப் பொருளையறிவானாயின், தனக்குவேறாக அவற்றைச் சுட்டியறியான். கதிரவன்முன் இருள் மடங்குதல்போல், முதல்வன்முன், அவனது வியாபக அறிவுக்கு இயையாத அசத்துலகம் விளங்கி நில்லாமை அறிக.

இரண்டாம் அதிகரணம்

தத்துவ வடிவாகிய உலகினுக்கு அறிவு இல்லை. கானலைத் தண்ணீரென்றெண்ணி, அதன்பாற்செல்லும் அறிவிலானுக்கு, அவன் அதையணுந்த காலை அக்கானல் நீரானது பொய்யாகும்; அதுபோல நேர்பட்ட குருமொழியை ஆய்ந்தறிவாரில்லாதபோது, உலகப் பொருள்கள் நிலைத்தனவாயும் அறிவுடையனவாயும் தோன்றும். ஆய்வாருள்ளபோது அவர்க்கு அவை அசத்தாயும் அசித்தாயும் விளங்குமென்றறிக.

மூன்றாம் அதிகரணம்

சத்தும் அசத்தும் ஒன்றை ஒன்று உணராதனவே, அவ்விரண்டினையும் அறியுந்தன்மையதாய், அறிவிக்க அறிவதாய் அவ்விரண்டினுள் நிலைபெற்ற அனுபவ அறிவாயதாயது யாதோ, அதுவே சதசத்தாய உயிர்.

ஞானாகிய நூல்களை ஆராய்கின்ற உயிரானது சத்தையும் அசத்தையும் தான் அறிதலால், அது அறியப்பட்ட இரண்டினும் வேறுதலால் அறியப்பட்ட சத்துமாகாது, அசத்துமாகாது. அதனை உணர்த்தவே, சத்தோடும் அசத்தோடும் கலக்கப்பட்டு நிற்பதாய மூன்றாவதொரு பொருளாய் நிலையாது, தனியப் பொருளாகவும் நில்லாது, இரண்டினுஞ் சார்ந்து நல வண்ணமாய பூவின்மேல் வாசம் அடங்கித் தோன்றுமாறுபோல, இரண்டினையும் அறியுங்கால், அவற்றின் சார்பாயறியப்படுவதாயிருத்தலாகும்.

அறிவை விளக்குங் கருவியில்வழி அறியாமை அனைத்தும், நோய்க்கு மருந்து போல்வதாகிய அறியாமைக்கு மருந்தாகிய விளக்கமுறைவழி அறிந்தும், இங்ஙனம் மாறிமாறி உணர்ந்து வருகின்ற உயிர் ஒருதன்மையாயறியும் சத்தாகமாட்டாது. சொல்லப்புகில் உயிர்செய்த வினைகளின் பயனை உயிரே அறிந்து அனுபவிப்பதன்றி அசத்தாய பாசம் அறிந்து அனுபவியாமையால், உயிர் அசத்தும் அன்று. அஃது இரண்டினுடன் வேறு.

மயக்கமாகிய அறியாமை, அறிதற்கருவியில்வழி மேற்பட்டு, அஃதுள்வழி நீங்கியும் நிலைபேறில்லாததாக விருப்பதால், அது உயிர்க்குயிராயுள்ள முதல்வனது மெய்ஞ்ஞானத்தைப் பற்றாது. கடலின்மேல் உப்பானது நீரிற்பரவுவதே யல

லாமல், அதற்கு இடங்கொடுக்கும் ஆகாயத்தைப் பற்றாமை போல, மயக்கமானது உயிரைப் பற்றுமே யொழிய முதல்வனைப் பற்றாது.

எட்டாஞ் சூத்திரம்

ஐம்புல வேடரின் அயர்ந்தனை வளர்ந்தெனத்
தம்முதல் தருவுமாய்த் தவத்தினில் உணர்த்தவிட்(டு)
அன்னிய மின்மையின் அரன்கழல் செலுமே.

இது சிவஞானத்தினை உணர்த்து முறைமையினை யுணர்த்துகின்றது.

உரை:— பல்பிறவிகளிலே செய்த பெருந்தவத்தினாலே ஒருபிறவியிலே உயிர்க்குப் பருவம் போந்தால் உயிர்க்குக் குருவாய்த் தோன்றி உயிரை நோக்கி 'நீ நின் பெருந்தன்மைகளை யறியாது மயங்கி இடர்ப்பட்டாய், நின் பெருந்தன்மைகள் இத்தகையது' என்றறிவுறுப்ப உயிரானது ஐம்புல வேடர் கூட்டுறவினை விட்டு நீங்கி இறைவனோடத்துவிதமாய் நிற்கும் நிலையினை யுணர்ந்து அம்முதல்வன் திருவடிகளை யணையும்.

முதல் அதிகரணம்

உயிர்களுக்குப் பலபிறவிகளில் சரியை கிரியை யோக நெறிகளில் நிற்றலாகிய தவத்தின் பயனாக வீட்டு நெறிக்கு இன்றியமையாத சிவஞானத்தை இறைவன் கொடுத்தருள்வன.

சரியை, கிரியை, யோகம் என்னுந் தவத்தை ஆற்றிய வர்கள் முத்திநிலையாகத் தவப்பயனடைதற்குரிய உலகங்களை யடைந்து தவப்பயனை நுகர்ந்தபின், உலகத்திலுள்ள பற்றினைப் பிறவியெடுத்து ஒழித்தற் பொருட்டு, தவஞ்செய்தற் குரிய நல்ல இனத்திலே வந்துபிறந்து சிவஞானம் உணரு

வனைக் கற்றறிந்தவர் ஆராய்ச்சி தெரிந்து கூறும். உலகத்திற் பிறந்து அறப்பயனாகிய பற்று இல்லாத விடத்து, தவலோகத்தில் நிலைபெறுவாரேல் ஞானமடைவர்.

உலகவின்பங்கருதிச் செய்யப்படும் நல்வினையின் பயனானது, பசிக்கு உணவுபோலும். உண்டவுணவு அற்றவுடன், மீட்டும் பசியுண்டாம்; அதுபோல, அந்நல்வினையானது நிலைத்த இன்பத்தைக் கொடாது. உலகப்பயன் கருதாது, வீடுகருதிச் செய்யுஞ் சரியை, கிரியை, யோக மென்பன இருவினையொப்பினை உயிர்க்கு உண்டாக்கி, ஞானத்திற்கு வழிதிறக்கும். இருவினை யொப்பாவது நல்வினையுந் தீவினையும் உலக இன்பதுன்பத்தைப் பயத்தலால், அவையிரண்டின் பயனிலும் ஒத்த முறையில் விருப்பில்லாமையாகும்.

இரண்டாம் அதிகரணம்

ஞானத்தை விரும்பும் உயிர்களுக்குப் பருவம் வந்த போது, உள நின்று உணர்த்தி வந்த முதல்வனே, ஞான குருவின் அறிவில் வேறறக் கலந்து நின்று சிவஞானத்தை உணர்த்தியருள்வன.

விஞ்ஞான கலர்க்கு உண்மையறிவு, இறைவன் உள் நின்றுணர்த்தத் தானே உண்டாகும். பிரளயாகலருக்கு அவ்வாறின்றித் தனது தெய்வ வடிவையே குரு வடிவாகக் கொண்டு முன்னின்று ஞானத்தை உணர்த்துவன். அறியாமையுடைய சகலர்க்கு அவர் வடிவுபோலும் வடிவுடைய குருவாகி வந்து அவ்வடிவின் பின்னுக மறைந்து நின்று உண்மையறிவை நல்குவன்.

விஞ்ஞான கலர் விஞ்ஞானத்தாற் கலையற்றவர். பிரளயா கலர் — பிரளயத்தாற் கலையற்றவர். சகலர்—கலையோடு

கப்படுவர். இவர்கள் முறையே ஒருமலம், இருமலம், மும்மலம் உடையவர்.

உயிர்கள் தமக்கு உரிய படிமுறையில் வைத்து முதல்வன் அறிவிக்க அறியும் இயல்பின. முதல்வன் உபதேசமொழி முதலியவற்றை வேண்டி நின்று பிரளயாகலருக்கும் சகலர்க்கும் இன்றியமையாத அவைகள் முன்னிலையிலும், பின்னிலையிலும் நிகழும். அவற்றை இன்றியமையாது வேண்டாத விஞ்ஞானகலருக்கு இறைவனால் உள்நின்று ஆட்கொள்ளப்பட்ட நிகழ்ச்சியளவிலேயே வீடுபயக்கும் உணர்வு உண்டாம்.

ஒரு நங்கைக்கு (பிள்ளையைக் காணுமுன்) சுரக்காத முலைப்பாலும் கண்ணீரும் பிள்ளையைக் கண்டவுடனே தோன்றுகின்றன. அவ்வாறே நீரில் மறைந்த நிழல்போல, உயிர்களோடு கலந்து புலப்படாது நின்ற முதல்வன், குருவடிவாய் உருவெடுத்துத் தோன்றாவிடில், சகலர்க்குச் சிவஞானம் உளதாகாது. தோன்றுமிடத்து உளதாம்.

மூன்றாம் அதிகரணம்

பளிங்கிற் பொருந்திய நிறங்கள் தமது இயல்பினைக் காட்டுவனவன்றிப் படிக வொளியைக் காட்டாமைபோல, ஐம்பொறியறிவுகள் தமக்குப் புலனாய விடயங்களையே உயிர்க்குக் காட்டி நிற்றலால், உயிர்கள் ஐம்பொறியறிவுகளால் திரிபுணர்ச்சியுடையனவாய்த் தம்மை அறியமாட்டா.

பளிங்கானது தன்னிற் சாரப்பட்ட பல நிறங்களையே காட்டி நிற்பது போல, சார்ந்த பொறிகளின் தன்மையையே தன்மாட்டுக் காட்டும் தனது பொது வியல்பை நினைந்து பல நிறங்கள் படிகத்திற்கு வேறு எனவறியுமாறு போல,

பொதுவியல்பைக் காட்டும் பொறிகளைத் தன்னின் வேறென அறிந்து, அப் பொதுவியல்பு நிலையாமை தெளிந்தபின்பு, தனது சிறப்பியல்பை யுணர்ந்தோன் (அசத்தாகிய பொறிகளுக்கு) வேறாகிய மெய்ப்பொருளாகிய தெய்வத்தின் அருளைப் பெறுவான்.

நான்காம் அதிகரணம்

ஒருவன் வறிதிருந்து ஆடுகின்ற கூத்தைப் போல், அதைத் தெரிந்து விடுதலை காணும் இருளும் விழுகின்றன, உண்மைப் பொருளைத் தந்தை தாய் போல அதற்குக் காரணமாக உணர்ந்து தனது நிலையே தானெனக் கொண்டால், தன்னை மூடிய உயிரானது தன்னை ஐம்பொறிகளுக்கு வேறாக உணர்ந்தோன் காரணமாகிய தனது நிலையைத் திருவருளால் அடைவான்.

அணையை உயர்த்திக் கட்டித் தடை செய்யப்பட்டுத் தேக்கி நின்ற ஆற்று நீர் போலப் பாச ஞானங்களால் வியாபகம் தடைப்பட்டு நின்ற உயிரானது, தடை நீங்கிய காலத்துக் கடலின்கட் சென்றடங்கி மீண்டு பிரிந்து வாராத ஆற்று நீர் போல், தனக்குத் தடை செய்கின்ற பொறியுணர்வு நீங்கிய வழி, கேடில்லாத சிவபெருமான் திருவடிகளை யடைந்து, அத்திருவடி நின்றுமே விலகாய அதனைக் கண்டு அடங்கிய பின்பு பிரிந்து செல்லாது.

ஐம்பொறி யுணர்வு உண்டு, ஆன்மாவை யுணர்வது இறைவனே என்றால், ஆன்மாப் போயமை வியாபகமாயதும் இல்லை. உயிருணர்வோடு இறைவனை நோக்குமிடத்து, அவன் முழு முதல்வன் ஆவான். கண் முதலிய பிற பொறிகள் புலன்களை அறிந்து பற்றுமவை அல்ல. அது போலப் பொறியுணர்வும் உயிருணர்வும் ஒத்த தன்மையுடையன அல்ல. கண்ணில்லாதவர் கண்பெற்றவிடத்தே அவர்க்குப்

பிற பொறிகளினும் கண்ணுக்குள்ள மேம்பாடு தோன்றும். அதுபோலப் பாசம் நீங்கியவிடத்தே உயிரின் வியாபக அறிவு பொறியுணர்வுகளினும் மேம்பட்டநிலை உயிர்க்குத் தோன்றும்.

பொறியுணர்வு பற்றியதைப் பற்றும்; உயிருணர்வு வியாபித்தறியும். பிற அவயங்கள் பொறியுணர்வுக்கும், கண் உயிருணர்வுக்கும் உவமையாயின.

ஐம்பொறிகள் போல, அவற்றுட்பட்ட விளக்கம் உடைய தாகிய ஒன்று அறிவுறுத்தப்பட்ட முந்த உபதேசம் பெற்று, ஐம்பொறிகளை விட்டுச் சிவனை அடைந்த சகல ஞானிய ஆன்மா ஐம்பொறிகளோடு இருந்தபடியே சிவனை விட்டு நீங்கப்பட்டான். நீர்மேல் படர்ந்த பாசியைப் போல, நீங்கக்கூடிய ஆணவமலம், வினை முதலிய மாசுகளை மயக்கம் வந்து கூடுமாயின், தன்னை நீங்காத முதல்வனை நீங்காது அவற்றை விட்டு விலகுவான்.

ஒன்பதாஞ் சூத்திரம்

ஊனக்கண் பாசம் உணராப் பதியை
ஞானக் கண்ணினிற் சிந்தை நாடி
உராத் துனைத் தோத்தேனப் பாசம் ஒருவத்
தண்ணிழலாம் பதிவிதி யெண்ணும் அஞ்செழுத்தே.

இச்சூத்திரம் பாசமல நீக்கத்து, உயிரின் பரிசுத்தக் குணத்தை உணர்த்துகின்றது.

உரை:- குறைவான அறிவாகிய பாச ஞானத்தாலறியப் படாத முதல்வனை அவனது திருவருள் ஞானமாகிய கண்ணால்

ளல், அறிவில் கனாவே ஆய்ந்தறிக. முடிவாக ஈறில் செறுத்தாக விளைவுடைய பேய்த்தேராகிய கானல் போலப் பாசக்கூட்டம் நீங்கியொழிய இறைவன் ஞானம் விளங்க, பிறவித் துயராகிய வெப்பத்திற்குக் குளிர்ந்த நிழலாய் வெளிப்பட்டு விளங்கும். அக்காட்சி எளியமையாகப் பெறற்கு ஆசிரியன் தான் பயக்கும் திருவைந்தெழுத்தை விதிப்படி நினைக்க.

முதல் அதிகரணம்

முதலில் பாச பந்தங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட பர பதி யறிவாலே அறியத் தக்கது இருக்கின்றது அதனை ஞானக் கண்ணாலே காண்க.

பாசங்களுள் ஐம்புலன் ஆணவம் வெளிப்படுத்தும், இறைவனின் பெருமை காலத்தில் அவை வியாபகத்தை அடங்கிய ஆணவமாகி இறைவனிடம் காணாது வெறுத்தல் கூடிய அவனாதியான்றிவே வகையில், உயிரில் உண்மை யியல்பை அறிய முடியாது.

உயிரால் கட்டப்பட்டு ஐம்புலன்களை கண்டு உணர முறைந்து தன்னை யறியமாட்டாது. அது தனக்குப் பிறர் பலகை காட்டினதாய உயிரையும் அறியமாட்டாது. அது போல, முதல்வனை காட்ட ஐம்புலன்களாகிய உயிர் தன்னையுமறியாது, தலைவனையுமறியாது. உயிரில் உண்மை யறிவினை உடைய நிற்கும் முழுமைபற்றானாகிய முதல்வனை அறிவினிலே நாடுக வேண்டியதாக.

இரண்டாம் அதிகரணம்

பஞ்சப் பொறிகளால் இவ்வாறு மெய்ப்பொருள் அல்லாதவை, பஞ்சப் புலன்மேலல்லவெல்லாம் கழித்துவிட்டது, மருளும் நிற்பது பற்

வியல்பாதல் போல, நிலையான பொருளையறியும் ஞானத்தை மறைத்து நிற்கும் அசத்தாய பொருள்களினுண்மை நிலையிலாதனவென ஆசிரிய மொழியில் உணர்ந்து நினைந்து தனைக் கழித்துவிடத்தே, தோன்றி விளங்குவது சிவஞானத்தின வடிவா மெனவறியற்பாலது.

ஞானநூலால் அறியப்படும் அசத்த மாயாகாரியங்களையும் மலத்தைக் காரிய வடிவமாயறியப்படும் கலப்புப் பிரபஞ்சத்தையும், நிலையில்லாத இவ்வடிவமாய விளங்குஞ் சத்தாய பிரபஞ்சத்தையுங் கடந்தவனாய், உயிரினுள்ளத்து மேம்பட்டவனாய் நின்று, சிவஞானத்தாலன்றிப் பிறவாற்றாலறியப் படாத முதல்வனை, ஆணவ முதலியவற்றை அசத்தென நீக்கியவிடத்து, இவனென் றறியவாராத சூனியப் பொருள் போலத் தோன்றி, உயிரின் அகத்தே அறிவினகத்தே நீங்காது நிலைபெறும் பேரறிவாய்த் தோன்றுவான்.

சுட்டியறியப்படும் பொருளை அசத்தென்று சுட்டியறிந்து கழிக்கவே, முடிவாய்த் தெய்வமாயுள்ளது சத்தாகிய சிவமே யெனவறிக. சுட்டிய பொருளோடு சார்ந்து நின்ற உயிர், அதனின் வேறாக நிற்கமாட்டாது. உயிர் சத்துப் பொருளுக்கு அடிமையாய அதனைச் சேர்ந்தால் சுட்டுணர்வு உயிரைவிட்டொழியும்.

சுட்டறிவாற் கண்ட பொருள் ஒவ்வொன்றையும் இது சத்தன்று, இது சத்தன்று எனக் கழித்து உயிர்தானின் காணாதே சுட்டுணர்விலாது நின்ற கடவுளை ஆராய்ந்து அத்துவிதமாய அவனோடு பாவித்தலாங்கால் அப்பாவனையில் விளங்கித் தோன்றும் முதல்வனைச் சுட்டுணர்வு ஒழியுமாறு, கூடிப் பொருந்தி விடாது நிறைந்து நிற்பனாமென்க.

ஆதி பௌதிக கருடன், ஆதி தைவிக கருடன், ஆத்தியான்மிக கருடன் எனக் கருடனை மூன்று வகைப்படுப. அவற்றுள் உலகத்திற் காணப்படுங் கருடனை ஆதிபௌதிக கருடன். அதற்கு அதி தெய்வமாய மந்திரங்கள் உலகத்தில் அதுபோல வைகலுந் தியானஞ் செய்து கணிக்கப்படும் மந்திரம் ஆதி தைவிக கருடன். ஆசாரியத் திருட்டியாக நினைந்து மந்திரத்தைக் கொண்டு பாவனை செய்து பாவிப்பது ஈசன் தந்த ஆத்தியான்மிக கருடன். அதனைப் பாவிக்கலாம் நாடோறும் பயின்று வந்த பாம்பின் விடத்தை ஆரோக்கி ருபமே தானாக அங்கிய பாவனை செய்து கண்ணுதல் அதன் வசமாம்படி உறைந்து நிற்றல். அங்ஙனம் நின்று ஆன மந்திரங்கள் கொண்டு பாவகத்தை, ஈசன் விட நீக்குதல் மாற்றுதல் ஒருதலை.

மூன்றும் அதிகரணம்

பதியை ஞானக் கண்ணாற் கண்டபின்னர்ப் பாசம் விட்டு முத்தி பெறுதற்குப் பஞ்சாக்கரத்தை அதனைப் பொருந்த அறிவின் விளங்கும்படி அறிவிலே கணிக்க வேண்டும். என்னெனின், தேயங் கனியைத் தின்று பசைகொண்டபடு, காயமாய் நின்று போதும், பழகத்தினிலே முன் நின்ற நிலைமை நீங்கி நிற்குமாறுபோல, பசுத்துவமடைக்க ஆன்மாக்களுக்குச் சிவ ஞானம் விளங்கிய காலையும், வாசனை வயத்தால், அம்மல பண்டைச் சிற்றறிவைத் தோற்றுவிக்கும்; அவ்வாசனையை நீக்குமாறு என்க.

உயிர் சிவனுக்கு உடைமைப் பொருளாதலின் ஐந்தெழுத்து ஒரு முறையினுள் அறிந்து இயைத்திடல் அத் தொழுதலினைகாரந் தரகன்ன திருமேனியில் தெய்வமாய

பொறியடக்கம், பொறுமை, அருள், அறிவு, மெய்ம்மை, தவம், அன்பு எனனும் எண் மலர் தூவி வழிபட்டு அஞ்செழுத்தி னைக் குண்டலித் தானமாகிய உந்தியிலே ஞான அனலை யெழுப்பி, அதனை ஓமஞ் செய்து புருவ நடுவில் அஞ் செழுத்தில் சிகர யகர வகரங்கள் நிற்கு முறைமையை நினை ப்பின் இறைவன் விளங்கித் தோன்றுவான். உயிரும் அவனுக்கு அடிமையாய் விளங்கும்.

சாதாரணமாய்க் காணப்படாத இரண்டு தேகங்களைக் கிரகண காலத்தில் சந்திரனிடமும் சூரியனிடமுங் காண்டற் போல, உவமத்தில் கூற அஞ்செழுத்து முறையில் வைத்துச் சதாசிவனைச் சிந்திக்கால், கடைக்க காலே விரிக்கின்றனவாம் தெரியும் போல, அவை தோன்றி அறிவுக் கறிவாய் விளங்கி நிற்பன. அப்பொழுது உயிர் தானும் நெருப்பைச் சேர்ந்த இரும்பு போல பெருமானுக்கு அடிமையாகும். அதனால் திருவைந்தெழுத்தை விடாது எண்ணுக.

பொறிக்குறிப்பு, மனமுதலியவிருந்தி வையயி தினம் தத்துவங்கள் உருகி நின்று போலெழுந்ததாயின; விந்தியா தத்துவமே போம், அந்த வித்தையும் மட்டுமே தாமரையில் பூ; அதன் கேசரங்கள் அவற்றிற்கு மேலாகக் கூறப்பட்டன. தத்துவமும் சதாசிவ தத்துவமும்; சத்தி தத்துவம் தாமரைப் பொகுட்டு; சிவ தத்துவம் அப்பொருட் டு இருந்த வித்து வடிவமாம் என்பர், அம் முப்பத்தாறு தத்துவங்களாகிய இருக்கையிலே, அச் சிவன் மூர்த்தி மேலே பெறும்; எனவர் அறிந்து வணங்குக

பயனியல்

பத்தாஞ் சூத்திரம்

அவனே தானே ஆகிய அந்நெறி
ஏக னாகி இறைபணி நிற்க
மலமாயை தன்னொடு வல்வினை யின்றே.

இச் சூத்திரம் முற்றும் பாச நீக்கம் பண்ணுமாற்றை உணர்த்துகின்றது.

உரை:— உயிர்கள் கட்டிற்ற காலத்திலே, இறைவன் உயிரோடு அத்துவிதமாய்க் கலந்து நின்ற அம்முறையே, உயிர் முதல்வனோடு ஒற்றித்து நின்று தான் வேறு காணப்படுமாறில்லாமல், இறைவன் கட்டளையின் வழுவாது நிற்கவே, ஆணவமலம், மாயை என்பனவற்றோடு, வெய்ய வினையும் இல்லையாய் ஒழியும்.

முதல் அதிகரணம்

உயிர் தான் வேறு காணப்படாது முதல்வனோடு ஒற்றுமைப் படுதலாலேயே, யான் எனது என்னும் பற்று அறுதலும் திரிபுணர்ச்சிக்குக் காரணமாய மலம் நீங்கி, அம் முதல்வனது திருவடியை அடையும். ஆதலால், அவ்வாறு ஒற்றித்து நிற்றலே வேண்டும். யான் என்பதும், அவ்வினையை யான் பகுத்துணர்வார்க்கு, நானே எனப்படுவதோ [illegible], உயிர் உணர்வு முனைத்துத் தோன்றாமையின், தான் என்று வேறு முதல் காணப்படுமாறின்றிப் பால் இறைவனாய் நிற்குமாதலால், 'நான்' என்பதொன்றில்லை, எல்லாம் இறைவனேயாம் என்று [illegible] இறைவன் தனது திருவடி வியாபகத்துள்

அடங்கி நிற்குமாறு வைத்து, அவர்களுக்குத் தானே முழுமுதலாய் விளங்குவன்.

இரண்டாம் அதிகரணம்

இறைவன் அருள் வழி நின்று செய்வனவெல்லாம் உயிர் செய்யுமாதலை, திரிபுரசங்கார காரணமாகிய பாப காரியங்களும் வினையும், எனைத்து நிற்பதற்குத் தடையாய் வந்து தாக்காதாகலின், அவன் அருட் கட்டளையின்கண், தவறுதலின்றி நின்று செய்யத்தகுவனவாம்.

இந்திரியங்களாகிய பொறிகள் மாயாகாரியமாவனவே யன்றி, யாம் அல்ல. அவை முதல்வனுடைய தொழிற்படுவன வன்றி, நமது வசமாயுள்ளன அல்ல. அவை தொழிற்படு தற்கு வாயிலாகிய விடயங்களும் மாயாகாரியமாவனவன்றி நாமல்ல. அவ்விடயங்கள் செயற்படுதலும் முதல்வனுடைய சங்கற்பமாகவே யாம். அவையெல்லாம் சிவனருளால் நடைபெறும் பொருள்கள். நாம் அறிவதும் செய்வதும் இறைவன் அருள் விளக்கத்தினாலே ஆம் ஆதலால் உடம்பொடு இன்ப துன்பங்கள் முறைமையால் செய்யப்படுவன வாயினும் செய்த வினைகளால் வரும் வினையாகிய பந்தம் அவர்களுக்கு இல்லை. பிராரத்த வினையும், இறைவனை நினைந்து உடல் அநுபவித்தலே கழியும். ஏனை வினையாகிய ஆகாமியத்துக்கு அது இடமில்லாமற் போம்.

அடைக்கலம் புகுந்தாரை [illegible] இடர் [illegible] காக்கும் தலைவனுக்கு [illegible] ஆக [illegible] தலைவனுக்கு [illegible] [illegible] இவைகளெல்லாம். [illegible] கொடுப்பில் [illegible] கொடுப்பான், [illegible]

நவை வினையினை விளைப்பான். நூறுகிலங்கு பொருந்துடல் பிராரத்த வினையும் உயிர்ச்சார்பின்றி ஒழியும்.

பெருங்காயம் வைக்கப்பெற்றிருந்த பாத்திரத்து காயவாசனை மேலிதாய்த் தோன்றுதல்போல, சிவஞானியிடம், வாசனையால், தன்னுடைய தொன்றிய பிராரத்தமும் அதற்கு வாயிலாகிய மாயாகாரியங்களும் சிறிது நின்றுநிற்குமாயின், (பிறக்கு ஆயப்பிராரத்தத்தொடு கூடிவருவதாய) ஆகாமியம், அதற்கு வாயிலாகிய மாயாகாரியங்களோடு தொடராழியும், அதுபோற் பிறவிக்கு வித்தாகாது. ஞானியாகிய அவன் சிவமயமாக நிற்பயாய நிற்றலால் தன்னைப்பிறழவிடாத அருளாகிய சத்தையே அறிந்து நிற்பன.

மிருக சீரிஷத்தில் வேதாக அகப்பட்டிடைய நல்ல மந்திர வலியுடையோரைப் போலவும், செல்வந்தர் செருக்கு ஆக அறிந்து குதிரையேறி அதன் கோக்குப் போற விழாது அதனைச் செலுத்துவோரைப் போலவும், ஐம்புலனில் அகப்படாமைக்குரிய உறுதியறிந்து முதல்வனை மறவாமை உணர்வல்லார், பிராரத்தத்தால், ஐம்புலவிடயங்களிற் சென்றாலும், தமது அறிவுதனைவிழங்கிக் கட்டுப்பட மாட்டார்.

தான் சுதந்திரத்தை உண்மையுணர்ந்தவன் சத்தாகிய முதல்வனது அருள்வழிப்பட நின்று செலுத்தலையும் பாசத்தின் பாசமாகிய அசத்து அவனுக்கு இடம், செய்யாது. ஆகவே, சூரியனுக்கு எதிரே நில்லாத இருள்போலச் சத்தாகிய திருவருள்முன், அசத்து தலைகாட்டமாட்டாது. ஆகலின் சத்தை அணைந்தவர் அவ்விடத்தே அசத்தைச் சாரமாட்டார்.

பதினோராஞ் சூத்திரம்

காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டும் உளம்போற்
காணஉள் ளத்தைக் கண்டு காட்டலின்
அயரா அன்பின் அரன்கழல் செலுமே

இச்சூத்திரம் பரமசிவனை விளங்கும் சிவானந்தானுபவ முறை கூறுகிறது.

உரை:—*காட்டக் காணும் இயல்புடைய கண்ணுக்கு உருவத்தைக் காட்டித் தானும் காண்கின்ற உயிர்போல, உயிர் பொருள்களை அறியுமாறு முதல்வன் இயைந்து நின்று அறிவித்து அறிந்து வருதலால் அவ்வுபகாரத்தை மறவாது தடைப்படாது செய்யும் அன்பாலே முதல்வன் திருவடியாகிய சிவானந்த அனுபவத்தை உயிர் எய்தும்.*

முதல் அதிகரணம்

முதல்வன் அறிவு உயிரோடு கலந்து நின்று உயிர் அறிவோடு கூடநின்று பொருள்களைக் காட்டி உதவுதலால் உயிர் அறிவாகலான் முதல்வனும், உயிர் காணும் பொருள்களை உடனின்று அறிவன்.

ஆன்மாவானது பொருள்களையறியுங்கால், ஐம்பொறி போல அது அதுவாய்ச் செறிந்து அறியுந்தன்மைத்தாகலின், ஐம்புலன்களையும் ஒருங்கே உணரமாட்டாது. அவைகளைத் தனித்தனியே ஒவ்வொன்றாக அறிந்துவருகின்றது. ஆனால், இறைவன் இருபெற்றித்தாயிருந்து, எல்லா உயிர்களையும் எல்லாப் பொருள்களையும் பொதுமையாக ஒருங்கே உணர்ந்து அவ்வுயிர்களுடன் நின்று சிறப்புவகையால் அறிவன்.

உயிரானது இவ்வாறு முதல்வனோடு ஒற்றுமைப்பட்டு நின்று அவனது இயல்பினை திருவருளாற் அறியவே அவ்

முதல்வன் பரபோதமாய் விளங்குகின்ற பொலிவுடையனாதலாலும் உயிரறிவினதனோடு ஒற்றுமைப்பட்டுப் பொருந்தினவனாதலாலும் கருதுவார், கருதினதனை, அவரறிவோடு கூடிநின்று அறிவான.

இரண்டாம் அதிகரணம்.

இறைவன் உயிரோடு பிரிப்பின்றி நின்று செய்வோர் செய்வனவற்றை அறிந்து செய்திக்குத்தக்க பயனைப் பொருவிக்கலால், அவனைப் பத்தியினால் மறவாதேத்த அவனது திருவடியை உயிர் அணையும்.

கதிரவன் எல்லார்க்கும் ஒப்பவிளங்கினும், காட்சியில்லார்க்கு இரவிலுள்ள இருட்டுப்போலவேதாம். அதுபோல, பாசமுடையவர்களுக்கு இறைவன் இருளுடையனாவன். (மலரும் பருவத்துத்) தாமரையைக் கதிரவன் அலர்த்துவது போல, பேரன்பால் தன்னை உணர்வார்க்கு நேரால் தனது திருவருட் பார்வையால் இறைவன் பாசத்தை நீக்குவான். ஆதலால் சிவன் முத்தரும் பிறரும் ஒரு தன்மையரலர்.

இரவில் நிலைபெறும் இருளைப் பிறையானது நாள்தோறும் சிறிது சிறிதாக ஓட்டுகிறதுபோல, உயிர்பாற் பேரன்புடைய முதல்வன், உயிர்களின் பாசத்தைச் சிறிது சிறிதாக நீக்கி, காந்தம் இரும்பைத் தன்பால் வலிந்து இழுத்துத் தன்வசமாக்கிக் கொள்ளுதல்போல, உயிரின் மலம் நீங்க நீங்கத் தனது அருட்சத்தியைப் பதிவித்து உயிரைத் தன்னை வலித்துக்கொண்டு தன்வசமாக்கிவிடுவன். மெய்ந்நெறியில் முதல்வன் சலிப்பில்லாதவன். அவன் அதைத் தன் சந்நிதிமாத்திரையிற் செய்தலின் விகாரப்படுவதில்லை.

உயிர்கள் ஒருபொருளாகிய இறைவனிற் கலக்குமாயின், கெட்டொழியுமாயின, அவை இறைவனை அடையமாட்டா.

கெடுதலில்லாத நட்பினை, உயிர்தம் இறைவனுடைய இருமைவேறு பொருளாய நிலையாமையை அறி ஒருவருமில்லை. மலம் கெடப் பெற்று, நீரிற் கலந்த உப்புப்போல உயிர் இறைவனிற் கலந்து அவனுக்கு அடிமையாம். பின் சுவாதசியாகிய பிரிந் தல இல்லை.

கதிரவனொளி, தன்னுள்ள மேகபடலத்துட் புகுந்து மறைந்து, அம்மேகப்படலஞ் சிறிது நீங்கியவழி ஒருபுடையாய்த் தோன்றி நிலவி, பின்மேக படலம் முழுவதும் நீங்கியபோது எங்கும் பரவிய தன்மைபோல, உயிரும் தனது அறிவு மலத்தின் மறைப்புப்பெற்றுக் கேவல நிலையிற் கிடந்து, பின் தநுவினொடு கூடியகாலை ஒருபுடை அறிவு விளங்கப்பெற்று உலகப் பொருள்களை நுகர்ந்து, பின் முதல்வனருளால் மலமுற்றும் பற்றறக்களைந்து வியாபக அறிவுடன் ஆனந்தத் திருவடியை அணையும்.

பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம்

செம்மலா நோன்தாள் சேரல் ஒட்டா
அம்மலம் கழீஇ அன்பரொடு மரீஇ
மால்அற நேய(ம்) மலிந்தவா வேடமு(ம்)
ஆலயந் தானும் அரன்எனத் தொழுமே.

இச்சூத்திரம் சீவன் முத்தர்க்குப் பொருந்திய அறிவு இனைச் செயல்களைச் சொல்லுங்கால், அவை எவையென்னும் ஐயப்பாட்டு வினாவை விலக்குகிறது.

உரை:- சீவன் முத்தரை சேர்ந்துள்ள மலத்தினின் நீங்கி விளங்கிய முதல்வனுடைய திருவடியினை அணைய வொட்டாது மறைத்தலைச் செய்கின்ற மும்மல அழுக்கை

ஞான [illegible], பாசம் அவா செய்யும் அறிவு [illegible] கலந்து மலமயக்கம் நீங்க, அவ்வறிவுக்கு அவையாய் நின்று [illegible] சிவனை [illegible] வழிபடுக.

முதல் அதிகரணம்

[illegible] பற்றினால் [illegible] பொருளை [illegible] ஆன்மா [illegible] அறிவது [illegible].

உலகில் [illegible] பாசங்களுக்குக் காரணமாய் பொருந்துகின்ற [illegible], நல் முதல் அருந்தவமாய் [illegible] காரணமாய் நின்று [illegible], [illegible] ஆன்மா ஆகிய இறைவனை [illegible] சிவஞானிகளுக்கு [illegible], அவைகளைக் காணுதல் வேண்டும்.

இரண்டாம் அதிகரணம்

அவ்வாறு [illegible] சிவஞானம் [illegible]. [illegible] உலகப் பொருள்களை [illegible] ஆவர்.

காந்த [illegible] பெய்து, [illegible] பிறவியில் வீழ்ந்தார் அவையில்லாமல் பழகிய பழக்கம் [illegible], அவ்வாறு [illegible], அதன் [illegible] சிவஞானத்தால் முதல்வனை [illegible] பிராரத்த வினைகள் பொருந்த மாட்டா.

மூன்றாம் அதிகரணம்

முதல்வன் [illegible] நிற்கும் [illegible] (தீயின் வெம்மைபோல்) விளங்கி நின்று,

ஏனைய இடங்களிற் பாலில் நெய்போல வெளிப்படாது நிற்ற லால் அவைகளைப் பரமேசுரனெனக் கண்டு வழிபடுக.

பரமேசுரன் தன்னை உலகினர் அறிந்துய்யும்படித் தனது திருவேடத்தை அடியார்களுக்குக் கொடுத்து அவர் களைத் தன்னைச் சிவோகம் பாவனையால் உணர்வித்து, தன் வியா பகத்துள் அவர்களை இருத்தியமையால், தன்னை அங்ஙன மாக உணர்ந்த பெரியோரிடத்தே தயிரில் நெய்போல விளங்கு வான்; பாசமுடையாரிடத்தே முதல்வன் விளங்கா நிற்பன்.

விறகினிற் றீ கடைந்த காலத் தோன்றியவாறு அல்லாக் காலத் தோன்றாதவாறும் தன்மையால் விறகிற்கு வேறாயினும் நெருப்புப்போலக் காணப்பட்ட திருவுருவைக் கண்டு அறவாவதியும், அதனில்லாமல் வேறாய் நின்று முதல்வன் ஞானிகள் அன்பர்க்கு அவரால் அறியப்பட்டுத் தோன்று மந்திர உருவால் விளங்கித் தோன்றுவன். (அஃதில் வழி விளங்கான.) அவனருளைப் பெறாத அவனருளைக் காணாதொழிந்த தன் முடையார்க்கு (மந்திர முதலியவற்றின் உதவியில்லா மல்) அவனுருவை அவன் விளங்கித் தோன்றுவான், என அறிக.

நான்காம் அதிகரணம்

உடம்பும் கரமும், காயம் முதலிய கருவிகளில் அத அதனாய நிற்கும் உயிர் அவையாகாமல், அவற்றின் வேறாய் நிற்றல்போல, முதல்வனும் கலப்பால் எப்பொருள்களையும், பொருட்டன்மையால் அவை அல்லனாகியும் நிற்பவன், அவ னாது முதல்வனை நிற்கும் இடங்களாகிய திருமேனி முதலியன றிருக்கோயிலையும் வழிபடுக.

முதல்வனை நிற்கு நிலையுரிய பொருள்கட்கு ஏதுவாகிய னைப்போல் பாட்டி நிலையும் அதனைப்போல் பாவனை

நிலையும் அதுவாகிய இருவகைக் குணகுணி நிலையும் உடையன அல்லாமல், அறிவொளிபோல், ஆன்மாவுக்கும் பொதுவாய அந்தந்த நிலையில் நிற்கின்றன ஆதலால் எல்லாப் பொருளும் அவை வியற்கையாயினும், அவற்றையறிய அவ்வப் பிறப்பியாய விளையுமிடத்து, ஞானிகள் வழிபடுதல் வேண்டும்.

பிராரத்த வினை தாக்குமாயினும், நிலையிலாப் பெருஞானாசிரியர் உபதேசத்தால், பிராரத்த வாசனை நீங்குதல் அன்றி மெய்யுணர்வு பெறுதலரிது. அவ்வாசனை கழிதற் பொருட்டு மெய்யுணர்வுடையாரை நாடி வழிபடுவோர் மெய்யுணர்வு பெறுவர். ஆகையால், அவரை அன்பால் வழிபடுக என்றவாறு.

தலைவனை யாதுமறியப்பட்டாது குருடாய்க் கிடந்த உயிர்க்குப் பலவற்றுள்ளும் அத்தனைத் தெரிவித்து, அவ்வுயிரைத்தான் ஆகும் வண்ணம் செய்தருளியவனை அவ்வுபகாரத்தின் பின்னர் மறத்தல் (பரிகாரமில்லாத) பெரும்பாவமாதலின், முதல்வனை அப்பால் உயிரைத் தாங்குக்கே செய்தலும், முதல்வனுக்கு இனியவையாகத் தாம் அவ்வாறாகிய உயிர் அவனுக்கு எக்காலத்தும் அடிமையாதலால், அப்பெரியோனை வழிபடுதலே உயிர்க்கு வலிமை பயப்பதாம்.

முத்தர்களை இம்மலம் உடையார்க்கு, முன்னைய அறிவின் கண் நின்று நீங்கிய திருவடி பாசமயமாகிய நோக்குதலால், நேரே நின்று வழிபடும் பாத்தியராயின் பொருந்துதலாலும், பிறவிக்கேதுவாய பந்தமாம் நீங்கும்; சிவத்துவம் உண்டாம். முன்னது மெய்யுணர்வுடையார்க்கு இவ்வுலகில் அருளான முறையே சேர்க்கையால், அவரை நிறுத்தும். இதனால் முப்பொருளுடைய பக்கங்கூறு முறையாயின் காலத்துக்குரியதாகும்.

சிவஞான போதம் முற்றிற்று.

மெய்கண்ட நூல்கள்

சிவஞான சித்தியார்

உ

சிவஞான சித்தியார்

சுபக்கம்

பாயிரம்

காப்பு

ஒருகோட்ட னிருசெவியன் மும்மதத்த
    னால்வாயைங் கரத்த னாறு
தருகோட்டம் பிறையிதழித் தாழ்சடையான்
    றருமொருவா ரணத்தின் றாள்கள்
உருகோட்டன் பொடும்வணங்கி யோவாதே
    யிரவுபக லுணர்வோர் சிந்தைத்
திருகோட்டு மயன்றிருமால் செல்வமுமொன்
    றோவென்னச் செய்யுந் தேவே.

ஒரு கொம்பையும், இரண்டு செவிகளையும், மும்மதங்களையும், நாலுகின்ற (தொங்குகின்ற) வாயையும், ஐந்து கரங்களையும் உடையவரும் கங்கையும் வளைந்த அழகிய பிறையும் அணிந்த தாழ்ந்த சடையையுடைய சிவபிரானைப் பெற்றவரும் ஆகிய ஆனைமுகக் கடவுளது திருவடிகளை உருக்கமிக்க அன்போடு இடையறாது வழிபட்டு இரவும் பகலும் தியானிப்போருடைய அறிவின் கண்ணதாகிய மும்மலக் குற்றத்தை அவை நீக்கும்; அதுவன்றியும் அவை அயன் அரி முதலியோர் வாழ்வும் ஒரு பொருளோவென்ன வெறுப்பச் சிவமாகுந்தன்மையாய பெருவாழ்வையும் தரும்.

மங்கல வாழ்த்து

சிவபெருமான்

அறுவகைச் சமயத் தோர்க்கு மவ்வவர் பொருளாய் வேறுங்
குறியது வுடைத்தாய வேதா கமங்களின் குறியிறந்தங்
கறிவினி லருளான் மன்னி யம்மையோ டப்பனாகிச்
செறிவொழி யாதுநின்ற சிவனடி சென்னி வைப்பாம்.

அறுவகைப்பட்ட புறச்சமயத்தார் ஆராய்ச்சி செய்து முடிவாகக்கொண்ட வெவ்வேறு பொருள்களாகியும், அகச் சமயத்தார்க்குப் புறச்சமயத்தார் கொள்கைக்கு வேறுபட்ட நிலையுடைய ஐந்தொழில் செய்யும் பதியாகியும், சித்தாந்த சைவர்க்கு வேதாகமக் கருத்திற்கு அப்பாற் பட்டதாயும் நின்று, உயிர்களின் அறிவில் கண்ணென திருவருளாலே கலந்து அறிவைப் பிறப்பிக்கும் அம்மையப்பனாய், எங்கும் நிறைந்து எக்காலத்தும் வியாபகனாய் விளங்குகின்ற சிவபெருமானது திருவடிகளைத் தலைமேற் கொள்வோமாக.

முன்னூல்

என்னையிப் பவத்திற் சேரா வகையெடுத் தென்சித்தத்தே
தன்னைவைத் தருளினாலே தாளிணை தலைமேற் சூட்டு [னால்
மின்னமா பொழில்சூழ வெண்ணெய் மேவிவாழ் மெய்கண்டா
சென்னியிற் கொண்டு சைவத் திறத்தினைத் தெரிக்கலுற்றாம்.

பிறவிக்கடலில் அழுந்துகின்ற என்னை, அந்நிலைக்கண் அழுந்தா வண்ணம் கருணைக்கையால் எடுத்து, என் அறிவின் கண்ணே சிவசொரூபத்தை விளக்குதற்கு எழுந்தருளி வந்து, திருவடிகளை எனது சிரமேல் சூட்டியருளிய திரு வெண்ணெய் நல்லூரில் வீற்றிருக்கும் மெய்கண்ட தேவ

நாயனார் அருளிச்செய்த சிவஞான போத நூலை எமது தலை மேற்கொண்டு சைவ சித்தாந்த உண்மைகளை விளக்குவாம்.

கேட்போர்

முற்பிறவிகளிலே சிவபெருமானைக் குறித்துப் பயன் கருதாது செய்த தவத்தினாற் பிறந்த அப்பெருமான்பால் அன்பு செய்கின்ற அடியவர்களுக்கு நூல் வேண்டியதில்லை. அவர்களுக்கு உரிய ஞானத்தை இறைவனே கொடுத்துச் சிவகதியினிற் சேர்த்தருள்வன. ஆதலின் உண்மையறிந்து வீடுபெற விரும்புவார்க்கு இறைவன் திருவடிக் காட்சியைப் பெறும் வகையினை இந்நூலிற் கூறுகின்றாம்.

அவையடக்கம்

மறைகளினாலும், பிரமனாலும், திருமாலாலும், மன மொழிகளாலும், பிறஎவ்வகைப் பிரமாணங்களாலும் அறியப் படாத முதல்வனது இயல்பை யான் சொல்லப்புகுந்தது வானை வளைத்து ஆசைப்பட்டாற்போல இகழ்ந்து நகையாடுதற் குரியது.

இறைவனியல்பு அத்தகைய பெருமையுடைத்தெனினும், அவனைச் சிவநூலுட் கூறிய உரைகளை அனுபவத்தாலறிந்த ஆசிரியர் அருளிச்செய்யும் உபதேசத்தாற் கேட்டறியலாம்; அதற்கு ஏதுவான அளவைகளாற் சிந்தித்தும் அறியலாம்; சிந்தித்தவைகளைத் தன்னறிவினாற் கண்டுணர்ந்து சிவஞானத்தால் மாசறத் தெளிந்தும் அறியலாம்; இதனாற் பாசநீக்கம் எய்தி நிட்டை கூடிச் சிவானுபூதியும் பெறலாம்.

அளவை

பொருள்களின் உண்மையையும் தன்மையையும் அறிதற்குக் கருவியாயுள்ளனவற்றை அளவை யென்பர்.

அளந்தறிதற்குத் துணைசெய்வது அளவை எனப்படும். பிரமாணம் எனப்படுவதும் அதுவே. காண்டல், கருதல், உரை என மூவகையாகப் பகுக்கப்படும் அளவைகள் பகுக்கப்படும். இவற்றுடன், குறிப்பு, உவமை என்பவற்றைக் கூட்டிக் கூறுவது முண்டு. அளவை அருத்தாபத்தி, ஐதிகம், இயல்பு, இன்மை என்பவற்றையும் சேர்த்து அளவை பத்தெனக் கூறுவர். அவையும் அப்பிரிவு மூன்றினுள்ளே அடங்குதலால் காண்டல், கருதல், உரை என்ற மூன்றிலேயே அடங்கும். இவற்றை வடநூலார் அநுமானம், யுக்தி, சுருதி என்பர். சுருதி, யுக்தி, அநுபவம் என வழங்குவதும் இவையே.

மேலே கூறிய முறைப்படி அளவைகளால் பொருள்களை அறிந்து பெற்று, ஐம்பொறிகளால் பொருள்களை நேரே அறியுங்கால் உயிரினது அறிவு முதலில் காட்சியளவை பெறுகின்றது. புகை கண்டு நேரே அறியப்படாமல் மறைந்து நிற்கும் தீயை, அதனைவிட்டு நீங்காது எப்பொழுதும் உடன் நிகழும் அடையாளம் கொண்டு அறியும் உயிரின் அறிவுப் பகுதி கருதலளவை எனப்படும். இவ்வாறு அறியப்படாத பொருள்களை அறிவுறுத்தும் ஆப்தர்களது சொற்களின் வழியாக உயிரின் அறிவு பெறும் அறிவு உரையளவை எனப்படும்.

காட்சி வேறுபாடின்றித் தோன்றுவதும் வேறுபாடுடன் தோன்றுவதும் என இருவகைப்படும். பொருளுண்மை மட்டும் காட்டுவது முன்னது. ஒலியொடு பெயர், இனம், பண்பு, தொழில், உடைப்பொருள் என்பவற்றைச் சேர்த்துக் காட்டுவது பின்னது. இதுவோ அதுவோ என்று ஐயுறுங் காட்சி ஐயக்காட்சி; ஒன்றை மற்றொன்றாகக் காணுங் காட்சி திரிபுக் காட்சி. இவை பொறிகளால் பெறப்படும் பொருட்காட்சி வகையாம். காட்சி வகையுள் மெய்க்காட்சி ...,

முக்கால வியல்பையும் மூவிடத்துப் பொருளையும் அறிந்து கொள்வது யோகக்காட்சி யெனவுங் கூறப்படும். பிற விரிப் பிற் பெருகும்.

சிவஞான சித்தியார்

சுபக்கம்

முதற் சூத்திரம்

உலகம் அவன், அவள், அது எனவும் மூவகைப் பகுப் புடையது. அப்பகுப்புக்கள் முறையாகத் தோன்றி நிற்க வேண்டிய காலங்களும் நின்று ஒடுங்குவனவாதலின், அவற்றைத் தோற்றுவிப்போனொரு முதல்வன் இல்லையெனில் யாதொன்றும் படாது. தோற்றுவிப்பானே ஒடுங்கு மிடத்துக் கடவுளாயிருப்பான். அவனே இத் தோற்ற ஒடுக்கங்களுக்கு இடமாகருத்து எந்நாளும் பேராது ஒருவனாக நிலைபெற்று நிற்பான்.

முதல் அதிகரணம்

உலகம் தோற்றவொடுக்கமுடைய தாகலான் தன் நிலை பெற்றிருப்பதெனின், அது காட்சி அளவைக்குப் பொருந்துவதாயிற்றிலை. ஐம்பூதங்களாகிய பொருள்களா லாய தோன்றி மறைதல் செயப்படுபொருளாகலின், அவற்றின் தோற்றமாய உலகமும் அவ்வாறே யாமென அறிக.

தோன்றி மறைதல் உலகத்தின் இயற்கையாமெனின், தோன்றுதற்கு மறைதற்கு மோராட்ட கர்த்தாவேண்டுதலானும்,

அவ்விரு வேறு தன்மைத்தாய செயலினை இயற்கையென்றல் தவறு. இயற்கையாயுள்ள பூதங்கள் தாமே தோன்றி மறையு மென்னில், அறிவில பொருளாய அவை அறிவுடைய பொருளால் இயக்கப்பட்டு இயங்குமேயன்றித் தாமே இயங்கா.

இனி, நான்கு பூதங்களுள் நீரானது பிறபூதங்களை யாக்கும்; காற்று பிறவற்றை நிலைநிறுத்தும்; நெருப்பு பிற வற்றை யழிக்கும், தானுமழிவெய்தாது; நிலம் பிறபூதங்களி னின்று தாங்கப்படும் பயனைவிளைவிக்கும்; ஆதலால், இவற் றைச் செயற்படுத்த ஒருமுதல்வன் வேண்டப்படானென்ன னில் அதுபொருந்தாது; எல்லாவற்றையும் நிலைநிறுத்துவது காற்றானால் நீரினையும் காற்றே நிலைநிறுத்துமெனப்படுதல் முறையாம். அங்ஙனமாயின் நீர் காற்றையுந் தாங்கவில்லை என்பது பெறப் படும். அன்றியும் அனல் மற்றைய பூதங்களை அழிக்குமே னில், அதுகாற்றையும் அழிக்க வேண்டும். அப்பொழுது காற்று அதனை நிலைநிறுத்துமென்பது பொருந்தாது, அவ்வாறே பிறபூதங்களுள் ஒவ்வொன்றும் மற்றவற்றை யெல் லாம் தொழிற்படுத்துமெனப்படுதல் தவறுபடும். அவற்றின் மாறுபாட்டை ஒழித்து அறிவில்லாத அவற்றை இயைவித் துத் தொழிற்படுத்துவதற்கு, அறிவுடைய ஒருவன் வேண் டும். உதாரணமாக, நீரும் நெருப்பும் தம்முள் மாறுபட்ட தன்மையுடையன. அவை இரண்டும் நேரே சேர்க்க விடக்கின் ஒன்றை ஒன்று அழிக்கும்; அறிவுடை ஒருவன் நீரை ஒரு பாத்திரத்தில் விட்டு நெருப்பின்மேல் வைத்தால், இரண்டும் மாறுபாடின்றித் தொழிற்படும். மேலும் பூதங் கள் தனித்தனி முதற்றொழிற்படுதலாலே அவை ஒன்றினை ஒன்று தொழிற்படுத்தும் ஆற்றல் உடையன அல்ல.

ஆதலே முத்தொழிற்படாத முதல்வனே அவற்றை முத்தொழிற்படுத்தவல்லன.

இனி, முற்கணத்திற் றோன்றியழியும் பொருளின் சார்பிலே; பிற்கணத்திற் பிறபொருள்கள் தோன்றும். இவ்வாறே எப்பொருளும் சார்பிற்றோன்றுவதன்றி, முதல்வனை வேண்டாவெனில், தோற்றங்கூறாது உள்பொருட்கோ இல்பொருட்கோ என்பதை ஆய்வேண்டும். இல்பொருள் என்றுங்கொள்ளுது. உள்பொருள் தோன்றுமாயின் என்னையெனில், தோற்றமில்லாதபோது அது நுட்பமாய காரணவுருவா யிருக்கும். காரணவுருவினின்றும் காரியம் வெளிப்படலே தோற்றமெனப்படும். மண்ணினின்றும் அதிலில்லாத ஆடை முதலியன தோன்றா; அதன் நுட்ப நிலையில் உள்ள குடம் முதலியன தோன்றும். எனவே காரணமும் காரியமும் உள்பொருளே. வெளிப்படாது காரணத்துள் அடங்கி நின்ற காரியப்பொருளை வெளிப்படுத்தற்கே இறைவனது அருளைக் கொள்ளவேண்டும்.

உடம்பு தோன்றியழிவதேயன்றி உலகம் தோன்றியழியக்காணவில்லை என்னின், ஒருபகுதியாயாதலின், அஃதும் தோன்றி நின்றழியுமென்க.

உலகமுற்றுமழியாது ஒரோவிடம் அழியாநிற்குமென்னில், உலகமுழுவதும் அழிவதை யாரும் பார்த்தல் இயலாது. ஒருங்கே கார்காலத்தில் ஒருவகை வித்துகள் முளைத்துத் தோன்றி வளர்ந்தும் வேனிற்காலத்திலே அழிவதுங் காண்டல்போல, உலகமும் ஒருகாலத்தில் ஒடுங்குமென அறிக.

தோற்றக்கேடுகட்குக் காலமே முதலாமையாகக்கொள்ளின்றெனின், காலம் அறிவில்லாததாகலின், அது வினை

முதல் (கருத்தா) ஆகாது. காரியங்களாய செயல்கள் நிகழ்கின்றனவெனில் அறிவுடைக் கடவுள் ஒருவன் அவற்றை நிகழ்த்துகின்றனன். காலம் அவனுக்குத் துணைக்காரணமாய் நின்றுதவுக.

உலகம் ஐம்பூதங்களினுடைமையாகத் தோற்றியதாம்; கட்புல ஞானத்தைப் பார்ப்பவர்களுக்கே அழிந்து நடப்பன. அதனாலே உயிர்களின் வினைகாரணமாக உண்டாய தோற்றம் நின்றழியுமெனில், வினையும் அறிவுந் தடையாக்கால், தோற்ற ஒடுக்கங்கள் அமைந்துள்ளன. மேலும், அவற்றுடன், நடப்பதாக ஆராயுமிடத்து, வெவ்வேறு பகுதிகளையுடையனவாய பகுப்புடையன. ஆதலால், அவைகளும் காரியமே அழிவனவே. ஆகவே அவைகள் உலகத்துக்கு முதற் காரணமல்ல. அங்ஙனமாயின் உலகம் எதனின்று தோன்றுவன என்னின் மாயையினின்றே தோன்றும். மாயையே உலக முதற்காரணமாகும். அதன் உருவப் பகுப்புகள் அழுந்தாப் போயில்லைமையாய் யாவுங் கொண்டதற்கு இடமாயுள்ள அதன் பற்றிய அறிஞர், தோற்றமும், நிலையும், இறுதியும் மாயையினின்று நிகழ்வன எனக் கூறினர். விஞ்ஞானிகள் மாத்திரைகளே, இவை முதலிய உறுப்புக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டிருப்பதினாலேயே, ஏம வளர்ந்தகாலத்தே அதைப் பகுத்து வெளிப்படுத்திக் கொண்டனர். இவ்வாறிருக்கின்றது. அதேபோல, மாயையுமாம். மாயையே எல்லாவற்றையும் அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ள உலக முதலென அறிக.

மாயையிலே எல்லாம் ஒடுங்குமெனின், அந்த எங்ஙனம் மாத்திரின்று இவைகள் உண்டாகின்றன, அவைகள் மீள மாத்திரப் போய்ச் சேர்வதேயே பெரிய விளக்கிப்

கூறுதும். அத்தகைய இவைகள் உண்டாவதற்கு வேண்டிய காரணப்பொருளில் அவை அழிந்து அடங்கும். அந்த காரணப்பொருளே சரீரங்களாய் பரிணமிக்காவிடில், இவை வடிவாய் வெளிப்பட்டுத் தோன்றும் காரணவடிவாய் மறைந்திருக்கும் உலக காரிய வடிவாய் வெளிப்படும். உலகிற்கு முதற்காரணமாய மாயை என்னும் உள்ளது. காரிய வெளிப்பாடு ஒரு முதல்வனால் செய்யப்படுவதின், உலகம் ஆகிய அந்த முறைப்படியே பொருள்கள் யாவும் கடவுளின் அருளால் தோற்றுவிப்பான் அறிவுடைய முதல்வன் ஒருவன் வேண்டும் எனப்படுகின்றது; உயிரானது அறிவுடைய பொருளாகலின் உயிரின் அமைப்பை னெஞ்ஞான்றும் வேறின்றி, உடம்பு முதலிய கருவிகளைப் பெறுவதற்குரிய அறியாமை உடைத்தில்லை. ஆதலின் உயிர்க்கு அவ்வுடம்பைத் தருவதற்கு உயிரல்லாத வேறாய ஒருதனி முதல் (கர்த்தா) வேண்டும். மாயை சடமாதலின் அது தானே உயிர்க்கு உடம்பு முதலிய கருவிகளைக் கொடாது என்றறிக.

உலகத்திற்கு இவ்வொரு செய்யுளால் காரணம் மூன்று உள்ளன எனப்படுதல் காண்டற்கு அறியலாம். மட்கலங்களுக்கு முதற்காரணம் மண்; துணைக்காரணம் திரிகை முதலாயின; நிமித்த காரணம் குயவன். அதுபோல உலகத் தோற்றத்திற்கு மாயை முதற்காரணம். இறைவனது ஆற்றல் துணைக்காரணம். இறைவனே நிமித்தகாரணம் எனக் கொள்க.

சைவசித்தாந்தத்தில் உலகமுதற்காரணம் சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, மூலப்பகுதி மாயை எனமூன்று வகையாகப் பேசப்படும். சிவஞானசித்தியாரும், அவைகள்

ஆற்றலால், தூயமாயையின் கீழாக அடங்கிய தூயதல் மாயையும், அதினின்று மூலப்பகுதியும் தோன்றும். உலகைப் பொருளுலகமென்றும், சொல்லுலகமென்றும், பகுக்குங் கால், பொருளுலகமெனப்படுவது தூயமாயை யிற்றோன்றிய ஐந்து முதல்களும், தூயதல் மாயையிற்றோன் றிய ஆறு முதல்களும் மூலப்பகுதியிற் றோன்றிய இருபத்து நான்கு முதல்களுமாம்.

சொல் என்பது கருத்துணர்ப்பதாம் ஒலிக்கு அடிப்படை யான தூயமாயைப் பகுதியெனப்படும் அறிவு விந்தாகும். அது நால்வகைப்படும். அவை நுண்மை, தொகை, வகை, விரி என்பன. வடமொழியிலே அவை முறையே, சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரி யெனப்படும். இவற்றின் முதலை இருவகையாக்கி, ஐவகை பேசப்படுதலுமுண்டு. பிறர் செவிக் குப் புலனாவதை வெளிப்படையென்ப. நுண்மை என் பது அழிவிலாததாய்த் தொகை, வகை, விரி என்பவை தோன்றி ஒடுங்குதற்கு அடிப்படையாயது. அது இறைவ னது திருவருளாற்றலோடு நேரிய தொடர்புடையதாய் இருப்பதால், அதனை உணர்ந்து நுண்மையிற் புகுந்து அது நீங்காத அறிவு, இன்பம், முதன்மை என்பவற்றைத் தருவது; அதனையே ஒலிமுடிவான வீடென்பர். அதனைக் கடந்து விடின், முதலையொடு இரண்டறக் கலப்பர். நுட்பத்தினை வடிவை ஒளிப்பிழம்பென்ப.

தொகை (பைசந்தி) யெனப்படுவது, மயிற் முட்டையிலுள்ள நீரானது பலநிறந் தோன்றுவதற்கேதுவாய் அந்நிறங்களைக் காட்டாது அவற்றை அடக்கி நிற்பதுபோல, கீழ்வரும் வகைக்கு ஆதியாய்ப் பொருள்களைப் பொதுவாயறியும் பொது உணர்விற் கேதுவாயுள்ளது.

வகை (மத்திமை) யென்பது செவிப்புலனாகாது உள்ளே உணரப்படுஞ் சுட்டுணர்விற்கேதுவாய் உயிர்ப்புக்கா (பிராண வாயு)வின் கலப்பின்றி மக்கள் வெவ்வேறு மொழிகளில் நினைப்பதற்கேதுவாயுள்ளது.

விரி (வைகரி) என்பது தன்செவிக்கும் பிறர்செவிக்கும் புலனாவதாய்ச் சிறப்புணர்விற்கேதுவாய உயிர்ப்புக்காற்றுடன் கலந்து வெவ்வேறெழுத்தொலியாய வெளிப்படுவதாகும். தன்செவிக்குமாத்திரங் கேட்பதை விரியெனவும், பிறர் செவிக்குங்கேட்பதை வெளிப்படை யெனவுங் கூறுதலும் உண்டு. சொல்லானது தமிழ்மறையில் மெனப்படும் சுத்த தத்துவங்களிலே ஐந்து கலைகளைப்பற்றி நிற்பன. இவை தூயமாயையின் திரிபு அல்ல; துணி கூடாரமாதல்போன்று அருள் பற்றுப்பற்றாய விரிவே.

சொல்லைச் சத்தப்பிரமமென்பர் சிலர். அது உண்மையிற் சுத்த மாயாவடிவே. தட்பம், தொகை, வகை, விரி, வெளிப்படையெனச் சொல்லைந்து. நிற்றல் (நிவிர்த்தி) பதிவு (பிரதிட்டை) புலமை (வித்தை) அமைதி (சாந்தி) அமைதிமேல (சாந்தியாதீதை) எனத் தூயமாயாவட்டங்கள் (சுத்தமாயாகலைகள்) ஐந்து. இவற்றுள் நிற்றற்கலையைப்பற்றி வெளிப்படைச் சொல்லும், பதிவுக்கலையைப்பற்றி விரியும், புலக்கலையைப் பற்றி வகையும், அமைதிக்கலையைப்பற்றித் தொகையும், அமைதிமேற்கலையைப்பற்றித் தட்பமும் நிற்கும். குறித்த சொல்வகைகள் மூலமாக உயிர்க்கு அறிவு விளங்கும். அறிவினை விளக்குங்கருவியே சொல்லென அறிக. ஐவகைச் சொல்லும் படிப்படியாகத் தட்பமானவை. சொல்லின் சார் பிலவாயிடின் மூவகையுயிர்க்குஞ் சுட்டறிவு விளங்குமாறில்லை. சொல்லைத் தன்னிலை வேறுபாக்கணப்பெற்று இறைவன் நல

கும் சேய்தியவாய் பெறுகின்றமையின், உயிர்கள் புரிந்த விட்டி வைத்தை எய்துகின்றன.

ஞாயமாவது, மேற்கூறிய சொல்லியல் மாத்திரமன்றி மந்திரமுதலியன, மந்திரப்பொருள்கள், சிவாகமங்களின் முதலிய, நூற்பொருள்களை எண்ணப்படும் சுத்தாத்துவித வாழ்வைதை யாவர்க்கும் பயன்படுமாறு, சொல், சொற்றொடர், உடம்பு, உவமை, தொகைப்பொருள் முதலிய யாவற்றிற்கும் முதற்காரணமாமென்க.

பொருள்கள் சேதனம் அசேதனம் எனப்பாகுபடுத்தப்படும், பிக்கன் தானாகிய அறிவுப்பொருள்களினை அறியாமையுடைய உண்மை பொருள்கள் சேதனம். அவைகளினின்றும் வேறுபட்டவைகள் அசேதனம். அவைகளிலெல்லாம் பரந்துநின்று பிறவைகளும் உயிர்ப்பிக்கும் சிவம். அவைகளே தமது அறிவுக்குத் தோற்றாமல் நின்று இவை யாவற்றையும் விளங்கும். இவற்றை இயைந்து இயக்கு முதல்வனாக நான் வியப்பால் சொல்லிய சிவம், இவையே கண்டு உணர்ந்து, நம் முதல்வனிடமிருந்தே இயக்குநனாய் உடன்றியும் என்பர.

அத்தகைய சிவம் சத்தியசேதனமாகி, இயற்கையினின்று செயற்கையாக எண்ணில், இத்தகைய பொருள் யாவர்க்கும், அறிவாகிய வாலறிவுண்மையாயிற்றுக்களைக் கொண்டமையால், இயற்கையாகிய வண்ணத்தைச் செயற்கையாயின்றால், இப்புதிய சேர்ப்புக்கள் உணர்த்த வல்லமை யாக கூறுவார்களின் இத்தன்மை அனைத்துமாயும் வரும் மறைப்பட்டொழிகின்றது.

இரண்டாம் அதிகரணம்

குயவன் தமது கண்ணெதிரே மண்ணில் நின்று குடமுதலிய பல கலங்களையும் உண்டாக்குதல்போல, முதல்வனும் கருதிய வடிவங்களையெல்லாம் உண்டாக்குவனென்றால், குயவனைக் காண்பதுபோலத், முதல்வன் எங்கே நின்று உலகத்தைப் படைக்குவனென்று? முதல்வனுடைய தன்மை கேட்டீரென்று வினவுவீராயிற் கூறுதும் :- காணப்படும் உலகைப் பற்றிய பேச்சின் முறையாகக் காணப்படாத முதல்வனுடைய தன்மையைக் கூறுதல் அரிது. அவன் நிலையை ஓர் உதாரணத்தால் விளக்குதும். காலமென்னும் முதலானது இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என்னும் மூன்று பகுப்பாய் நின்று உலகப் பொருள் தோன்றி நிலைபெறுதற்கேதுவாய்த் தனக்கு ஆதாரமொன்றுமின்றி நிற்றல்போல, முதல்வனும் எப்பொருளுக்கும் மேலாய் நிராதாரமாய் நின்று தனக்கு ஆதாரம் யாதும் வேண்டாது உலகைத் தோற்றுவிப்பனென அறிக.

குயவன் ஊதியத்தின் பொருட்டுத் தான் விரும்புங் கலங்களைப் பற்றுவைத்துப் படைப்பதுபோல, முதல்வனும் உலகத் தொழிற்படுத்துவதால் உலகப்பற்றில் கட்டுண்டு படைப்பனோ வெனில், அவன் தன் பயனைக் கருதானாதலின், ஐந்தொழிலியற்றுங்கால் அவ்வாறு அவன் கட்டுண்டு படைப்பவன் அல்லன் என்றறிக. உயிரின் கனா, நனவு, கனவு, உறக்கம், பேருறக்கம், உயிர்ப்படங்கல் என்னும் உணர்ச்சி நிலைகள் ஏற்படுதல் போல, இறைவன் கண் எல்லா உலகமும் உற்பத்தியாகுந் தோற்றமாய், வாழ்ச்சி, சாவு, ஒடுக்கம் என்னும் நிலைகளையுடையன. ஆயின், உயிர் அவற்றைத் தொடக்குறும். முதல்வன் அவற்றால் தொடக்குறான். எப்பொருளினும் நாமக்கப்படுமெனின்

சொல்லும் பொருளும் கடந்து அறிவில் அடைந்து நோக்கலாங் கால் அறிவானது அவற்றில் அடக்குறுமை போல வென்க.

உயிரோடுங் கூடிய உலகம் இறைவனால் ஒடுங்கியபின் மீளத் தோன்றுவதேனெனின், உயிர்களின் ஆணவமலம் பரிபாக மடைதற் பொருட்டு அது மீண்டும் உளதாம். கட்டு கழலும் எல்லைவரை, அது நிலைபெறாமல் இடையிலே ஒடுங்குவதேதனாலெனின், உயிர்கள் பிறப்பு இறப்பின் இளைப்பு நீங்குதற் பொருட்டேயாம். உலக ஒடுக்கத்தின் கண், காரிய பொருள்கள் அழிந்து காரணம் அழியாது நிற்றலின், அக்காரணத்தினின்று காரியமாய உலகத்தை முதல்வன் மீளத் தோற்றுவிப்பான்.

இறைவன் முத்தொழிலை இடையறாது செய்வதால், திரிபுறுவானெனின், அவை நிகழு முறையை அறியின் அவ்வாறு கருத இடமில்லை. கதிரவன் முன்பு, தாமரை அலர்தலும், காந்தக்கல் இரும்பினைக் கவர்தலும், நீர் வற்றுதலும் காண்கின்றேம் அல்லவா? அதுபோல இறைவன் திருமுன்பு, உலகம் முத்தொழிற் படுமென்றுணர்க.

முத்தொழிற்குங் கடவுளர் மூவரென உலகங் கூறுவர், ஒருவனே அவற்றைச் செய்வானென்பது எவ்வாறெனில், படைப்புக் கடவுளும், காத்தற் கடவுளும் ஒரு கடவுளது வல்லமையில் தத்தந் தொழில் செய்யும் ஆற்றலைப் பெற்றுடையர். இறைவனது ஆற்றல் அவர்களிடத்து பதிந்தே அவர் தொழில்களை நடத்துவிக்கின்றது. ஒடுக்கக் கடவுளாகிய பலரும் இறுதி ஒடுக்கஞ் செய்பவனாகிய ஒருவன் அருளைப் பெற்றவராகவே.

எல்லாம் ஒடுங்குங் காலத்தில் ஒடுக்குபவன் ஒருவனே யாவன். மற்றிருவருமிலர். என்னெனில், இருவருந் தத்தம் தொழில் செய்வதில் உறுதியாய் நின்றால், இறுதி நேரிடாது. ஆதலால், முதல்வன் அவ்விருவரையும் பிறரையுமொடுக்குவன். ஒடுக்கவே, முதல்வன் தவிர பிற யாவும் ஒடுங்குதலால், அவற்றை மீளத் தோற்றுவிப்பவனும், அம்முதல்வனே. ஆதலாற் காப்பவனும் அவனே யென அறிக.

முத்தொழிலும் இறைவன் இயற்றுவதற்குக் காரணம் யாதோவெனில், அவை முதல்வன் திருவிளையாட்டென்பதும் உண்டு. அத்தொழில்களை அவன் எளிதாகச் செய்வனென்பது, அதற்குக் கருத்து. உயிர்கட்கு இருவகை இன்பமளிக்கவும், மும்மலங்களைத் துடைக்கவும், முதல்வன் அருள கூட்டுதலையே மெய்க்காரணமாகும். தோற்றுவிப்பது உயிர்கள் வினையை நுகர்ந்து கழித்தற்பொருட்டு; வினையை நுகர்வித்தலே காப்பு; உயிர்கள் இளைப்பாறுதற் பொருட்டு ஒடுக்கம் நிகழும், அவற்றிற்கு இருவினையொப்புண்டாகி மலத்தைத் முதிர்வித்தல் மறைப்பு; கட்டொழித்து வீடு நல்கல் அருளல்; ஆய்ந்துபார்க்கில், கட்டும் வீடும் அருளேயாமென்பது விளங்கும்.

இறைவன் வடிவம் அருவமோ, அருவுருவமோ, உருவமோ, எனக்குணர்த்தல் வேண்டுமெனில், கூறுதும். ஒருவனாய முதல்வனுக்கு மூவகை வடிவங்களும் உள்ளன. இறைவனுக்கு உருவமுண்டெனில், நமக்கு உருவம் வகுப்பதொருவன் இருப்பதுபோல, அவனுக்கும் உருவம் உண்டாக்க ஒருவன் வேண்டுமெனில், அவன் தன் விருப்பப்படி உருவங் கொள்ளுநவன் ஆகலின் வேண்டாவென்க. யோகசித்தர்கள் நினைத்த உருவங் கொள்ளுதலின் இறைவனைப்போல அவர்க

ளும் தம் வயமுடையவரே என்னில், அவர்கள் இறைவன் திருவருளால் தமக்கு ஒரு வடிவம் உடையராயினன்றிப் பிறிதொரு வடிவங் கொள்வார்; ஆதலால் அவர்கள் இறைவனைப் போலத் தம்வயமுடையவர் அல்லர்.

அவர்கள் வடிவம் மாயா வடிவம். எல்லா வடிவங்களும் மாயா காரியமே. உயிர்க்கு விளக்கம் எய்த மாயா வடிவம் வேண்டப் படுதல்போல, முதல்வனுக்கு மாயா வடிவம் வேண்டியதில்லை. மாயா வடிவம் மலங்காரணமாக வருவதோர் வடிவம். யோகிகள் முதலிய உயிர்களெல்லாம் ஆணவ மலத்தோடு கூடிய சிற்றறிவினர். இறைவன் ஆணவம் அற்ற அறிவிலே தங்கி நின்று உணர்த்துந் தொழிலுடையோனும் எல்லா அறிவும், எல்லாச் செயலும், எல்லா முதன்மையுமுடையனாதலாலே, மலத்தார்க்குரிய மாயா வடிவங் கொண்டு ஒன்றை அறிவானல்லன். தனது பேராற்றலினாலே எல்லாம் அறிவன்; அவன் வடிவம் சிவசத்தியே. அது நமது மாயா வடிவம்போல்வதோ எனில், மாயாவடிவங்கள் நில்லாது அழிதல்போலச் சிவசத்தி அழிவும் மாற்றமும் உடையதன்று. ஆதலால் சத்தி வடிவை மாயா வடிவிற்கு ஒப்பிடுதல் தவறு.

இறைவன் அருவத் திருமேனியே உடையனெனின், அருவம், உருவம் என்று பேசுவது சடப் பொருட்கே. ஆறு பெருவழியையுங் கடந்த முதல்வனியல்பினை அவற்றுட்படும் சடப் பொருள்களோடு ஒப்பவைத்துப் பேசுதல் பொருந்தாது. உலகப் பொருள்கள் அருவம், அருவுருவம், உருவம் என மூவகைப்படும். உருவப் பொருள் அருவமான இடத்து வேறு பெயர் பெறும். அருவப்பொருளும் அனையதே. இறைவனே அருவமென்னில் சடமாய அரு

வப் பொருள்களுள் ஒன்றாக அவன் கருதப்படுவான். அது தவறு. இறைவன் கட்டும் வீடும் உடைய உயிரினியல்பும் உலகத்தின் இயல்பும் உடையனல்லன். முதலும் முடிவு மில்லாதவன். ஆதலால் நம் சுட்டறிவின் பாலனவாய அளவைகளால் அவனை அளந்தறியப்படான். நமது அறிவிற்குப் புலனாகும் முத்திறவடிவங்களுள், அவனை இன்ன வடிவமுடையன், இன்னதாகான் என்று அறுதியிட்டுக் கூறுதல் நமக்கியலாதது. இயலாததாகவே அதைப்பற்றிய வினாவுமில்லை. விடையுமில்லை.

இறைவன் சுட்டிறந்தவன், முதலிடையிறுதியில்லாதவன், முற்றறிவு முற்றுச் செயலுடையான், விருப்பு வெறுப் பிலாதான், உயிர்க்குயிராய் நிற்பவன், பிறரால் அறிவரியன், கருதியதொரு திருமேனியைக் கொள்ளமுடியாத குறை யில்லை, ஆதலால் தானினைந்ததொரு திருமேனியை அருளி னாலே தனதாகக் கொண்டருளுவனென அறிக.

உயிர் உடம்பை யியக்குதல்போல முதல்வன் உலகை யியக்குதல் கூடுமாதலின், முதல்வனுக்கு வடிவம் வேண்டா மெனனில், உருவெடுத்த உயிர்கட்குத் தோன்றியருளுதற் பொருட்டு அவன் திருமேனிகொள்ளுதல் வேண்டும். அருவ மாய மாயையை உண்ணின்றியக்கி அதற்குருவு கொடுத்த இடத்தே, அவ்வுரு, அவனது திருமேனி யெனப்படும். மறைப்புத் தொழில் அவனது ஊனநடனமெனப்படும். சத்தியுஞ் சிவமுமாய் நின்றே இருவகையாக உலகை இயக்கு தலால், அவன் ஆண் பெண் வடிவுடையனாகவுங் கருதப் படுவான்.

அன்பர் நினைந்த வடிவொடுதோன்றி அவர்க்கு மறை நூலென்னும் அருட்பனுவல்களை யுணர்த்தாவிடின், உயிர்கள்

மெய்யுணர்ந்து கதியடையமாட்டார். திருமால் முதலிய தேவர்களுக்கும் மக்கட்கும், நாகர் முதலியோர்க்கும் ஆசிரிய பரம்பரை ஏற்படமாட்டா.

இறைவன் திருமேனி கொள்ளாவிடத்து நூ ஆடியப்படைப் புதிதாழ்தலும், அன்பர்க்கருளுதலும், கலையுரிமை புரிதலும், இருவகை இன்பமிகுதலும், ஒடுக்கலு செய்தலும் ஆகிய வழிமுறையும் நிகழமாட்டா.

அருளைப்பற்றியே இறைவன் திருமேனிகொள்ளுதலின் அவனது உறுப்புக்களெல்லாம் அருளேயாம். செயல்களும் குணங்களும் அருளே. ஞானஉறுப்புக்கள் முதலிய எல்லாம் அருளே. உருக்கொண்டமையால் இறைவன் அளவுபடுவான்போல் தோன்றினும் உண்மையாக அளவு கடந்த முதல்வனே.

அவன் வடிவங்கள் போகமீதற்பொருட்டும், வினையினை யொழித்தற் பொருட்டும், வீடு அருளுதற் பொருட்டுங் கொள்ளப்படுமாதலின், அவைமூவகைப்படு மென்ப. இவ்வுண்மையறியாதார், வினையால் உருவெடுத்த தேவருள் ஒருவனாக முதல்வனை யெண்ணியிடர்ப்படுவர். அவர் அரனது திருவருளுருவம் உலகிற்கப்பாற்பட்டதென்பதை யுணரார். அவனது அருள்வெளிக்குள் உலகம் தோன்றி ஒடுங்குமென்பதையும் உணரார். உலகை இயக்குவானாய் அதனோடு இரண்டறக்கலந்து நிற்கும் அவன் நிலையையும் உணரார். இறைவன் தேவர் மூவராயும் நின்றமையும் அறியார். அவன் சிவமுஞ் சத்தியுமாய் நிற்பதைத் தனது மங்கை பாக வடிவிற் காட்டியதையும் அறியார். அயனரி அடிமுடி தேட நின்று அளவிறந்த தன்மை யுணர்த்தியதையுமறியார்.

அவர் அவன் உருவிற்பட்ட அடி, யாவர்மேலும் பட்டதென்ற வரலாற்றினுண்மையுணரார். முதலில் திருக்கண் புதைத்த போது இருளும், நெற்றிக்கண் திறந்தபோது ஒளியும், எங்கும் பரவினமையால், உலகினுக்குள்ள ஒளிகளெல்லாம் இறைவன் திருமேனி ஒளியென உணரார். இறைவன் யோகத்தமர்ந்தபோது, காமன் தன் தொழில் நடாத்தியும், விண்ணவர் முதலிய உயிர்கள் இன்பநுகர்ச்சி யிழந்தமையும், காமனை யெரித்து மலைமகளை மணந்த ஞான்று உயிர்கள் இன்பமெய்தினமையும் உணரார்.

அவர் ஒன்றோடொன்று ஒவ்வாத பல வேடங்களையும் ஒருமுதல்வனே மேற்கொண்டு செயல்செய்தலால் அவன் உலகப்பொருள்களுளொன்றெனப்படாது அவற்றின் வேறாய பெற்றியனென்பதை அறியார். வேடங்கொள்வது அருட்டொழிலென்பதறியார். உணராமையின் அவர்கள் முதல்வனை திருவுருக்கோட்டைப்பற்றிக் குறைகூறுவர்.

இறைவற்கு உருவமுளதாகவே, அவ்வுருவமொடுங்குமிடத்துள்ள அருவமும் அவன் திருமேனியே. இரண்டிற்குமிடையேயுள்ள அருவுருவத் திருமேனியும் அவனுக்குண்மைபெறும். மூவகைத் திருமேனியும் நமது கருமேனிகழிக்கவந்த கருணையின் வடிவுகளே.

அத்துவாக்களை இறைவன் திருமேனியென நூல்கள் கூறுவதற்கேது என்னையெனில், அவற்றுள் நிறைந்து கலந்து அவையாய் நிற்றலானும், அறிவுள்ளது மில்லதுமாய உலகமனைத்தையும் உடன் நின்று செலுத்துதலானும், அவையல்லனாயும், அவற்றை அவன் திருமேனியென நூல்கள் இயம்பும்.

பெருவழிகள் ஆறனுள் மந்திரத்தை இறைவனுக்குச் சிறப்புத் திருமேனி யெனப்பெற்றதென்னின், மந்திரங்கள் தூய மாயையி லெழுவன, தூயமாயை சிவசத்தியின் நேராய சார்புடையது, சிவசத்தி மந்திரத் தலைவர்களை நிலைக்களமாகக் கொண்டு, மந்திரம் பயில்வார்க்கு இருவகை யின்பங்களையும் உதவும்; இக் காரணம்பற்றி மந்திரங்கள் இறைவனுக்குச் சிறந்த வடிவமாயின. மந்திரங்களுட் சிறந்த பஞ்சப் பிரம மந்திரங்கள் மிகச் சிறப்பாய வடிவங்களெனப் படும். அவை பிற மந்திரங்கட்கு முற்பட்டன; அவற்றிற்கு அடிப்படையுமாவன; அழிவற்ற ஆதி சத்திக்குத் திருமேனியாவன. இங்ஙன மந்திர முதலியன இறைவனுக்குத் திருமேனி யெனப்படுவது மெல்லாம் உபசாரமே யென அறிக.

மூன்றும் அதிகரணம்.

அயன் முதலிய கடவுளர் உருவையும் இறைவனுருவோ டொப்பத் தூல்கள் இயம்புவதென்னையெனின், முதல்வனது சத்திகள் அக்கடவுளர் மாட்டுப் பதியப்பெற்றமையால் அங்ஙனம் அவை கூறும். படைப்பு முதலிய தொழில்கட்கு அவர்கள் தாமே தலைவரெனின, முதல்வனொருவன் அவரின் வேறாக வேண்டப்படானென்பது முடியும்; பல தெய்வக் கோட்பாடு தவறாகலின், ஐந்தொழிற்குந் தலைவனாய ஒருவனே அக்கடவுளர் வாயிலாக ஒவ்வொரு தொழிலையும் இயற்றுவிப்பனெனக் கொள்க. சத்திகள் பலவாமோ எனின், அரசனது ஆட்சி ஆற்றல் ஒன்றே, அமைச்சர், படைத்தலைவர், நடுவர், பாடிகாவலர் முதலாயினார் பால் நின்று செய்யுந் தொழில் வேறுபாட்டாற் பலவகைத்தாய்ப் பல்பெயர் பெற்

றமை போல, இறைவனது சத்தி ஒன்றே தொழில் வேறு பாட்டாற் பல திருப்பெயரோடு திகழ்ந்து பயனளிப்பதென அறிக.

சிவசத்தியின் வடிவம் யாதெனில், சுட்டிறந்தறிதலாகிய இறைவனது பேரறிவே. அதுவே பராசத்தி யெனப் படும். அதுவே மூவகை மாயையினும் பொருந்தி ஐந்தொழிற்கும் வித்தாயதாலே, ஆதிசத்தியெனப்படும். இதனைப் பராசத்தியின் கூறென்பர். அறிவின்கண், விழைவு, செயல் களுமுளவோவென்றால், அறிவு எவ்வாறுளதோ அவ்வாறே விழைவு செயல்களும் நிகழுமாதலின், அவையெல்லாம் இறைவனது தடையில்லாத பேரறிவில் அடங்கியனவே.

ஒரு சத்தியே விழைவு, அறிவு, செயலென முத்திறப் பட்டு நிற்கும். உயிர்கட்கு மலத்தைநீக்கிச் சிவமாந் தன்மை யளிக்கும் இறைவனது கருணையே விழைவு எனப்படும். உயிர்கட்குரிய நன்மைகளெல்லாம் விரும்பி அறிதலே அறிவு. அவற்றை அறிந்தவாறே செய்விக்கும் ஆற்றலே செயல். விழைவு, அறிவு, செயல், என்பன உயிர்க்கு முள்ளனவாதலால், சிவனுஞ் சீவனு மொப்பரெனனுமோவெனில், உயிர்களின் முத்திறவாற்றல்களை மலமானது மறைக்கும்; முதலவன் உயிர்களின் வினைக்கு ஏற்பப் பயனளிப்ப, அதனால், உயிர் பொருள்களையறிந்து நுகரும்; வினையால் வருவதாய உலக நலனும், வினைக்கழிவின் வரும் வீடும் இறைவன்பால் உயிர்கள் பெறுந் தன்மையன. ஆதலால் சீவன் சிவனின் வேறென அறிக.

இறைவனது விழைவானது எக்காலத்தும் ஒரு தன்மையாயிருக்கும். ஒரோர்கால் அவனது அறிவாற்றல் மாத்

திறம் பொதுவாக நிகழும். செயலாற்றல் மாத்திரம் பொதுவாக நிகழும். இவை இரண்டும் ஒத்தும் நிகழும். ஒன்றினுமற்றொன்று சிறப்பாகவும் நிகழும். இறைவன் பெ முதலின் கண் தனது அறிவாற்றலை மட்டும் பொதுமையால் நிகழ்த்துவன். அருண் முதலின் (சக்தி தத்துவத்தில்) கண் அவனது செயலாற்றல் பொதுமையால் நிகழும். இந்த இரண்டு முதலும் ஒடுக்க முதல் எனப்படும். அருட்சிவ முதலிலே இறைவனது அறிவுஞ் செயலும் ஒத்து நிகழ்வது படைப்பனவற்றிற்கெல்லாம் பாதுகாப்பாய் விளங்கும். இது காப்பு முதல் எனப்படும். அரசு முதலிலே இறைவனது செயல் சிறப்பாக மிகுதிப்படும். தூயபுலத்திலே இறைவனது அறிவாற்றல் சிறப்பாக மிகுதிப்படும். அரசு முதலிலே தூயமாயா உலகத்தோற்றத்தின் பொருட்டுச் செயல் நிகழும். தூய புலத்திலேயுள்ள தத்துவங்களிலுள்ளார்க்கு அறிவு விளங்குவதற் கேதுவாய இயக்கம் நிகழ்தற்பாலதாகலின், ஆண்டு அறிவு சிறந்திலங்கும். இந்த இரண்டு முதலும் வளர்ச்சி முதல் எனப் பேசப்படும். இங்குக் கூறிய ஐந்து முதல்களும் தூய மாயையின் படிப்படியான விரிவாய முதல்வனது சொந்த வடிவமெனப்படும். அவன் நேரே நிலைகளமாகக் கொள்ளுதற்குரிய இடங்கள் அவை யென உணர்க. அவை கால தத்துவத்திற் குப்பாற்பட்டவை. முன் பினாக இவற்றைப் பேசுவது அவற்றின் தொழிலின் பகுதியை வைத்தென்க."

ஒருவனே இராமன், இராவணன் முதலிய பல வேடங்கள் பூண்டமைபோல, இறைவன் பல வடிவங்களைத் தாங்கினாலும், அவற்றாற் றன் தன்மையில் வேறுபாடிலன். பல வடிவுகட்குங் காரணம் அவனது ஆற்றலாய சிவசக்தியே.

சத்தியும் சிவமும் மரமும் வயிரமும்போல இருவகையாக இயைந்து நிற்கும். பொன்னிறம், கருநிற முதலியவைகளைச் சார்ந்த பளிங்கானது அவற்றின் தன்மை உடையதாய்த் தோன்றுமாறுபோல, சத்தி வேற்றுமைகளில்லாதிருந்து விளைந்த முதல்வனும் அவ்வேறுபாடுகளிலியல்புடையோனாய்த் தோன்றினும் உண்மையில் ஒரு தன்மையனாகவே நிற்பான். அருட் சத்தி வாயிலாகவே அவன் ஏகனாயவன்; வேறாகத் தோன்றுவ.

இறைவன் சத்தியுஞ் சிவமுமாய இருவேறு தன்மைப் பட்டு நிற்பதனாலே, இவ்வுலகம் யாவும் ஒருபுடையொத்து ஒருபுடையொவ்வாத ஆணும் பெண்ணுமாகவும், குணமுங் குணியுமாகவும் அமைந்துள்ளன. உலக மாறுபாட்டையெல்லாம் சத்தி சிவத்திறேறுபாட்டுதலை வைத்த ஆகமம். இதனை யறியாதார் அருட்சிவக்குறியாகிய பீடமும் இலிங்கமுமாய திருவடிவத்தின் றன்மையுணரார்.

உலகின் வேறாக முதல்வனைக் கருதுமிடத்து, அவன் உருவுமல்லன், அருவுமல்லன்; அறிவுடையது, இல்லது எனப்படும் உலகப்பொருள் யாதுமல்லன். படைப்பு முதலிய தொழில்களொன்று மியற்றுதலன். தவம், யோகம், போகம் முதலிய ஒன்றும் மேற்கொள்ள வேண்டியவனு மல்லன். இவற்றை உயிர்களின் பொருட்டுப் பொருந்தினும் அவற்றைத் தன்பொருட்டு வேண்டாத் தனித்தன்மையன். குணங்குறிகளில்லாதவன். இயல்பாகவே கட்டற்றவன். ஒருவனே யாயினான். இலயவடிவன் என்றறிக.

இரண்டாஞ் சூத்திரம்

இறைவன் உலகத்தைத் தொழிற்படுத்து மிடத்து உயிர்களோடு கலப்பும் உடனும் வேறுமுள்ளான

அவன் ஒன்றினுங் கலவாது நின்ற தனிநிலையிற் சிவன் எனப் படுவன். உயிர்களோடு கலந்த நிலையிற் சத்தி எனப்படுவன். ஐந்தொழிலியற்றுங்கால் பதியெனப் பெயர் பெறுவன். உடலில் உயிர்போலக் கலந்தும், உடலின் வேறாய கதிரவன் போல வேறாகியும், அறிவுங் கண்ணொளியும் போல உடனாகி யும் இறைவன் நிகழ்கின்றான். அவனது கலப்பு நிலையையே பெரியோர் அத்துவிதமென்பர். தமிழிலே, அகரம் பிற எல்லா எழுத்தொலிகளோடும் கூட்டப்படாமலே கலந்துள்ள நிலையே அதற்கு உதாரணமாக எடுத்துப் பேசப்படும்

இறைவன் உயிர்களுயிராய் அறிவினை விளக்குதலினால் கலப்புநிலையுற்றோனாகியும், உயிர்கள் வினைப்படாகப் போக்கு வரவு செய்விக்குந் தனது அறிவாற்றலின் தொடர்பால், உயிர்களுடனிற்குந் தலைவனாயும், உயிர், தளை யெனுமவற்றின் றன்மை தனக்கெய்துதலின்றித் தான் தானாய் நிற்குமாறு தன்மை யனாயும் குற்றமற்ற பேரறிவினனாயும், எவ்விடத்துமுள்ள தனி முதலாயும், இலங்குகின்றான்.

முதல் அதிகரணம்

மறைகளெல்லாம் பொருள் ஒன்றென்று முழங்கவும், பரம்பொருள் உயிர்களோடு இரண்டறக்கலந்து நின்ற தென்று மொழிந்து பல பொருளுண்மை செப்புதல், மறைக்கருத்திற்கு மாறாகுமன்றோ எனின், அவை பொருள் ஒன்றென்றது கடவுள் ஒன்றென்ற கருத்துப்பற்றியே. ஒலி புணராத அகரம் எல்லா எழுத்தொலிகளோடுங் கலந்து நின்றாற்போலக் கடவுளும் உயிர்களில் விரவி நிற்கின்றா னென்க. உடம்பினையும் பிறகருவிகளையும் உயிரானது சேர்ந்து நின்றியக்கினும், தன்மையால் அது அவற்றின்றி

வேறாதல்போல, முதல்வனும் உயிர்களின் வேறானவன். உயிர்கள் அவன் ஆகமாட்டா. அவன் உயிர்கள் ஆகமாட்டான்.

இரண்டாம் அதிகரணம்

உயிர்கள் இருவினைப் பயனாகிய இன்ப துன்பங்களை நுகர்தற்பொருட்டு இவ்வுலகில் பிறவியெடுத்தலும், மேல் உலகங்களுக்குச் செல்லுதற்பொருட்டு இறத்தலும், மீள இவ்வுலகத்திற் பிறத்தலும் உடையன. வினைப்பயனாகிய உடம்பும், இன்பதுன்பங்களும் சடமாதலின், அவைதாமே உயிர்களை வந்து அடையமாட்டா. ஆதலால் அவற்றை இறைவனே தருவன். நோய்க்கு மருந்து கொடுக்கும் மருத்துவன் போலவும், குற்றத்துக்கு ஒறுத்தல் செய்யும் அரசன் போலவும், முதல்வன் நிகழ்கின்றனென அறிக.

இன்ப துன்பங்கள் நமக்கு இயல்பாயுள்ளனவாமன்றி, அவற்றிற்குக் காரணம் இருவினைகளல்லவெனின், இன்பத்தை அல்லது துன்பத்தை நாடுதலாகிய ஒருதன்மையே நமக்கு இருப்பின், அது நமதியல்பு எனபது பொருந்தும். அவ்வாறன்றி மாறுபட்ட இருதன்மை இயல்பாகாது. நீருக்கு இயற்கையில் இல்லாத மணமும் வெப்பமும், முறையே மலரின்சார்பாலும், நெருப்பின் சார்பாலும் ஏற்படுவதுபோல, ஓரியல்புடைய ஒன்றிற்குப் பிறவற்றின்சார்பால், மாறுபட்ட தன்மைகள் வந்து எய்துமெனின், இருதன்மையுடைமை இயற்கையன்றென்பதே முடிந்தது. இன்ப துன்பத்திற்கேதுவாய செயலாகிய இருவினையென்றேயாயவாறு காண்க.

இன்ப துன்பங்களை உடல் வாயிலாக நுகரவல்லது உயிரேயன்றி உடலன்றாகலின், அவற்றிற்குக் காரணம்

உயிரின் தொழிலே யாதல்வேண்டும். இன்பம் துன்பம் என நுகர்ச்சி இருவகையாதலின் வினையும் இரண்டாயிற்று. இப்பிறப்பிலே முயற்சி செய்து பொருளீட்டி, இன்பம் நுகர்தலையும், முயற்சியில்லாதவர்கள் பொருள் வருவாயில்லாது இடர்ப்படுதலையுங் காணுகின்றோம். ஆதலின், இப்பிறப்பிற் செய்யுந் தொழிலே இன்பதுன்பத்திற்குக் காரணமாமன்றி, காணப்படாத இருவினையே அவற்றிற்குக் காரணமென்றல் பொருந்தாதெனின், பொருளும் இன்பமும் வேண்டி முயல்வார்க்கு முயற்சிப் பயன் கைகூடாது தவறிப்போதலும், தவறின்றி முயன்றவிடத்தும், அம் முயற்சிக்குத் துணையாய பொருள் கிடையாது போதலும், பிற இடையூறுகள் நேர்தலும், காணுகின்றோமே; முயற்சி செய்யாதார் செல்வராய் வீற்றிருத்தலையும் அறிகின்றோமே; இவற்றிற்குக் காரணம், முன்னை இருவினையென உய்த்துணர்தலே பொருந்துவதாகும். செல்வ வறுமைகளும் பிணி மூப்பு சாக்காடுகளும் அடைதற்கு முதற் காரணமாய முன்னையிருவினை கருவியுள் நுட்பமாய் அமைந்துகிடப்பன. அவ்வினை வெளிப்படையாய்த் தோன்றுவதற்கு, எடுத்த பிறப்பிற் செய்யு முயற்சி துணைக்காரணமாகும். ஈண்டுச் செய்யுஞ் செயல்கள் இனிமேடுக்கும் பிறவியில நுகர்வனவற்றிற்கு வித்தாகுமென அறிக.

உடலின் செய்தியால் வினை ஏற்படுமென்ற இடத்து அவ்வுடல் ஏற்படுதற்குக் காரணம் யாதெனின், முன்னுடம்பின் வினையாமென்க. வித்தில் மரமும், மரத்தில் வித்துந் தோன்றுதல்போல, ஒன்றற்கொன்று தொடர்புடையதாய்த் தொன்றுதொட்டு, அவை தோன்றி வருகின்றன.

முன் செய்த வினையின் பயனை இப்பிறப்பிலே செய்யு முயற்சியைத் துணைக் காரணமாகக் கொண்டு நுகர்தலின்,

அம்முயற்சி வரும் பிறவிக்கு வித்தாதல் யாங்ஙனமெனின், அது தனக்காயினும் பிறர்க்காயினும், ஆற்றிய இன்ப துன்பச் செயல் பதிவாயிருத்தற்பாலது ஆகலின் என்க. வினை யாதுஞ் செய்யாதார்க்கு வரக்கடவதொன்றுமில்லையாலோ வெனின், அடக்கமாகவோ, தெளிவாகவோ, இயற்றுஞ் செயலில்லாத நுகர்ச்சியில்லையாதலின், நுகர்ச்சியுள்ள வரையிலும் முயற்சி நிகழும். நிகழவே, வினையும் உளதாமென்க. முயற்சி செய்யாதோர்க்கும் பயன் விளைகிறதேயெனின் முயற்சியின் மாறின்மையே அஃதின்மையென. மரம் முதலியவைகளும் நீரையிழுத்தல் முதலிய நுண்ணிய முயற்சியின்றி வாழ்வதில்லை.

உலகத்தில் விளைந்த கனி முதலிய உணவுப் பொருள்கள் இப்பொழுது உணவுமாய்ப் பின் விளைவிற்கு வித்துமாயிருத்தல் போல, தானுணர்வாற் செய்யுஞ் செயல்களெல்லாம், இப்பிறப்பில் இன்பதுன்ப நுகர்ச்சிக்குத் துணையாவதோடு, வரும் பிறப்பிற் செய்யும் நல்வினை தீவினைகட்கு வித்தாய்க் கருத்தாற் செய்யப்படும் எதிர்வினையைப் பயக்கும்.

மனமொழி மெய்களால் உயிர்களுக்குறுதியானவற்றைச் செய்தலே நன்மை. அவற்றைச் செய்யாமையும், அவற்றிற்கு மறுதலையாயவற்றைச் செய்தலுமே தீமை. நன்மை தீமைகளின் பயனைத் தருபவன் இறைவனே. வினைகளை இறைவன் ஏற்றுப் பயனளித்தற்குக் காரணம் உயிர்கள் வீடுபேறடைதற்பொருட்டு அவன் கொண்ட கருணையே. அறங்கள் செய்வார்க்கருளும், மறங்கள் செய்வார்க்கு ஒறுப்பும் இறைவன் வகுத்தனன். அவன் ஒறுப்பதும் கருணையே.

முறை தவறாகச் செய்தவற்றின் பொருட்டுச் செய்தாரைத் தண்டித்து அச்சம் விளைத்து அறஞ் செய்யு முறையை இறைவன் அவர்க்குணர்த்துவன். இறைவனது ஒடுக்கம், மறைப்பு, ஆகிய தொழில்களும், அருண்மயமே.

பெற்றோர், தம்மக்கள் தஞ்சொல் வழி நில்லாத விடத்து, அவரை அச்சுறுத்தி வெளியிலடித்துத் தீய விலங்கிடுவர். பார்ப்பவர்களுக்கு அச்செயல் இரக்கத்தை விளைக்கும். அவ்வாறே முதல்வனது மறைத்தற் செயல் களுமாமென அறிக.

செயல்களே தந்தம் பயனைத் தருவன, பயன் தருதற்கு முதல்வன் ஒருவன் வேண்டப்படான் எனின், செய்த செயல்கள் முற்றிலும் அழிந்தொழியக் காண்கின்றோம். அவை பயனை எவ்வாறு விளைத்தல் கூடும்? வயிற்றிலிட்ட தழையும் உணவும் மருந்தும் உருமாற்றமடைந்து பயனளித் தல்போல, வினைகளும் கெட்டுப் பயன் தருமெனின், தழை மருந்து முதலியன அவை நின்ற இடத்தே கெட்டுப் பயன் தருவன. உணவு முதலியன வயிற்றிலே முழுவதும் அற்றொழிந்தால், மிஞ்சுவது மலமன்றி வேறன்று. வினையோ ஓருடலிற் செய்யப்பட்டாலும் மற்றோருடம்பிற் சென்று பயன் தருவது. ஆதலால், தழைமருந்து முதலியன தக்க உவமையாகா.

வினையைச் செய்தவர் மனத்திலே அது தங்கிப் பயன் தருமெனின், மேல், கீழ், நடு என்னும் மூவிடத்திலுமுள்ள பொருளின் நுகர்ச்சியை, மன நினைவு எவ்வாறு பயக்கும்? மனத்தால் அவற்றை நினைத்தின்புறுதல், மாயமாய இந்திர சாலமாமேயன்றி மெய்ந்நுகர்ச்சியாகாது.

ஒரு பொருளை யீவோனும் ஏற்போனும் அப்பொருளும் ஆகிய எல்லாம் அழிந்தபின், ஈதலாகிய செய்கை தானே பயன்தருமென்றல் யாங்ஙனம் பொருந்தும்? முதல்வன் பலனளிப்பது யாங்ஙனமெனில், உலகில் நிகழுஞ் செயல்கள் அவன் கட்டளைப்படி நிகழ்வன. தன்னுணர்ச்சி முனைப்பால நாஞ்செய்யுஞ் செயல்களும் அவனது ஏவல்வழிப்படும் வினையே. அவன் நமது முயற்சியின் குறைவு நிறைவுகளை யறிந்து அவற்றிற்கேற்ற பயனையளிப்பன். உயிர்கள் வினை செய்வதற்கு உடல், அகக்கருவி, காலம், செய்ப்படு பொருள், இதற்கிது பயனுக்கென்றுமெனு முறை, செயல் என்னு மிவை வேண்டப்படும். அவைதாமே உயிரை அடையா. இறைவன் றுணையின்றி எத்தொழிலும் செய்யமாட்டாத உயிர் இவற்றை யமைத்துக்கொள்ள வல்லதன்று. ஆதலின் முதல்வனே இவற்றை உயிரோடிணைத்துச் செயல் செய்விப்பன். செய்ப்பயன் செயலாலமைதலின் முதல்வனே பயன் றருவனென அறிக.

நற்பழக்கம், அன்பு, அருள், தூய்மை, வகைதெரிவு, உறவினர்க்குதவி, நற்குணம், பொறியடக்கம், ஈகை, பெரியாரை வழிபாடு, பணிவு, வாய்மை, பிறன்மனைவிழையாது துறவு, அடக்கம், பகுத்தறிவு, தக்காரை நன்குமதித்தல், முதலிய அறங்களை வாய்க்கப்பெற்றால் அருளாளனாகிய முதல்வன் பணிகள் அறங்களாய் முடியும்.

மேற்கூறிய அறங்களோடு விரும்பிய ஒரு தெய்வத்தை மனத்தினால் நினைந்து வாயினால் வாழ்த்தி மந்திரங்கள் சொல்லிக் கையினாற் பலவகை நன்மலர் தூவிப்போற்றிச் சினத்திற்கேதுவாகிய அறியாமையை அகற்றி வாழ்கின்ற செயலாகிய அறமானது ஏற்படுமானால், அனைய அற

ஒழுக்கமுடைய யாவர்க்குஞ் செய்யுஞ் செயல்களுக்குந் துணையாக அவர் வழுத்துந் தெய்வம் எங்கு முன்னிற்கும்.

எத்தெய்வத்தை வழிபட்டாலும் அத்தெய்வத்தோடு வேறுபடாது உமையொருபாகனே அருள்புரிவர். ஏனென்றால், அவனொழிந்த பிறதெய்வங்கள், உயிர்களாதலின், வினைசெய்து தளைப்பட்டும், பிறவியெடுத்தலுமுடையன. அத்தன்மைகளில்லாத முதல்வனொருவனே செயற்றிறன் அறிந்து பயனளிக்கவல்லான்.

இம்மையிலே, பெற்றோர், உயர்ந்தோர் முதலியோர்க்கு நாம் வழிபாடியற்றின், மறுமையிற் பயன்றருவாரல்லர், அவைகளின் வேறாகட்டுமே. அதுபோலவே, பிற தெய்வத்தை வழிபட்டாலும் சிவனே பயனளிப்பான் என்றறிக. அவ்வாறாயின் வழிபட்ட தேவரே எதிர்நின்று வழிபட்டோர்க்கு அருள் செய்வரென நூல்களிற் கேட்கப்படுவது யாதுகாரணம்பற்றி யெனின், அரசன் ஆணைவழி நின்று அமைச்சர் முதலிய தலைவர்கள் குடிகட்கு உதவிபுரிதல்போல, இறைவன் ஏவல்வழி நின்று அவ்வவ்விடங்களிலுள்ள தெய்வங்கள் தத்தம் ஆட்சித்திறன் செலுத்துவாராதலின் அவர்கள் செய்யும் அருளும் இறைவனது திருவருளே என உய்த்துணர்க. எல்லா வழிபாடுகளையும் ஏற்றுக்கொண்டு அருள் செய்பவன் சிவபெருமான் ஒருவனே யாதலின், அவன் திருவடியை வழிபடுதலே ஒப்பற்ற பேறாமாம். அவன் திருவடியை மறந்து செய்யும் அறங்களெல்லாம் வீண்செயல்களாகுமாதலால், இறைவனது கட்டளைவழி நிற்றலே அறம். பற்றற்ற அருட்கடலாகிய அவனை வழிபடு முறையினைக் கைக்கொள்ளுக. அப்பெருமான் நிற்பதும் இயங்குவதுமாய இருவகை வடிவங்களிலும் நின்று உயிர்கள் செய்யும் வழி

பாட்டினையேற்று அவர்களுக்கு அருள் புரிவன். அப்பெரு மானை மனத்தகத்தே உறுதியாக நினைந்து வழிபடின, அது பூரணமான வழிபாடாகும். நாடோறும் அவனுக்கு அன்பு செய்து வழிபடுக. பரமபொருளாகிய அவனைச் சிந்தை செய்க.

முதலவன் திருவடிப்பேரன்பர் செய்யுஞ் செயல்கள் மறச்செய்கையாகத் தோன்றினும் அவைகள் உண்மையில் அறச்செயலைகளே. அவன் திருவடிக்கன்பிலாதார் செய்யுஞ் செயல்கள் புண்ணியமாகத் தோன்றினும், அவைபாவமாக முடிதல்கூடும். தக்கனது பெருவேள்வி தீமையாயும் சண்டே சுர நாயனார் இழைத்த கொடுஞ்செயல் நன்மையாயு முடிந்தமை காண்க.

மறைகளெனப்படுவன ஈசனது கட்டளையே; அக் கட்டளைப்படி நடவாதாரை ஒறுத்தற்பொருட்டு அமைக்கப் பட்ட சிறைக்களமே நரகம். கட்டளைப்படி நடப்போர் தங்குதற் கமைந்த பெரும் பதிகளே விண்ணுலகங்கள். உட லெடுத்த எல்லா உயிர்கட்கும் இன்ப துன்பங்கள் இறை வன் கட்டளைப்படியே பொருந்துவன. அரசன் செயலின் வைத்து இறை செயலை அறிக. அரசன் செய்வதும் ஈசன் அருள் வழியே யாதலின், உலகில் பெரும்பாவஞ் செய்து தக்க தண்டனை யுற்றோர் மறுமையில் நரக மெய்தார். தண் டனையாற் திருத்தம் ஏற்படக் கூடுமாதலின், தண்டனைப் பட்டோர் தூயராவர். அருளினால் இறைவன் காட்டிய நெறி நிற்பார்க்கு, மயக்கத்திற் கேதுவாய மலநோயை இறைவன் ஒழித்தலால், இறைவனுக்கு மருத்துவனென்ற திருப்பெயர் உண்டு. நல்வினை தீர விண்ணுலகப்பேறும், தீவினை தீர நரகத் துன்பமும் அவன் அளிப்பன.

மருத்துவன் கூறிய நூன்முறைப்படி ஒருவன் ஒழுகுவனாயின், பிணிகள் எய்தமாட்டா. அம்முறையிற் றப்பினால், பிணிகள் தோன்றித் துன்பம் விளைக்கும். அப் பிணிகளைத் தீர மருத்துவன் மருந்தினைக் கொடுப்பான். நூன் முறையிற் றப்பாது விட்டதும் பண்டை வினையால் வரும் நோயினையும், அவன் மருந்து உண்பித்துத் தீர்ப்பன். இங்ஙனமே இறைவனும் தன் கட்டளைவழி நில்லாமையால் உளதாந் தீமையைத் தீவினைப்பயனுகர்ச்சியாற் றீர்ப்பன். இம்மையில் அவன் கட்டளைவழி நின்றாலும், முன் வினைப்பயனாய் நுகரக் கிடப்பனவற்றை யொழித்தற்குரிய வழிபாட்டு முயற்சியிற் செலுத்தியும் அவன் அவற்றைத் தீர்ப்பன்.

உலகத்திலே சில நோய்களால் வற்பட்ட ஊனைத் மருத்துவன் விரைந்து அறுத்துக் கிழித்துத் தீர்ப்பன். வேறு சில நோய்களின் கொடுமையைப் பாலோடும் கற்கண்டோடும் கலந்த மருந்தினை உண்பித்துத் தீர்ப்பன். இறைவனும் அவ்வாறே இருவகைத் துன்பங்களாய மருந்தை ஊட்டி வினை நோயைத் தீர்ப்பன். இறைவன் புசிப்பிக்கும் வினைப்பயன்களை உயிர் நுகருமுறை எவ்வாறெனிற் கூறுதும்; ஐம்பூதங்களாலாகிய இவ்வுடம்பு கழிந்த உடனே உயிர்கள் தமது நுண்ணுடம்பாகிய எண்ணுடலே இரு வினைப்பயனை நுகர்தற்குரிய உணர்ச்சியுடம்பாகத் திரியப்பெற்று, துறக்க இன்பத்தினையும் நிரயத் துன்பத்தினையும் நுகர்ந்த பின்பு, குற்றமற்ற நுண்ணுடம்போடு மீண்டுமிவ்வுலகிற் கருப்பையிற் சேர்ந்து எஞ்சிய வினைப்பயனை நுகர்தற்குத் தொடங்கும். வினைகளின் வெவ்வேறு தன்மைக்கேற்ப, ஒரு பூத உடம்பை நீத்த உடனே உயிரானது சுவர்க்க நரகம் புகாமல், மீட்டு மொரு கருப்பையிற் சென்று பிறத்தலுங்

கூடும். அவ்வாறன்றி ஓருடம்பையு மெடாது கல்லைப் போலக் கிடந்து, சில காலம் கழித்து நரகம் புகுதற்குரிய உணர்ச்சியுடம்பை யெடுத்தலுங் கூடும்.

இம் மாற்றங்கள் எவ்வாறு நிகழுமெனில், பாம்பு சட்டை கழற்றுவதுபோல, உடலை விட்டு ஓரிடத்தில் உயிர்கள் நிலைபெறுதலும், முட்டையை விட்டுக் குஞ்சு பறந்தோடுவதுபோல ஓரிடம் விட்டு வானூடு சென்று பிறிதோரிடம் சேறலும், கூடுவிட்டுக் கூடுபாய்தல்போல ஓருடம்பு விட்டுப் பிறிதோருடம் பெடுத்தலும் நிகழற் பாலன. இங்ஙனஞ் செய்வதால், உயிர்கள் தம்மின் வேறுவதில்லை. அறிவு மாறப்பெறுமே யெனின், நனவிலுள்ள உணர்வு மாறியே கனவின் உணர்ச்சியை உயிர் தலைப்படுதல் போலும் அஃதென ஓர்க.

அறச்செயல், பாவச்செயல் என்னு மிருவகைச் செயலுக்கும் முதற்காரணமாய மூலவினை மும்மலங்களிலொன்றாக உயிர்கட்குள்ளது. அது நன்மை தீமையாகிய காரண வேதுவாலும் உய்த்துணரப்படும். அம் மூலவினை செயலாய் வெளிப்பட்டாலன்றிப் பயன்றராமையின், அது இருவினையின் வேறாக வைத்தெண்ணப்பட வில்லை. மூல வினையே காமியமல மெனப்படும். கான்மிய மென்பது காமியமாயிற்றென்ப.

மலம் என்பது உயிரைக் கட்டுப்படுத்துவது. இருவகைச் செயலும் இன்பதுன்ப நுகர்ச்சியில் உயிர்களைக் கட்டுப்படுத்துதலால், அவற்றிற்கேதுவாய மூலவினை மலமெனப்பட்டது.

மூல வினை தொடக்கமில் காலமாக உயிரைச் சார்ந்துள்ளது. அதனின்று இருவகைச் செயல்கள் தோன்றி

பழைய அவற்றின் பயனும் நுகரப்பட்டுக் கழிதலால், வினைக்கு ஆதியந்த முண்டென்பர். அங்ஙனமாயினும், மீட்டு மீட்டுச் செய்யப்பட்டுப் பயன் தருதலால் அதனை அநாதியாமை புலனாதல் காண்க. மூல வினையானது ஆணவத் தோடு கலப்புற்று மாயாவடிவங்களிற் பொருந்தி, உயிரைக் கட்டுப் படுத்திய பலவேறு பிறவிகளினூடு, உயிர்கட்குப் புலனாகாது முதல்வன் கட்டளைக் கீழ்ப்படங்கி யியலும்.

உயிர்கள் வினைக்கீடாக வெவ்வேறு பிறவி யெடுக்குங் காலை, நுண்ணுடம்பு திரிபெய்தப் பெறும். அதனை அசச மாறிப் பிறத்தலென்ப. ஒருசாரார் நிற்பனவும் நடப்பனவு மாய உயிர்கள் அவ்வப் பிறவியிலே மீட்டு மீட்டும் பிறக்குமே யன்றி அசசமாறிப் பிறத்தலில்லை யென்பர். அது பொருந்து மாறில்லை. மக்களியாக்கையை விட்டு விண்ணுலகின்பம் நுகரச் செல்வார், மக்கள்வடிவுகொண்டு அவ்வின்பம் நுகர்வதில்லை, தேவவடிவெடுத்தே நுகர்வர்; அங்கும் அசச மாற்றமுள்ளது. மனிதவடிவாய விண்ணுலகின்பம் நுகர்வரெனின், அவ்வுலக மும் மக்களுலகமே. தேவராயோர் மீண்டு இவ்வுலகிற் பிறக்குங்கால் மக்கள் வடிவெடுப்பதன்றித் தேவராய்ப் பிறப்பதில்லை.

தோற்றத்தில் அசச மாறுதற்குக் கம்பளிப்பூச்சு வண்டாக மாறுவதையும், புழுவானது குளவியாக மாறுவதையும் காட்டாகக் கூறலாம். இதிகாச புராணங்களுள், அகலிகை கல்லானமையும், திருமால் பிறவி யெடுத்தமையும், சிலந்திப் பூச்சி செங்கட்சோழனானமையும், எலி மாபலியென பெருமன்னனாயினமையும் உதாரணமாகப் பேசப்படும். அவை சிறப்புக் காரணமாய் வெஞ்சொல்லாலும் அருட் பேற்றினாலும் ஆயினவெனின், எல்லா உயிர்களும் தத்தம் வினைக் கேற்ற

வாறு முதல்வனது ஒறுப்பிற்கும் அருளிற்கு முரியவாதல் போக. வடிவமாற்றம் உயிர்கட்கு இறைவனு லமைவன வாகும். பருவுடம்பின மாற்றத்திற்குக் காரணம் நுண்ணுடம்பின்கண் ஏற்படும்.

ஒரு தன்மைத்தாய நுண்ணுடம்பு பல்வேறுவகை யாதல் யாங்ஙனமெனில், ஒரு தன்மைத்தாய பொன்னே, ஆரம், சங்கிலி முதலிய பல்வேறு வடிவுடைய அணிகளாக ஆக்கப்படுதல்போல வென்க.

நுண்ணுடம்பினின்று பருவுடம்பு தோன்றுவது எப்படியெனில், பொன் பணியாவதுபோலத் தோற்ற வேறுபாட்டினாலன்று; வித்துமரமானாற்போல, ஒன்று திரிந்து பிறிதொன்றாய்த் தோன்றுவது போலவுமன்று; மதியின கலைகள் மறைந்து ஒவ்வொன்றாய்த் தோன்றுவது போலவுமன்று; மரத்தின் மேற்பகுதிகள் அற்றொழிந்தபின், மரவேரினின்று பிறிதொருமரம் உண்டாதல் போல நுண்ணுடம்பிலே சத்திவடிவமாயிருந்த பருவுடம்பு வெளிப்படுமென்க.

வித்தினின்று மரமுண்டாதல் போல, வினைகாரணமாக, நுண்ணுடம்பினின்று பருவுடம்பு வெளிப்படும். மரமழிந்தால வித்து அழியும். பருவுடல் அழிந்தாலும் நுண்ணுடம்பு அழிவதில்லை. மதியின் கலைகள் பதினாறுள், அவற்றிற்குக் காரணமாய கலை அழிவதில்லை. அதுபோல நுண்ணுடல் அழிதலில்லை.

பருவுடம்பிற்கு நுண்ணுடம்பு முதற் காரணம். அதற்கு முதற்காரணம் மூலப்பகுதி. அதற்கு முதற் காரணம் தூயதலமாயை. அதற்கு மேலாகக் குண்டலி சத்தி யெனப்படுந் தூயமாயை உள்ளது. உயிர் சிவத்தி

னை சார்ந்தபோது இவற்றின் தொடர்பினைத் தாம் அறவே யொழித்துவிடும்.

மூன்றாம் அதிகரணம்

இறைவன் உயிர்க்கு உடல், மனம், உலகம், நுகர் பொருள் எல்லாமுதவி மலங்களையொழித்து வீடருளுவனென்பது கூறப்பட்டது. உடல் முதலியன மாயையினாலாவன. மாயையும் ஒரு மலமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. மூலமாகிய ஆணவத்தைப் பிறிதொரு மலத்தால் இறைவன் நீக்குவனென்பது எவ்வாறு பொருந்துமெனின், ஆடையின் அழுக்கைச் சாணி, உவர்மண் முதலியவற்றின் கலப்பால் நீக்குதல்போல இறைவன் மாயையினாலே உயிரைப் பற்றிய மலத்தை யொழிப்பனென அறிக.

மாயையென்பது யாதெனில், அது என்றுமுள்ளதாய், அருவமாய், பொருட்டன்மையால் ஒன்றாய், உலகத்திற்கு வித்தாய், அறிவிலதாய், எங்கும் பரந்ததாய், இறைவனுக்கு ஒரு சடசத்தியாய் உடம்பு முதலியவற்றிற்கு முதற்காரணமாய் நின்று உயிர்க்கு ஒரு கட்டாய், உயிரின் மெய்யியல்புக்கு மாறுபட்ட உணர்ச்சியைக் கொடுப்பதால் மயக்கமுஞ் செய்வதாயுமுள்ளது. மயக்கஞ் செய்யாதது தூய மாயையென அறிக. ஒடுக்கம்நிகழ்ந்தபோது உயிர்கள் தங்குமிடமாவது மாயையே.

அம் மாயையினின்று கால முதல் தோன்றும். காலமானது முதல்வன் கட்டளையால் முத்திறப்பட்டுச் சென்ற கால எல்லையையும், நிகழ்காலப் பயனையும், எதிர்காலப் புதுமையையும் பொருத்துவிப்பதாய், உலகு, உடல் ஆகியவற்றின் முத்தொழிலை வரையறைப்படுத்தி நிற்பது.

முறைமுதல் என்பது காலத்திற்குப் பின், மாயையிற் றோன்றி, அவரவர் செய்த வினையை அவரவரே நுகருமாறு செய்விக்கும்.

அதற்குப் பின் மாயையினின்று கலை முதல் தோன்றி ஆணவ இருளைச் சிறிது ஒதுக்கி, உயிரின் செயலாற்றலைப் பொதுவகையாக விளக்கும். கலையில் புலமுதல் தோன்றி அறிவினைப் பொதுவாக விளக்கும். புலத்தில் அவாமுதல் தோன்றி உயிரின் விழைவாற்றலைப் பொதுவாக விளக்கும்.

ஈண்டுக் கூறிய காலம், முறை, கலை, புலமை, அவா என்னும் ஐந்தும் பற்றி நின்ற உயிர் தோன்றல் (புருடன்) எனப்படும். உலக நுகர்ச்சியில் நோக்கமாய் நிற்கு நிலையே தோன்றல்முதல் எனக் கொள்ளுக. இது உண்மையில் ஒரு முதல் அன்று.

கால முதலிய ஐம்முதலையும் பஞ்சகஞ்சுகம் என்பர். ஐயுடை என்பது தமிழ்.

கலை முதலினின்று மூலப் பகுதி தோன்றும். அம் மூலப் பகுதியில் மூவகைப் பண்பும் அடக்கமாய்த் தோன்றாது நிற்கும். அவை வெளிப்படையாய்த் தோன்றுங்கால் பண்புமுதல் உளதாம். ஒவ்வொரு பண்பும் முத்திறப்படும். அப்பண்புமுதலிற் றோன்றுந் தத்துவங்களும் பண்பு வடிவா யிருக்கும். அவையெல்லாம் உயிர்க்குப் பொருள் நுகர்வுக் கருவியாய்க் கட்டுக்களாய் நிற்பன. உயிர் அவற்றைச் சார்ந்து பண்பு வடிவாயிருக்கும். உயிர்களிடத்தே முப் பண்புகளுள் ஒன்றிரண்டு மிகுந்தும், பிற குறைந்துமிருக்கும்.

மூலப்பகுதியின் சார்பால் உயிர் திரிபுணர்ச்சி யுடைய தாம். அதுவே உலகப் பொருளிற் பற்று வைத்தற்கேது

வாகிய மெய்யுணர்வின்மையைத் தருதலால் அது அவிச்சையைத் தருவதாக நூல்கள் கூறும்.

பண்பு முதலின்னறு மெய்ப்பண்பு, செயற்பண்பு, தாழ் பண்பு என்று மூன்றும் உளவாகும். இவை முறையே சாத்துவிகம், இராசதம் தாமதமெனவும் படும். மெய்ப் பண்பிலே விளக்கமும் மென்மையும் அடங்கும். செயற் பண்பிலே விரைவும் தாக்கும் அடங்கும்; தாழ் பண்பிலே செருக்கும் தகாதன விழைதலும் அடங்கும். மெய்ப்பண்பு அறிவினை விளக்கும்; செயற் பண்பு நுகர்ச்சிகளிற் செலுத்தும்; தாழ் பண்பு மடி விளைக்கும். இவற்றின் விரிவே பிற குணங்களெல்லாமென அறிக. பெரியாரைப் பேணல், பணிவு, இனியவை கூறல், பொறை, உறுதி, இரக்கம், உயர் குண நாட்டமுதலியன முதற்பண்பிலடங்கும். வீரம், மானம், நுகர்ச்சி, விருப்பம் முதலியன இரண்டாவதனுள் அடங்கும். ஊக்கமின்மை, பேருறக்கம், களவு முதலியன மூன்றாவதனுள் அடங்கும்.

முப்பண்பில் மெய்ப்பண்பு மிகுந்து தெளிமுதல் தோன்றும். தெளி முதலானது உயிர்களின் நற்செயல், தீச்செயல் சார்தற்கிடமாய, ஒரு பொருளை இன்னதென்று துணிதற்கருவியாய, முக்குணச் சார்பால், இன்ப துன்ப மயக்கத் தோற்றம் புலப்படுவதாய், உயிர்களின் அறிவு தொழில்கட்கு ஆதாரவாய் நிற்பது. அதுவே பலவகையான பாவகங்கட்கும் இடமாம். அவற்றை ஐம்பதெனவும், அறுநூற்றுப் பன்னிரண்டெனவும் கணக்கிடுதலுமுண்டு. அவற்றைச் சிவஞான பாடியத்துட் காண்க. "அளவிலாப் பாவகத்தா லமுக்குண்டிங்கு அறிவின்றி" என்று மணி வாசகமும் அது.

தெளிமுதலிலிருந்து வினைமுதன்மை யுண்டாகும்; அது அகந்தைக்கு வித்தாயுள்ளது, பிராணனை இயக்குவது, இச்சை வடிவாயது, பொறிகட்குப் புலனாய பொருளை யாவை யெவையும் என்றெண்ணுக் கருதுதற்கேதுவாய்த் தெளி முதலோடிணைந்து நிற்பது. வினை முதன்மை முப்பண்பில் இரண்டாவதாகிய செயற்பண்பு மிகுந்தது. அது தெளிவு, செலவு, தாழ்வு என்று முத்திறப்படும். இவற்றை முறையே தைசதம், வைகாரிகம், பூதாதி என வடநூலார் கூறுவர். தெளிவில் நின்று மனமும், அறிவுப்பொறி ஐந்துந் தோன்றும். செலவில் நின்று வினைப்பொறியைந்துந் தோன்றும். தாழ்வினின்று தன்னளவு (தன்மாத்திரை) எனப்படும் பூதநுட்பமைந்துந் தோன்றும். இவையைந்தும், மனம், தெளிமுதல், வினைமுதன்மை என்னும் அகக்கருவி மூன்றுங்கூடி, எண்ணுடல் என்னும் நுண்ணுடம்பாகும். மனமானது, எதிர்ப்பட்டதைப் பற்றும். அதனை பகுதியாய சித்தம், பற்றியதைப் பரித்தென ஆராயும். நினைவாற்றலைச் சித்தத்தின் குணம் எனப. மனம் ஐயநிலையில் நிற்கும். ஆங்காரம் துணிவேனென்றெழும். புத்தி துணியும்.

அறிவுப்பொறிகள் மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி யென்னும் உறுப்புக்களை இடமாகக் கொள்வன. அவை ஐம்பூதங்களினிடமாய் நின்று, பூதஇயல்புகளை யறியும். அவற்றிற்குப் புலனும் பூதகுணங்களா, ஊறு, சுவை, ஒளி, நாற்றம், ஓசை எனபன.

வினைப்பொறிகள் எனபன, சொல், கால், கை, கழிவிடம் மகிழிடம் என்னும் ஐந்தையுமிடமாக உடையன. இவற்றிற்குச் சொல்லுதல், செல்லுதல், இடுதல், கழித்தல், மகிழ்வித்தல் என்பன தொழில். சொற்பொறி வாணிடமாய் நின்று

சொல்லிக்கும். செல்பொறி காற்றிடமாய் நின்று செலுத்தும். கைப்பொறி அனலிடமாய் நின்று இடுதல் ஏற்றலைச் செய்யும். கழிதற்பொறி நீரிடமாய் நின்று அழுக்குகளைக் கழிவிக்கும். இறுதிப்பொறி முதற்பூதத்தைப் பற்றி மகிழ்வு விளைக்கும்.

அறிவுப்பொறியும் வினைப்பொறியும், புறக்கருவிகள்; மனம், நினைமுதல்மை, கொளிமுதல் எனப்படும் உட்கருவி. கலை, புலமை, அவா என்பன உட்கருவிக்குமிகுதிகள். இவை யனைத்தும் மாயையின் வயிற்றிற்றோன்றி யுயிரைக் கட்டுப் படுத்தி நிற்பன.

பூதநுட்பங்கள், சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்றபெயருடையன. இவை பொருள்களை யறியுமாறு பொறிகட்கு ஊக்கந்தருவன. பூதநுட்பங்களைப் புலனாக் கிளைகளும், பூதகுணங்களும் பெயர்வேற்றுமையுடையன எனினும், தன்மையால் வேறானவல்ல. பூதநுட்பங்களி னின்று ஐம்பூதங்கள் தோன்றும். ஐம்பூதங்களுள் வான் எல்லாவற்றிற்கும் இடங்கொடுக்கும். காற்றானது எங்கு மியங்குவதாய்ப் பொருள்களைத் திரட்டுந்தன்மையது. நெருப்பானது, சுடுதலோடு பொருள்களை இணைக்குந் தன்மையுமுடையது. நீரானது தண்மையோடு பதமாக்குந் தன்மையுமுடையது. மண் திண்மையோடு தாங்கும் பொறையுமுடையது. உலகப்பொருள்கள் ஐம்பூதக் கலப்பா லுண்டாய் விளங்குகின்றன. ஐம்பூதங்களின் தனிவடிவம் வேறாகக் கூறப்படும். மண் நாற்கோண வடிவுடையது; புனல் பிறைவடிவுடையது; அனல் முக்கோண வடிவுடையது; கால் அறுகோண வடிவுடையது; வான் வட்டவடிவுடையது. இவற்றின் நிறம், முறையே, பொன்மை, வெண்மை, செம்மை, கருமை, புகைநிறம். இவற்றிற்கு வித்தான எழுத்

தொனிகள் முறையே லகாரம், வகாரம், ரகாரம், யகாரம், அகாரம், என்பன. இறுதி நின்றதை ஹகாரமென்பாரு முளர்.

இவற்றிற்கு அடையாளங்களாவன முறையே வச்சிரப் படை அல்லது குலிசம், தாமரை, குறுக்கு என்னுஞ் சுவத்திகம், அறுபுள்ளி, வெண்டுளி (அமுதவிந்து) என்பன. இவைகட்குத் தலைவர்கள் முறையே மலரோன், மாலவன், உருத்திரன், பெருமுதல்வன், அருட்சிவன் என்பவர்கள். அவர்கள் தொழில் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்பன. தூயமாயையின் பகுதிகளாய்த் தத்துவங்களை உள்ளடக்கிய ஐந்து கலைகட்கும் இவ்வாறே தலைவர்களும் அடையாளங்களும், எழுத்துக்களும் கூறப்படுதலால், கலைத்தலைவர்களே ஐம்பூதத்திற்கும் இயக்குந் தலைவர்களாய் உள்ளாரென்பதும், ஐங்கலையோடு ஐம்பூதங்கட்குத் தொடர்புண்மையும் ஊகிக்கப்படும்.

முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் அறிவிலாத மாயா காரியங்களேயாம். தூயமுதல்களாகிய ஐந்தும் இறைவனது அறிவாற்றலின் நேரிய சார்புடைமையால், அறிசாரின எனப்படும். புருடதத்துவமென்பது உயிர்ச்சார்புடைமையால் அறிவுள்ளது மில்லது மெனப்படும் சித்தசித்தாம். ஏனை முப்பது முதலும் சடமேயென அறிக. உயிர்களை இயக்குந் தலைவர்கள் தூயமாயா உலகங்களிலுள்ளவர்கள். உயிர்கட்குப் போக நோக்கந்தரும் தத்துவங்கள் தூயதல் மாயையிற் றோன்றினவை. உயிர்கட்கு நுகர்ச்சி மூலப்பகுதியின் கீழுள்ள முதல்களால் அமைவன. ஆதலால், தூயமாயையி லுண்டாய முதல்களின் தொகுதி இயக்கு எனவும், தூயதல்

மாயை முதல்களின் தொகுதி 'நுகர்நோக்கு' எனவும், மூலப் பகுதி முதல்கள் 'நுகர்ச்சி' எனவும் கூறப்படுதற்குரியன.

தூயமாயா தத்துவங்கள் சிவமுதல் எனவும், தூய்தல் மாயா தத்துவங்கள் அறிமுதல் எனவும், மூலப்பகுதித் தத்துவங்கள் உயிர்முதல் எனவும் பெயர்பெறுதற்குரியன.

அருவம், உருவம், அருவுருவமாய எல்லாப் பொருள்களும் முதல்களினாகிய வடிவங்களாம். முதல்கள் பரியன, நுண்ணியன, மிக நுண்ணியன என முப்படிப்படும். முதல்களை நிலைக்களமாகக் கொண்ட அனுபக்கத் தெய்வங்களும் சிவ பக்கத் தெய்வங்களும் அவ்வம் முதல்களின் பெயரால் பேசப்படும். ஆதலால் எல்லாவற்றையும் முதல்களின் வைத்தறிக. நிலமுதல் மூலப் பகுதி ஈறாகிய இருபத்து நான்கு முதல்களும் உயிர் முதல்வனாகிய கறைமிடற்றிறை யால் ஒடுக்கமெய்தும். மூலப்பகுதியின் மேலுள்ள ஆறு முதல்களும் அறிமுதற்றலைவராய அணங்கரால் ஒடுங்கும். சிவமுதற்றலைவரால் தூயபுலம் (பத்த வித்தை), அரசுமுதல், அருட்சிவமுதல் எனனும் தூய முதல்கள் ஒடுங்கும். அருண முதலும் சிவ முதலுமாகிய இரு முதல்கள் தூய சிவனால் ஒடுங்கும். தோற்றமும் இம்முறையே யாமென அறிக. தூய சிவனே மாறின்றி நிலைக்கு முதல்வன்.

நான்காம் அதிகரணம்

அகச் சமயம் ஆறினுக்கும் வேறாய சமயங்களிற் கூறப் படும் தெய்வங்களெல்லாம் மணமுதல் தூய்தல் மாயை வரையுள்ள முதல்களில் நிலை பெறுவனவாகும். கடவுள், உயிர், இருள், வினை, இரு மாயை என்பவற்றை ஒப்புக் கொண்டுள்ள அகச் சமயங்களாறும் கூறுந் தெய்வங்கள்

இறைவனது ஒடுக்கம், காப்பு, வளர்ச்சி என்ற நிலைகளின் பாற் படுமாகலின், தூய முதல்களிடத்தவாம். சித்தாந்த சைவர் கூறும் கடவுள் எல்லாத் தத்துவங்களையுங் கடந்த தூய சிவமென உணர்க. அத்தூய சிவன் திருவினை, ஒன்பது வகையாகக் கூறுபவர். சிவம், அருள் (சத்தி), ஒலி, வட்டம், அருட்சிவம், பெருமுதல்வன், முதல்வன், மாலவன், மலரோன் எனும் திருமேனிகள் ஒன்பதும் ஒன்றிலி ருந்து ஒன்றாக முறையே தோன்றும். முதல் நான்கும் இறைவனது தோன்றாத் திருமேனிகள். நடு நின்றது பிழம்பாய இறை வடிவம். இறுதியில் நின்ற நான்கும் உருவத் திருமேனிகள். தூய உலகங்களில் இவ் வொன்ப தும் இறைவன் திருமேனிகளே. தூயதல் மாயா உலகங் களிலே, பெருமான் அனந்தர் வாயிலாக உருவத் திருமேனி கொள்ளுவன். மூலப்பகுதிச் சார்பாய உலகங்களிலே, கறை மிடற்றண்ணலை அவன் நிலைக்களமாகக் கொண்டு உருவத் திருமேனி கொள்ளுவனென அறிக.

அருள், வட்டம், என்பன சத்தித் தன்மையன. இவற் றோடு அருட்சிவ முதல்வி, பெருமுதல்வி, உமை, திரு, வாணி ஆகிய சத்தி வேறுபாடுகள் ஏழும் ஒரே சிவசத்தி யின் திருமேனிகளே.

சிவசத்தி, எல்லா முதல்களிலும் பொருந்தியிருக்கும். அச்சத்தியை இறைவன் நிலைக்களமாகக் கொண்டுருப்பன. ஆதலால் இறைவனது திருமேனிகளெல்லாம் சத்தியின் சார்பாய்த் தோன்றினும், இருவருக்கும் பொதுவாயுள்ளனவே. சத்தி மரம்போல்வதெனின், சிவம் அம்மரத்தின் வைரம் போலும். சிவனுக்குச் சத்தி அவன் விரும்பியவாறே எல்லாம்

ஆகுமாதலின், சத்தியை அவனுக்கு மனைவியென்று செப்பும் வழக்கு உண்டாயிற்று.

சிவ முதலில் நின்று அருள் முதல் தோன்றும். அதன் கணின்று அந்த சிவமுதல் தோன்றும். ஆதலால் சிவம் சத்தியைப் பெற்றும், சத்தி சிவத்தைப் பெற்றும், இவை இரண்டுங் கலந்து உலகுயிராகிய எல்லாவற்றையும் பெற்றும், சிவபிரான் மணமிலா இளைஞனே; அருண் முதல்வி மணமிலா மங்கையே. தவத்திற் சிறந்த பெரியோர் இவ்வுண்மையை ஓர்வர்.

உடம்பு, கருவிகள், உலகம், நுகர் பொருள் என்பன முதல்களாலாயினவேயென்றும், உயிர்க்குக் கட்டு, வீடு என்னும் இருவகையிலும் முதல்கள் கலப்புறுகின்றன என்றும், முதல்களின் கலப்பு உயிர்க்கன்றி முதல்வனுக்கில்லையென்றும் அறிந்து முதல்களைப் பகுத்தறிந்து மேற்பட்டரிப்புக் கலை முதலிய கலைகளைத் தூயதாக்குமிடத்தே, முதல்களின் தொடர்புகளைப் பற்றி, அவற்றைக் கடந்த பரம்பொருளை ஐயந்திரிபறத் தெரிந்தாலே சிவமும் சத்தியும் பற்றிய உண்மையை அறியவல்லவன் ஆவன்.

உயிர்கட்கு எல்லா வகையிலும் முதல்கள் வந்து பொருந்தியதென்னெனின், மூல வினையின் செயற்பாடுகளையெல்லாம் நுகர்வித்தொழித்து, அவ்வினையை முதிர்வித்துப் பற்றறக் கழித்தற் பொருட்டும், அதனை யொழிப்பதோடு மூலமலமாகிய ஆணவத்தைப் போக்குதற்பொருட்டும் என அறிக.

ஆணவமலமென்பது யாதெனில், செம்பிற் களிம்பு போல, உயிர்களோடு தொடக்கமில் காலங் கலந்துள்ளதாய்,

பொருட்டன்மையால் ஒன்றேயாய்ப், பலபல சத்திகளுடைய தாய், உயிரினறிவையுந் தொழிலையு மறைப்பதாய், மாயா காரியங்களோடு கூடிய உயிர்கட்கு நுகர்ச்சி விருப்பம் செலுத்துவதாய் நின்று அறியாமையைப் பயப்பது.

ஆணவமலம் அறிவை மறைப்பது வேறொன்றில்லை, மாயையே அங்ஙனஞ் செய்வது என்றால், உயிர்களின் அறிவு விழைவு செயல்களை மாயையானது விளக்குமேயன்றி மறைப்பதில்லை. உலகு, உடல், கருவிகள் முதலியன மாயையிலுதிப்பன. மாயைப்படைப்புகளோடு உயிர்கூடாத விடத்து அதன் அறிவினை மறைப்பது ஆணவமலம் அறிக.

கதிரவனை முகில் மறைத்தாற்போல உயிரினறிவினை மாயை மறைக்குமென்றும், முகில் விலகியவுடன் கதிரவ னொளி இலங்குதல்போல மாயை ஒழியவே, உயிரினறிவு விளங்குமென்றல் பொருந்தாது. அது உண்மையானால் மாயைசார்பால் உயிரினறிவு செயல்களொழி தல் வேண்டும். அவ்வாறில்லாது, மாயைப்படைப்பாய உடல் முதலியவற்றின் சார்பால் அறிவு செயல்களின் விளக்கமும், அவைநீங்கினால் அவற்றின் மறைப்பும் ஏற்படு தலால், மாயை விளக்குங் கருவியேயன்றி மறைக்குங் கருவி யாகாது.

ஆணவமானது உயிருடன் கலந்து உயிரறிவை மறைத் தலால், உயிரின் குணம்போலவதொன்று; அது இருளை போல்வது. மாயை அவ்விருளை அகற்றும் விளக்குப் போல் வது. ஆதலால் ஒளியுமிருளும்போல தம்முள் மாறுபட்ட அவ்விரண்டும் வெவ்வேறென அறிக.

ஆணவம் உயிரின் இயற்கைக்குணம் என்றால் உயிர் சடப்பொருளாகும். குருடனுக்குக் கண்தெரியாமை கண்ணின் குணமாகுமா? ஆகாது. கண்ணின் ஒளிக்குணத்தை மறைக்கும் படலம்போல உயிரின் அறிவுக் குணத்தை மறைப்பதாய் அறியாமையைத் தன்குணமாக உடைய ஆணவமென்பது சடமாய், உயிரின் வேறாயுள்ளதென அறிக.

நெல்லுக்கு முளைக்குமாற்றல், தவிடு, உமி என்பன சேர்ந்தாற்போல மும்மலங்களும் உயிரோடு பிணைந்து நின்று அதற்கு மயக்கம் விளைத்து அதன் உண்மை வடிவத்தை மறைத்து நுகர்ச்சியையும், நுகர்ச்சிப் பொருளையும், நுகருந் தன்மையையும் நல்கும். வினை, உயிர்க்கு இன்பதுன்பங்களைத் தோற்றுவித்தலால் முளைத்தற் சத்திபோல்வது. மாயை இன்ப துன்ப நுகருடல், கரணமுதலியன அளிப்பது. அது தவிடுபோல்வது. ஆணவம் உமிபோல்வது. அது இன்ப துன்பங்களை உயிர் நுகருமாறு நிலைபெறுத்துவது. உடல் கரணமுதலிய மாயைப்படைப்புக்களை மாயேய மலமென்றும், மும்மலமுந் தத்தம் தொழிலைச் செய்யும்படி, உயிர் பக்குவப் படும்வரை மறைத்தற்றொழிலைச் செய்யுஞ் சிவசத்தியை மறைப்பு மலமென்றும் கொண்டு மலமைந்து என்றுங் கூறுப.

ஐம்மலங்களாற் கட்டுண்ட உயிர் பிறப்பிறப்பெய்து, கொள்ளிவட்டமும், காற்றாடியும்போலத் துறக்கம், நானிலம், நிரயம் என்னும் மூன்றிடங்கட்கும் போக்குவரவு செய்யும். முட்டை, வியர்வை, வித்து, கருப்பை என்னும் நால்வகைத் தோற்றத்தினையுடைய எண்பத்து நான்கு நூறாயிரப் பிறப்பு வகைகளிலும் உழன்று மக்கட்பிறப்புடையனாதல், கடலைக் கையால் நீந்திக் கரையெய்தினாற்போலும். மக்களாய்ப் பிறங்

றும் உறுதிப்பொருளை யுணர்த்தும் நூல்கள் பயிலாத நாகரிகமில்லாத நாடுகளிற் பிறவாமல், தவத்திற்குரிய நாடுகளிற் பிறத்தல் பெருந்தவப்பயனாகும். அங்ஙனம் பிறந்தாலும் தவஞ்செய்யுங் குடியிற் பிறத்தல் அரியதாகும். அவ்வாறாயினபின்னும், புறச்சமயம் புகாது மெய்ந்நெறி நிற்கப் பெறுதல் அரிதாகும். மேலும், ஆற்றல், கல்வி, செல்வம், குலம், அதிகாரமெனனும் வாழ்வுபற்றி வருஞ் செருக்கும் வறுமைபற்றி வருஞ் சிறுமையுமில்லாது, தாழ்வெனுந் தன்மையோடு சிவநெறிசாரும் நல்வினையுடைமை மிகஅரிது. சிவநெறி ஒழுகிப் பயன்கருதாத அறிவோடு இறைவனை வழுத்துவோர் அவனருள் பெற்றோராவர்.

மக்கட் பிறவியை இறைவன் கொடுத்தது மனமொழி மெய்களால் அவன் பணியாற்றுதற் பொருட்டே. வானுலகினரும் மண்மிசைவந்து அரனை வழிபடவிரும்புவர், வழிபடுதற்கெலா மக்கள் யாக்கையெய்திய மடவோர் தங்கடமையாது முணரார். அங்ஙன முணராமை அவர்களின் தீவினைப் பயனே. மக்கள் உடம்பானது, கருப்பத்திலே அழிவதாயும், பிறந்தவுடன் அழிவதாயும், பிறந்து சிறிது வளர்ந்து அழிவதாயும், வளர்ச்சி முற்றியபின் அழிவதாயும், நரைத்து அழிவதாயும் உள்ளதாகலின், அதன் நிலையாமையை உணர்ந்து அஃது உள்ளபோதே அதுகொண்டு உய்திகூடுதற்கு முயல வேண்டும்.

ஒருபொருளை நுகருங்கால் நமது அறிவு மற்றொன்றை அறிவதில்லை. ஒன்றினையறியுங்காலும் அதனை இடைவிடாதறியமுடியாது. இடைவிட்டு அறியுந் தன்மையது. தூக்கம் மயக்கம் முதலியன வந்தபோது, அறிவு முற்றிலும் அடங்கிவிடுகின்றது. துன்பமிக்க இவ்வாழ்க்கையானது இருப்பது

போலத் தோன்றிக் கனவுபோல மறைந்தொழியும். செல்வச் செருக்கினாற் பெரியவர் என்று பேசப்படுவோர் பிணத்தை நேரொப்பர். அவர்க்கும் பிணத்திற்கும், சந்தனப்பூச்சு, பூமாலை சூடுகை, பொன்னுடைதரித்தல், பரிசனந்தொடரல், கொட்டுமுழக்கம், சிவிகையேற்றம், அறிவொழிந்து பேச்சற்றுக் கிடத்தல் என்பன பொதுவாதல் காண்க.

பிணத்தினை யொத்து வாழ்வார் பின்னை நடைப்பிணங்கள்போல, தமது உடலையும், உயிரையும், உள்ளத்தையும் வருத்தித் திரிபவர்கள், உடல் முதலியன வெல்லாம் கணப்பொழுதிற் றோன்றி மறையுந்தன்மையன வென்றறிந்து இறைவனை ஒருபொழுதாவது அன்போடு வணங்குவர்களாயின், அவர்களுக்கு அவன், வானவர் என்றும் வணங்கும்படியான உயர்பதம் அளிப்பன்.

மூன்றாஞ் சூத்திரம்

உடலின் வேறாக உயிரென்பது ஒன்றுண்டு. அஃது உடம்பிற் பொருந்தி யான் எனதென்னுஞ் செருக்குடையதாகும். ஐம்பொறிகள் உயிரல்ல. அவை அறியுமெனினும், உயிரைப்போல விழைவு செயலுடையன அல்ல. பிராணன் உயிரன்று, அஃது இன்பதுன்பங்களை நுகராமையின். நனவிலுங் கனவிலும், உயிரொன்றே பயில்வதால் கனவில் மாத்திரம் பயிலும் நுண்ணுடம்பு உயிரன்று உயிர் ஐவகை உணர்ச்சி நிலைகளுடையது. ஆதலின், அவையில்லாத கடவுள் உயிரன்று. கருவிகளனைத்தும் நீங்கிய மேல்நிலையிலும் உயிருண்டு. ஆதலாற் கருவிகளின் கூட்டம் உயிரன்று.

உடலிற்கு வேறாக உயிர் உண்டென்று கொள்வோமேனும், உடம்பே பொருள்களையறியும் என்னுமோவெனின், உடல்

பிணமானபோது, அஃது எதனையும் அறியக் காண்கிலேம். பிணமாயபோது பிரிந்துபோவது உயிரென அறிக. பிராணவாயு நீங்கினமையால் உடல் பிணமாயிற்றெனின், பிராணவாயு தூக்கத்தில் நீங்காதிருந்தும், அஃது ஒன்றையு மறியக் கண்டிலம். பிராணவாயு கருவிகளைக் கொண்டு அறியும். தூக்கத்தில் ஐம்பொறிகளுந் தவிரினமையால் அஃது அறிதல் இல்லையெனின், பிராணவாயு அவற்றின் வாயிலாக அறிந்துகொண்டிருக்கும்போது, அவை ஒடுங்கக் காரண மில்லை. ஆதலால் கருவிகளை அடக்குமுயிர் வேறு உளதென அறிக.

உடலினின்று பொருள்களை அறிவது ஐம்பொறிக ளென்னில், அவைகளும் உயிர் தூங்கும்போது அறிவதில்லை. ஐம்பொறிகள் ஒடுங்கி நிற்றலே தெரியாமைக்குக் காரண மெனில், ஐம்பொறிகளுள் ஒன்று எதையாவது அழுந்தி அறியுங்காலை, மற்றப் பொறிகள் தத்தம் புலனை அறிவதில்லை. மேலும், ஒரு பொறி அறிந்ததை மற்றொன்று அறியக் கூடவில்லை. ஆதலால், ஐந்து பொறிகளையுங் கொண்டு பொருள்களை அறியுமுயிர் வேறுளதெனக.

நான்காஞ் சூத்திரம்

அந்தக் கரணங்கள் பொருள்களையறியுமெனில், ஐம்பொறிகள் போல அவைகளுள்ளும் ஒன்று செய்வது மற்றொன்று செய்யலாகாமையின், அவற்றின் வேறாய, யான் எனது எனுமுணர்ச்சி உடையதாய, அந்தக் கரணங்களை அறிந்தடக்குவதாய்க் கனவில் அவற்றை உட்கருவியாகக் கொண்டும், நனவில் அவற்றைப் புறக்கருவிகளிற் செலுத்தியும் நிற்கும் உயிர் வேறுளதென அறிக.

முதல் அதிகரணம்

மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் என்னும் ஆய்கருவி, தெளிகருவி, செயற்கருவி, நினைகருவி ஆகிய நான்கும் உயிரோடு ஒற்றித்து நின்று உயிரேயாய்த் தோன்றினும், அவை உயிரல்லவென்றும், கண்ணுக்கு விளக்குப்போல அவை உயிர்க்குக் கருவியேயாமென்றும் அறிந்து உயிரின் உண்மைத் தன்மை உணர்ந்தோர், தம்மையுணர்ந்தோராவர். தம்மை யுணர்தல் பசு ஞானமெனப்படும். அதற்கு மேலாயது சிவஞானம்.

அந்தக் கரணங்களாற் பெறப்படும் அறிவானது சுட்டுணர்வெனப்படும். தூய முதல்களிலெழும் நுட்ப எழுத்துக்களால் சுட்டுணர்வு விளங்கற்பாலது. அவைகள் அந்தக் கரணங்களோடும் உயிரின் தோன்றல் நிலையாய புருடதத்துவத்தோடுந் தொடர்புடையன. சிவ முதல் தோன்றல் முதலைச் செலுத்தும்; நினை கருவியை அருண் முதலும் செயற்கருவியை அகாரமும், தெளிகருவியை உகாரமும், ஆய கருவியை மகாரமும் செலுத்தும். சிவமுதல், அருண் முதல், அகரம், உகரம், மகாரம் ஆகிய ஐந்துஞ்சேர்ந்து ஓங்காரமாம். சுட்டுணர்வு தோன்றி யொடுங்குவதை நோக்கின், கடலில் அலையெழுந்து அடங்குவதை யொக்கும். அகாரம், உகாரம், மகாரம், அருண்முதல், சிவமுதல் என்பவற்றிற்கு முறையே அயன், அரி, அரன், முதல்வன், அருட்சிவன் என்பவர்கள் தலைவர்கள். அகக் கருவிகள், எழுத்துக்கள், தலைவர்கள் ஆகிய முத்திறத்தவரோடும் உயிர் பொருந்திய வழி அது பொருள்களை யறிந்து பயனுறும். அங்ஙனம் பொருந்தாவழி, உயிர் அறிவில்லாதது போன்று கிடக்கும். இதனை இடைபிங்கலையிற் செல்லும் காற்றினை அடக்கித் தேர்ந்த யோகிகள் நன்கறிவர்.

அகக் கருவி, எழுத்து, தலைவர் என்னும் மூன்றையுங் கூடிய கூட்டமே உயிர் என்னில், கூட்டமென்பது ஒரு பொருளாயிலதாகவே, கூடிய பல பொருள்கள் உளவென்பதும், உயிர் இல்லையென்பதும் முடியும். அவையே ஆன்மாவெனில், அவற்றை அறிபவன் யார்? அவற்றை அறிவோன் அவற்றின் வேறாய உயிரென அறிக.

இரண்டாமதிகரணம்

ஒரு பரமபொருளே எண்ணிறந்த வடிவுகளாய்த் திரிபுற்று நிற்ப, அவைகளெல்லாம் அறிவு, விழைவு, செயல்களுடையனவாய் அப்பரமபொருளோடு தீயுஞ் சூடும் போலக் குண குணித் தன்மையுடையனவாய் நிற்பன; அவையே உயிரெனப் படுமெனின், கருவிகளுதவியின்றித் தானே பொருள்களை அறியக்கூடிய கடவுளின் பகுதியாய உயிர்களும் தாமே அறியும் வன்மையுடையனவாயிருத்தல் வேண்டும். அங்ஙனமின்றி உயிர் அகக்கருவி, புறக்கருவிகளைப் பொருந்தி நின்றே அறிதலைச் செய்கின்றது. ஆகவே, உயிர்கள் கடவுளின் பகுதியாகமாட்டா.

இனி, உயிர் அறிவு மாத்திரையாய் நிற்பது எனில், உடலின் கண்ணே அறிவு, விழைவு, செயல்கள் நிகழமாட்டா. உயிரின் நேர் முன்பாக உடலின்கண் கருவிகள் தொழிற்படுமெனில், பிணத்தின் கண்ணும், தூக்கமெய்திய உடலின் கண்ணும் அறிகருவிகள் தொழிற்படாமைக் கேது என்னை? அவைகள் ஒடுங்கினமையே ஏது என்னில், உயிரின் சந்நிதியில் உடல் இருக்கும்போது அவை ஒடுங்குதற்குக் காரணமில்லை. இதனாற் சந்நிதியென்ற கொள்கை தவறு. சந்நிதியென்பது ஒருவகைப் பண்பு. அஃது இரும்பை யிழுக்குங் காந்தத்தின் குணம் போல்வதெனின், காந்தத்தின் முன்

இழுக்காகிய ஒரு குற்றமே கண்டோம். அதுபோல, உயிரின்றும் உடம்பிற்கும் ஒரு செயலே நிகழவேண்டும். அவ்வாறின்றி, நினைத்தல், மறத்தல், ஓடல், இருத்தல், கிடத்தல், நிற்றல் எனனு மாறுபட்ட தொழில்கள் நிகழ்கின்றது என்னை? அவையனைத்தும் சங்கிலியையொத்த ஒரு பண்பின் பயனாகும்? அத்தகைய பண்புடைய உயிரைக் குணம் யாதுமில்லாத அறிவு மாத்திரையாய நிற்பதென்றல் பொருந்துமாறில்லை.

இனி, உயிர் நுண்ணிய உருவப் பொருள் என்பையாயின், அஃது உடம்பினுள் எங்கேயாவது கண்ணுக்குப் புலனாதல் வேண்டும். அஃது உடம்பாய்த் திரிபுற்று நிற்கு மெனனில், அஃது அழிவெய்தும் பூதத்தோடு ஒன்றுதல் வேண்டும். கருவினுள் அஃது எவ்வாறு உடம்பின் முறைத் தின வேறாகப் புகுவதென்பதுங் காட்டவேண்டும். உயிர் கட் புலனாகாதெனின், உருவமென்ற கொள்கை தவறாகும்.

மேலும் உயிர் நுண்ணிய உருவுடையதாகலிற் கட் புலனாகாதெனின், அது நுண்ணுடம்பாகும். அந் நுண் ணுடம்பு சடமாகிய மனமுதலிய அகக் கருவிகளாலும் பூத நுட்பங்களாலு மாயது. உயிரானது நுண்ணுடம்பினுள், அதி நுட்பமாக நிற்பதெனில், அது கலை முதலிய முதல்களாலாய பரவுடம்பாய்ச் சடமாகும். அப்பர வுடம்பு அழிவுடைய தாகலின் அது உயிராதல் யாங்ஙனம்? இனி உயிர் அருவுரு வப்பொருளென்னில அருவாயுருவாயும் ஒரே காலத்தில் ஒரு பொருள் எவவாறிருத்தல் கூடும்? விறகில் நெருப்புப் போல எனின், அது கடைந்தபோது உருவாய் வெளிப்படு தலின், அது தக்க உவமையாகாது. மதியின் வடிவு போல உயிர் அருவுருவாமென்னில, மதிபோல உயிர் கட்புலனாதல்

வேண்டும். மதி முற்றிலும் மறைந்து சிறிது சிறிதாகத் தோன்றுதல்போல, உயிர் அருவாய்க் கருவிற் பதிந்து உடம்பாக வளர்ந்து தோன்றுமெனில், சித்தாகிய உயிர் அசித்தாகிய உடம்பாதல் எப்படி?

இனி, உயிரானது ஆகாயம்போல அருவாய் விகாரமற்று நிற்பது எனனில், அங்ஙனம் அது நிற்பின், உடம்பினை இயக்கி, ஆடுதல், ஓடுதல், நிற்றல், இருத்தல், கிடத்தல், புரளுதல் முதலிய பல்வேறு செயல்களைச் செய்விப்பது யாது?

இனி உயிர்க்குத் தானே அறியும் அறிவில்லை. மனத்தோடு கூடித்தான் அறியுமென்னில், உயிர் சடப்பொருளாகும். சடப்பொருள் பிறிதொரு சடத்தைக் கூடினால் அறியுந் தன்மையுடையுமோ? உயிரைச் சித்தசித்து என்னில் ஒருபொருளே அறிவுடையதாயும் அறிவிலதாயுமிருத்தல் கூடுமென்றல் தவறு. அசித்தினைச் சேராத சித்து என்று உயிரைக் கூறவும் இடமில்லை. அசித்தாகிய கருவிகளைப் பொருந்தாமல் உயிர் எதனையும் அறியாது.

இனி உயிர் பரமாணு அளவிற்றாய் உடம்பினுள் நிற்பது எனில், அஃது உண்மையாயின் உடம்பில் உயிர் தங்கமாட்டாது. உடம்பிலுள்ள பல்கோடி துளைகளுள் ஒன்றின் வழியாக அது ஓடிப்போய்விடும். உடம்பில் அது கட்டுப்பட்டு நிற்பதெப்படி? அது, பூத அணுக்களிலொன்றுமன்று. அஃது அத்துணைச் சிறியதாயின், உடற்பொறையைத் தாங்குவதெப்படி? அணுவினும் நுட்பப்பொருளிருப்பதால், அணு ஒடுங்குவதுபோல உயிரும் ஒடுங்கியழிவதாகும்.

உயிரானது, உடம்பில் நெஞ்சினகண் நட்பமாக நிற்ப, விளக்கொளிபோல அதன அறிவானது எங்கும பரவுமெனறு மிருதிநூலார் கொள்கையைத் தழுவினால், உயிர்க்கு உரு உண்டென்று கொள்கைபோல அஃதும் தவறாகும். உயிரானது உடம்பெங்கும வியாபகமாயிருந்தாலன்றி, உடம்பு முழுவது முணாசசி உடையதாகாது. விளக்கின ஒளிபோல உயிர் பரவி நிற்குமெனனில், விளக்கினொளி விளக்கின் நுணையடியே. அவ்வாறே உயிரினறிவுமாமெனில், உயிர் ஓரிடத்திலமாத்திரம் நிலைத்திருப்பதெனறு கொள்ள இடமில்லை. விளக்கின் நுரி போல்வது உயிரின் உணர்ச்சி யெனில், விளக்கின் சுடரோ, தொட்டவரைச சுடும; அதன் ஒளி பரவுமிடத்தெல்லாம அஃது ஒதத முறையிற் சுடுதருவதில்லை. உயிரின் உணர்ச்சி உடம்பெங்கும ஒததமுறையிற் பரவியிருத்தலால், விளக்கின் சூடு உயிரின் அறிவிற்கு உவமையாகாது. விளக்கை ஓரிடத்தில வைததால அதற்கு நெருக்கமான இடமெங்கும அதன ஒளி ஒருதன்மையாயப் பரவும். உயிரின அறிவு, ஐம்புலன்களிடத்தினும ஒருதன்மையாக நிகழ்வதில்லை. இககாரணத்தாலும் விளககொளி தக்க உவமையாகாதென அறிக.

இனி, உடமபளவில் உயிா நிறைந்து நினறு பொருள்களை உணருமெனில், உறக்கம் நேரிடக்காரணமில்லை. ஐம்பொறியினும ஒருங்கே அறிவு நிகழுதல் வேண்டும். மேலும் பெரிய உடல, சிறிய உடல என்பனவைகளுக்குத் தக்கவாறு உயிரினறிவு பெருகுதலும சுருங்குதலு முடையதாகவேண்டும. உடலுறுப்பினைககுறைப்பின் அறிவுங் குறைந்து, உடம்பு மாய, அறிவு மாய்ந்துபோம். ஆகலால் இக்கொள்கை தவறு.

இனி உயிர் கடவுளைப்போல, எங்கும் பரவி நின்று பொருள்களை யறியுமென்னில, உயிர்க்கு உணர்ச்சி நிலை

மாற்றங்களாய அவத்தைகள் ஏற்பட வேண்டியதில்லை; போக்கு வரவிற்கிடமில்லை; ஐம்புலனும் ஒருங்கே அறியாது ஒவ்வொன்றாய் அறிதற்குங் காரணமில்லை; எங்கும் பரவிய உயிர் ஒருடம்பில் அடங்கி நிற்றல் இயலாது.

உயிரின் குற்றமற்ற அறிவை மாயாகாரியங்கள் தடை செய்து நிற்றலின், உயிர் அவத்தைகளுறுவதாயிற்று என்னில், உடம்பின்கணுற்ற புறக்கருவிகளும் அகக்கருவிகளும் உயிரினறிவை விளக்குவனவேயன்றித் தடுப்பனவல்ல. உயிரின் தூயஅறிவினை மாயை மறைக்குமெனின், அம்மறைப்பு எக்காலத்தும் நிகழ்வதாகும். நிகழின், வீடு என்பது இல்லையாய்முடியும். வீட்டைந்தபின், மாயை மறையாதெனின், உடம்பொடுகூடாத கேவலநிலையிலும் மறைப்பு இல்லையாதல் வேண்டும். அங்ஙனமின்றிக் கேவல நிலையில மறைப்பு இருத்தலின அக்கொள்கை தவறானதென்றறிக. உயிரின வியாபகம் சடப்பொருளினிறைவு போல்வதன்று. அது முதல்வனது துடக்கற்ற நுட்பவியாபகம் போல்வதுமன்று. சார்ந்ததன் வண்ணமாய பற்றிய பொருள்களிற்றங்கும் வியாபகமுடையதாய, ஆணவமலத்தால் மறைக்கப்பட்டு அழியாத அறிவு, விழைவு, செயல்களுடையதாய் நிற்பது உயிரென அறிக.

ஆணவமலத்தான் மட்டும் மறைப்புண்டு கிடக்கும் உயிரானது, தூய்தல் மாயையின் பகுதியைப் பொருந்தியவுடன், அறிவிச்சை செயல்கள் பொதுவாக விளங்கப்பெறும். பின் அது கலை, புலம், அவா என்பவைகளின் சார்புற்றுச் செயல், அறிவு, விருப்பம் வெவ்வேறு விளங்கப்பெறும். பின் அகக்கருவிகளை உள்ளடக்கிய முக்குணச் சார்புற்று நிற்கும். இவை முறையே மாயாவுடம்பு, கலையுடம்பு, குணவுடம்பு

என ஓதப்பெறும். பின், உயிர் நுண்ணுடம்பாய எண்ணுடல் (புரியட்டகம்) பெற்று, பருவுடம்பு பெற்று அதன் பண்மையாய நின்று நனவு முதலிய ஐவகையுணர்ச்சி நிலைகளை உரிய காலங்களிலுறுவதாய்ப் போக்கு வரவு செய்து நல்வினை தீவினைப்பயன்களை நுகர்ந்து நிற்கும். இதனால் கூறிய ஐயுடம்பு முறையே இன்பப்போர்வை, புலப்போர்வை, அகப்போர்வை, உயிர்ப்போர்வை, சோற்றுப்போர்வை யெனப்படும். இவைகளின் அகமும் புறமும் போக்கு வரவு செய்து, உயிர் அவ்வவ்வுடம்பின் றன்மையதாய் நிலவும்.

இவற்றை உயிர் நடத்து முறைமை, தோற் பாவையுட் புகுந்து அதனை ஆட்டுதல்போலவும், மரப்பாவையை நாரிழு வியக்குவது போலவும், தேரினைப் பாரின்மீது பாகன் செலுத்துவதுபோலவும், கூடுவிட்டுக் கூடு பாய்தல் போலவும், வேடம் பூண்டு நடிப்பதுபோலவுமாம்.

உடல், பொறி, உயிர்க்கால், அகக்கருவி என்பவற்றையும், அவற்றைக் கொண்டுணரும் திரிபுணர்ச்சியையும், தன்னோடு வேற்றுமையிலவாகக் கருதி யான் என்றும், எனதென்றும் அவற்றைப் பாராட்டுமியல்பு உயிர்க்குண்டு. என்னூர், என் வீடு எனப்படும் புறப்பொருள்கள் உயிரின் வேறுதல் போலவும், உடம்பின் பகுதியாய நகம், உரோமம் முதலியன வேறுதல் போலவும், உடல், பொறி முதலியனவும் உயிரின் வேறெனவறிக. பொன், அணி, ஆடை, மாலை முதலியன அணியப்பட்டபோது யான் எனது என்றற்குரியவாய், களையப்பட்டபோது அவை அணிந்தவனின் வேறுதல் போல, உடல், பொறி முதலியனவும் வேறுமாதலின் அவற்றை யான் அல்லேனெனப் பிரித்தறிக. உயிரை

யும் எனது என்றுரைக்கும் வழக்குக் கேது என்னை எனில், உயிரினைத் தனியே கண்டு அறியாமையின் அவ்வாறு செப்புதல் வழக்காயிற்று. மேலும், எனது உயிர் என்றபோது, உயிர் என்ற சொல் உயிரைக் குறியாது அதனோடுடையாயுடைய பிறிதொன்றைக் குறித்ததுமாண்டு. புத்தியை மனமென்றும், மனத்தைப் புத்தியென்றும், சித்தத்தை உயிரென்றும், உயிரைச் சித்தமென்றும், சிவனைச் சீவனென்றும், சீவனைச் சிவனென்றுங் கூறும்பாரா வழக்குண்மையுணர்க. புத்தி, உடல், சித்தம் முதலியவற்றை உயிர் வேறறப் பொருந்தி நின்று பொருள்களை அறிதலபற்றி, அவற்றையுமான்மா என்று நூல்கள் கூறும். அது சுடரின் பெயராகிய விளக்கென்பது தகழிக்கும் ஆனாற் போல என்க.

உணர்வுந் தொழிலுமுடைய நனவு நிலை நின்று, கனவு நிலை வந்து நீங்கியபோது அதனைப் பிறர்க்கு எடுத்துரைத்தும், சுழுத்தியாகிய துயில் பெற்று விழித்தபின் சுழுத்தி நிலை யுணர்ந்தும், புசிப்பும் தொழிலும் அற்ற துரிய நிலையிலும் அதற்கு மேல நிலையிலுஞ் சென்று மீண்ட காலை அவற்றின் எதிர் மறையாய நிலைகளின் வைத்து அவற்றை யுணர்ந்தும் நிலவுகின்ற உயிர், அந்நிலைகட்கேதுவாய மாயைக் கருவிகளின் வேறுமெனவுணர்க. அரசன் அமைச்சரோடு கலந்து ஆளுதல்போல, உயிர் மாயைக் கருவிகளைப் பற்றி நின்று பொருள்களையறிவதாய, ஆணவ மலத்தில் மறைந்து அருவமாய் நிற்பதென அறிக.

மூன்றும் அதிகரணம்

அமைச்சர், படைத்தலைவர் முதலிய பரிசனங்களோடு உலாப்போந்த அரசன் மீண்டு மாளிகையிற் புகும்போது,

வாயில்கள்தோறும் அரசர்கட்கு விடை கொடுத்துக் காவ லும் வைத்துவிட்டு அந்தப்புரத்தினின்றனியே செல்லுதல் போல, உயிரும் படிப்படியாகக் கருவிகளினீங்கி உடலுக்குக் காவலாகப் பிராணனை நிறுத்திவிட்டுத் தான் அவத்தை நிலைகளை யடையும்.

புருவ நடுவில் நனவு நிலை அடையுங்கால் முப்பத்தைந்து கருவிகளோடும், கழுத்தில் கனவு நிலையடையுங்கால் இருபத் தைந்து கருவிகளோடும், குறுகியதாய நெஞ்சத்தில் உறக்க நிலையடையுங்கால் மூன்று கருவிகளோடும், உந்தியில் பேருறக்க நிலையடையுங்கால் இரண்டு கருவிகளோடும், மூலாதாரத்தில் உயிர்ப்படங்கு நிலையடையுங்கால் ஒரு கருவியுடன் தொழிற் படும்.

நனவிலே அறிவுப் பொறியைந்தும் வினைப்பொறியைந் தும் காலினம் (வாயுக்கள்) பத்தும், ஐம்பொறிக்குப் புலனாகும் ஓசை முதலிய ஐந்தும், வினைப் பொறித் தொழி லாகிய உரை முதலிய ஐந்தும், அகக்கரணங்கள் நான்கும் தோன்றல் முதலும் நிகழும். கனவில் பொறிகள் பத்தும் அடங்கியுள்ளன. கழுத்திலே நினைகருவி, உயிர்க்கால், தோன்றல் முதல் என்பனவே யுள்ளன. பேருறக்கத்தில் உயிர்க்காலும் தோன்றல் முதலுமே தொழிற்படும். உயிர்ப் படங்கு நிலையில் உயிர்க்காலும் அடங்கும். எஞ்சிய தொன்றே யுளது.

இவ்வவத்தைகள் மேல்நோக்கித் தோன்றுமுறையும் கீழ்நோக்கி யொடுங்கு முறையுமென இருவகை யுடையன. முன்னது பிறப்பறுத்திடுதற் கேதுவாகும். பின்னது பிறப்புண்டாதற்கேதுவாகும். யோக நிலையிலும் இது போல இருவகையுண்டு. நனவு நிகழும் புருவ நடுவின் கண்,

ஐந்தவத்தையும் உள்ளன. அது நனவில் நிகழுஞ் செயல்களை ஆய்ந்து பார்க்கின் நுட்பமாக விளங்கும். சுத்த நிலையிலுள்ள அறிவுக்கும் அவ்விடத்திலே வீடு பேற்றிற் கேதுவாக ஐந்தவத்தை நிகழும்.

சுத்த நிலையில் தூயமாயை முதல்களுடன், நனவிலே ஐந்தும், கனவிலே தூய புல மொழிந்த நான்கும், சுழுத்தியில் சிவம், அருள், அருட்சிவமென மூன்றும், பேருறக்கத்திலே சிவமும், அருளும், அதற்குமேல் நிலையில், சிவமுந் தொலையும் இயக்கு கருவிகளாய் நிற்கும். உயிரானது தனி நிலை, கலப்பு நிலை, தூய நிலை என மூன்று பெருநிலையுறும். மாயையைப் பற்றுக்கோடு கூடாநிலை, அவற்றோடு கூடிய நிலை, ஆணவ வலி அடங்கியநிலை யென்பன அவை.

தனி நிலையில், உயிரானது ஆணவமலத்தோடு மாத்திரங் கூடி நின்று தோற்றுக் கேடுகளிலதாய், அறிவு இச்சை செயல்கள் விளங்கப் பெறாமையாய் போகத்தில் நோக்கிலதாய், சுட்டு நிலையடையாது பரப்புடையதாயிருப்பது.

கலப்பு நிலையில், உயிர் அறிவு, இச்சை, செயல் விளங்கப்பெற்று, விருப்பு வெறுப்புடையதாய்ப் பிறப்பிறப்புடைத்தாய், வியாபகமின்றிக் கண்டிதப்பட்டுச் சார்ந்ததின் வண்ணமாயிருக்கும்.

இருவினையொப்பும், கட்டுமுதிர்வும், அருள் வீழ்ச்சியும் ஏற்பட்டுக் குருவருள் பெற்று ஞான நெறி நின்று மும்மல நீக்கமெய்திச் சிற்றறிவொழிந்து சிவஞானம் வளரப்பெற்று முதலவன் திருவடி அடைதலே தூய நிலையாகும்.

ஐந்தாஞ் சூத்திரம்

ஐம்பொறி, அகக்கருவிகள் முதலியன தத்தம் புலன் (அறியவேண்டிய விடயங்) களை உயிர் தம்மோடு கலப்புற்று

நிற்பதாலறிகின்றன. அவை தம்மையும் தம்மைச் சார்ந்து செலுத்தும் உயிரையும் அறியமாட்டா. அதுபோல எவ்விடத்தும் அறிவாய் நிறைந்த இறைவனை திருவருளால் உயிர்கள் வினைப்பயன்களையறிந்து நுகரும். எனினும், தம்மையும் தம்மைச் செலுத்தி நிற்கும் திருவருளையுமறிய மாட்டா. சிவமே எல்லாவற்றையும் அறிந்தும் அறிவித்தும் நிற்பது.

இறைவனே உயிர்க்கு அறிவிப்பானெனில், எல்லார்க்கும் அறிவு ஒரு நிகராக இல்லாமல், ஏற்றத்தாழ்வு ஏற்பட்ட காரணமென்னை யெனில், அவரவர் வினை வேறுபாடே யென வுணர்க. காம மாயையின் அலமச்சிக்குக் காரணம் ஆணவமேயாயினும் கருமம் வெளிப்படவும் வேண்டும். பயிர் செய்யுந் தொழிலால் விளைபொருள்கள் விளைந்தாலும், அத்தொழிற்கு வேறாக நிலமும் இன்றியமையாததே. உயிர் ஒன்றை யறிதற்கு முதல்வன் துணையும் வினையின் துணையும் வேண்டப்படும். வினையும் உயிரறிவும் போதாவோ? முதல்வனது துணையும் வேண்டுமோ வெனின், உயிரானது ஒவ்வொன்றை ஒவ்வொரு கருவியின் துணைகொண்டே யறிதலாலும், அறிந்ததனை மறத்தலாலும், ஒருவன் அறிவிக்க அறிதலாலும், பொருள்களை யறிகின்ற தன்னைத்தான் அறியாமையினாலும், முதல்வனைப்போலத் தானே யறியும் இயற்கை யறிவுடையதன்று. அது அறிவிக்க அறியுந்தன்மைத்து.

அகக்கருவி, புறக்கருவி, புலன்கள் ஆகிய கீழ் முதல்களாலும், கலை முதலிய அறிமுதல்களாலும், காலத்தாலும், ஊழினாலும், தன் உடம்பாலும், காண்டல் கருதல் உரை யென்னுமளவைகளாலும், அவ்வையுணர்ச்சிக் கேதுவாய தூய மாயையிலெழும் நால்வகைச் சொல்லாலும், உயிரின

அறிவு விளங்கப்பெறும். இவைகளினுதவியில்லாவிடத்து உயிர் அருவமாய் ஒன்றையு முணரா நிலையெய்தும். இவை யனைத்தையு மிருந்து உயிரோடியைந்து அறிவிப்பவன் முதல்வனாதலால், உயிர்கள் முதல்வனையின்றி யொன்றையு மறியாவென வுணர்க. இக்கருவிகள் யாதுமின்றித் தானே யறியுமாற்றலுடைய முதல்வன் அந்தவனும், உயிர்களெல்லா வற்றிற்கு முயிராய், தனிநிலையில் நுண்ணிய ஐந்தொழில் செய்தும், கூட்டு நிலையில் நனவிலே மிக நுண்ணிய ஐந்தொழிலியற்றியும், வெளிப்படையான ஐந்தொழில் நிகழ்த்தியும் இவற்றால் அடக்குறாது வேறாய் நிற்பன். மாயா காரியமெல்லா மறியும் இறைவனறிவு உயிர்களுக்கு உணர்ச்சி விளைக்கு முகத்தாற் பயன்படுவதேயன்றி அவனுக்குப் பயன்படுவதில்லை. அவன் பாசத்தைத் துய்ப்பதில்லை, அறிவில்லாப் பொருளை இறைவன் பொருந்தானாதலினென்க. இறைவனை உலகெலா மறிந்து நிற்றல் உயிர்கட்கு நுண்ணிய ஐந்தொழில் நிகழ்த்தற் கேதுவாகும். நனவிலே உயிரினை ஐந்து உணர்ச்சி நிலைப்படுத்தல் மிக நுண்ணிய ஐந்தொழிலாகும்.

இறைவன், உலகைத் தனது உருவத் திருமேனியாகவும், பிறப்பு வகைகளெல்லாம் உறுப்புகளாகவும், தனது அறிவு, விழைவு, செயல், உட்கருவிகளாகவுங் கொண்டு எண்ணிலா உயிர்களின் றிவுக்கறிவாய் நின்றுணர்த்தி ஐந்தொழிலாகிய நாடகத்தை நடிப்பன.

இங்ஙனம், உயிர்கட்கு ஐம்பொறி வாயிலாக எய்துஞ் சுட்டறிவை நிகழ்வித்து உலகப்பொருளின் நுகர்ச்சி நல்கிப் பிறவியிலுழல்வித்துப் பக்குவம் வருமபடி செய்து, பின்னர் விரிந்த அறிவையுங் கொடுத்து வீட்டளிப்பன் முதல்வனென

அறிக. இவற்றைச் செய்தற்குக் காரணமாய இறைவனது திருவருளே அவனது சத்தி. சத்தியின்றிச் சிவமில்லை. சிவமின்றிச் சத்தியில்லை. கதிரவனும் கதிரும்போலச் சிவமும் சத்தியும் ஒற்றுமையுடையன என அறிக.

ஆறாஞ் சூத்திரம்

இறைவன் உயிர்களால் அறியப்படும் பொருளோ, ஒருவகையானும் அறியப்படாத பொருளோ என்றால், சுட்டியறியப்படும் பொருள் சடமாயழிந்து போம் பொருளாம்; ஒருவாற்றானும் அறியப்படாத பொருள் இல் பொருளாம்; ஆதலால், இறைவன் சுட்டியறியப் படுபவனுமல்லன், அறியப் படாதவனுமல்லன்; அவன் அறிவுடைய நிலைப்பொருள். சிவஞானப் பயிற்சியால் அறியப்படுஞ் சிவம், நிலையிலாப் பொருள்களை அறியும் சுட்டுணர்வுகளால் "அறியப்பட முடியாது.

முதல் அதிகரணம்

சுட்டறிவானது தோன்றியழிவது; ஒன்றை விட்டொன்றைப் பற்றி நிற்பது; உலகம், நுகர்பொருள், உடம்பு முதலியவற்றோடு தொடர்புற்றது; அவற்றின் மயமாய் நின்று அவற்றைப் புணர்வது; மும்மலக் கலப்புற்றது; பொருள்களை யறியாது விட்டுத் தொடங்கி யொழிவது. சுட்டியறியப் பட்ட பொருளெல்லாம் நிலையில்லாதன. ஆதலால், சுட்டறிவினால் இறைவனை யுணரமுடியாது. மண்ணுலகில் வாழ்வும், இந்திரன், மால், அயன் முதலியோர் வாழ்வும், ஐம்பூதங்களாலாய பலவேறு உருவெடுத்து வாழும் வாழ்வும் உள்ளது போலத் தோன்றி நிலையாமையால், இந்திர சாலமும், கனவும் பேய்த்தேருமபோல அவை அசத்தெனப்படும்.

இரண்டாம் அதிகரணம்

உரைப்படாத பொருள், தோற்றக்கேடில்லாது சத்தென நிற்றலாற்போந்த பயன் யாதுமில்லை. அது நம்மையும் வந்து பொருந்தாது; நாம் அதனைப் பொருந்தவும் இயலாது; அது நிலையான நன்மையுந்தராது. ஏனெனில், ஆகாயப் பூமாலையும், ஆமை மயிர்க்கம்பளமும் போல அது இல் பொருளுக்கு ஒப்பாவதே.

மூன்றும் அதிகரணம்

பிரமம் சத்துமன்று, அசத்துமன்று, சதசத்துமன்று என்றால், அது இன்னதென்று சொல்லொணாத பொருள் என்பது முடியும். அத்தகைய பொருள் உண்டோ, இல்லையோ என்று கேட்டாக்கு, அது உண்டென்றால், அது சத்தென்பது முடியும். இல்பொருளாயின், அதனைப்பற்றிப் பேச்சில்லை; நாத்திக முடிவு ஏற்படும். அது உள் பொருளாயின், அறியப்படவேண்டுமே யெனின், சுட்டியறிதற் கேதுவாய மன, மொழி, மெய்களை அது கடந்த மெய்ப் பொருளாதலின், அதனையறிய வல்லவன், அருளால் அப் பொருளோடு ஒற்றித்து நின்று அதனை யறிவன், அது அவனறிவேயாய் வேறுமாய் உடனுமாய் நிற்கும்.

அது பாவிக்கப் படுவதன்று. பாவனை யென்பது கருவிகளோடு செய்யப்படுதலின், அது சுட்டறிவின் பாற்படும். கருவிகளின்றிப் பாவிப்பின், கேவலநிலை வந்தெய்தும். இரண்டுவழியுமின்றிப் பாவித்தல், இயலாது. எய்தாத பரம பொருளைத் தன்னில்வைத்துப் பாவித்தால், அதுபரம் பொருளைப் பாவிப்பதாகாது. பயனுமில்லை. பாவனையின்றி இறையோடு ஒற்றித்து நின்று அவனருளாற் காண்டலே

பயனைத்தும் பாவனையாகும். அது முதல்வனறிவால் உயிர் அறிவைக் காண்பதாகும்.

முதல்வன் வேறாக முனைவில்லாமைபற்றி அறியப்படாமையால் உயிர்க்குயிராய் நிற்றலானும், உயிர் வேறன்றிப் பொருந்தி நிற்பதுபற்றியும், அங்ஙனம் நின்று உயிர் கருதுவனவெல்லாம் இறைவனே உணர்த்துதலானும், யான் எனாதெழுந்து செருக்குக்கெடப்பெற்று, அறிவானும், அறிபொருளும், அறிவுமெனப்படுந் திரிபுட் கூடாமையானும், உயிரறிவால் முதல்வன் அறியப்படாதவன்.

ஒன்று உண்டு என்று விடாது, உடனிருந்துணர்பவனை ஒருவன் உணர்வானால், அவனில் வேறாம் முதல்வனை உண்மை பெற்றும். உயிரறிவு உண்டு, இறையறிவு உண்டு. பின்னர்து முனைத்திட்டு நிற்குநிலையில்லை, ஆதலால் உடனாதல் பெறும்; நீரில் நிழல்போல இறையறிவும் உயிரினறிவும் கலந்து நிற்றலாலே, உயிரே சிவமாமெனினும்படி, முதல்வனை அத்தனொடொன்றாய நிலைபெற்றும்; வேறுபா டென்னாறாயதுபோல அத்துவித நிலையெனப்படுவது, சைவசித்தாந்த முடிபு.

ஏழாஞ் சூத்திரம்

மெய்ப்பொருளாகிய சிவம் விளக்குபோலறிவுடையதாகலின், எல்லாவற்றையும் ஒருங்கேயறிந்து நிற்பதன்றி ஒன்றறிவைச் சுட்டியறியாது. அசத்தினைப் பொருந்தி அங்ஙனம் பகுத்தறியுமெனின், சத்தின்முன் அசத்து முனைத்து நில்லாதாகலின், சத்து அசத்தைப் பொருந்தாது. சத்தின் முன் அசத்து அறியுமெனின், பகலவன் முன் இருள் போலச் சத்தின் முன் அசத்து நில்லாமையோடு, தான் பிறி

தொன்றை யுணர்த்துதற்குக் கருவியாகுமேயன்றி, அசத்து தானாக ஒன்றை யுணருமாற்ற லில்லாதது.

சத்து மெய். அசத்து நிலையாமையாற் பொய்யெனப்படும். சத்தினையும் அசத்தினையும் பகுத்தறிவது உயிரே. பொருட்டன்மையால் உயிரானது மெய்ப்பொருளினும் பொய்ப்பொருளினும் வேறாய் அவ்விரண்டன்கண்ணும் அது வதுவைய பூவிலேமணமடங்கித் தோன்றுமாறுபோல, தனித்தறியப்படாது, அவ்விரண்டனையுமறியுங்கா லறியப் படுவதாகிய சதசத்து ஆம் என அறிக.

உண்மை யறிவினைத் திருமேனியாகவுடைய முதல்வன் பால் அசத்தாகிய பாசம் நில்லாது. ஆதலால் முதல்வன்பா லறியாமை இன்று; அதனாற் குற்றம் யாதுமில்லை. அசத் தாகிய பாசம், உயிரை அநாதியேபற்றி நின்று குற்றமுறு விக்கும். சத்தாகிய சிவம் உளபோதே, சதசத்தாகிய உயிரு முளது; அசத்துமுளது. சட்டியிலே, இடம், நீர், உப்பு என மூன்று உள்ளன; உப்பு நீரையே சார்ந்திருத்தல்போல அசத்து உயிரையே சார்ந்திருக்குமென அறிக.

உயிரானது இறைவன அறிவிக்க அறிதலானும், அழி வில்லாத தாகலானும், சித்து என்றுஞ் சத்து என்றுஞ் சொல் லப்படுதற்குரியது. முதல்வன் இயற்கையாகத்தானே எல் லாம் அறிகின்ற, பாசம் நீங்கிய வாலறிவனாகிய மெய்ப்பொரு ளாதலின், உயிர்க்குள்ள பாசத்தை அருளினாலே நீக்குவன. நீக்கியபின்தானே உயிர்க்குத் துணையாக நிற்பன.

எட்டாஞ் சூத்திரம்

ஓர் அரசனுடைய புதல்வன், அறியாச் சிறுபருவத்தே வேடர்கள் வசப்பட்டு அவருடன் தங்கி வளர்ந்து அவ்

வாசனையுந் தலைவனையுமறியாது மயங்கி நிற்பன. அவ்வரசன் அவனைக் கண்டு நீ வேடனல்லை என்று கூறி அவனினின்றும் பிரித்துப் பெருந்தன்மையோடு தன்னுடைமையுறுத்தும் வண்ணஞ் செய்து போற்றுமாறுபோல, நெருங்கிய ஐம்பொறி வேடர் சூழ்ச்சியிலகப்பட்டுத் தன்னையுந் தனக்கு மெய்த் துணையாய முதல்வனையு மறியாது துயருறுகின்ற உயிரை ஆட்கொள்ளும் பொருட்டு இறைவன் ஆசிரியனாக எழுந் தருளி வந்து அவ்வேடரினின்று அதனைப் பிரித்து அவ்வுயிர் சார்தற்குக் காரணமாயிருந்த மலத்தைக் கெடுத்துத் தன வண்ணமாக்கித் தனது திருவடிக்கீழ் வைத்தருளுவன்.

முதல் அதிகரணம்

எண்ணிலடங்காதனவாய உயிர்கள் மூவகைப்படும். ஆணவமலமாத்திர முடையவர்கள் விஞ்ஞானகலர்; ஆணவ மலமுங் கன்மமலமு முடையவர்கள் பிரளயாகலர்; அவ்விரண்டோடு மாயாமலமு முடையவர்கள் சகலர். முதல் வகையா ருட்பட்ட உயிர்கட்கு இறைவன் உணர்வினுள் தன்னறிவு நல்குவன். இரண்டாவது வகையார்க்கு இறைவன் நேர் நின்று உண்மையுணர்த்தி மலம் நீக்குவன். இவ்விரு வகையாரும் விரைவு, மிக விரைவு எனனும் அருள்வீழ்ச்சி யுடையர். மும்மலத்தார்க்கு இருவினையொப்பு வந்து மிக மென்மை, மென்மை, விரைவு, மிக விரைவு எனனும் நாற்றிற அருள் வீழ்ச்சியுள் ஒன்று ஏற்பட்டகாலை இறைவன் மானுட ஆசிரியனை நிலைக்களமாகக் கொண்டு, மலம் நீக்கித் தன்னறி விப்பன். உயிர்கட்குக் கட்டுறுத்தாவாகிய மலபரிபாகம் பலவகைப்படுதலின், ஆசிரியன் மலநீக்கத்தின்பொருட்டுச் செய்யும் தீக்கையும் பலவகைப்படும். நோக்கானும், தொடுத

லானும், சொல்லானும், பாவனையானும், ஞானநூற் போதனை யானும், யோக முறையானும், ஓமச் சடங்குகளானும், சாம்பவி முதலிய முத்திரைகளானும், தீக்கை செய்யப்படும். ஓமத்தாற் செய்யப்படுவது ஔத்திரியெனப்படும். அது அறிசார்பு (ஞானவதி) செயற்சார்பு (கிரியாவதி) என இருவகைப்படும். புறத்தே அழலோம்புதற்குரியன வகுத்துச் செய்வது பின்னையது; அகத்தே அவற்றைப் பாவித்துச் செய்வது முன்னையது. இன்னும், இத்தீக்கை, வித்திலி (நிர்ப்பீசம்) வித்துளி (சபீசம்) யென இருவகைப்படும். தீக்கைக்குப் பின் வழுவின்றிச் சமய முறைகளைத் தழுவி நடத்தற்கு ஆற்றலும் பொழுதும் வாயாத, பாலர், இளைஞர், முதியர், பெண்டிர், பலதுயப்புடையார், நோயினர் முதலியோர்க்குச் சமய முறைகளையொழித்துச் செய்யப்படும் வித்திலி தீக்கை ஆட்சியுரிமையிலாதது எனப்படும். மூவகைத் தீக்கைகளுள், சமயம் புகுதலுஞ் சிறப்புமாகிய முதலிரண்டும் இவ்வாறே செய்யப்படும். இவை செய்யப் பெற்றோர் நாட்கடன் மாத்திரமே இயன்றவாறு செய்தற்குரியர்; இவற்றைச் சார்ந்த தீக்கைக் குறை (நிருவாண தீக்கை) உடனே வீடு பயப்பதும், உடல் முடிவில் வீடு பயப்பதுமென இருவகைப்படும். அவற்றை வடநூலார் சத்தியோ நிருவாணமென்றும், அசத்தியோ நிருவாணமென்றுங் கூறுவர்.

வித்துளி தீக்கையென்பது ஓதியுணர்ந்து ஒழுக்கநெறி தவறாத உத்தமர்கட்கு நாட்கடன், சிறப்புவிழா, விருப்பு விழா முதலியன இயற்றும் உரிமையையளித்துச் செய்யப்படுவது; இத்தீக்கை பெற்றோர் துணையாசிரியராகவும் முதலாசிரியராகவும் சடங்கு நிகழ்த்தற்பாலர். இத்தீக்கை

துறவறத்தார்க்குக் குடுமி களைந்து செய்யப்படில், சிவ தருமிணி (சிவநலன) எனப்படும். இல்லறத்தார்க்குக் குடுமி களையாது செய்யப்படின உலக தருமிணி (உலக நலன்) எனப்படும். இத்தீக்கையுடன திருநீறிட்டுப பெற்றோர், ஆசிரியராவர். இவை முறையே, பூதச சார்பு, துறவுச் சார்பு (நைட்டிகதீக்கை, பௌதிக தீக்கை) யெனப்படும்.

அறிவுச் சார்பு, செயற் சார்பு எனனும இருவகைத் தீக்கையுள் ஒரு வகையால், இறைவன பக்குவப்பட்ட வுயிர்க்கு அறுவழித் தொடர்பொழித்துக் கட்டறுத்துச சிவம் விளங்குவதற்கேதுவாய மெய்யுணர்வு உதிப்பித்துப் பிறவியை அறுப்பன். ஆறுவழியாவன மறைமொழி, சொற் பகுதி, எழுத்தொலி, உலகம, முதல்கள், கலைகள் என்பன. இவற்றுள மறைமொழி சொற்பகுதியினும்; சொற் பகுதி எழுத்தினும் அடஙகும. உலகம முதலில் அடங்கும. எழுத்தும முதலும கலையிலடஙகும. கலை, சிவசத்தியிலொ டுஙகும். சத்தி சிவத்தொடுஙகும. ஆறு வழிகளுள முதல ஐந் தும கலையிலடங்கு முறைமையாவது.- மந்திரஙகள இரண்டும, பதம் இருபத்தெட்டும, இறுதி யெழுத்தொனறும, நாற் றெட்டுப் புவனமும, முதற்றத்துவமும நீத்தற்கலையி லடஙகும். அதற்குத் தலைவர் அயனார். வேறு மந்திரம் இரணடும், பதம இருபத்தொனறும, எழுத்து இருபத்து நான்கும், புவனம் ஐமபத்தாறும, தத்துவங்கள இருபத்து மூன்றும பதிவு கலையுளடங்கும. அதற்குத் திருமால் தலைவர். அடுத்த இரு மந்திரமும், பதம் இருபதும, எழுத்து ஏழும, புவனம் இருபத்தேழும, வித்தியாதத்துவமேழும் புலககலையுளடங்கும. அதறகுத தலைவா அரனார். மேலுள்ள மந்திரம் இரண்டும, பதஙகள் பதினொன்றும, எழுத்து

மூன்றும் புவனம் பதினெட்டும், தத்துவ மூன்றும் அமைதிகலையுளடங்கும். இதற்குத் தலைவர் பெருமுதல்வர். எஞ்சிய மந்திர மூன்றும், பதம் ஒன்றும், எழுத்துப் பதினொன்றும், புவனம் பதினைந்தும், தத்துவம் இரண்டும் அமைதி மேற் கலையுளடங்கும். அதற்குத் தலைவர் அருட்சிவனார். மந்திரம் ஐம்முகம் ஆறுறுப்பு, பதம் எண்பத்தொன்று, எழுத்து ஐம்பத்தொன்று, புவனம் இருநூற்றிருபத்துநாலு, முதல்கள் முப்பத்தாறு, கலை ஐந்து எனத் தொகை கண்டு கொள்க. அத்துவ சுத்தியின் இன்றியமையாமை யாதெனின், அத்துவாக்கள் வினைகட்கு ஆதாரமாயுள்ளன; அவற்றைச் சுத்தி செய்தலாற் பிறவியறுமெனக. மனமொழி மெய்களால் உயிர்கள் இயற்றி யீட்டும் வினைகட்குப் பற்றுக்கோடாயுள்ள ஆறுவழிகளிலே, அவ்வினைகள் நுகர்தற்குரிய தகுதி வந்தபோது நுகர்வித்தொழித்து, இருள் மலத்தை முதிர்வித்துச் சிவஞானம் பெறுதற்குரிய அரியநிலை அடைந்தபோது, இறைவன், ஆசிரியனாய்த் தோன்றித் தனது செயலாற்றலால் மாயைப் படைப்பாய ஆறுவழிக் கட்டுகளிலுள்ள எஞ்சிய வினைகளைத் தீர்த்துக் கட்டுக்களைத் தொலைத்து, ஊழ்வினை எடுத்த உடம்பால் நுகரவைத்து, ஞானத்தால் அறியாமைக் கட்டையும் அதன் சார்பாய் நிகழும் ஆகாமிய மலத்தையுந் தொழிப்பன்.

இரண்டாம் அதிகரணம்

புறச்சமய நெறிகளில் ஒழுகியபின் அகச்சமயம் புகுந்து ஒழுக்க நூல் கூறுகின்ற வழியில் நின்று, கல்வி நிலை, இல்லற முதலிய அறத்துறைகளிற் பயின்று செயற்கரிய பல தவங்களியற்றிக் கலைகள் பல கற்று, அறிவு நூல்களையோதி, இறைவனருள் பெற்ற அன்பர் வரலாறுகளை

யுணர்ந்து, ஞான நூல் முடிவுகளை யாய்ந்து தெரிந்து மேற் சென்று சைவசித்தாந்த நெறியினை, மக்கள் தலைப்படுவர். அதனையடைந்து சார்பு, செபம், ஒருமை, என்னுஞ் செந் நெறிகளில் ஒழுகிய பின் இறைவன் கலந்து நின்ற பேரறிவால் அவனது திருவடியைச் சேர்வார்கள்.

உலகத்திலே பலசமயத்தாரும் பலவகை வீட்டின்ப மெடுத்துப் பேசுவர். இம்மைக்கண் பதினாறுமெய்திய அழகுமிக்க மகளிரை மணத்தலே முத்தியென்றும், விண்ணுலகபோகமே முத்தியென்றும், ஐவகைக் கந்தங்களை கெடுத்தலே முத்தியென்றும், எண்குணமடைதலே முத்தியென்றும் உயிரின் வேறாக உலகத்தைப் பிரித்தறிதலே முக்தியென்றும், தன்னையறிவதே முத்தியென்றும், சிவவடிவம் பெறுதலே முத்தியென்றுங் கூறுப. சித்தாந்த சைவத்திற் கூறும் வீடாவது எல்லாப் பந்தங்களையுங் கடந்த சிவபெருமானது திருவடியை அடைவதாகிய பேரின்பமே எனவறிக.

உலகத்திலே பேசப்படுஞ் சமயங்களும் அவற்றின் கொள்கைகளை யுணர்த்தும் நூல்களும் ஒன்றோடொன்று மாறுபட்டனவாயுள்ளன. இவற்றுட் சிறந்த சமயம் யாது? சிறந்த நூல் யாது? எனவினவின், இது ஆகும், அது ஆகாது எனனும் பிணக்கில்லாமல், எல்லாக் கொள்கையும் தத்தமக்குரிய இடத்தில முறையாகத் தன்னகத்தே நிற்கப்பெற்றிலங்குவது எச்சமயம், அச்சமயமே சமயம். அச்சமயக் கொள்கைகளைக் கூறும் நூலே மெய்ந்நூல். இச்சமயக் கொள்கைகள் யாவும், மறை, அறிவுநூல் என்ற பொதுச் சிறப்பாய நூல்களுளடங்கி நிற்பன. அந்நூலிருவகையும்

இறைவனது அறிவு, செயல் என்னுமாற்றல்களாகிய இரண்டு திருவுருக்கிழுக்கும்.

ஆகமநூல்கள் எல்லாவற்றையுங் கற்றுணர்தலிலே அவற்றின் பொருளைப் பகுத்தறிதல் அரிது. பக்குவம் எய்திய உயிர்கள் அவற்றின் பொருளைத் திருவருளால் தாமறிந்து அவை தத்தங்கொள்கைகட்கேற்ற விதிவிலக்கோடு பிறர்க்குரைப்பர்.

ஒழுக்கநூல், அனுபவ சித்தமாய புராணம், சாத்திரங்கள், உபாகமங்கள் முதலியன அவற்றின் வழி நூல்கள். ஆறங்கமுதலியன சார்பு நூல்கள். இவையெல்லாம் முதனூற் கருத்திற்கு வேறுபட்ட புதிதாகப் பகரக்கிடப்பது யாதுமில்லை. இதனை யாப்பருமாரப்பதார்த்த உண்மை தெரிவிக்கும் வகையிலது.

முதனூல்கள் மறைகளெனவும், சிவநூலெனவும் இருவகைப்படும். பிறநூல்களெல்லாம் இவற்றின் பொருளை விரித்துரைக்கும் நூல்களாம். இவைகளே ஆதிநூல்கள். இவை அநாதியாகிய முதல்வனால் அடியார்கட்கு அருளப்பெற்ற நூல்கள். மறை பொது நூலாகும். சிவநூல் அருமை மிகுந்த சிறப்பு நூலாகும். பொது நூலானது உலகர்பொருட்டு உரைக்கப்பட்டது. சிவநூல் திருவருள் வீழ்ச்சியுடையார் பொருட்டியற்றப் பெற்றது. மறைநூலுள் நுட்பமாய்க்கிடக்கும் பொருளையும் அதன் முடிவிலுள்ள குற்றமற்ற கருத்துக்களையும் விரிக்கு நூல் சிவநூல். பிற நூல்கள் சிவநூலுக்கு எதிரான பூர்வபக்க நூல்களாகும். சிவநூல்களே சித்தாந்த நூல்களாம்.

சிவபெருமான் ஆசிரியனாய எழுந்தருளித் திருவருட் பார்வை நல்கிய பிறப்பு ஒன்றிலேயே உயிர்களின் மும்மல

அழுக்கை நீக்கி, ஞானக்கடலில் மூழ்குவித்துப் பேரின்பம் பொழிந்து மேல்வரும் பிறப்பை யறுத்து ஈசனோடே வீட்டின்ப நுகர்ச்சியராக்கி முடிந்த நிலையாய திருவருட் பேற்றினைத் தந்தருளுவனென சித்தாந்த நூலிலே பெரியோர் உறுதி கூறியிருப்பவும் அதனை உற்றுநோக்கி உறுபயன் கொள்ளாது, உலகரெல்லாம் மூர்க்கத்தனமையைப் பிடித்து மிருசிப் பேசும் பிதற்றுரைகளை கூறிப் பாவமாகிய பெருங்குழியில் வீழ்ந்திடுவர். இதென்ன மயக்கம்!

எல்லா அறிவும் எல்லா முதன்மையும் எல்லை அருட் செயலும் இயல்பாகவுடையவனே இறைவனாவான். மறைகளாலும் சிவநூல்களாலும் சிவபெருமானது முற்றறிவு விளங்கும். நூல்வழி நிற்போர்க்கும் நில்லாதோர்க்கும் அவரவர் வினைக்குத் தக்கவாறு இன்ப துன்பமாகிய பயன்களைக் கொடுத்தலால் அவனது முதன்மை விளங்கும். இருவினைப் பயன்களை நுகர்வித்துப் பாசமறுத்து வீடுநல்கும் பேரருட் செயலினாலே அவனது பேரருளுடைமை விளங்கும். ஆதலால் சிவபெருமானே நமது தலைவன.

சிவ பெருமானை யடையும் வழிகள் நால்வகைப்படும். பணிநெறி (தாதமார்க்கம்), புதல்வநெறி (புத்திர மார்க்கம்), நட்புநெறி (சகமார்க்கம்) காதல்நெறி (சன்மார்க்கம்) அல்லது நன்னெறி என்பன அவை. அவற்றிற்குப்பயன் இறைவனுலகிலிருத்தல், அவனுடனிருத்தல், அவன் வடிவம்பெறல், அவனோடு இரண்டறக்கலத்தல். அவற்றுள் முதல் மூன்றும் பதமுத்தி; நாலாவது பரமுத்தி.

சிவபெருமான் திருக்கோயிலில் திருமெழுக்குச் செய்து, திருவலகிட்டு, மலர்கொய்து, மாலை, கண்ணி முதலியன தொடுத்துச் சாத்தி *இறைவனைப் புகழ்ந்துபாடித் திரு

விளக்கிட்டுப் பூங்காவுகள் வைத்துப் பேணித் திருவேடத்தாரைக் கண்டால் அவர்கள் விரும்பும் பணியை யியற்றி முதல்வனையும் அடியாரையும் வழிபடுதல் சரியைத் தொண்டாகும். இவ்வாறு முதல்வனை நினைந்து நின்று உடம்பால பணிகள் இயற்றலே பணிநெறியாகும். இந்நெறிநிற்பார் சிவனுலகத்தே வீற்றிருக்கப் பெறுவர்.

நாண்மலர், நறும்புகை, நல்விளக்கு, திருமஞ்சன முதலிய பூசனைப்பொருள்களைத் தேடி யாவற்றையுங்கொண்டு, ஐவகைச் சுத்திசெய்து, இறைவனுக்கு இடம், வடிவு, வடிவுமுதல் என்பன நினைந்து ஏற்படுத்தி அருச்சனை மலர்தூவிப் போற்றி அழலோம்பி, நாடோறு முதல்வனை வழிபடுவது புதல்வநெறியாகும். இந்நெறி நிற்போர், இறைவனருகிருக்கும் பதவி பெறுவர்.

ஐம்பொறிகளைப் புலன்வழிச் செல்லாது தடுத்து இருவகை மூச்சையுமடக்கி, மூக்கோணம், நாற்கோண முதலிய வடிவங்களையுடைய மூலாதார முதலிய ஆறு ஆதாரங்களின் முறைமையை யறிந்து அவற்றிற்குத் தலைவராகிய கடவுளரை முறையாக நினைந்து பிரமரந்திரமென்னும் தலைநடு முடியை யெய்தி, அதனகத்துள்ள தாமரைமொட்டை அலர்வித்து அங்கு விளங்கு மதிமண்டலத்தினை இளகப்பண்ணி அதனகத்துள்ள அமுதத்தை உடல்முழுவதும் நிரப்பி முழுச்சோதியாகிய இறைவன் வடிவை இடைவிடாது நினைந்திருப்பதே யோகவழியாய நட்புநெறியாகும். அட்டாங்க யோக மியற்றி இறைவனை இவ்வாறு வழிபடுபவர் அவனது திருவுருவத்தை அடைவர்.

பலவகைக் கலைகள், புராணங்கள், மறைகள், நூல்கள், சமய முறைகள், கொள்கைகளெல்லாவற்றையு மாராய்ந்து

கழித்து, முப்பொருளின் உண்மையிலக்கணத்தைக் காட்ட வல்ல சிவஞானத்தை நாடி, அதனைப் பெற்று, அறிவு, அறிவோன், அறியும் பொருள் என்ற வேறுபாடு தோன்றாது சிவனோடிரண்டறக் கலந்து மெய்யன்பினால் அவனை வழிபடுவது நன்னெறியாகும். அந்நெறியின் பயன் பரமுத்தியாகும்.

சிவஞான நூலினை ஓதுதல், அதனைப் பிறர்க்கு ஓதுவித்தல், கேட்டல், கேட்பித்தல், கேட்ட பொருளை நினைதல் ஆகிய ஐந்தும் இறைவனது திருவடியை அடைவிக்கும் உயர்ந்த ஞான பூசையாகும். இதுவே ஞான வேள்வியெனப்படும். குற்றமில்லாத எரியோம்புதல் முதலியன நல்வினையாகும். அது கன்ம வேள்வியெனப்படும். பொறியடக்கம் தவ வேள்வியாகும். உருவெண்ணுதல் செபவேள்வி. திருவடியை நினைத்தல் தியான வேள்வி. இவை ஒன்றைக்கொன்று உயர்வானவை. ஞான வேள்வியே பிற யாவற்றினும் சிறந்தது. வீடெய்த விரும்புவோர் ஞானத்தாலிறைவனை வழுத்துவர். நூலின் சார்பாக, கேட்டல், சிந்தித்தல் என்பன நிகழும். அவற்றிற்குமேல் தெளிதலும் நிட்டை கூடுதலும் ஆம். இவை நான்கும் நால்வகை ஞான நெறியாகும். நிட்டை கைவந்தோர் பிறவாது வீடெய்துவர். இந்நிலையில் நிற்கும் ஏனையோர் மேலான பதமுத்தியைப் பெறுவர். அவர் மீண்டும் உலகில் நற்சார்பில் வந்துதித்து அறிவினால் மெய்யுணர்வு பெற்று நிட்டை கூடி வீடெய்துவர். கொடை, வேள்வி, புனிதநீர்முழுக்கு, நால்வகை ஒழுக்க நிலை, தவம், புண்ணியச் சடங்குகள், நோன்புகள், நல்வினைகள், யோக முறைகள் இவற்றைப் பயின்றோர், விண்ணுலகெலாம் பெற்றுப் பயன் நுகர்ந்தபின், மீண்டு மிவ்வுலகிற்

பிறப்பர். இறைவனது சார்பு செயல் ஒருமை நெறிகளில் நின்றோர் பத முத்திகளைப் பெற்று உலகமொடுங்கும்போது இறைவன் முன்னின்று ஞானத்தை நல்குதலின், மீட்டும் பிறவாது ஞான நெறியடைந்தே வீடெய்துவர். இறைவனை ஆண்டே முன்னிற்பின், பிறவாதே ஞானம் பெற்று வீடடைவர்.

சிவஞான நெறி நிற்பார் மையிற் கொடுக்கும் கொடை யானது எவ்வளவேயாயினும், நிலமுடையார்போல அது விளங்குந்தோறு, பாவக் கடலில் அழுந்தாவண்ணம் உய்த்து மேலான இன்பங்களை நுகர்வித்துக் கட்டறுப்பதற் குரிய நற்றவப் பிறப்பிற் சாரும்படி செய்து, சார்பு, செயல், ஒருமையின் வேறுபட்ட புதுமை மாறாதமெய்யுணர்வினைக் கொடுத்து, இறைவன் திருவடித் தாமரைகளை நுகருவிக்கும்.

மறைகள், புராணங்கள், சிவநூல்களெல்லாம், ஞானம் பெற்று வீடடைதல் இல்லையென அறுதியிட்டு உரைப்பதால், அக்கருத்திற்கு மாறாக யாதுங்கூறுபவர் பயனல்லன வற்றைக் கூறுபவராவர். அறியாமையால் நேர்ந்தது கட்டு; அக்கட்டை நீக்குவது மெய்யுணர்வே. பகலவன் முன் இருள் போல, அறியாமை நீங்கவே கட்டு அற்றொழியும். பிறநெறியினர் கூறும் ஞானவகைகள் பாச பசுஞானங்களாதலின், வீடெய்துவிக்க மாட்டா. முதல்வன் திருவடி ஞானமொன்றே கட்டு நீங்குதற்கேதுவாய ஞானமென்றறிக.

சூரியகாந்தக் கல்லிடத்தே கதிரவனது செவ்வொளி பொருந்தியவுடன் நெருப்பு எழுவதுபோல, உயர்ந்த அறிவுடைய ஆசான் மெய்யுணர்வு அளித்தற்பொருட்டு, உயிர்க்குத் தோன்றிய காலத்தே, அவ்வுயிர்க்கு அவன் அறிவுரை கேட்குமறிவு விளங்கித் தோன்றும். தோன்றவே, சிவ

பெருமானது மெய்ந்நிலை பொதுவாகத் தோன்றும். அவனை உயிர்க்குயிராய் நிற்பவனென, உயிராகிய தனது மெய்ந்நிலையுந் தோன்றும். அவனை அண்டத்திற் கண்டமாய் அணுவுக்கு அணுவாய் எங்கும் நிறைந்தவனென்றலின், அவனை கலந்து நிற்கு முலகமுந் தோன்றும். இப்பொழுதுத் தோற்றம், கேட்டல் ஞானத்தின் அனுபவமேயாம்.

உயர்ந்த தகுதியையுடை நல்லவராய அருட்பதியுடை-யார் கேட்டலறிவு பெற்று அது முதிர்ந்தவுடன், குருவின் அருளால் அறிந்ததை நினைவில் வைத்து நிட்டைகூட விழைந்து உலகத்திலே யாவரும் புகழுகின்ற உடல் முதலியனவும். மேலும் அவர் விருப்பு வெறுப்பின்றி ஓடுஞ்செம் பொன்னு மொக்கவே நோக்குபவராய் முதல்வனேயன்றி யிருப்பர். அவர்கள் அவனைச் சுட்டற நிலையிலே பற்றியும் அவன் இவரோடு அத்துவிதமாயக் கலந்தும் நிற்றலால், அவர்கள் தன்னுணர்ச்சி கெட்டுச் சிவத்தோற்றமே நுகர்வர். இது சிந்தித்தலின் பயன்.

திருவருளிலே அறியாமை, சுட்டறிவு என்னுங் கட்டுகளின் நீங்கி, அறிவின் கண்ணே யாவற்றையு மறிவித்து நிற்கு முதல்வனைச் சுட்டிறந்த முறையிலறிந்து அவ்வறிவின் கண்ணே அழுந்தமுற்று அகக்கருவிகளோடு கூடாமல், உறுதியாக அன்பு செய்திருப்பின், அப்படிச் செய்வார்க்குத் தம்மோடும் உலகோடும் பிரியாது நின்ற பெருமான், அவற்றோடு ஒன்றியும் ஒன்றாது நிற்கும் தனது தனிநிலையினியல்பு விளங்கும்படி தோன்றுவனென அறிக. இது தெளிதலின் அனுபவப் பயன்.

புண்ணியமானது மேல்நிலைக்குச் சென்று இன்பம் பெறுதற்கேதுவாகும். பாவமானது கீழ்நிலை நின்று துன்ப

முற்றுந் தோன்றுவதாகும். புண்ணிய முதல்வனாகிய கடவுளை ஞானநெறியிற் பூசித்த நற்றவத்தின் பயனாகப்பெற்ற ஞானத் தெளிவாய சுடரினால் இருவினையினை நீக்கி மூவுலகின் தொடர்பு அற்று இவ்வுலகத்தின் கண்ணேயே வீட்டின்பம் பெறுகின்ற ஞானி, கதிரவன் எத்திசையிலுதித்தாலுங் கவலையில்லை யென்ற நிலையுடையனாய், இறைவனது பூரண நிறைவிற் கலந்து, உடம்பு நீங்கிய போது எங்கணுமுள்ள நிறைந்த அறிவொடு இறைவனைப் போல நிற்பன் என அறிக.

இவ்வுலகத்திலே ஞானநிட்டை பெற்றவர்க்குக் கலையுடை, நியமம், உலகநாட்டம், சமயப்பிடிப்பம், தவம், நோன்பு, முப்பூசைநிலை, நினைவு மறப்பு, மனமயக்கம், வேடம், புலன்களின் தொடர்பு, அகக்கருவிகள் தொடர்பு, குணம், குறி, குலம் என்னுமிவை யாவுமில்லவாயொழியும். அவர், பிள்ளைகள், பேயர், பித்தர் போன்ற இயல்புடையராய் ஆடல்பாடல் முதலியன இயற்றினும் இயற்றுவர்.

அவர், நாடு, ஊர், காலம், திசை, இருக்கை முதலிய வெறுக்கத்தகாது செயற்கரியசெயலை எளிதாகச்செய்து மனக் கலக்க மிலராவர். உலாவுதல், நிற்றல், உறக்கம், விழிப்பு, உரைகோடல், உண்ணாமை, இருத்தல், கிடத்தல், அழுக்குடைமை, தூய்மையுடைமை, வறுமை, செல்வம், துன்பம் இன்பம், புணர்ப்பு, வெகுளி, இவைகளை யெல்லாம் அடைந்தாலும், இவற்றால் யாதொரு திரிபுமுறாது இறைவனது திருவடியை விடக்கலமாட்டார். இறைவனது நிறைவில் அடங்கி நிற்றலாகிய நிட்டையிலே அரிதாய், உலகம் தோன்று வதற்கேதுவாய சுட்டுணர்வு தோன்றின், இறைவன் எல்லா இடத்திலும், எப்பொருளும் இறைவனிடத்திலும் பொருந்தி நின்ற நிலையை யறிந்து அந்தக்கரணங்களை அடக்கிக் குருவி

னருளால் உள்ளத்தின்கண் இருந்ததை நினைந்து, அதனைக்கொண் இறைவனோடு கலப்புற்று, அக்கலப்பினாலே உயிரின் கருவிகள் சிவமயமாயிருக்கப்பெற்று நனவிலேயே உயர்ந்த மேனிலையை (சாக்கிராதீதத்தை)க் கூடமுயலுக. அப்பொழுது சிவ அகக்காட்சி சித்திக்கும்.

நனவிலேயே அத்தகைய மேனிலை நிற்போர் எல்லாத் தொடர்பும்விட்ட பெருந்தவத்தினராவர். இவர்களது அரும் பெறல் நிலையை என்னென்று சொல்வது; இம்மையிலேயே பற்றறுச் சிவத்தோடு கலந்து நிற்பவராதலின், அவர் பிறர் வணங்குதற்குரிய சிவமேயாவர். அவர் அரசாட்சி செய்யினும், மகளிரோடு இன்புற்றுவதியினும், அப்பற்று நீங்கினவரேயாவர். இவ்வதீத நிலையில் நில்லாதவர் புறப்பற்றொழிந்தாலும், அகப்பற்று ஒழிந்தவராகமாட்டார். ஆகையின் அவர்கள் வினையுடையராயப் பிறப்பிற்புகுதல் கூடும்.

மூன்றும் அதிகரணம்

கருவிகள் நீங்கப்பெற்றார் அகக்கருவி புறக்கருவிகளின் துணையொழிதலின் ஒன்றையும் அறியமுடியாதெனில், இறைவனைக் காணுதல் அவைகள் நீங்கிய அளவில் ஒன்றையுங் காணார். ஆனால் இறைவனைக் கண்டவர்கள், இறைஞானத்தின் உதவிகொண்டு எல்லாவற்றையு மறிவார்கள். இறைஞானம் எத்தகையதெனில் அது அநுபவமுடையோர்க்கே விளங்கும். அதனைப் பிறர் அறியாமை, கன்னி காமவின்ப மறியாமைபோலும். மணந்தவர் இருவர் புணர்ந்தெய்திய இன்பம் வாயினாற் சொல்லமுடியாது. நுகர்ந்தவரேயறிவர். உடம்பு முதலிய கருவிகள் கொண்டு பொருள்களை உணர்பவர், அக்கருவிகளால் உயிரின் மெய்த்தன்மை யறியவல்ல ரல்லர்.

அவர்கள் உயிர்க்குயிராய சிவனை எவ்வாறுணர்வர். அவர் உணர்ந்திலாதாரே. அவர் உணர்ந்ததாகக் கூறுவது கற்பனையே. உயிரையும் முதல்வனையும் திருவருள் பெற்றவரே கூட்டிறந்தறிதல்கூடும். அங்ஙனமறியாரேல், பிறப்பு நீங்காது. ஆணவமும் அறாது.

நான்காம் அதிகரணம்

தன்னை யடுத்த பல நிறங்களையும் காட்டும் பளிங்கு போல, உயிரானது தான் சார்ந்த பல புலன்களின் தன்மையைக் காட்டுமியல்பினை ஆய்ந்தறிந்து, இத்தன்மைகள் தனது உண்மையான இயல்பு அல்லவென்றறிந்து அவற்றைக் கழித்து, தனது சிற்றறிவுத்தன்மையை இறைவன் திருவருளாலறிந்து, பொய்யும் மெய்யுமுணர்ந்தகாலே, அவ்வுயிர் தனக்கணைவோரை சிவத்தினொடும் பொருந்தி நிற்கும். மீட்டும் ஐம்புலன்களின்பால் அது செல்லாது. அது முன்னே ஓர்வழிச்செல்லும் ஆற்று நீரானது, அளவுகடந்த கடலோடு கலந்து அதன் தன்மையெய்தியபின், மீள ஆறுறு ஏகாமை போலாம் எனக.

உயிர், உடம்பு, கரணம் முதலிய எல்லாவற்றிலும் சிவமே தெளிவாகக்கலந்து விளங்குமென்னில், நாம் அவனைத் தேடி அடையவேண்டியதில்லை. எல்லாவற்றிலுங் கலவாது வேறாய இறைவன் நிற்பன் எனனில், எல்லாவற்றையுஞ் செலுத்துவதாகிய இறைமை அவனுக்கு இல்லையென்பது முடியும். உடம்பிலுயிர்போல இறைவன் உயிர்க்குயிராய் நிற்பன். உடம்பிலே கண் பொருள்களைக் காண்பதுபோலப் பிறவுறுப்புக்கள் பொருளைக் காணமாட்டா. உயிரானது இந் நூலுட்கூறிய தத்துவங்களின் வைத்தறிவது; தத்துவங்கள்

ஒன்றையுந் தாமாக அறியா. கருவிவாயிலாகப் பொருள்களை யறியுமவரை உயிர் இறைவனையும் தன்னையுங் காணமையாற் குருடுபோல்வது. உயிர் இறைஞானம் பெற்றபோது அது ஒளி பெற்ற கண்போல்வது. படலம் நீங்கப்பெற்று ஒளியெய்திய கண்ணானது தன்னொளியையும் தன்னோடு கலந்துள்ள உயிரறிவையும் பெற்றாற்போல, உயிர் தன்னையும் தன் அறிவினூடே அகண்டமாய் விளங்கு முதல்வனையும் பெறும்.

பாசிநிறைந்த பொய்கையிற் கல்லினைவிட்டெறிந்தால், அதுபட்டபோது நீங்கி, விட்டபொழுது பரந்து நீரை மூடிக்கொள்ளும். குற்றமுள்ள ஆணவம், கன்மம், மாயை என்பனயாவும், இறைவனது திருவடியை உணரும்போது நீங்கும், உணராதபோது அணுகும். அன்போடு முதல்வன் திருவடியினைப் பிரியாது, அதீதநிலையில் நிற்கமுயல்வோர் அந்நிலையிற் பொருந்திக் கலங்காது நின்றிடுவர். உலகப் பற்றுக்காரணமாகக் கருவிகளினும் சிவத்தினுமாக அங்குமிங்கு மலைகின்றவர்கள் பாசத்தை அறவே அறுக்கு முறையை மேற்கூறுதும்.

ஒன்பதாஞ் சூத்திரம்

உலகறிவாலும் உயிரறிவாலும் அறியக்கூடாத கடவுளை அவன் அருளே சிவஞானத்தாலே அறிவின்கண் வைத்தாராய்ந்து, அவன் திருவடி நிழலை நீங்காது மாற்றம் இன்றி நிற்கப்பெற்றபொழுது, ஆசைதரும் உலகம் தோன்றும். அதுகானற்றேர்போல நிலையா இயல்பிற்றென்றுகண்டு கழிக்க வேண்டும். அப்போது தான்பற்றிய உயர்நிலையை மீளவும் எய்தலாம். உலக நிலையாமை உணர்வதுடன், மெய்யுணர்வு நல்குந் திருவைந்தெழுத்தை முறையாக நினைந்தெண்ணுக.

அப்போது இறைவன் உள்ளத்தே புகுந்து வாசனையுடலும் நீங்கும்படி அருள்செய்வன்.

முதல் அதிகரணம்

உலகறிவென்பது நால்வகைச் சொற்களும் அவற்றின்வழி-யாய்ப் பிறந்த அறிவு நூல், ஒழுக்க நூல், வரலாற்று நூல், கலை ஞானங்கள் முதலியனவும் பற்றிய அறிவும், மூச்சு மந்திரமாகிய அசபையைப் பற்றிய அறிவும், நாத முதல் நிலமீறாகவுள்ள தத்துவக் கூட்டத்தைப் பற்றிய அறிவுமாம். இவைகளெல்லாம் உயிர்க்குக் கீழ்ப்பட்டன வென்றறிந்து உயிரின் பெருமையுணர்தல், பசு ஞானமாய உயிரறிவு எனப்படும். இவ்வுணர்ச்சியை மாத்திரம் கருதி நான் பிரமமென்றெழுவது தவறு; ஏனெனில், உயிர் பிரமமல்ல; உயிர் உடலிற் கட்டுண்டு அறிவிக்க அறிந்து ஐம்பொறிகள் வாயிலாகப் பொருள்களை ஒவ்வொன்றாயுணரும். பிரமமாகிய சிவம் தானே யாவற்றையு மொருங்கே யுணரும் முற்றறிவுடையது என அறிக. கரணங்கள் கெட்டொழிவதே முத்தியென்றால், அவை கிளைத்துத் தோன்றாக் காலத்து உயிர் முத்தியடைந்ததாகவேண்டும். முட்டையினும், கருப்பையினும், மரத்தினும், வியர்வை தோன்றும் நமது உறுப்பினும் உயிர் பொருந்தியிருக்குங் காலை, உயிர்கள் முத்தியுற்றதாதல் வேண்டும்.

உச்சிப்போதில் ஒருவனது நிழலானது அவனதடியின் கீழடங்கி நிற்றல் போலப் பொருள்களிற் பற்று விட்டுத் தன் கண் ஒன்றி நிற்கும் சமாதியே முத்தியெனின், மரணம், உறக்கம், மயக்கம், உயிர்ப்படக்கம், காற்று நிறுத்தம் (வாயுத்தம்பனை,) நஞ்சுணவு கோடல் முதலியன நோக்கு விடத்தும், முத்தியுறுதல்வேண்டும். அவை முத்தி நிலை

யாதாமையின், காணக்கேடு, தற்சமாதியென்பன வீடாகா. அவையாவும் பசுஞானப் பயனேயாம். மலத்தோடு கூடிய நிலைகளே அவைகள். முப்புரமெரித்த முதல்வனை திருவடியைச் சுட்டுணர்ந்த அறிவாற் பற்றி, உயிரைப் பற்றிய மிகுந்த இருண்மல அழுக்கைத் தொலைப்பாயாக.

அங்ஙனம் முதல்வனைப் பற்றி நில்லாவிடத்து மலம் நீங்காது. தனது மெய்யியல்லை உயிர் அறிவது திருவடி ஞானத்தாலாதலின், அது கலவாத சமாதியாற் பயனில்லை. உயிரின் நினைவும் சொல்லும் உடல் முயற்சியும் என்னும் எட்டாத நிலையினன் இறைவன் ஆதலாலும், திருவடியென்பது மாசற்ற முற்றறிவாதலாலும், தோல், உதிரம், தசை, மேதை, எலும்பு, மச்சை, வெண்ணீர் என்பவற்றுள் யான் யாதோ, அல்லது ஐம்பொறிக் கூட்டமோ யான்? என்று ஐயப்பாட்டையொழித்து உயிர்க்கு அதனியல்லையுந் தலைவனையுங் காட்டுவது திருவடி ஞானமாதலாலும், அத்தகைய அறிவாற் சிவனை அடைக என்ப பேரறிஞர் கூறுவாராயினர்.

பொருள்களைக் கண்டுங் கண்ணானது தன்னியல்பை யறியாது; தனக்கு முதலாயுள்ள அகக்கருவிகளையுமறியாது. அகக்கருவிகளும் தம்மையறியமாட்டா, தம்மைச் செலுத்து முயிரையுமறியமாட்டா. உயிர்தானும் தன்னையுமறியாது, தன் உயிராயுள்ள கடவுளையும் அறியாது. சிவபெருமான் இயற்கையிலே எல்லாவற்றையுமறிந்து உயிரறிவின் கண்ணே நின்று தன்னைக் காட்டி, தன்னுள் அடங்கி நிற்கும் உயிரையுங் காட்டிக் கரணங்களின் உதவி வேண்டாது நிற்பன் ஆதலின், அவனை உயிரின் கண்ணே கண்டு அவனது பேரறிவைத் தலைப்படின், பாசம் நீங்கும். வாசனையாற் பாசம் பற்று

மாயின், அவனது திருவடியில் இடைவிடாது அறிவை நிறுத்துக.

இரண்டாம் அதிகரணம்

இறைவன திருவடியிற் குடிகொண்டு உறுதியாய் நின்று, சமண முதலியோர் கூறும எண்குணம, எண் பெருஞ்சித்தி, அயன் பதவி முதலிய விண் பதவிகளெல்லாம வெறுத்து, அறுவகை வழிகளோடு தொடர்புற்ற மேலாகவும கீழாகவு முள்ள நெறிகளெல்லாம் நிலையாதனவென ஒதுக்கி, இறைவனையே நினைந்திருந்தால், மேல், கீழ் என்று வரையறுக்கப் படாத தலைமையனும், யாதொரு பற்றுமிலனும, தான் அறிவித்தாலன்றிப் பிறர் தன்னை யறியாப் பெற்றியனுமுள்ள பெருமான, நேராக அறிவின் கண்ணே தோன்றி அளவற்ற பேரன்பு மீதூரும்படி செய்து அதனை வழியாக உட்புகுந்து எங்கும நிறைந்த பேரின்பத்தை நல்குவன்.

மூன்றும் அதிகரணம்

காணப்பட்ட பொருள்களனைத்தும் நான் அலலேன் என்று உலகப் பொருள்களின் விலகி, காணப்படாத பரம் பொருளும் நான் அல்லேனென உணர்ந்து, அப் பரம் பொருள் தன்னிற் கலந்திருப்பதை உருகிய பணிந்த உளத் தொடு கணடு, அக்கலப்புக் காரணமாகத் தன்னை அவனாகப் பாவித்த இடத்தே, அவன் தன்னின் வேறாகாது தோன்று வன். கருட பாவனையால் விடம் நீங்குவதுபோல, இப பாவனையால மலம அகலும்; புனிதமுண்டாம. ஆதலின், இப பாவகத்தைத் தான பாவிக்குமபடி பண்டை மறைகள் விதித்ததுமென வுணர்க.

திருவைந்தெழுத்தாராய்ச்சியால் சிவன் ஆண்டவனாக வும், உயிர் அவனது உடைமையாகவும நிற்கு நிலையையும்

அஞ்செழுத்து அவன் திருவடிவமாயமைந்திருப்பதையு மறிந்து அஞ்செழுத்தால் உடலுறுத்தல், கைதொடுதல் என்னுமுறைகளைச் செய்து அஞ்செழுத்தால் அகாலவினை கண்ணை இறைவனை வழிபட்டு, குண்டலியிருக்கும் உந்தியில் அஞ்செழுத்தால் வேள்வி இயற்றி யோகத்தாலன்றி யணைதற்கரிய புருவ நடுவில் சிவனை நினைந்து அஞ்செழுத்தை விட்டைவார் எண்ணவேண்டிய முறைப்படி எண்ணுக, அப்போது ஞாயிறு திங்களைக் கவர்ந்த பாம்புகளைப்போல உயிரின் கண் முதல்வன் தோன்றுவன. உட்பூசை முறை யாவது, இதயத்தாமரை, உந்தியில் நின்று மேலெழுந்த எண் விரலளவு நீளமுள்ள தண்டினையுடையதாகவும், அத் தண்டின் அடி நிலமுதலாகவும், எஞ்சிய பகுதி இருபத்து மூன்று முதலாகவும், தூயதன மாயை முதலாகக் கீழ்ப்பட்ட முதல்கள் ஏழும், தூய புலமான சுத்த தத்துவமும் தாமரை யின் எட்டிதழ்களாகவும்; அவ்விதழ்களில் பிரணவம், வித் தெழுத்து, அஞ்செழுத்து உட்பட உள்ள எட்டு எழுத்துக் களை (ஓம் ஹாம் ஹௌம் சிவாய நம) யுடையதாகவும், அரசு முதலும் அருட்சிவ முதலும் தாமரைப் பூந் தாதுக களாகவும், இவற்றிற்குள்ளாய பொகுட்டும் விதைகளும் விந்து நாத தத்துவங்களாகவும் அமைந்த தாமரை இருக்கை யின் மீது சிவசக்தியை வடிவாகவும் சிவத்தை வடிவத் தலைவனாகவும் கருதி வழி படுதல் எனக.

இந்த உட்பூசையை வீட்டிற்குத் துணை செய்வதாகப் பெரியோர் பேசுவர். அது உயிரப புனிதமாகிய ஆன்ம சத்தியாதலின, சந்தனம, மலர், நறும்புகை, விளக்கு, திருமஞ்சனம், திருவமுது முதலிய எல்லாம் மனத்தாற் பாவித்து அகத்தே சிவனை வழிபட்டு நினைக்க நினைக்கக்

கண்ணாடியை மாசுபோக விளக்கியவிடத்து ஒளி மிகுதல் போல, உயிரின் கண்ணே சிவம் மேலிட்டு விளங்கும். மலம் அறவொழியும். உட் பூசை செய்வதுடன், அறிவு புறத்தே செல்லுதல்பற்றிப் புறப் பூசை செய்யவிரும்பின் மலர் மரங்களினின்றுதிர்ந்த பூக்களினாலே, ஞானத்தினாலே உள்ளத்தே இறைவனைப் பூசித்த முறையே புறத்தேயும் ஒரு குறியின்கண் அவனை நினைந்து வழிபட்டு, அகம், புறம் என்ற வேறுபாடின்றி இறைபணி செய்து, இருவினைப் பயன்கள் தம்மை வாதித்தற்கிடமில்லையெனத் தேர்ந்து நிற்றலே மெய்யடியாரது செயலாகும்.

இறைவன் எங்கும் நிறைந்திருக்கின்றான் ஆகலால், அகத்தேயோ புறத்தேயோ வழிபடினும், விறகில் தீப்போலவும், பாலில் நெய் போலவும், பழத்திற் சுவை போலவும், எள்ளில் எண்ணெய் போலவும், முறையே சரியையார், கிரியையாளர், யோகிகள், ஞானிகளுக்கு, இறை அருள் புரிகின்றான். எனினும், அறிவின் கண்ணே திருவடி ஞானத்தால் அவனை வழி படுவார்க்கு இறைவன் நன்கு விளங்கித் தீயானது இரும்பைத் தன் வண்ணமாக்குதல் போல, அவர்களைத் தன் வண்ணமாக்கித் தன் விரிந்த பேரானந்த வடிவு முழுவதையும் அவர்கள் மாட்டுப் பதிய வைப்பன்.

பத்தாஞ் சூத்திரம்

இறைவன் உயிரோடு கலந்து நின்ற முறைமைபோல, உயிரானது இறைவனோடு கலந்து நின்று ஒற்றுமைப்பட்டே யானெனதெனனுஞ் செருக்ககற்றும். அதனாலே, உயிரின் செய்தியைச் சிவன் தனது செய்தியாகவும், அவ்வுயிர்க்குச் செய்வதையெல்லாம், தனக்குச் செய்ததாகவும் ஏற்று,

உயிர் பிறப்பறும்படி நிற்பன். அதனால் அவ்வுயிர் பிறர்க்குச் செய்யும் நன்மை தீமைகள் பிறருடைய வினைப்பயனை நுகர்ச்சிக்குத் துணைக் காரணமாவதல்லது, அவ்வுயிரை வாதியா. இறைவன்பாலுள்ள அன்பு மேலீட்டால் அவ்வுயிர் செய்யுஞ் செய்தி பிறர்க்குத் தீங்காகத் தோன்றினும், அதனை இறைவன் தனது பணியாய புண்ணியமாக்கிவிடுவன். ஆதலால் பிறவி வருதற்கேதுவாய வினைக்குற்றமும் ஆணவக் குற்றமு மகலும்.

முதல் அதிகரணம்

யான் செய்தேன், பிறர் செய்தார், யான் எனது, என்னுஞ் செருக்கு விளைதற்கேதுவாகிய பாசக் கோணலை அறிவுத் தீயால் வெதுப்பி நேராக்கி முதல்வன் திருவருள் வழியிற் செவ்விதாக உயிர் நிற்குமிடத்தே, முதல்வன் நேராக வெளிப்பட்டு அவ்வுயிர்க்குத் தன்னிலை விளக்கி முன் நிற்பன். அப்போது வினையானது ஒளித்தோடும். நான் செய்தேன் என்னும் உணர்ச்சியுடையோர்க்கு இறைவன் வினைநுகர்ச்சியைக் கொடுப்பன். அதனால் ஆகாமியம் ஏறும். கருவிகரணச் சார்பில்லாத சிவஞானம் உதித்தாலன்றி யான் எனதென்னுஞ் செருக்கொழியாது.

இரண்டாம் அதிகரணம்

ஐம்பொறிகள் உயிரினைப் பற்றி நின்று உயிரின் வசமாக நில்லாமல், தம்முடைய வசமாக உயிரினை இழுப்பதற்குக் காரணம் அவற்றை இயக்கு முதல்வனது ஆணைவழி அவை நிற்றலே யாம் எனப் பகுத்துணர்ந்து, அவைகட்கும் தனக்கும் முதல்வனாய பெருமானது தாள்களைத் தொழுது, அவனது திருவருளாலே பொறிகளின் வலியைத் தொலைத்துத் துன்பமின்றி யிருத்தல் கூடும். அங்ஙனஞ் செய்தபோதும்

வழக்கத்தினால் பொறிகளின் செயல்கள் ஓயா வழி நிகழு மாயின, அவற்றை இறைவன் செயலாகக் கருதி அவனது பணியில் வழுவாது ஒழுகின், வினைகள் மேற்படா. ஆதலின், பொறிகளுக்கு ஆளாகிப் பாசத்தில் மீளாமை நேரும். சிவஞானத்தினாலே, தன்னை அடைந்த உயிர்களை இறைவன் தன்றன்மையாக்கி, அவர்கள் செய்யும் வினை காரணமாகப் பிறர் அவர்கட்குச் செய்யும் வினையின் பயன்களை நன்மையாக அவர்கள் நுகருமாறு செய்தொழித்து வினைப் பயன்கள் அவர்களை அணுகாதவாறு அருள் கொண்டு காத்திடு வன். உலகில் தமது செயலெல்லாம் இறைவன் கட்டளையே யென்றும் இறைவனே உள் நின்று செய்தும் செய்வித்தும் ஆட்கொள்வதால் தமக்கெனச் செயலில்லை, எல்லாம் இறைவன் செயலே என்னும் நினைவோர்கட்கு வினைகளெல்லாம் நீங்கி யொழியும்.

தவஞ் செய்வோன், புண்ணியப்பகுதிகளுள்ள நாடுகளிற் புகுந்தும், திரிந்தும், காடுகளிலலைந்து காய், கனி, சருகு களைத் தின்றும், மலைக் குகைகளிற் புகுந்து யோகத் தமர்ந் தும், பசி, நீர் வேட்கை முதலியன இல்லாது, நெடுங்காலம் உயிர் வாழப்பெற்றும், இறைவனது திருவடி ஞானம் பெறாத வர்கள், பிறப்பிற்கு மீள்வர். இறைவனோடு ஏகனாகி நிற்கும் ஞானம் பெற்றவர்கள், மங்கையினிடத்தில் ஈடுபட்டு நிற்பி னும், பிறர் எய்துதற்கரிய வீட்டினைத் தலைப்பட்டுக் கூத்தப் பெருமானது திருவடியின்கீழ் வணங்கி வாழ்வர். அனலைக் கட்ட வல்லாரை நெருப்புச் சுடாது; மருந்தாலும் மந்திரத் தாலும் உடம்பினை வலிதாக்கிக்கொண்டவர்களை மேனிமீது நஞ்சு ஏறாது; அவற்றைப்போலப் பொறிகள் தம் வசமாகப் பெற்ற சிவஞானிகள் எவ்வினை செய்தாலும் வினைப்பயன்கள்

மேலைக்கு வித்தாக ஏறமாட்டா. முற் செய் வினைப் பயனுனது, காயமவைத்திருந்த காலை வாசனை உடையதாயும் வினைதற்கொழில் முடிந்த குயவன் சக்கரம் வறிதே சுழலவதாயுமிருப்பதுபோல, எடுத்த உடம்பினை வாசனையளவாகத் தாக்கிச் சத்தி கெட்டொழியும். எல்லா வகைப் பாரமும் எடுத்த உடம்போடு மாய்ந்தொழியும்.

பதினொன்றாஞ் சூத்திரம்

காட்டினாற் காணுந் தன்மையுடைய கண்ணுக்கு உயிர் பொருள்களைக் காட்டித் தானுங் காணுமாறுபோல இறைவன் பொருள்களை உயிர்க்குக் காட்டுவான், தானும் அவற்றைக் காண்பன். இங்ஙனம் கண்டு காட்டிய பேருதவியை யாய்ந்தறிந்து இறைவனிடத்து மறவா அன்பு செய்தால் அப்படிச் செய்பவர்கள் காயம் நீங்கியபின் பெறுதற்குரிய வீட்டினைக் காயம் நீங்குமுன்னேயெய்தி இம்மையே யெல்லையாப் பாரங் களை மொழியப் பெற்று மாறாத சிவ நுகர்ச்சியுடையோராய் சிவன் மலரடிக்கீழிருத்தல் கூடும். எல்லாவற்றினும் மேலாகிய திருவடி ஞானத்தாலே சிவத்தைக் கண்டு அன்பு செய்யப் பெற்றோர் அச்சிவபரம்பொருளையே உணர்ந்து நிற்பர். வினையின் வாசனை தாக்குதற்குரிய பிற பொருள்களை அவர்கள் நோக்கார். பிறபொருள்களைப் பார்த்தறிதற்கு ஏதுவாகிய ஞானம், பலவகைப்பட்ட அளவை ஞானமாய்ச் சுட்டறிவின்பாற் படுமாதலின், அது அஞ்ஞான வகையாகவே கருதப்படும். பேச்சையும் பேசப்படும் பொருளையும்பற்றிய அறிவு, நால்வகைச் சொற்களினடியாய்ப் பிறந்த ஐயவறிவாகும். ஐயம் நீங்குதற்பொருட்டு அறிவது, அறிவோனிவன், அறியப்படும் பொருளிதெனப் பகுத்தறியும் ஞானம் நினைவின்பாற்படும் பாவனை ஞானமே

யன்றி அனுபூதி ஞானம் அன்று. திருஞானம் என்பது இவற்றையெல்லாங் கடந்த சிவஞானம். உயிர் உளபோதே விடுவாயுள பெரியோர், இவற்றையே நோக்கியிருப்பர்.

உயிரானது, வினைக்கேற்பத் தோன்று தொட்டு அளவற்ற காலம், உடம்பெடுத்தும், விட்டும், திரிந்தும் வருதலால் அருள் பெறுமுன், உடல் நிலையே யுடையதன்று; முதல்வனது அருளைப் பெற்றபின் அழியாத உடல்பெறுவது உயிர் நிலைமையெனின், அங்ஙனம் உடலோடு கூடிநிற்கும் நிலை பதமுத்தியேயாம், பரமுத்தி அன்று. உடலோடு கூடிய நிலை துன்பத்தொடு கிடைக்க நிலையேயாம்; உடம்புண்டானால் வினையுண்டு; வினையுண்டானால் ஆணவமலவாசனையுண்டு. மேலும் உடம்பானது மூலமலத்தை ஒழித்தற்குரிய மருந்து; மூலமலமொழியவே மருந்தாய உடலும் ஒழியும் ஆதலால் உருவத்தோடு நித்த முத்தியன்று.

அறிதற்கரிய சிவனடிப் பேற்றினைப்பெற்றபோதே சிவம் விளங்கும், உயிர்க்கு வீடடைதல் உண்டாம் எனினும் மூலமலமானது மருந்தினால் தடைப்பட்ட விடம்போலவும், ஒளிமுன் இருள்போலவும், தேற்றாம்வித்தால் தெளிக்கப் பட்ட நீருள் அடங்கிக்கிடக்கும் மாசுபோலவும், சத்திகெட்டு உடம்பு உள்ளவரையுளதாம்; உடம்பு ஒழியவே, தானும் கழிந்தொழியும்.

ஆணவமலமானது தொடக்கம் இல்லாதது, அது அழியுமாயின், உயிருமழியுமென்னில், செம்பிலேயுள்ள களிம்பு இரதகுளிகையால் நீங்கியபின் செம்பு பொன்னாய் விளங்குவதேயன்றிக் களிம்போடு கழிந்தொழிவதில்லை.

ஆதலால், அக்கொள்கை பொருந்துமாறில்லை. இனி, திருவடி ஞானம்பெற்று மலம் நீங்கித் தூயனாயிருக்கு முத்தி, திருவடியைப் பூணவேண்டியதில்லையெனில், கதிரவனொளியைக் கண்பொருந்தினாலன்றி அதற்கு இருள் நீங்காதவாறுபோல இறைவனடியில் உயிர் பொருந்தினாலன்றி மலம் நீங்காது எனஅறிக. (இறையடியிற் பொருந்துதலாவது எட்டுறக்க அறிவால் இறைவனைப்போல அயரா அன்பு செய்தலாகும்)

நெல்லினுக்குத் தவிடு, உமி, முளைகள் கூடவே தோன்றினும், அவைநீங்கியபின், அரிசி நிலைபெறுதல்போல, மும்மலமுநீங்கப்பெற்ற உயிர் நிலைபெறுமென்றறிக. தவிடு, உமி முதலியவைகள் அரிசியின் அடங்கி நிற்பதாகக் கருதுதல் தவறு. அவ்வரிசியில் நின்று நெல்தோன்றுதற்கிடமில்லை. தவிடுமிகள் மெல்ல மெல்லமுற்றினும் அரிசியினின்று நீங்கி யொழிதல்போல, உயிரினின்று மும்மலங்களும் முற்றிலும் நீங்கியொழியும். ஆனால், முத்தியடையாத உயிர்களை அவைகலந்து நிற்றலால், அவை நித்தப்பொருள் என்பதற்கு இழுக்கில்லை.

முதல் அதிகரணம்

கட்டுநிலையினும் வீட்டுநிலையினும் இறைவனது திருவடியின் சார்பில்லாத உயிர்கள் அறிவுஞ் செயலும் உடையன அல்ல. எழுத்துக்களிலெல்லாம் அகரங்கலந்திருத்தல் போல, உயிர்கட்கு அறிவு செயல்களை விளக்குதற் பொருட்டு முதல்வன் கலந்து நிற்பன். அவனாலன்றி உயிர்கள் படைப்பினைப் பெறமாட்டா. இறைவன உயிர்களை நிலைக்களமாகக் கொண்டு அவை செல்லுமாறெல்லாமறிந்து செலுத்தி, உயிர்கள் அறியும் பொருள்கள் எல்லாவற்றினும் நிறைந்து

நிற்பனவாதலாலே, அவனின் நீங்கித் தனித்து நிலவுதல் எவ்விடத்தினும் உயிர்கட்கில்லையென அறிக.

இரண்டாம் அதிகரணம்

இறைவன் எங்கும் நிறைந்து நின்றானாகில், எல்லாரும் அவனைக் காண வேண்டுமே யெனின், கதிரவன் ஒளி உலகெங்கும் பரவியிருந்தாலும், குருடர் அவ்வொளியைக் காணார். திருவருட் கண்ணிலாதாருக்கு முதல்வன் நிறைவாய்த் திகழுந்தும் இருளாயே தோன்றுமவன். சேற்றிலே முத்த தாமரையை விரியும் பருவத்தே கதிரவன் மலர்வித்தாற் போல, நல்லுயிர்கட்கு அவன் ஞானக்கண்ணைக் கொடுத்து உயிரின் அறிவுக்கறிவாய்த் தோன்றி விளங்குவன்.

வெயிலில் வருந்துவோர் சென்றணையும் மர நிழல்போல இறைவன் நிற்பன், பக்குவப்பட்ட உயிர்கள் ஞானத்தால் அவனை அடையும் என்னில், உயிர்கட்குத் தாமாக இறைவனைக் கூடுதற்குரிய முதன்மையும் இறைவனுக்குத் தன்வயமின்மையும் கூறியதாக முடியும். ஆதலின் அங்ஙனங் கருதுதல் தவறு.

உயிர் கெட்டுச் சிவத்தோடு சிவமாய் அடைதலே முத்தியென்னில், உயிர் கெட்டபின் அது சிவத்தை அடைதல் எப்படி? இறைவனை யணைந்தபின் உயிர் கெட்டதென்னில், முத்தியினைப் பெற்றதார்? அணைந்து கெடுவதே முத்தியெனில், நித்தப்பொருளாய உயிர் கெடுவதெப்படி? நீரோடு நீர் சேர்ந்தாற்போல, உயிர் முதல்வனோடு கலக்குமென்னில், முதல்வனும் உயிரும் ஒரு தன்மையரல்லராதலின், அவ்வுவமை பொருந்தாது. செம்பு, இரத குளிகையினால் பொன்னாய்ப் பொன்னோடு சேர்தல்போல முத்தியிற் சிவந்

னோடு உயிர் கலக்குமென்னில், இறைவன் குளிகை போல்வானேயன்றிப் பொன்போல்வானல்லன். குளிகையுடன் பொன் சேர்வதில்லை யாதலின், அவ்வுவமை பொருந்துவ தெப்படி? இறைவன் படைப்பு முதலிய ஐந்தொழிலும் இயற்றுவல்ல அதிகாரமுடையன், உயிர் சிவானுபவப்பேரின்பம் ஒன்றே பெறுதற்குரியது.

சிவன், சீவன் என்று இரண்டும் அறிவுடைப் பொருளே யென்னில், சிவன் அருளை உடைய சித்து, சீவன் அருளைச் சேருஞ்சித்து, சிவன் படைப்பு ஒடுக்க முதலியன இயற்றுஞ் சித்து, சீவன் அவற்றிற் படுஞ்சித்து, சிவன் தானே அறியுஞ்சித்து, சீவன் சிவனறிவிக்க அறியுஞ்சித்து; ஆதலினால் இரண்டும் அணைந்தாலும் ஒன்றாகாமல் வேறுபடக்கலந்து நிற்கும். உயிர் புத்திதத்துவத்தைச் சேர்ந்து பொருள்களை யறியுமிடத்து, புத்தியாகிய சடமும், சித்தென்னப் பேசப்படும். இறைவனை நோக்க உயிர் அசித்துப் போலவே தோன்றே.

காந்தமானது இரும்பினைத் தன்பால் இழுத்துக்கொள்ளுதல்போல இறைவன் உயிரைத் தன்வசப்படுத்திக்கொள்வன். தீயானது இரும்பைச் செந்நிறமாக்குதல்போலச் சீவனைச் சிவன் தன்வண்ணமாக்குவன். அனல் இரும்பின்கட் கலந்துள்ள கறையை எரித்தொழித்தாற்போல இறைவன் உயிரின் பாசத்தை யொழிப்பன். உப்பானது நீரிற் கலந்த போது நீர்க்குத் தன் சுவை கொடுத்தாற்போல, இறைவன் மலம் நீங்கிய உயிரின்கண் தனது எண் குணத்தையும் பதிப்பித்தருளுவன். குளிகையானது பொன்னாக்குந் தன்மையைத் தன்னகத்தே அடக்கி நிற்பதுபோல, இறைவன் உயிரைத் தன்னடிக் கீழடக்கி மேற்பட்ட நிறைவை யுடையவன்.

அவன் ஐந்தொழிலும் தானே இயற்றுவானாய், மலம் நீங்கிய உயிர்களுக்குக் கரும்பு, தேன், பால், கனியமுது, கற்கண்டு, சர்க்கரை யெல்லாங் கலந்த கலவைபோல இன்பந் தருந்தெய்வ மென அறிக.

பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம்.

சிவஞான நெறிநிற்கும் அன்பர் இறைவனது திருவடிக் கமலங்களைச் சேரவொட்டாமல் தடுக்கும் வினைகளும் மும்மலங்களையும் பற்றறக் களைந்து கடவுளன்பரோடு நெருங்கிப் பயின்று அவர்களது திருவேடங்களையும் திருக்கோயில்களையுஞ் சிவனெனவே கைதொழுது போற்றிச் சிவானந்தத்தா லாடிப்பாடி 'உலகத்தில் யாவர்க்கும் எளியோமல்லேம், மேலாய பதவியை யடைந்தோமென்று மகிழ்ச்சியுடன் கடவுளின் அடியார்க் கடியாராய்த் திரிந்திடுவர். ஈசனுக்கு அன்பில்லாதவர், அவனது அடியார்க்கு அன்பில்லாதவராவர். அவர் எவ்வுயிர்க்கும் அன்பில்லாதவரும் ஆவர். ஆகவே நமக்கும் அன்பில்லாதவரே. அறிவிலாப் பிணங்களை யொத்த அவர்களைப்பற்றிப் பேசுவதால் யாது பயன்? அவர்களோடு நாம் இணங்கினால் பிறப்பு இறப்புக்குக்காரணமாய நம்மை அவற்றி லீடுபடச் செய்வர். ஆதலால் அவரது நட்பைக் கைவிடுக. கடவுளடியாரை யடைந்து அவர் பணியை நம் பணியாகச் செய்து அவரது உயர்வினைப் புணர்த்தும் நயமொழிகளைப் பேசி இறைவனது திருவருளுணர்த்தும் வழியில் நின்று அவனை வழிபடுதலாற் பெறும் பேரின் பத்தால் கைகொட்டிக் கூத்தாடித் திரிதலே நன்று.

உயிர்களால் அறியப்படாத முதல்வன் அவைகள் தன்னை யறியும்பொருட்டு அவர்களுக்குத் தன் வேடத் தைக் கொடுத்தது; அவர்களுடைய உயிர்க்குயிராய் நின்று அவர்களுக்கு மெய்யறிவு நல்கி அவர்களுடன் கலந்திருத்த லாலே அவர்களுடைய திருவேடம் சிவபெருமானது திரு வுருவேயாம். அவர்கள் சிவோகம்பாவனை செய்தலால், அவர் கள் சிவனுமாவர். இந்நயத்தினாலே அவர்கள் சிவனைப் பூசித்தலினாலேயும் அவர்கள் சிவ நிலையினராவர். தன் னுணர்ச்சி கெட்டு முதல்வன் தன்மை பெற்று நிற்றலாற் சிவமேயாவர். பாசப் பற்றுடையாரது தொடர்பு நீங்குதற் பொருட்டு, அவ்வன்பரையே தொழுதல் வேண்டும்.

திருக்கோயிலில் உள்ள திருவுருவங்களைச் சிவ னென்றே எண்ணி வழிபடும் சார்பு நெறியினர்க்குச் சிவன் அங்கே வீற்றிருந்து வெளிப்பட்டு அருள் செய்வன். மந்திரத்தினாலே இறைவன் திருவுருக்கொண்டான் என்று எண்ணி வழிபடும் பூசனையாளர்க்கும், அகத்துறையும் முதல் வன் புறத்தே திருவடிவத்திலும் வீற்றிருந்து பூசை கொள் கின்றானெனக் கருதும் ஒருமையாளர்க்கும் விறகினைக் கடைந்த காலத்தே தோன்றும் தீயைப்போல அவ்வப்போது தோன்றி யருள் புரிவன்.

ஓரிடத்தைக் குறியாது எங்கும் நிறைந்த இறைவனை அன்பால் வழிபடும் ஞானிகட்கு (அறிவர்க்கு) இளங் கன்றுக்கு ஆவின்மடியிற் சுரக்கும் பால்போல இறைவன் வெளிப்பட்டு அருள் செய்வன். சார்பு, செயல், ஒருமை, அறிவு என்னும் நான்கும் இன்றியமையாப் பணியாகும். ஞானி நான்கிற்கும் உரியன். யோகி மூன்றினுக்கும், கிரியையாளன் இரண்டினுக்கும், சரியையாளன் ஒன்றிற்கும் உரியன்.

யாவர்க்கும் அறிவுறுய ஆசிரியனே தலைவனாவான். அவனையே இறைவனாக வழிபடுக. மந்திரங்களாலும், மருந்துகளாலும், கைவந்த யோகத்தினாலும், இரத குளிகைகளாலும், இன்னும் அறிவு நூல்களிலே சொன்ன முறைகளாலும், அருணூல், கலைநூல் முதலிய நூல் ஞானமும், முக்கால அறிவும், எண் பெருஞ்சித்தித் தேர்வும் எய்துதல் கூடும். இவை ஆசிரியனுதவியின்றியுங் கை வரும். இறைவனது திருவடி சேர்தற்குரிய உயர் ஞானமானது அறிவாசிரியனுதவியின்றி எய்தமுடியாது. மற்றொன்றாலும் அது வாராது. திருவடி ஞானம் பெற்றார்க்கு இறையருளாற் பிற ஞானங்களும் எளிதாகக் கைகூடும். அருட்குருவே எப்பொருளுங் கடந்து நிற்கும் மேலான சிவத்தின் வடிவம், ஐந்தொழிலியற்றும் முதல்வனின் வடிவம், உயர் ஞான வடிவம் முதலிய இறைவனது திருமேனிகளுள் ஆவனென்று கருதி வழிபடின், இறைவன் அவனிடமாக நின்று, கோழி, ஆமை, மீன் என்பன முறையே முட்டையைத் தொட்டும், நினைந்தும், பார்த்தும் தன்றன்மையாகச் செய்யுமாறுபோல, உயிர்கட்கு ஏற்றவாறு தொட்டும், நினைந்தும், பார்த்தும் அவைகளைச் சிவமாந் தன்மைப் பெருவாழ்வுடையவனாகச் செய்வனென அறிக.

சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம் முற்றிற்று.

மெய்கண்ட நூல்கள்

இருபாவிருப.்.து

உ

இருபாவிருபஃது

இந்நூல் அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகளால் தமது அறிவாசானாகிய மெய்கண்டாரை வழுத்து முகத்தான் சித்தாந்தநூல் உண்மைகளை விளக்கி இயற்றப்பெற்றது.

நெற்றிக்கண்ணும், நீலகண்டமும் உடைய கடவுளை மண்ணுலகிலுள்ள மக்களின் பாசநீக்கத்தின் பொருட்டுத் திருவெண்ணெய் நல்லூரில் மெய்கண்டாராகத் தோன்றியருளினரென ஒருபொழுது நினைப்பவர்கள் தமது அறிவின் கண்ணே இறைவனது அத்துவிதக்கலப்பினைத் தெள்ளிதிற் கண்டவராவர்.

நிலவுலகின் கண்ணே தோன்றிய அருட்கதிரவன் தானென்னத்திகழ்ந்த மெய்கண்ட தேவப் பெருந்தகையோய்! அறியாமை யென்னுஞ் சிறையிலழுந்துவேனாகிய என்னை, நிலையான பேரின்பத்தின்கண் இருத்திய பெருமானே! உன்னிடம் வினாக்கள் கேட்பதை எனது நீங்காத் தன்மையாகவுடையேன். அடியேனது அறிவினைவிட்டு நீங்காத நிலைமை உனக்கு எக்காலத்தும் இருந்தும், எனக்கு அறிவின்மை எவ்வாறு தோன்றிற்று? எனக்கு ஆணவமலம நீங்காத காலத்து, அறிவின்மை உளதாமெனின், ஆணவமலத்தோடொற்றித்து நின்ற நிலையில, நீ என்னைப் பிரிந்திருந்தா யென்பதைத்தானே அஃதுணர்த்தும்? பிரியாது என்னோடுகூடிநின்றனையாயின், அது வியப்பினும் வியப்பான தெய்வச்செய்கையே; அங்ஙனமாயின் நீ பொய்ப்பொரு

னுக்குப் பகைவனுகாய். எனவே, தூயவன், பாசமற்றவன், அறிவின்றலைவன, வீடருள்பவன், மேலோர்க்கு மேலோன என்னும் பெயர்கள் நினக்கு உள்ளனவாகா.

நீ எனக்கு வேறாக நின்று என்னை அறிவிப்பின், உனக்கு எங்கும் நிறைந்த தன்மையுமின்றி, எனக்கு உன்னோடு இரண்டறக் கலத்தலாகிய முத்தியும இல்லையாய் முடியுமே? 'இருநிலனுயதீயாகி' என்ற நினது பெருநிலை கூறுந் திருத்தாண்டகப் பொருள், உனக்குப் பொருந்துமாறி யாங்ஙனம்? அடியேனை அறிவிக்குங்கால், வேருய் நிற்பையோ? உடனுய் நிற்பையோ? என்பதை எனக்கு அறிவுறுத்தியருள்க. அடியேன்வினவுக்குக் கோபங் கொள்ளாதே. எனது அறிவு சிற்றறிவு ஆதலின், அவ்வாறு வினவினேன்.

ஆசானுயெழுந்தருளுமிடத்து, தகுதி, தகுதியின்மை என்பவற்றிற்குரிய அடையாளங்கண்டு அருளபுரிவை யெனின், அடியேன் தகுதியிலேனுயின, நீ அருளும மெய் யுணர்வைப பெறமாட்டேனுவேன். தகுதி மிகுதி வேண்டு மெனில் நின்னுற் சிறப்பாக வருகின்ற பயனயாது மில்லை. தகுதியின் பயனுக நீ வருவாயெனனில, தகுதி யென்பது சடப்பொருள், அது உன்னை எவ்வாறு கொணர வல்லது? நீ ஒப்பறறவனென்பது எஙஙனம் பொருந்தும்?

தகுதி யென்பது யார்க்கு வேண்டும்? மும்மலமும் சடமாதலின், அவை தகுதியடைதலில்லை; உயிரானது எடுதத உடல்தோறும் இளமைபு மூப்பு மாறி மாறி உடையதாகும். அதற்கு உடலின வேருகத் தகுதி எவ்வாறுளதாம்? குற்ற மற்ற நினக்குத் தகுதியென்பது புதிதாக ஏற்படவேண்டிய தில்லை.

எனக்கு மெய்யுணர்வுண்டாதற்குரிய மலநீக்கமே தகுதியெனப்படுமெனில், நீ பாச நீக்கஞ் செய்வதில் ஒப்பற்றவனென்பது எவவாறு? பாசங்களை அடியேன் நீக்கித் தகுதியடைந்தாலும், பாசங்கள் தாமே நீங்கினும் இறைவனாகிய நீ அதன் பொருட்டு வேண்டப்படாய். மேலும், விகாரமற்ற நீ பாசம்நீக்குவான்புக்கு விகாரமுறுவாயல்லை. ஆதலால் எனக்கு இவ்வினாக்கட்கு விடைபகருமுகத்தான், உண்மை உரைத்தல்வேண்டும் என்ற எனக்கு நினது விடை,

"காணும்பாரார் கண்ணுதலாய்க் காட்டாக்காலே" என்னு மாணபுரையின் பொருளறிந்திலைபோலும்; பாண்டியன் மெய்யுணர்வு பெறுமவண்ணம் திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் அருளிச்செய்த 'ஆட்பாலவர்க்கருளும்' எனபதன் பொருளை ஆராய்ந்தறிக எனபதே.

அறிதல், அறியாமை என்ற இருதன்மையையும் பொருந்தும் அடியேன் என்னை அறிவுப் பொருளென்று கூறுவேனோ? அறியாமைப் பொருளென்று கூறுவேனோ? நீ கூறும் விடைக்கு அடியேன் மாறு கூறுவகை, எனக்கு அதனை மொழியவேண்டும.

முதலு மீறுமில்லா முழுப்பொருளே, கட்டு என்பது எப்படி எனக்கு ஏற்பட்டதென்று அறிவித்தருளல் வேண்டும்.

மும்மலங்களின் குணங்குறிகளை வெவ்வேறாகக் கூறுமிடத்து, தன்னைவேறுபடுத்துத் தன்னயம நாடலும், வேண்டுமென்றொன்றை நினைத்தலும; ஒன்றைப்பெறவிரும்பும வேட்கையும், ஒன்றைப் பெறாமையால் வருஞ்சினமும, தன்னைப் பெரிதாக மதிப்பதால் உளதாகும் செருக்கும்,

பிறவுயிர்களைக் கொல்லுதலும், தான துன்புறுதலும், விரும்பியதாய சிறியதொன்று பெற்றகாலை பெருமகிழ வெய்துதலும்ஆகிய எட்டியலவும், ஆணவத்தின் காரியமா மென்றனை.

திரிபுணர்ச்சியும், பொய்ம்மொழிதலும், மறதியும், மூர்ச்சித்தலும், கண்டபொருளைப் பற்றுதலும், கேடுவிளைத்தலும், பொறாமையும், அச்சமுமாகிய எழிற்குவ காரணமா மாயாமலமென்றனை.

இருத்தல், கிடத்தல, செய்தல், விடுதல், பிறரை இகழ்தல், பொருந்துதல் என்ற ஆறியல்பும வினைப்பாசத்திற் குரியனவென்றனை.

ஈண்டுக்குறித்த மும்மல காரியங்களும் ஒழியாது நிற்பவும், நீ உன் வயப்படும்படி என்னை நின்றனைமையனாக்கி, என் விருப்பத்தின் வழியென்பது உன்வழியன்றி வேறில்லையாம் வண்ணம், ஊரும, பேரும், உருவும உடையனாய் வந்து, எனக்கு இனி, ஊரும் பேரும் உருவுமிலாவகை பிறப்பறுத்தனை. மெய்யர் மெய்ய! மெய்கண்ட தேவ! மும்மலங்களையுஞ் சடமென்றருளிச் செய்தனை. அங்ஙனமாயின், சடமெனத் தெளிந்த பொருள்கள் உயிரோடு கலந்து உயிரினைத் தொழிற்படுத்துவதெப்படி? சடமாய குடம், ஆடை முதலியன அங்ஙனம் செயல் விளைக்கக் கண்டிலேம். மலமானது, அத்தகைய பொருள்கள் போலாது, விடம் போன்றது, விடமானது ஏறிய உடம்பிலே மாற்றங்களை விளைத்து அறிவை அழித்து மேலிடுதல் காண்கவெனில், விடம் தனது தொழிலைச் செய்துவிட்டு அகன்றொழிதல் போல, மலமும் அகன்றொழிதல்வேண்டும். விடம் ஒரு

குணமுடையதானால், மலங்கள் பல்குணமுடையன. மேலும், மலம் சடமானால், தானே என்னை வந்தடையாது. எனக்குக் கேடு செய்யும் மலத்தை நானே உண்டாக்கிக்கொள்ள மாட்டேன். நீ இயல்பாகவே பாசங்களினீங்கினவனாகலின், நீ மலத்தை எனக்குப் பொருத்தமாட்டாய். எனக்கு மலம் இயல்பாய தன்மையெனின், இயல்பை மாற்ற முடியாதாகையால், மலம் என்றும் நீங்குமாறில்லை. ஆதலால், இவற்றைப் பாடுகளைத் தெளிவாகத் தீர்த்தருள வேண்டும்.

இருளாகிய மலமானது நின்னருளாகிய ஒளி முன் நில்லாது. அடியேனுக்குத் தானே அறியும் அறிவில்லை. அடியேனை இருளைப் பற்றிக்கொண்டதெப்படி? மருள் என்னும் பண்பாடும் வண்டு சூழும், மலர் மாலையுடைய மன்னவனே! எனது ஐயப்பாடு நீங்கு முறையை நின் மனத்தே கருதுக.

அடியேனுக்குச் சிவகதி யளித்தற் பொருட்டுத் திருவெண்ணெய் நல்லூரிலே தானுந் தன்றையலுமாய் என்னுள் புகுந்து என் நெஞ்சத்திலிருந்த இருளை நீக்கி, அளவிலடங்காத உனது காட்சியை நல்கி, என்னியல்பையும் எனக்குக் காட்டினை. எனக்கு ஏற்பட்ட நுணுக்கத்தையும் விரிவையும் கூறப்புகின், பாதாளமுதல் மேலாக உள்ள அருள் வெளியின் வரம்புவரை, நூல்களில் நுணுக்கமாய்க் கற்றறிந்தவாறே, விரிவாய் எங்கும் யானே வியாபித்து நிற்பதையறிந்தேன். அப்பெற்றியனாய யான், பொறிகட்குப் புலனுள்ள பொறிகள்தோறும், பொறியாய சிறுவாயில் வழியாக எவ்வாறறிந்து பற்றுவனாயினேன்? மேலும், உணர்ச்சியின் ஏற்றத் தாழ்வு காரணமாய் வரும் ஐந்து அவத்தையும் எவ்வாறு அடையலாயினேன்? யான் எவ்வாறு

பிறந்திறந்து புவனங்கடோறும் போக்கு வரவு புரிபவனாயினேன்? இவற்றைத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டு, அடியேன் எங்கும் விரிந்திருப்பதும், இவ்வுடம்பிலே இப்போது பொருந்தி நிற்பதும், இருவினைக் கேற்பச் செல்லும் புவனங்கட்குச் செல்வதும், ஆகிய இம்மூன்றனுள், ஒன்றுதான் எனது மெய்யியல்பாயிருத்தற்பாலது. அது யாதெனக் காட்டியருளல் வேண்டும்.

'என்றைக்கும் இல்லாதது இல்லாததே; உள்ளதுதான் உள்ளது' என்பதே உண்மையான முடிவாயின், ஒரு தன்மைத்தாய உயிரானது ஒருகாற் சிறுத்தும் ஒருகாற் பெருத்தும் வருதல் பொருந்தாதன்றோ? சார்புபற்றி அவ்வாறும்; யானையாயிருந்த உயிர் எறும்பானாற் போலும் எனில், அது உயிரின் தனியாய அறிவுத் தன்மையை விளக்காது; உடம்போடு பட்ட வாழ்க்கை நிலையைக் குறிக்கும்.

உடம்பிடத்தே வாழ்க்கை எய்துவது உயிரின் றன்மையே, உடம்பினியல்பன்று; எடுத்த உடம்பிற் கேற்றவாறு பெருத்துஞ் சிறுத்தும் அறியவல்லது உயிரெனின், பெரிய உடம்பெடுத்தபோது தன்னறிவு பெரிதாயிருந்ததென்று, சிறிய உடம்பெடுக்குங் காலை, உயிர் அறிவதில்லை. அங்ஙனம் அணுவுக்கு அணுவாய், மகத்துக்கு மகத்தாய் விளங்குஞ்சுதந்திரம் உனக்கன்றி எனக்கில்லை. ஆதலால், எனது உண்மையியல்பைத் தெளிவாக எனக்கு அறிவுறுத்தியருள்க.

ஐந்தவத்தையுள், முதல அவத்தைக் கண் நின்றகாலை; அதன்கணின்ற அறிவோடு ஒழிந்த நான்கவத்தையும்

ஒவ்வொன்றாகப் பொருந்தி மீளுமாறில்லை. மெய்கண்ட தேவ, எவ்வாறு எனது அனுபவத்தில் அவற்றைக் கண்டறிந்து தெளிவது?

துயரந்தீர்க்கும் அண்ணலாய உருத்திரமூர்த்தியே! உயிர்கள் தலைவனே! பாவியேனாகிய என்னையும் ஆட்கொள்ளுதற்பொருட்டு ஓருருவங்கொண்டு தனதுண்மை யறியப்படாது திருவெண்ணெய் நல்லூரின் கண் எழுந்தருளிய மெய்கண்ட தேவ! என்ன எதுக்கொண்டுயானென ஒரு முதல் உண்டென்று யான் தெரிந்தது? அவத்தைப்படுதலால், அவத்தைப்படும் முதல் யானென அறிந்தேனென்னில், அவத்தைகளை அறிந்தவாறே, அதனினீங்கி இருக்கவேண்டிய முறைப்படி இருந்திலேன். அவத்தைநீக்கம் கால முதலிய கருவிகளினாலெனின், பிறப்பும் சாப்பும் எனக்கு அயனாலும் மாலாலும் ஏற்படுதல் யாங்ஙனம்? கால முதலிய கருவிகளினாலெல்லாம் ஆவதெனில், அயனரிகள் என்னை வந்தடைய மாட்டாரே; கருவிகளுள் ஒரு கருவி மற்றொரு கருவியை உணர மாட்டாது, கருவிகள் அறிவுடையனவல்ல. அறிவுடைய உயிரால் அவை தொழிற்படுவன வெனனில, உயிரின் அறிவு அவற்றை எவ்வாறு கூடுகின்றதெனபதை யான அறிகின்றிலேனே. கருவிகளெல்லாம் கூடிய விடத்தும், எல்லாவற்றையும் அவை கொண்டு ஒருசேர அறியாமல, ஒவ்வொன்றாய்ப் பொருள்களை அறிவேன். கருவிகள் நீங்குவதையும் அறிகிலேன், நீங்குங்கால், நீக்கத்திற்கு முன்னுள்ள எனதுணர்வு நில்லாமையின, உன்னாற் பொருள்களை அறிகின்றேனெனின், நீ எனக்குக் கருவியாவாய. அப்போது உனக்கு என்ன பெருமையுளது? யானே பெரியோனாய் உனைத்தலைவனாகப் பெற்றிலேனாதல் வேண்டும.

இன்னும் அடியேன் கூறுவதைக் கேட்டருள்க. உனது திருமுன்பே என்போதம் ஒழிதலின், என்னை யான காணுமா றிலலை. யானென்றொரு முதலில்லாது உன்னைக் காணு மாறும் இல்லை, தன்னுணர்ச்சியுறப்பெறாது, உன்னையும் என்னையுமொருங்கே அறியுமாறுமிலலை. இங்ஙனமாயின், என் அருந்துணையே! விணணவர் முதல்வ! அருட்பெருங் கடலே! என் கண்ணே! என்னை நான் எவவாறு கணட தென்று எனக்கு விளக்கியருளல் வேண்டும்.

அருட்கடலமுதே! திருவெண்ணெய் நல்லூரிற்றோன் றிய கரும்பே! எனது கண்ணே! எடுதத உடலாதகதே மூலா தாரத்திலே யான் ஒடுங்கியபோது, உடலின எக்கருவி கொண்டு யான் என்னைக் காண்பது கூடும்? எதனை யான் அப்போது பொருந்தியுள்ளேன்? எனக்கு உரைததருள வேண்டும்.

பெண்ணையாற்றின் புனல் பாயும் வயல் சூழ்ந்த வெண்ணெய்ப்பதியதிப! எனது ஐம்பொறி யறிவையும் நின் வசமாக்கொண்டு, என் வினையை வேரறக் தொலைத்த மெய்கண்ட தேவே! வினைப்பாசமற்ற பெரியோய! நீலகண்ட! குற்றமற்ற என் அறிவே! பண்டை மும்மலமொழித்த குருவே!

இருவினையொப்பு எனக்கு ஏற்பட்டவிடத்து நீ எனது பாசங்களைக் களைந்து திருவருளின் வாயிலாக என்னுள்ளத் திற் புகுந்தனை யென்னில், உன்னை என்றும் நீங்காமல் உன்னுடனிற்கும பேரின்பப பெருநிலையை அடியேன் உடையனாதல் வேண்டும். இப்போது புகுந்தனையாயின், முன்னே என்னுள்ளத்தே நீ நிற்கவில்லையா? மும்மலங்களைப் பொருந்தியதனால், உயிர்களாகிய எம்முள்ளத்தே நீ நிற்க

வில்லை யென்றால், மலம் நீங்கி யோடுதலும், நினது செம் மலர்த்தாள் சேர்தலும், இல்லாது, அடியேன் சார்ந்தவற்றைப் பற்றி அவற்றினீங்காது நிற்பேனாதல் வேண்டும். அதுவே முடிவு. இவ்வுடலெடுத்தற் கேதுவாகிய வினை யினையே நுகர்வினையாகப் பெறுவதன்றி, முன் ஈட்டி நின்ற வினையும் ஈட்டும் எதிர்வினையும் இலவாமெனின், மாயையா லாகிய இவ்வுடம்பிலே அதன் காரணமாய மாயையுளது. உடம்பின் வினையுமுளது. இரண்டுமுளவாகவே மூலமலமும் ஒழியாது. ஆகவே வினையும் மேன்மேலீட்டப்படும். அதன் பயனாக மாயையினுடைய உடம்பெடுத்தலாகிய பிறப் பும் நீங்காது. இங்ஙனம், எடுத்த உடலின்கண் நுகரற் பொருட்டு வினை எஞ்சி இருப்பின், இருவினையும் துலையொத் தல் யாங்ஙனம்? அங்ஙனம் ஒப்பு ஏற்படாவிடத்து நின்னைப் பெறுவது இல்லையென்ற பண்டை அறமொழி, எவ்வாறு பொருந்தும்? ஆதலால், நீ எனது உளத்து நின்றனையென்று மொழிகேனோ? நின்றிலையென்பேனோ? அல்லது ஒழிந்த வாகக் கூறப்படும் பாசங்கள் ஒழியவில்லையெனகேனோ? இவற்றுள் எதனை நான் கொள்ளுதற்கு உரியேனென்ன நீ எனக்கு உரைத்தருளல் வேண்டும்.

திருவெண்ணெய் நல்லூரில் வீற்றிருக்கும் மெய் கண்ட தேவே!

எனது அறிவு நின்னால் விளங்குமாயின், மலத்தோடு கூடி நான் மயங்கி நிற்கக் காரணமென்னை? தலைவனாகிய உன்பால் வந்த யான், மலத்தினைப் பற்றுவது இயலாது. மலத்திலே வந்து கட்டுப்பட்டால், மலத்தையும் உன்னையும் ஒரே காலத்திற் பற்றமாட்டேன். அங்ஙனமிருக்க, யான்

பாசத்தையும், பதியாய நின்னையும் அறிவேனென்பது எப்படி?

எங்கும் பரவியுள்ள இருட் போர்வையை நீக்கித் தாமரையை அலர்த்துங் கதிரவனைப்போல அறியாமையாகிய போர்வையை நீக்கி அடியேன் உள்ளக் கமலத்தை மலர்வித்துப் பலாவடையறிவினை யருளுமாறு, நானிலத்தே தோன்றிய ஞானச் செங்கதிராய மெய்கண்ட தேவே! சொற்கப்பாற்பட்ட பெரியபொருளே! குற்றமில்லாத அமுதே! குணப் பெருங்குன்றே! நீ என்னை ஒருபோது கூடியிருத்தலும், ஒருகாற் கூடியிராமையும் எங்ஙனம் நிகழும்? நான் உன்னை நினைக்கும்போது என்னுடன் கூடியும், உன்னை நினையாதபோது என்னுடன் கூடாமலும் இருப்பதே நின இயற்கையெனில், எனது விருப்பப்படி நீ நடப்போனாய், நீ தன் வயம் உடையையல்லை; எங்கும் நிறைந்திராது போக்கு வரவு உடையை யென்பது முடியுமன்றோ?

எண்டோளும் முக்கண்ணும் உடையையாய், எங்கும் நிறைந்த நின்னை அடியேன் வந்து கூடுதலும், மீளுதலு முடையேனெனின், தமது களைப்பு நீக்க ஒரு மரத்தின் அழகிய நிழலிலே தங்கி மீண்டும் தமது வழியே போவாரைப் போல உயிர்களும், அங்ஙனம் தங்கிப் போவாரைப் பற்றி யாதுங் கருதாத மர நிழலைப்போல உனது தன்மையும் ஆம். அங்ஙனமன்றி, அடியேன் நினைக்குங் காலை விளங்கியும், நினையாக்காலை விளங்காமலும், நீ இருப்பாயெனனில், கட்டற்ற இந்நிலையிலே அடியேனுக்கிரங்கி நின்னை வெளிப் படுத்திய பின்னும், நீ ஒளித்தல கூடுமா? கூடுமென்னில், நீ பேரருளுடையாயென்பது மாறுபடும்; உனைப் பெற்றவர்கள் மீண்டும் பிறப்பரென்பதற்கிடமுளதாம். ஆனால்

நின்னைப் பெற்று முத்தி யெய்திஞேர் உலகிலே மீளப் பிறப்பரென்று சொல, அருளநூற்கண் இல்லை. ஆதலால், 'உன்னினுன்னும், உனஞவிடில் விட்டிடும்' என்பதன் பொருளை மயக்கமற, யான் எதிர் சொற் கூறுதபடி தெளிவாக விளக்கி யருளவேண்டும்.

காரணங்களையெல்லாம் கடந்தவனே! எனக்கு மிகச் சிறந்த கருணையோய்! மெய்த்தேவே! யான் பிறந்தபோது உடனுய உடம்பினையான் பற்றி நிற்கவும், அதனை அங்ஙனம் பற்றுது இருக்கும்படி நீ என்னை அதன நிலையாமையைக் காட்டி யறிவுறுத்தினமையின, இடையன் வெட்டிய மரத்தின பசுமையை யான் பெற்றபோதும். வெட்டிய மரமானது பசுமையாயிருந்தும, வேரின் தொடர்பற்றதாறற் போல, உடம்பிலிருப்பதால் அதன் சார்பும, ஞானம் பெற்றமையால், அதன் தொடர்பினமையும எனக்கு ஏற்பட்டுள்ளன.

சிவபெருமானே! திருவருட்டுறையிலே வீற்றிருக்கும் வீட்டின்பச் சுவை தந்த தலைவ! நின்னை வேறாகக் கருதியிருந்த எனக்கு வேறின்மை கைவருமபடி செய்த மெய்கண்ட தேவே! அடியேன் அற்றது பாசம்; அடியேன் பெற்றது நின திருவடியே. இருவினை யென்பவை யாவை? மனம, மொழி, மெய் என்ற மூன்றினுற் செய்யப்படும் இன்பச் செயல, துன்பச் செயலே அவையாமெனில, அவை தோன்றிய உடனே அழிவன. தினையளவுகூட அவை திண்மையாய் நிலைப்பதில்லை. அவற்றிற்குக் காரணமாய மனம், மொழி, மெய் என்பன சடம். அவற்றின் காரியமும் சடமேயாதலின், அவை யென்னையடைந்து துன்புறுத்துதற்கு வழி யாது? அவை சடமாயினும், செய்கின்ற அடியேன் அறிவுடையேனுதலின, அவை என் தொடர்பால என்னை வருத்து

மென்னின், யான் செய்த செயல் மீண்டு வாராது, இயமன் என்னை வருத்துவது எதனால்? அடியேன் வினையைச் செய்ய அவற்றினைப்பற்றி வருகின்றேனெனின், நீ என்னைச் செய்விக்கின்றாயென்பதில்லையாகும். வினைக்குத் தக்கபடியே நீ என்னைச் செய்விக்கிறாயென்னில், செயற்பயனை நீயே இங்கே புசிப்பிக்கின்றாய். அங்ஙனமாயின், யமனுக்கு என்னிடம் வர என்ன வழக்கு உளது? ஒப்பற்ற நீயே எனக்கு வினைப்பயனை ஊட்டப் போதுமாயின், நீரும் இயமனுமாகிய இருவர் வேண்டியதில்லை. என்னைக் கடத்தற் கரிய துன்பத்துக்குள்ளாக்கிய வினையும் வினைக்கட்டும், எவ்வாறு நாயினேற்கு உளவாமென்பதைத் தெளிவாக அருள வேண்டும்.

மானைத் தரித்த செங்கையுடன் மதில்புடை சூழ்ந்த திருவெண்ணெய்நல்லூரில் வாழும் அரசே! முன் செய்தொழிந்த வினை, தானே என்னை வந்து பொருந்துமோ? அல்லது யான் அதனைப் போய்ப் பொருந்துவேனோ? குற்றமற்ற நீ அவ்வினைப் பயனைக் கூட்டுவிக்கமாட்டாயன்றோ? நீ தான் கூட்டுவிப்பையாயின், உன்னுடைய அருள் எனக்குத் துணையாதலின்றி எதற்கு இருக்கிறது?

தெளியாது அலைவுடைய மனத்தோடு அடியேன் யாதுரைப்பினும், அமைதியாக அருள் புரிதல் பெரியோர் கடனாகும். கண்ணினுள் மணியே! கருத்தினுட் கருத்தே! திருவெண்ணெய் நல்லூர்த் தலைவ! மெய்கண்டதேவே! உன்னைக் கலந்து பேரின்பம் நுகர்வது எனது சிறப்பியல்பாமெனனில், நின் மெய்யியல்பு, எனது சொல்லிற்கும், மனத்திற்கும் எட்டாததன்றோ? தோல், உதிரம் தசை, கொழுப்பு, எலும்பு மூளை, வெண்ணீர் என்ற எழுவகைத் தாதுவினாலாய தாய்,

கண்ணிரண்டு, மூக்குத் துளை யிரண்டு, காதிரண்டு, குறி யொன்றாகிய சிறுதுவாரம் ஏழும், வாயும், குதமுமாகிய பெருந்துவாரமிரண்டுமாக ஒன்பது வாயிலையுடைய உடம்பிலே என்னை அடக்கிவைத்து அவ்வுடம்பைச் சிலகாலம் வரை யான் நீங்காமல் நிறுத்தியும், அதன்கணின்று என்னை நீங்குங் காலத்து நீக்கியும், எனது அறிவு, இச்சை, செயல்களை எழுப்பியியக்கும் நினது அருளுஞ்செயல் மிக்க வியப்பைத் தருகின்றது.

மனம், மொழி, மெய்களால் ஆற்றப்படும் நல்லனவும் தீயனவும் ஆகிய எல்லாவற்றின் நன்மையுந் தீமையும் அறிந்து, நீதி தவறாது, வினைக்குத் தக்க பயன்களை ஏற்றத் தாழ்வில்லாமல் நுகருமபடி இடமும் காலமும் மயக்கமற வகுத்து, நடுநின்று, அவற்றை நுகர்விப்பாயாகலின், நீ நடுவன் என்றலே தக்கதாம். நீதியுடைய பெரியோர் செயல் மயக்கம் விளைத்தற்கிடனாகாதே. சிறியோர் செயலல்லவோ மயக்கம் விளைப்பது. மந்திரம், சொல், எழுத்து, உலகம், முதல், கலை என்ற ஆறு வழியாலும் நிரம்பி மிகுந்த வினைகளை நீ நினது அருட் தீயால் தூய்மை செய்தனையே. இருவினை யொப்பிலே அடியேனுக்கு ஒழிந்த வினையாது? இங்குளதாம் வினைகளின் பயன்களை யாரை நுகரச் செய்வது?

வினைகள் சுத்திசெய் தொழிவுற்ற பின்னும், நுகரக் கிடத்தல் தகாதே. நீதியைக் காப்பாற்றுதல் நின் பெருங் கடனன்றோ? வினையெல்லாம் ஒழிந்தபின், துன்பமுறுதற் கேதுவாய உடம்பினுள் என்னை இருத்தி, உடம்பினை யொழியாமைக் கேதுவாய நின்னருட் செயலின் றன்மையை எனக்கு நன்கு விளங்கச் சொல்லுவாயாக.

உயர்வுமிக்க திருவெண்ணெய் நல்லூரிலே வதியுந் தண்டேன் ததும்பும் கொன்றை மாலை யணிந்த எந்தலைவனே! நினது திருவருள் நோக்கினுஞ் செயலற்று உயிர்களைப் பொருந்தி அவரது சிறந்த தொண்டைக் கொள்ளும் நின் சூழ்ச்சியும், ஏனையோர்க்கு அவரோடு நின்றும், ஒளித்திருக்கும் கரவுமாகிய நின் செயல்களை எனக்கு விளக்குக.

துன்பத்திற் கேதுவாய உடம்பை எடுத்த காரணம் அறியாது, யான் உலக மன்னனென்னக் கருதிப் பொய்ம்மையை மெய்யெனப் பேசி, உலகத்தே நிலையில்லாதவற்றைப் பூணப் பேத்த கடனைக் நாடித் தன்னை நாடாத என்னுள்ளே புகுந்து, என் செயலுக்கெல்லாம் ஒத்துநின்று என்பின் வந்தருளி, என்னையுந் தன்னையும் அறியாவகை செய்யும் யான் எனது என்னுஞ் செருக்கொடு யான் செல்வத்தையும் பார்த்திருந்து, உயர்திணை அஃறிணையாய எல்லா வகையான உடம்பெடுத்த காலை என்னுடன் சென்று, நான்புகுமிடங்களிற் புகுந்து, போமிடங்கட்குப் போய், மிகுந்த நுகர்ச்சிகளை வினைக்கேற்ப நுகர்வித்து, எனக்குப் பணியாள்போல உதவி, என்னைப் பிரியாதே, ஓடிச்சென்று மீள்கவென வேடிக்கை பார்த்து, என் போக்கிலே நின்றான் எனது தந்தை.

அவன் மிக்க பேரருளுடையனாதலின் திருவருட்டுறைக்கு எழுந்தருளி மெய்ப்பொருளை மிகக் கொடுத்து, நிலையாதனவற்றை எனக்குப் பகையெனக் கண்டு கொள்ளும்படி கற்பித்து, கடல் சூழ்ந்த உலகம் அறியும்படியாக மெய்கண்ட தேவன் எனப் பெயர் பரப்பி, தன்னுள் என்னை யடக்கித் தான் முற்பட்டு, தானுந்தன தருளுமாய்த் தோன்றி என் உணர்ச்சி யொழியும்படி செய்து, தன்னியல்பையும் என்னியல்பையும் எனக்குக் காட்டி, தான் வினையில்லாது

போக்கு வரவற்று நிற்பதாய நிலைமையையும், அவனருள் வழி நின்று யான் செயலின்றிப் போதலையுங் காட்டி, எமது பெருமான் அறிவித்து நின்றதைப் பார்க்குமிடத்து, எனக்குத்தானே அது பெருவியப்பைத் தராநின்றது.

நல்வினை தீவினை என்னும் கடலிடை நின்று அதன்கணழுந்துவேனை அழுந்தா வண்ணம், பெருங்கடலிலெழுந்த விடத்தை முற்காலத்துண்ட பெருமான், திருவெண்ணெய் நல்லூர்த் திருவெண்காட்டுப் பெருமானெனத் திருமேனி கொண்டு வந்து, எடுத்தாண்டான்.

உற்றார், பெற்றார், முதலாயினார்பாலெழும் அகப்பற்றும், புறப்பொருள்களின் மாட்டு எழும் புறப்பற்றும் அற்றவர்க்கு வேறுதலை அற்றவனும், அங்ஙனம் பற்றறுக்கப்பெறாதார்க்கு வேறாய் நிற்பவனும், முடிவு முதலும் இல்லாதவனுமிருக்கும் பெருமான், திருமேனி கொண்டெழுந்தருளி வந்து, குரங்குபோலலையு மனத்தையுடைய கொடியேன் உலகிலே பரந்து திரியுஞ் செயலை யொழித்து, எனது மனத்தைக் குவியச் செய்து, அந்நிலையிலே நிலை நிற்கச் செய்து, என்னைப் பற்றி நின்று, எனக்குத் தனி நிலை, கலப்பு நிலைகளாய அவத்தைகளை அறுத்து, என்னுள்ளத்தே நீங்காது மீளாது ஒரு படித்தாய் நின்ற நிலையிலே, பொருளால் ஒன்றாகாமலும், கலப்பால், இரண்டெனப் பிரிக்கப்படாமலும், ஒன்றுமிரண்டு மின்றாகாமலும், சூனியமாகாமலும், தனது தனிப்பெருமை எனக்கு நல்கானாயினும், எனக்குண்டான பெருமை முழுவதும் எனக்குத் தந்தது மாத்திரமன்றி, என் அறிவு கெட்டொழியாமையின், என்னை எனக்கே கொடுத்துப் பேரின்பப் பெருங்கடலுள்ளே நிற்பித்து ஒரு காலத்தினும் உலவாத நலமளித்து என்றும் எனதுள்ளும்

புறமபும் நீககமின்றி நின்ற அருள் வண்மை காட்டித் திருவடிக் கமலங்களை யீந்தருளிய மன்னனாகிய மாந்தலைவன், புனல் நிறைந்த பெணணையாற்றினாற் சூழபபெற்ற திருவெண்ணெய் நல்லூர்ப் பெருமானாகிய மெய்கணட தேவனாவன்; அவன் பெருமை மிக்கோன்; அருளுக்குக் கோயிலானவன்; நம்மைப பொருந்திய பாசத்தினை வேரைக் களைய வல்லவன்; உலகிலுள்ள உயிர்க்கெல்லாம ஒபபற்ற ஞானக் கண்ணாகத் திகழ்பவனென அறிக.

இருபாவிருபஃது முற்றிற்று

மெய்கண்ட நூல்கள்

உண்மை விளக்கம்

மெய்கண்டதேவ நாயனாரது மாணாக்கராகிய

திருவதிகை மனவாசகங்கடந்தார்

அருளிச்செய்த

உண்மை விளக்கம்

சிவாகம நூற்பொருளை விளக்கும்பொருட்டு விநாயகப் பெருமான் துணைசெய்யவேண்டுமென்பான் இந்நூற்காப்பு, முதற்கண் கூறப்பட்டது.

இரண்டாவது, ஆசிரிய வணக்கம் இயம்பப்படுகின்றது. நிலையாமை யுணர்த்திப் பொய்ப்பொருளின் தொடர்பறுத்து, அறிவிலே பேரின்பப் பொருளாம் மெய்யினைக் காட்டிய மெய்கண்டதேவே! உனக்கு விண்ணப்பம். பொய்ப் பொருளை யுணர்த்தாத மெய்யனே! திருவெண்ணெய்நல்லூரில் வீற்றிருக்கும் பேரறிஞ! தூய கேள்வி வடிவாய எனது விண்ணப்பத்தைக் கேட்டருள்க.

முப்பத்தாறு தத்துவம் யாவை? ஆணவமென்பது யாது? வினையென்பதியாது? நான் யார்? நீ யார்? இறைவன் திருநடனத்தை யுணர்த்தும் அஞ்செழுத்து யாது? குருவே! இவற்றை எனக்குக் கூறியருள்க, என்ற மாணவருக்கு, ஆசிரியர் இன்பமடையக் கருதும் மாணவனே! இவற்றை உள்ளபடி, இறைவன் திருவருளால் இயம்பிய அருள்நூற்குப் பொருத்தமாகக் கூறுவேனென்று கூறுவதாவது;-

நிலமுதலானது நாற்கோண வடிவாயுள்ளது. நீர் முத லானது பாதிமதி போல்வது. நெருப்பு முதலானது முக் கோண வடிவானது.' காற்று முதலானது அறுகோண வடிவாயுள்ளது. வான்முதலானது வட்ட வடிவாயிருக்கும். உயிர் பொருந்தும் உடம்பானது இப் பூதங்களின் கலப்பால் உருவெடுப்பது.

மண்முதலானது பொன்னிறமாயிருக்கும். நீர் முதல் வெண்ணிறமாயிருக்கும்; நெருப்பு முதல் செந்நிறமுடை யது; காற்றானது, கருப்பு நிறமாயிருக்கும்; விான் முதல் புகை நிறமுடையது. இவற்றை முறையே நிவிர்த்தி முதலாம் கலைகளிலாய லகரம், வகரம், ரகரம், யகரம், அகரம் என் பன நன்கு பொருந்தி நிற்குமென அறிக. இவற்றிற்கு முறையே அடையாளங்களாவன:— வச்சிராயுதம், தாம ரைப்பூ, குறுக்கு என்னுஞ் சுவத்திகம், அறுபுள்ளி, அமுத வட்டம் என அருள் நூல் கூறும். இவற்றிற்கு அதி தெய்வங்கள், அயன், அரி, அரன், மகேசன், சதாசிவன். படைப்பு, காப்பு, அழிப்பு, மறைப்பு, அருளல் என்பன இவர்கட்குரிய சிறப்புத் தொழில்கள்.

மண்ணானது, திண்மைக் குணத்தைக் கொடுப்பதுடன் பிற பொருள்களைத் தாங்கும் ஆற்றலுடையது. நீரானது, குளிர்ச்சியைக் கொடுப்பதுடன், பொருள்களை மென்மைத் தன்மை யுடைய தாக்கும். நெருப்பானது, சூடு தருவது டன், பொருள்களை ஒன்றாக இணைப்பது. காற்றானது விரிந்து பரவி அசைவதுடன், நுண் பொருள்களைத் திரட்டு மியல்புடையது. வானானது எங்கும் நிறைந்து எப்போ தும் பிற பொருள்களுக்கு இடங்கொடுத்து நிற்பது.

இவை மா பூதங்கள். இவற்றிற்கு நுட்பமா யடிப் படையாயுள்ளன ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம் என்பன வே. இவை ஆசை விளைப்பன. இவை தன் மாத்திரை யெனப்படும். அறிவுப் பொறிகள் ஐம்பூதங்களிடமாக நின்று, ஓசை முதலிய பூதப் புலன்களை யறியும். அறிவுப் பொறிகட்கு இடங்களாவன, செவி, தோல், கண், நாக்கு, மூக்கு, என்பன. செவியானது வானிடமாக நின்று ஒலி யைப் பொருந்தும். தோலானது காற்றினிடமாக நின்று ஊற்றினை (தொடுகலை) அறியும். கண்ணானது நெருப்பி னிடமாக நின்று உருவத்தை யறியும். நாக்கு நீரிடமாக நின்று சுவையை அறியும். மூக்கு மண்ணிடமாய் நின்று மணத்தை யறியும். ஐம்பொறிகளை வென்றவர்களே பேரின்ப வீடுறுவர்.

வினைப் பொறிகள், வாய், கால், கை, குதம், குறி என் பவற்றினிடமாக நின்று சொல்லுதல் முதலிய தொழில் களுக்குக் காரணமாகும். இவற்றின் பெயரே வினைபொறி களுக்கும் ஆயின. வாயில் எழுஞ் சொல்லானது வானை யிடமாகக்கொண்டு பேசும். காற்றை இடமாகக் கொண்டு காலானது செல்லும். நெருப்பை இடமாப் பொருந்தி, கை இடுதலு மேற்றலுஞ் செய்யும். நீரிடமாகப் பொருந்தி குதமானது மலசலங்களைக் கழிக்கும். குறியானது, நிலத் தத்துவத்தை இடமாகக்கொண்டு, விந்துவைப் பிரித்து இன்பஞ் செய்விக்கும்.

மனமும், புத்தியும், அகங்காரமும், சித்தமும் அகக் கருவிகளாம். மனம் பற்றியதைப் புத்தி தீர்மானிக்கும். அகங்காரமும், தீர்மானத்தைப் பலமுறை விரும்பி எழுந் திருக்கும். சித்தம் அதனை நினையும்.

இதுவரை கூறிய இருபத்தாறு முதல்களும், உயிர் முதல்களெனப்படும். அறி முதல்களாவன, காலம், முறை, கலை, புலம், அவா, தோன்றல், தூய்தல் மாயை என்பன. இறந்தகாலத்தினெல்லையும், நிகழ்காலத்துப் பயனையும், எதிர் காலத்துப் புதுமையையும் கால தத்துவம் பயக்கும். முறை முதலானது முற்காலத்திலும் வினைப்பயன் நுகர்ச்சி வழியைத் திர்மானிக்கும். கலையானது, ஆணவத்தைச் சிறிது நீக்கி, உயிரின் செயலாற்றலை யெழுப்பும். புலமுதல் அறிவை எழுப்பும். அவாமுதல் விருப்பத்தை யெழுப்பும். தோன்றல்முதல், புனைகளிலே அழுத்துவிக்கும். மாயையானது மாயா காரியங்களை நிலையானவையென்று பற்றச் செய்யும். ஆகவே அறிமுதல்கள் எழினியல்பும் கூறியவாறுயிற்று. தூய முதல்களாவன (சுத்த வித்தை.) தூயபுலம், அரசு முதல், அருட்சிவம், அருள், சிவம் என்பன. தூயபுலம் இறைவனது அறிவாற்றலை மிகுதி காட்டுவது. அரசு முதல் இறைவனது செயலாற்றலை மிகுதியாகக் காட்டும். அருட் சிவ முதலில் இறைவனது அறிவுஞ் செயலும் ஒத்து நிற்பன. அருள் முதல் இறைவனது செயலாற்றலிற்கிடமாவது; சிவ முதல் அறிவாற்றலுக்கு இடமாவது.

முப்பத்தாறு முதல்களினியல்பு இவ்வாறாக, ஆணவ மென்பது அறியாமையை விளைத்து நிற்பது. மேல் வினையும் இன்ப துன்பங்களைக் கருதாது செய்யுஞ் செயலுக்கு ஏதுவாயது வினைபாசமென்றறிக.

முதல்களின் இயல்பும், ஆணவ வினைகளின் தன்மையும் அறிவிக்கப்பெற்ற மாணவன், ஆசிரியனை நோக்கி, இவற்றின் வேறாகாமலிருக்கும் என்னை யானறியுமபடி காட்டியருள்க வென்று குறையிரந்தனன். ஆசிரியர் கூறுவார்:— முற்றறி

வுடைய முதல்வன் முன் அறிவிலாப் பொருளாகிய பாசம், முனைந்து நில்லாது. அறிவுடைப் பரம்பொருள் சடப் பொருளை ஆய்ந்து அறியவேண்டுவதில்லை. இவ்விரண்டையும் பகுத்தறிவது உயிரென அறிக.

சடமாகிய முப்பத்தாறு முதல்களும் தம்மைத் தாமறிய மாட்டா. அது அறுசுவையும் தம்மையறியாவாறு போலென்க. அறுசுவையுணவை ஒருவன் உண்டு அவற்றி னியல்பைக் கூறுவதுபோல, முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் ஒவ்வொன்றாய ஆராய்ந்து அவற்றைப் பொருந்தி அவற்றி னியல்பையறியும் பொருள் உயிரென அறிக.

தன்னியல்பறிந்த மாணவர் ஆசிரியரை நோக்கி, நும தியல்பு யாதென்றருளிச் செய்க என்றனர். ஆசிரியர் கூறுவார், “கண்ணொளியோடு கலந்து பொருள்களைக் காட்டுங் கதிரவன்போல, உன் அறிவிலே பொருந்தி உனக்குப் பொருள்களை அறிவிப்பது நாம்; உயிரின சார்பாலே பொருள்களை யுணரும் ஐம்பொறிகள் தாம உயிரைப் பொருள்களை அறிவதாக உணராமைபோல, உன்னுடைய அறிவிலே பொருந்தாமற் பொருந்தி உனக்குப் பொருள்களை யாம அறிவிப்பதை நீ அறியாய்.

“அகர உயிரானது எழுத்துக்களெல்லாம் தோன்றுதற்குக் காரணமாய் நின்றாற் போல, நாமும் உயிர்க்குயிராகப் பொருந்தினோம். எவ்விடத்தும் நாம நிறைந்து நின்றாலொழிய உயிர் ஒன்றையும் அறிதலுமில்லை செய்தலுமில்லை” என்றார். பின்னர், ஆசிரியரை நோக்கி, மாணவர் கூறுவார்:- “பயன் கருதாத பெருந்தவ முடையார் காணும்படி நாத தத்துவ முடிவிலே அஞ்செழுத்தே திருமேனியாகக் கொண்டு நீர் நடித்தருள்வதெப்படி யென்றருளிச் செய்க” என்றார்.

ஆசிரியர் கூறுவார், பத்து என்ற எண்ணைக் குறிக்கும் யகாரமானது ஐந்தெழுத்தினடுவே யுள்ளது. அது உயிரைக் குறிக்கும். உயிரின் கண் இறைவன் கலந்து பிறப்பறுத்தற் பொருட்டு ஆடல் புரிவதையே, சிவாயநம என்ற ஐந்தெழுத்துணர்த்தும்.

கூத்தப் பெருமானது திருவடியிலே நகரம் உள்ளது. உந்தியிலே மகரமுள்ளது. திருத்தோள்களிலே சிகரமும், திருமுகத்திலே வகரமும், திருமுடியிலே யகரமும் உள்ளன. உடுக்கு ஒலிக்குந் திருக்கையிலே சிகரமும், வீசுந் திருக்கையிலே வகரமும், அபயதிருக்கையிலே யகரமும், நெருப்பேந்திய திருக்கரத்திலே நகரமும், முயலகனை மிதித்த திருவடியின் கண்ணே மகரமுமுள்ளன வென்பது ஒரு முறை.

ஓங்காரமே திருவாசியின் வடிவாகவுள்ளது. அவ்வோங்காரத்தை நீங்காத வைந்தெழுத்தே, அத்திருவாசியின் நிறைந்த ஒளியாகும். இதனைச் செறுந்தற்றவரே அறிவர். அறிந்தார் பிறப்பற்றவராவர். படைப்பு, இறைவனது அடியின் கண் உண்டாவது; காப்பு, அபயத்திருக்கரத்துள்ளது. பிறிதொரு திருக்கையிலெடுத்த நெருப்பிலே ஒடுக்கம் உள்ளது. ஊன்றிய திருப்பாதத்திலே மறைப்பும் தூக்கிய திருவடியிலே அருளுதலும் உளவென அறிக.

எந்தையாராய இறைவனது திருவடிகளே, மாயைப் பாசத்தை உதறவித்து, வல்வினைப பாசத்தைச் சுட்டொழித்து, ஆணவ மலவலியை அறவே யொழியும்படி பொன்றுவித்து, திருவருளினையே உயிர்க்காதாரமாக்கி அன்பினில் விளைந்த ஆனந்தத்திலே உயிரை அழுத்துந் தன்மையன.

அருளே திருமேனியாகக் கொண்ட திருவம்பலத்தானுடைய திருக்கூத்தானது, ஞானவீட்டையே முடிவாக நாடிய பெருமுனிவர்களது மும்மலங்களையும் நீக்கி அவர்களுடைய தற்போதம் முடிந்தவிடத்தே நிலைபெற்று விளங்கும். அவர்கள் சிவானந்தத்தை முகந்து நுகருமாறு தனது அருட் திருக்கூத்தை இறைவன் செய்து காட்டி அருளுவன.

சொல்லுக்கும் அறிவிற்கும் எட்டாத ஒரு முதல்வன் திடமிகுந்த திருவைந்தெழுத்தால அருட் திருமேனி கொண்டு பராசக்தியையே அம்பலமாகக் கொண்டு அருட் சத்தி காணும்படி ஆடும் திருக்கூத்தினை விரும்பிப் போற்றுவாருக்குப் பிறப்பு இல்லை.

இவ்வாறியம்பிய ஆசிரியரை மாணவர் நோக்கி "நாத முடிவிலுள்ள இறைவன் திருக்கூத்தினை நன்றாக உரைத்தருளினீர். ஐந்தெழுத்தின் உண்மைத் தன்மை யாது? ஐந்தெழுத்தும் எழுத்தாமாகில் அவை அழியுந் தன்மையன ஆகாவோ" என்றார். அப்போது ஆசிரியர் கூறுவார், மொழிகளிலே ஐந்தெழுத்தினை ஓதுங்கால் அதனைக் குறிக்கும் எழுத்துக்கள் அழிவெய்தும். அதன் பொருள் மாறாது நிற்கும். இறைவன், அருள், உயிர், மறைப்புச்சத்தி, மலம் என முறையே ஐந்தெழுத்திற்கும் பொருள் எனக் கொள்க. பக்குவப்பட்ட உயிர்கள் அருட்சத்தியின் துணைகொண்டு சிவத்தை அடைய விரும்புதலால் மறைப்புச் சத்தியைக் குறிக்கும் நகாரத்தை முதலில் வைத்து ஓதாமல் சிவத்தைக் குறிக்கும் சிகாரத்தை முதலில் வைத்து ஓதல் வேண்டும். அங்ஙனம் ஓதி நினைக்கில் ஆணவ இருள் நீங்கும்படி திருவருளானது உயிரைப் பொருந்தி, தனி நிலையையுங் கலப்பு

நிலையுங் கடந்த தூய நிலையை எய்துவித்து அத்தகைச் சிவத்தின்பாலுள்ள பேரின்பத்தினையும் சேர்ப்பிக்கும். ஐந்தெழுத்தே இறைவனது மறை, அருள்நூல், புராணம், ஆனந்த தாண்டவம், ஞான நிட்டையாற் பெறும் பரமுத்தி என்னும் இவற்றைக் குறிப்பதாகும்.

பரமுத்தி அடைந்தோர் பழத்திற் சுவையும், மலரில் மணமும், நெருப்பிற் சூடும், வீணையில் இன்னிசையும் போலச் சிவத்திற் கலந்திருப்பரென அருள் நூல்களியம்பும்.

கட்டுற்ற நிலையில் தத்துவங்களெல்லாம் உயிரினிடத்தே வேறறக் கலந்து நின்றாற்போல, கட்டற்ற முத்தி நிலையில் உயிர்கள் சிவனிடத்தே இரண்டறப் பொருந்தி நிற்பனவென மெய்ந்நூல்கள் ஓதும். கதிரவன் முன்னிலையில் மதியின் ஒளி அடங்கி வேறு தோன்றாது நிற்றல்போல், தத்துவங் கடந்த முதல்வன் திருவடியில் உயிர் அடங்கிப் பேரின்ப உணர்ச்சியில் அழுந்துமென அறிக.

சிவத்தை உயிர் சென்றடையுமென்றால் அது பரம் பொருளின் நிறைவிற்கு மாறாகும். சிவன் சென்று உயிரைப் பொருந்துமென்னில், அங்ஙனம் பொருந்துவதன்முன் உயிரொடு கலவாது வேறாய் இருத்தல் வேண்டும். இவ்விரண்டுமன்றி எந்த முறையில் உயிரும் சிவமும் கலந்திருக்கும் எனின், குருடனுக்குக் கண் திறக்குமுன் எங்குமுள்ள கதிரவன் ஒளி அவன் கண் திறந்தவுடன் அவனது கண்ணொளியொடு கலந்து நின்றாற் போல என்க.

முத்தியில் மும்முதலும் எவ்வாறுள்ளனவெனில், பேரின்பத்தைக் கொடுப்பது முதல்வன்; நுகர்வது உயிர்; நுகர்வதற்குத் துணை, மல சத்தி அடங்கி நிற்பது என

அறிக. உடம்போடு கூடியகாலே இப் பேரின்பம் அழியாது நிலைபெறுமாறு குருலிங்க சங்கம வழிபாட்டினைக் கடைப் பிடிக்க. அப்போது பிறவி ஏற்படாது. அவற்றில் ஈன்றணிய கன்றுடைய பசுப்போல மனமுருகி மூழ்கி அன்பு வைப்பவர்கள் மலம் நீத்து முத்தியிலும் தழைத்திடுவர்.

இங்ஙனம் செப்பியருளிய ஆசிரியரை நோக்கி மாணவர் கூறுவார் "அருட்கடலே! வருந்த பிறவிக்கடலில் வீழ்ந்து அலையாமல் உய்ந்து திருவருளை அடைந்து வாழ்ந்தேன்" என்றார்.

உண்மைவிளக்கம் முற்றிற்று.

மெய்கண்ட நூல்கள்

சிவப்பிரகாசம்

சிவப்பிரகாசம்

இந்நூற் பாயிரத்துள் முதற்கண், காப்பும், கூத்தப் பெருமான், அம்மை, கணபதி, முருகர் என்போர்க்கு வணக்க முங் கூறப்பட்டன. பின்னர், சந்தானகுரவர் வணக்கங் கூறுஞ் செய்யுளிலே சீகண்டர், நந்திபெருமான், சனற் குமாரர், சத்தியஞான தரிசனிகள், பரஞ்சோதி முனிவர், மெய்கண்டார், அருணந்திசிவம், மறைஞான சம்பந்தர் என் போர் உமாபதி சிவத்தின் முற்பட்ட கயிலாய பரம்பரைப் பரமாசாரியர்கள் என விதந்தோதப்பட்டனர். பின்னர், சிவப் பிரகாசநூலாசிரியரின் ஞானாசாரியராய மறைஞான சம்பந் தருக்கு வணக்கந்தனியே கூறப்பட்டது. பராசர முனிவர் மரபில் வந்த சைவ சிகாமணியாராயப் பெண்ணாகடத் தலத்திற் பிறந்தவர் அவர் என்பது அறியலாகும்.

நூற் கருத்தினைத் தெரிக்குஞ் செய்யுளின்கண், சைவ சித்தாந்த உண்மையினியல்பு காணப்படும். புறச்சமயத் தவர்க்கு இருளாயும், அகச்சமயத்தவர்க்கு ஒளியாயும் காட்சி, கருதல், உரை என்னும் அளவைகளின் உண்மைக் கருத்தை விளக்குவதாய், பொன்னும் பணியும்போல வேற்றுமை யின்மையும், இருள்வெளிபோல முழுவேற்றுமையும், சொல் லும் பொருளும்போல ஒருபுடை யொற்றுமை ஒருபுடை வேற்றுமையும் இல்லாமல், அருள் நூல் கூறிய அறநெறியின் பயனாய், உடலும் உயிரும், கண்ணொளியுங் கதிரொளியும், உயிரறிவுங் கண்ணொளியும்போல இரண்டறக் கலப்புரைக்

குஞ் சிறப்புடையதாய, வேதாந்தத் தெளிவாயுள்ளது சைவ சித்தாந்தமென்பது குறிக்கப்பட்டமை காண்க.

பின்னர், தீக்கையின் வகைகள் விளக்கப்பட்டன. உயிர்கள் மூவகைப்படுவர். மலமாத்திர முடையவர். அதனோடு வினையுமுடையவர்; அவற்றோடு மாயாமலமுமுடையர் என மூவகை காண்க. இறைவன அவ்வவரை யாட்கொள்ளுதற்குரிய வடிவொடு தோன்றிப் பார்வையால, பரிசத்தால, உரையால், நினைப்பால, நூலுணர்த்து முறையால், யோகமுறையால, ஓமத்தால பாச நீக்கம நிகழ்த்துவன். ஓமத்தாற் செய்யப்படுந்தீக்கை, ஞானவதி, கிரியாவதி யென இருவகைப்படும.

சமயம, விசேடம, நிருவாணமென்ற மூவகைத் தீக்கைகளுள் சமயம் மந்திரத்திற்கும, விசேடம் பூசனைக்கும, யோகத்திற்கும தகுதிதருவன. நிருவாண தீக்கை, ஆற்றது வாவின் சுத்தியால், மேலான அபரமுத்தி பரமுத்திகளை உயிர பெறுதற்குரிய தகுதியைத் தரும். கிரியையென்று பேசப்படுவனயாவும் ஞானம எய்துதற்குக் காரணமாகும். உண்மைச் சரியை, உண்மைக் கிரியை, உண்மை யோகமென்ற மூன்றிற்கும் இறைவனுலகி லிருத்தல், உடனிருத்தல், திருவடியடைபெறலென்ற நிலைகள்பயனும். ஞானமாவது, சிவாகம ஞானம், திருவருண் ஞானமென இருவகைப்படும. ஒன்று அபர ஞானம், மற்றொன்று பரஞானம.

சிவப்பிரகாச நூன்மரபு தெரிப்பார் கூறுவதாவது:— முதற் குரவராய மெய்கண்டார் சிவஞான போதம் இயற்றினார். அவர் ஞானப் புதல்வர் சிவஞானசித்தி விரித்தனர். அவர்களிருவர்களுடைய திருவடிகளை வணங்கி, அன்னோ

ளருளிச்செய்த உயர்நூலிரண்டினையும் விரும்பி நோக்கிக் கருத்திலுறைகின்ற திருவருளுடன, சிவநூலாகிய ஆகமத்தையுங் கலந்து பொதுவெனவும், உண்மையெனவும் இருபகுதிப் படுத்து, நூறு விருத்தத்தால் குற்றமற்ற சிவப்பிரகாசமென்ற நூலியற்றுவேனாயினன் என்பது.

அவையடக்கங் கூறுவார் தெரிப்பது:— பழமை யானவை என்று சொல்லப்படும் எல்லா நூலும் முற்றிலும் நன்மையானவையல்ல. இன்று தோன்றிய நூல் என்று சொல்லப்படும் எதுவுந் தீயதாதலுமில்லை. மாசு பொதிந்த மணியைப் பார்த்தவுடன், மாசு, மணியின் குற்றமாகாதெனக் கொண்டு பொருணயங்கருதிச் சொற்குற்றமுதலியன பொறுப்பர், தலையாய தன்மையர். இடையாய தன்மையார், பழமையின் அழகினையாராய்ந்து அது புது நூலுட் காணப் படின் மகிழ்வர். குற்றம் குணமறியும் ஆற்றலில்லாதவர்கள் பலர் ஒரு நூலைப் புகழ்ந்தால், அதனைத் தாமும் போற்றுவர். பிறர் அதனை யிகழ்ந்துரைப்பதைக் கேட்பின், தாமுமதனை யிகழ்வர். இவர்கள் தமக்கென வொரு அறிவிலாதவர் என்பது.

பொது அதிகாரம்

முதற் சூத்திரம்

பதியிலக்கணம்:— சிவாகமம், வேதம், பிறமெய்க்கலை ஆகிய யாவற்றினுடைய கருத்தும், பதி, பசு, பாசம் என்னும் முப்பொருளை விளக்குதலே. பதியே மேலான பொருள். அது அருவம், உருவம், குணம், குறி யாது மின்றிக் குற்றமற்றதாய், ஒன்றேயாய், அழிவில்லாததாய்,

எல்லையற்ற உயிர்களுக்கறிவாகி, போக்குவரவிலதாய், அளவுட்படாததாய், அடைதற்கரிதாய், அடைதற்குரியதாய், சிறியதிற் சிறியதாய்ப் பெரியதிற் பெரியதாய் விளங்குவது. அதனைச் சிவம் என்பர் தெளிந்த அறிவினர்.

அச்சிவத்தின் பேராற்றலாய பராசக்தி, அன்பு, அறிவு, செயலென்னும் ஆற்றல்களை வெளிப்படுத்த, அவற்றைப் பொருந்தி இறைவன், குறித்தற்கரிய கருணையே திருமேனியாகக் கொண்டு, வளர்தற்குரிய தூய மாயையாகிய குடிலையை மேவி, நாதம், விந்து முதலிய தத்துவங்களை உண்டாக்கிப், பல கலைகளையும் நவின்று, வினைக்கேதுவாய உடல், கருவி, உலகு, நுகர்பொருள் முதலியவற்றைச் செவ்வியின் உளவாக்கி, நிலைப்படுத்தி அவற்றை முடிவில் ஒடுக்குவன். இவற்றின் பொருட்டு அவன் கொள்ளுந் திருமேனி அருவம், அருவுருவம், உருவம் என மூவகைப்படும்.

இறைவன், இது, அது என்று சுட்டியறியப்படாதானாதலானும், முதல் நடு இறுதியில்லான ஆதலாலும், குறைவற்ற ஞான நிறைவுடையோனாதலானும், தன துணைமை பிறராலறியவொண்ணாத் தன்மையனாதலானும், விருப்பு வெறுப்பிலாதவனாதலாலும், ஒப்பற்ற முதன்மையுடையானாதலானும், உயிர்க்குயிராய் நிற்றலானும், தான் கருதிய கொரு வடிவத்தைத் தனதாகக் கொள்ளுவனென அறிக.

உலகமெல்லாம், ஒருவன், ஒருத்தி, ஒன்று என்ற மூவகைப்பட்டுத் தோன்றி, நிலை பெற்றுத் தத்தங் கால வெல்லையிலே ஒடுங்கும்; மீண்டும், உயிர்களின் மலங் காரணமாகத் தோன்றும். உயிர்கள் அச்சமாறி உருவெடுத்துப் பிறத்தலும் இறத்தலுமுடையனவாகும். இவற்றை நோக்குங்

கால், இத்தொழில்களையியற்றுதல் அறிவில் பொருளாய மாயைக் கியலாமையாலும், உயிர்கள் தாமாக உடம்பெடுக்கு மாற்றலில்லாதனவாதலாலும், வினையானது உயிர்களின் உடம்பைப் பொருந்தி நிற்றலாலும், குற்றமற்ற பரம்பொருளாகிய இறைவனே எல்லாவற்றையும் படைப்பவன் என்பது தெரியப்படும்.

அயன் படைப்பவற்றை அரி காப்பன்; அவற்றை எமது தலைவனே முடிவாக ஒடுக்குவன்; ஆதலால் அவனே அயன் அரி முதலியோரை அவ்வவர் அதிகார நிலையில் நிறுத்துவன்.

அவராற்றுந் தொழிலாய படைப்புக் காப்பு என்பவற்றை யியற்றுவிப்பன்; இவ்வாறு முத்தொழில் செய்யு முதல்வன் அவற்றால் விகாரப்பட மாட்டான். வானிலே எழும் ஞாயிற்றின் முன், தாமரை யொன்று பூக்கும்; மற்றொன்று மொட்டாக நிற்கும்; பிறிதொன்று வாடும். அவற்றால் கதிரவன் திரிபெய்தான். அதுபோல முதல்வனுமா மென வறிக.

இத்தொழில்களை முதல்வன் திருவிளையாட்டாகக் கூறுவார். உயிர்களை இடர்க்கடலில் நின்றெடுத்துச் சிறந்த அருள் புரிதலே அத்தொழிற்குக் காரணமென்பர். உயிர்களை ஒடுக்குவது, அவைகட்குப் பிறப்பிறப்பினாய இளைப்பு நீக்குதற் பொருட்டே. அவற்றைத் தோற்றுவித்தல், அவற்றின் மலம், வலியறுதற்குப் பக்குவப்படும் பொருட்டே; காத்தல், அவை நுகரத்தக்கவற்றை நுகர்வித்தற் பொருட்டே; மறைத்தல், நுகர்ச்சியில் நிலை நிறுத்தலாகும்; அருளல் அவைகட்குப் பிறவியறுத்துப் பேரின்ப நல்குதலேயாகும்.

இவ் ஐந்தொழிலும் இறைவன் திருவருட் செயலே. எல்லாம் அருளை யொழியப் பிறிதில்லை.

இரண்டாஞ் சூத்திரம்

பசுவிலக்கணம்

உயிர்க்கூட்டமானது எண்களிலடங்காததாய், அழிவில்லதாயுள்ளது. உயிர்கள இருட்கட்டாகிய ஆணவத்தி லழுந்தி, இருவினைகளின் றன்மைக் கேற்றவாறு இறைவன் கட்டளைப்படி, உயர்திணையாயும அஃறிணையாயும கருதப் படும் உடம்புகளொடுத்து, அவை வாயிலாக அளவற்ற நுகர்ச்சிகளையுடையனவாய், அவற்றை நுகருமாற்றானே மேலைக்குவித்தாய இருவினைகளைப் புரிந்து, பிறப்பிறப்பிற் சுழன்று, அநாதியே பொருந்திய ஆணவமலம பக்குவப் படுங்காலம் வந்தபோது, முதல்வன அருளால், பாச நீக்கம் பெற்றுத் தமது அறிவின்கண் விளங்கும பதிஞானத்தின் உதவியால் இறைவன் திருவடியடையுந தன்மையன.

பாசவிலக்கணம்

ஆணவமலமென்பது பொருட்டன்மையால் ஒன்றேயாய் ஒவ்வொரு உயிரின்கண்ணும நின்று ஒருகால வெல்லையிலே நீங்கும அளவற்ற சத்திகளுடையதாய், தன்னைக்காட்டும இருளும் ஒளியென்னுமபடி, மயக்க விருளையுளதாக்கித் தன்னையும் காட்டாததாய்ச் செம்பினிற் களிம்புபோன்று உயிரைபபற்றி நின்று, அழியாததாய், பாசங்கண் மூன்றி னும் மூலமானதாய் உயிரின் அறிவை முற்றிலும் மறைக்கும்.

இந்த இருட்கட்டுக் கழலுதற்குரிய பருவம்வரை அது மறைத்தற்குத் துணையாய் நிற்பதாய இறைவனது மறைப பாற்றலையும், மலமெனவுங் கூறுப. அச்சிவசத்தி தானே பக்குவமுற்ற உயிர்களை இறைவன் திருவடியை யெய்துவிக்கும் இரக்கமாகவுந் திகழுமென்றறிக.

உயிர்கள் நினைத்தற்கரிய பரமசிவனது பேரருளாகிய பராசத்தியாலே, சுத்தமாயையாகிய குண்டலியினின்று சிவ முதலாகிய நாத தத்துவம் தோன்றும். அதன்கணின்று அருண்முதலாய விந்து தத்துவம் தோன்றும். அதன்கணின்று அருட்சிவ முதலாய சதாசிவ தத்துவந் தோன்றும். ஆண்டிருந்து அரன் முதலாகிய மகேசுர தத்துவந் தோன்றும். அதன்கணின்று அயன்முதலாய சுத்தவித்தை தோன்றும். இந்த ஐந்து தத்துவத்தலைவர்கள் அவைகளிலே நிலைபெறுவர்.

இங்ஙனமே சுத்தமாயையினின்று ஒப்பற்ற வாக்காகிய நால்வகை மொழியுந் தோன்றுமென அதனூல் வல்லார் உரைப்பர்.

சுத்தமாயைக்குக் கீழுள்ள மாயை யெனப்படும் அசுத்தமாயையானது, ஒன்றையொன்றொவ்வாத உடல், கருவி, உலகம் நுகர்பொருள் என்னும் நால்வகைப்பட்டு வருவதாய், அழிவில்லாததாய், பொருட்டன்மையால் ஒன்றே யாய் எப்போதும் அருவாயிருப்பதாய வினைகளொழியும் வரை உயிர்கட்குச் சூழநிலையாய், அறிவில்லதாய, நிலையாவதாய், தன்னிடத்துண்டாய தத்துவங்களெங்கும் பரவி, அவை விரிதற் கேதுவாய், அவை ஒடுங்குங்கால், தான் ஒடுங்காது நிலைபெற்று, ஒடுங்கு முயிர்கள் தங்கிடமாய்,

இறைவனருளால் தானும், மூவகைப் பாசங்களி னொன்றாய் மன்னியதாகும்.

இந்த அசுத்த மாயை யாதெனின், இவ்வுலகிற்கு முதற் காரணம். இறைவனைத் தவிர வேறொன்றும் உலகிற்குக் காரணமில்லையெனின், அசித்தாய உலகம் சித்தாய முதல்வனிடத்து நியாது. மாயையினின்று உலகம் உண்டாவதாயின், முதல்வன் உலகிற்கு வினைமுதலாதல் எவ்வாறெனில், அசித்தாய் அருவமாயுள்ள மாயை தானே உருவடையாது. இறைவனும் இந்த மாயையினின்றே உலகை உளதாக்குவன். மாயையினறி உலகம் படையாமை முதல்வனுக்கு ஆற்றலின்மையைப் புணர்த்துமெனின், மாயையும் நித்தப் பொருளாதலின், தன்மொழியின் பொருட்டு அதைப் புதிதாக இறைவன் வேண்டிற்றிலன். அவன் அசித்தாய மாயையைத் தனது முதன்மையாலே விகிர்தமாக்குவன். மாயை புதிதாக அவனுக்கு முதன்மை கொடுத்தவில்லை.

இறைவன் உலகை ஒருபடித்தாய்ப் படையாமல், பறவை, விலங்கு, மக்கள் முதலிய பல்வேறு வகையாகப் படைப்பானேனென்னில், உயிர்களின் வினைக்கேற்றவாறு பல்வகைப் படைப்புக்கள் ஏற்பட்டன. வினைக்கேற்ப உடல் உளதாயின், இறைவன் ஒருவன், படைப்பின்பொருட்டு வேண்டப்படானென்னில், வினையெனபது அறிவில்லாதது. ஆதலால் தானே உடம்பைக் கொடுக்கவல்லதன்று. வினைப்பயனை நுகாவது உயிராதலின், அவ்வுயிரே வினைக்கேற்ற உடம்பை எடுத்துக்கொள்ளுமெனனில, உடம்பொடு கூடினாலன்றி அறிவிலாத உயிரும் சடத் தொகுதியான கருவி

களும் கூட்டுவோரொருவனின்றித் தாமே கூட இயலாமை தெளிவு.

துன்ப மிருப்பதாக உயிர்களுக்குக் கருவித் தொகுதிகளை இறைவன் அணைத்து வைத்தமை, வினைப் பயன்களை நுகர்வதற்கென்னில், வினையோ, மாயையோ, எது முற்பட்டு உயிரைச் சூழ்ந்ததென்னில், ஒரு வகைச் சட்டுமில்லாத உயிரை இவைகள் பற்றுமெனில், இக்கேள்வி எழுதற்கு இடமுண்டு. உயிர் என்றுளதோ, அன்றே அதற்கு, ஆணவ மலமுண்டு, ஆணவமுமநாதியாகவே, நெல்லிற்குத் தவிடும் உமியும் போலக் கன்மமுமாயையும், அநாதியாக உள்ளன. இதுவே சைவநூற் கருத்து.

அசுத்த மாயையினின்று காலம், நியதி, கலை என்பனவும், கலையடியாக வித்தை, அராகம், முதலிய முதல்களும், அனந்த தேவரால் உளவாம். சீகண்ட ருத்திரரால் கலையினின்று மூலப்பகுதியுளதாய் அதுவே குண தத்துவமாய் விரியும். குணத்தினின்று புத்தி தத்துவமும், புத்தியினின்று அகங்காரமும் உதிப்பன. அகங்காரம், தெளிவு, செயல், தாழ்வு என மூவகைப்படும். தெளிவினின்று, மனமும், ஐவகையறிவுப் பொறிகளும் தோன்றும். செயலினின்று, வினைப்பொறிகள் உளவாம். தாழ்வினின்று, தன் மாத்திரைகளும், தன் மாத்திரைகளினின்று, ஐம்பூதங்களுமுளவாம். ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம் என்னுங் குணங்கள் வான முதலிய பூதங்களில், ஒவ்வொன்றாக மிகுதிப்பட்டுள்ளன. ஐம்பூதங்கட்குத் தெய்வங்கள்; அயன், அரி, அரன், மகேசன், சதாசிவன் என்பாரே. தோன்றிய முறையே தத்துவங்கள் ஒடுங்குவன.

கன்ம மலம் அல்லது வினைக்கட்டென்பது உயிரொடுங்கு முடம்பிற்கேதுவாய்ப், பல்வகை நுகர்ச்சிகளைச் சார்ந்துள்ளதாய், ஒரு நுகர்ச்சியின் முடிவையும், மற்றொரு நுகர்ச்சியின் தொடக்கத்தையும் உண்டாக்குவதாய், தொன்று தொட்டு வருவதாய், பல்வகைப்படுவதாய், படைப்புக் காலத்தே உயிர்கள் தோறும் பற்றி நிற்பதாய், மனமொழிமெய்களா லீட்டப்படுஞ்செயல்வடிவாய், உயிர்கள் உடம்பில் நிலைத்துள்ள காலத்தே புத்தி தத்துவத்தைச் சார்ந்திருப்பதாய், இன்பமுந் துன்பமுந் தோன்றுதற் கேதுவாகிய நன்மை தீமையாய், ஒடுங்குங் காலத்தே மாயையிற் பொருந்திக் கிடப்பதாயுள்ளது.

வினைப்பயன் வரும் வழிகள்:- இனம், வாழ்நாள், நுகர்ச்சிமுறை என்ற மூன்றுமாம். இவை உயிரிற் கலந்து தொன்று தொட்டு நிகழ்வது. ஒரு முறைபற்றிய வினைப் பயன் நுகரப்படுமாயினும், செய்த முறையிலே அவை பயன் றராமல, மாறியும் வந்து கூடும். வினைப்பயன்கள் தெய்வத்தால் வருதல், பிறரால் வருதல், தன்னால் வருதல் என முத்திறப்பட்டு வரும். அறிவுடைப் பொருள்கள் வாயிலாகவும், அறிவிலாப் பொருள்கள் வாயிலாகவும் அவை வருவன. நன்மையும் தீமையுஞ் செய்யும் உயிர்க்கு அவை மேற்பிறவிக்கு வித்தாக அமையும். முன் செய்த வினையை இப்பிறப்பில் நுகர்ந்தால், மேற்பிறவிக்குக் காரணமாய வினை எவ்வினையென்னில், வினை நுகருங்காலுளவாகின்ற விருப்பு வெறுப்புக்களென அறிக. மேலவரும் வினையும், மூலமாய வினைத் தொடர்ச்சியேயாமெனினும், யானெனதென்னு முணர்ச்சி முதிர்ந்து பயன் விளைக்குமென்ப.

உலகிலே வினைகள் அறிந்து செய்வினை, அறியாது செய்வினையென இருவகைப்படும். அவ்வினைகளால் இன்ப துன்பம் உளவாமாகலின், அவை காரணமாக நல்வினைப் பயன், தீவினைப்பயன் ஏற்படுதல் கூடும்.

நல்வினையும் தீவினையும் நினைவு, சொல், செயல் என்ற மூன்றிடங்களாலும் உளவாம். ஒருவினையால் மற்றொரு வினை யொழியாது. செய்த வினையின் பயனை நுகர்தலுந் தவிராது. ஒருவினையால் மற்றொரு வினையை நீக்கும் வழி சைவப் பொதுச் சிறப்பு நூல்களிலே சொல்லப்பட்டுள்ளன. அம்முறைப் நல்வினை செய்யில், தீவினை நீங்கும். இது விலக்கு வாங்குந் தன்மையுமுடையது. அங்ஙனம் கழுவாய் செய்யாமல், இயற்கையாகச் செய்யப்படும் நல்வினையாற் றீவினை யொழிதலுமுண்டு. நான்முறை நடப்பதால், மிகுதியான தீவினை யொழிந்து எஞ்சியது மேற்பிறவியொடு தொடர்புடையதாகும்.

மயக்கமாய பற்று மிகும்படி உயிர்களெல்லாவற்றோடும் உடன் நிற்கும் மூலமலமாகிய ஆணவமொன்று, அதனைப் பக்குவப் படுத்தற் பொருட்டுத் துணை செய்யும் இறைவனது மறைப்பாற்றல் ஒன்று, மாயை யொன்று, வினையொன்று, மாயாகாரியத்திரட்சி யொன்று, எனப் பாசம் ஐந்து என்பர். இவ்வைந்தும் நீங்காது இறைவன் திருவருள் பெறுதலியலா தென்பர் அறிஞராயினோர்.

உயர்ந்துயர்ந்து செல்லும் உயிர்கள் பலவும் தனி நிலை, கூட்டுநிலை, தூய நிலை என்று மூன்று நிலைகளை உடையன வாகும். கலை முதலிய தத்துவங்களொன்றும் பொருந்தாமல், அடையாளம், வடிவமியாதுமின்றி, ஆணவத்தோடு மாத்திரமுள்ளநிலை, தனிநிலை யென்னப்படும். இந்நிலையில் அறி

யுங் கருவிகளியாது மின்மையால், ஒரு பொருளையு மறியக் கூடாமல் இருள் நிறைந்த இடத்திலே கண்ணொளி அவ் விருண்மயமாய் நின்றாற்போல, ஆணவமயமாய் நின்று, அதனை விட்டு நீங்கு முறைமையில்லாமல், அறியாத விரிவுடைத்தாய் உயிர் நிற்கும்.

ஆணவ மலத்தினியல்பறியாத ஐக்கிய வாத சைவர் பாசுபதர் முதலாயினோர் கன்மம், மாயையென இருமலமே யுண்டென்பர். ஆணவப் பிணிப்பில்லாத தூய உயிர்க்கு மாயை, வினை யென்னும் பாசங்கள் பொருந்துவானேன்? மாயை முதலிற் பொருந்தியதா? வினைத்தலைமை முதலிற் பொருந்தியதா? என்ற வினாக்கள், விதை முந்தியதா? பனை முந்தியதா? என்ற வினாக்களை யொத்தனவாய விடையிலவாய நிற்கும். தூய உயிரை இவைகள் பிணிக்குமாயின், முத்தி யென்று அருள் நூலாற், கூறப்படுவதியாது? அங்ஙனம் பாசம் பொருந்தப் பெறுதல் உயிரியல்பாமெனின், முடிவாய விடுதலை இல்லையென்பதே முடிவாம்.

கலை முதலிய கருவிகளோடு சேர்ந்த காலை விளங்கும் உயிரினறிவு மாயையாலாய உலகினை யறிதலேயன்றித் தன்னை விளக்கு மியல்பிற்றன்று. கருவிகள் புணர்ந்த காலை அறிவு விளங்குமெனில், கருவிகளில்லாய காலை அறிவு விளங் காமைக் கேது வென்னை? அறிவுப் பொருளாய உயிர்க்கு அறிவு விளங்காமைக் கேது வேண்டும். அவ்வேதுவே ஆணவ மலமென்பர் தெள்ளிய அறிஞர்.

ஆணவ மலமென்பதை உயிர் அறிதல் எவ்வாறெனின், கட்டுநிலையிலே உயிரினறிவானது தனக்கு வேறாய உல கத்தைப் புணர்வதாய் அதன் வழித்தாய் நிற்கும். திருவருட்

பதிவுற்ற காலத்தே இறைவனை யாவுமாய் நின்று பசு
மையை உயிரறிந்து தனதுணர்ச்சியிலதாய் நிலவும். கட்டு
நிலையிலே தன்னோடு வேறின்றிக் கலந்துள்ள இறைவனது
பேரறிவினை உயிர் உணராது. மாயை, கன்மம் என்பன இடை
யிடையே வந்து கூடும், நீங்கும். ஆணவ மலம் திருவருள்
பெறுங் காலம்வரை நீங்காது. ஆதலால் ஆணவ வுண்மை
யைத் திருவருளினுதவியினன்றி அறிய முடியாது.

ஆணவ மலத்தினை யொழித்தற் பொருட்டு, இறைவ
னருளால், கலை முதலிய மாயா காரியங்கள் உயிரைப் பொருந்
தும். அதனால் அறிவு விளங்கும். அஃதெவ்வாறெனில்
விளக்கொளியானது தகழி, நெய், திரி முதலிய பொருள்
களை உடன்கொண்டு விளங்குதல் போலாம். உயிர்க்கு இறை
யைக் கூட்டி அறிவினை விளக்குகின்ற திருவருளை உயிர்
அறியாவண்ணம் மறைப்பது, ஆணவமலம். ஆணவமும்
மாயையும் இருளும் வெளியும் போலாம். தூய மாயையி
னின்று அறிவு விளக்கத்தற் குரியல்பிற்றாய், ஒளி வடிவாய்,
உயிரின் றன்மைக்கேற்ப, ஒரு சொல்லொலி எழுந்து பரவும்.
இது மூலாதாரத்திலெழுந்து மேற்செல்லும். அது
சூக்குமையாம். அதன் கண்ணின்று பைசந்தியானது
தோன்றி, சுழுத்தி யிடமாய சிந்தையைப் பொருந்தி, நிறங்
கள் தோன்றப் பெறுமவிருக்கும் மயில் முட்டையிலநீர்
போல, எழுத்துக்களாய்ப் பிரிந்து தோன்றாமல், அடக்கமா
யுள்ள உணர்வாய் நிற்கும். அதன் கண் நின்று மத்திமை
யெனனும் சொல்லானது பிராணவாயுவுடன் கலந்து உண
டாக்கூடிய எழுந்தொலிகளை வரிசையாகப் பெற்றுச் செவிப்
புலனாகாது உள்ளே உணர்தற் கேதுவாய ஒலியாயக் கண்டத்
திலே அடங்கி யொலிக்கும். சுழுமுனையில் உதானனும்

பிராணனுங் கூடிய விடத்து எழும் ஒலியாய்ச் செவிப்புலனுக் குட்படு நினைந்த பொருளைக் கூறுஞ் சொல், வைகரி யெனப் படும்.

இவ்வாறு நால்வகைச் சொற்களால் அறிவு விளங்கும். தூய தத்துவங்களை ஐந்தினுள்ளே ஐவர் இயக்குதலால், உயிர் தன் வினைக்குத் தக்கவாறு அறியும் அறிவினையுடையதாகும்.

இனி, தூய்தன் மாயையினுண்டாகுங் காலமும், நியதியும் சுற்றெல்லைகள் போலப் பாரிலும். கலையானது உயிரினப்பாலுள்ள ஆணவ மலத்தைச் சற்று நீக்கிச் செயலாற்றலை யெழுப்பும்.

வித்தை என்னுந் தத்துவம், அறிவாற்றலை யெழுப்பும். பொறியா லுணர்ந்ததைப் புத்தியானது வித்தை வாயிலாக உயிர்க்கு ஏற்பிக்கும். இத் தத்துவங்கள் தொழிற்படக் காரணம் அவற்றொடு கூடிய இறைவனது தூய சத்தியே.

அராக தத்துவமானது உயிர்களுக்கு அவைகளுடைய வினைக் கேற்றவாறு பெற்ற பொருள்களில் ஆசையைப் பெருக்கும். அரசன் கட்டளையானது ஒன்றைச் செய்தார்க்கு அதற்குரிய பலனை எய்துவித்தல்போல, நியதியானது உயிர்கள் செய்த வினைகளை வகுத்து அவரவர்க் குரியதாக்கும். காலமானது முத்திறப்பட்டு நுகர்ச்சியின் எல்லையையும், நுகர்ச்சிப் பயனையும், புது நுகர்ச்சியையும் உயிர்க் குணர்த்தும். இத் தத்துவங்கள் இயங்குவதும் திருவருட் சத்தியின் துணைகொண்டே யென வறிக.

காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம் என்னும் ஐந்து தத்துவப் புணர்ப்பால் எய்தும் பயனை நுகர நிற்கும் உயிரின் நிலை, தோன்றல்முதல் அல்லது புருட தத்துவமெனப்படும்.

கலை முதலியவற்றின் சத்தி கூறாயிட்டது இம்முதற்கும் சத்தி கூறப்படும்; இது, கலை முதலியவைபோலத் தனித் தத்துவமன்று.

போகத்தைச் செய்யுங் கருவிகளின் தொடர்ச்சியைக் காட்டும் குணங்கள் அடங்கி விளங்காத மூலப் பகுதி, கலையி னின்று தோன்றும். அதனினுளதாய குண தத்துவம், சாத்துவிகம், இராசதம், தாமதமென மூவகைப்படும். இவ் வொன்றும் ஏனைய இருவகைக் குணங்களையுமுடைத்து.

நடுநிலையாக இருத்தல் சாத்துவிகத்தின் குணம். விரும்புதல் இராசதத்தின் குணம். வெறுத்தல் தமோகுணவியல்பு. அறிதல் சாத்துவிகத்தின் றொழில். முயலுதல் இராசதச் செயல். சோம்பல் தாமதத்தின் செயல். சாத்துவிகத்தில் நல்லதை விரும்பும் இராசதமும், அல்லதை விரும்பும் தாமதமு முண்டு. இராசதத்தில் பயன் கருதாமையாய சாத்துவிகமும், இடையூறுறை வெறுத்தலாய தாமதமு முண்டு. தாமதத்தில் வெறுக்கப்பட்டார்க்குத் தீங்கியற் றுமையும், அல்லன செய்தலும் உண்டு. அறிவுஞ் சாந்தமும், முதற்குண வியல்புகள். பரவுதலும் செருக் குதலும் இரண்டாவதனியல்புகள். செருக்குந் தகாதன செய்தலும், மூன்றாவதனியல்புகள். இவைகள் அளவற் றப பல்வகையாய விரிவின. முக்குணங்களும் அவற்றைச் சார்ந்த இயல்புகளும் உயிரிற் கலந்து நிற்பன. இம் முக குணங்களுள், தாமதம், பொறிகட்குப் புலனாவனவற்றை உயிர்க்குக் கவர்தற் கேதுவாகும். இராசதம், போக நுகர்ச் சிக் கிடமாம். சாத்துவிகம் அதற்கு வேண்டப்படும் அறிவை விளக்கும். சாத்துவிக குணத்திற் பிறந்த புத்தி தத்துவ மானது புசித்தற்குரியவைகளைத் தீர்மானிக்கும். புத்தி

புலன்களோடு பலவகையாக ஒற்றுமைப்பட்டு ஐம்பது வகைப் பாவகமும் இறையருளால் இயற்றும். இராசத மிகுதியிலுதிக்கும் அகங்கார தத்துவமானது பிராண வாயுவை இயக்குவதாய், அகந்தைக் குறித்தாயுள்ளது. அது என்னைத் தவிர எனக்கு ஒப்பார் ஒருவரு மிவ்வுலகிலில்லை யென்ற உணர்ச்சியை உண்டாக்கும். புலன்களை நுகர்ந்திட்டது அது விருப்ப வடிவாய் முற்பட்டு நிற்கும். மனமானது பற்றிய பொருளை நினைத்து என்றும் நிலைப்படாது சென்று கொண்டிருக்கும் இயல்பிற்று. ஆதலால் ஐயப்பாடு மனத்தின் றன்மை. சித்தமென்பது, நினைவு மாத்திரமே. அது மனத்தின் பகுதியாயடங்கும்.

செவி, மெய் (தோல்), கண், நா, மூக்கு என்னும் ஐம்பொறிகட்கும், முறையே ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம் புலனாவன. வினைப்பொறியாய சொல், கால், கை, குதம், குறி என்னும் ஐந்திற்கும் சொல்லுதல், செல்லுதல், இடுதல், கழித்தல், மகிழ்தல் என்பன தொழிலாவன.

நுட்பமாய ஐம்பூதங்களாய தன்மாத்திரை யெனப்படும் ஐந்தும், ஐம்பொறிகட்கு ஆதாரமாகவுள்ள ஐம்புலன்களை உயிர் நுகருமப்படி, தம்முடைய வடிவில் அவற்றைக் கொண்டுள்ளன. வெளிப்படையான பூதங்களில் வான், பிற பூதங்கட்கு இடங்கொடுக்கும் தன்மையது. காற்றானது இயங்கிப் பிற பூதங்களைத் திரட்டும். தீயானது பிற பூதங்கட்கு வெப்பத்தைக் கொடுத்து, அவற்றைச் சுட்டா லொன்று படுத்தும். நீரானது குளிர்ந்து மென்மை கொடுக்கும். நிலம் வலிதாய்ப் பிறவற்றைத் தாங்கும்.

ஐந்து தூய தத்துவங்கள், ஏழு கலப்புத் தத்துவங்கள், இருபத்துநான்கு பிரகிருதி தத்துவங்கள் எனும் முப்பத்

தாறு தத்துவங்களினிடையே மயங்கி, உயிர் பெரிய துயரத்தை நுகரும். உடம்பு பிரிய நேருங் காலத்தே, பாம்பு சட்டை கழற்றுவது போலவும், முட்டையினின்று குஞ்சு புறம்போதல்போலவும், கனவினுள்ள அறிவு நனவுக்காலத்து வேறுபடாது போலவும், தூலவுடல் நீத்து, கலை முதலிய தத்துவங்களாலாய நுண்ணுடம்போடு சென்று, வினைப்பயன்களை நுகர்தற்குரிய உடம்புகளைப் பொருந்தி, மேல், கீழ் உலகங்களிலே அவற்றை நுகர்ந்து இறைவனருளால் மீண்டும் நிலவுலகத்தையடையும். உலகத்திலே எடுக்கும் உடம்பு, பூத பரிணாமம்; நரகத்திலே எடுப்பது பூதவுடம்பு; சுவர்க்கத்திலெடுப்பது பூதசாரம்.

முட்டையில் தோற்றம், வேர்வையிற் றோற்றம், வித்து வேர் முதலியவற்றிற் றோற்றம், கருப்பையிற் றோற்றம், என்று நாலவகைத் தோற்றத்தன, தாவரம், ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, விலங்கு, பறவை, மனிதர், தேவர், என்னும் எழுவகைப் பிறவியின்கண், தாவரம், பத்தொன்பது நூறாயிர யோனி பேதமும், ஊர்வன, பதினைந்து நூறாயிரப் பிறப்பு வேற்றுமைகளும், நீர்வாழ்வன, பறவை, விலங்கு ஆகிய மூன்றிலொவ்வொன்றும் பத்து நூறாயிரப் பிறப்பு விசேடங்களும், மனிதர், ஒன்பது நூறாயிர பேதமும், தேவர் பதினொரு நூறாயிர பேதமு முடையன.

இத்தகைய பல பிறவிகளிலே இறைவன் றிருவருளாற் பிறந்திருந்து நல்வினை தீவினைகளைச் செய்து, அவற்றின் பயனை நுகரும் நிலை சகல நிலையெனப்படும். நுகர்ந்தொழியாது முற்பிறவிகளிலே ஈட்டப்பட்டு நுகராக் கிடப்பதாய இருவினைப் பயனாகிய இன்ப துன்பங்களை ஒரு காலத்திலே நுகர்தல் ஏற்பட்டு, முன் செய்த வினையின்கணும் இனிச்

செய்யும் வினையின்கண்ணும், சமமாகிய வெறுப்புப் பற்றுண் ணிய விளைவால் தோன்றும். அப்பொழுது உயிர்கள் உலக நெறியிலே உழன்றதாலே அவற்றை உய்விப்பான் சினங் கொண்ட இறைவனது மறைப்புச் சக்தியானது, உவப் புடைய அருட் சக்தியாய் விளங்க, உயிரின்கண் அருள் வீழ்ச்சி யேற்படும்.

அவ் வருள்வீழ்ச்சி நான்கு வகைப்படும். அவை மிகு மென்மை, மென்மை, விரைவு, மிகுவிரைவு என்பன. அவற்றி னியல்புகளை அருணூல்கள் சரியை கிரியை யோகங்களை விரும்பியவர்க்குத் தெளிவாக உணர்த்தும். ஞானத்தை விரும்பிய நாலாம் அருள்வீழ்ச்சி யுடையார்க்கு இறைவன் குருவாய் வந்து மயக்க மிகுந்த தனிநிலை கலப்பு நிலைகள் ஏற்படாவண்ணஞ் செய்து, பாச நீக்கத்தைச் செய்வன். பாசம் நீக்கிய அந்நிலை சுத்தாவத்தை அல்லது தூயநிலை எனப்படும்.

முத்திகள் பல சமயத்தாரால் பலவகையாகக் கூறப்படும். பெண்டிர் போகந் துய்த்தலே முத்தியென்று உலகாயதனும், உருவ முதலிய ஐந்து கந்தங்களும் கெடுதலே முத்தி யென்று சௌந்திராந்திகனும், மூவகைக் குணமும் அடங்கு வதே முத்தியென நிகண்டவாதியும், செயலறுவதே முத்தி யெனப் பிரபாகரனும் ஆணவங் கெடுவதே முத்தியெனப் பேத வாதிகளும், உடம்பு நித்தியமாகப் பெறுவதே முத்தியென உருவசிவசமவாதியும், பிரகிருதி புருடனின் வேறென அறி வதே முத்தியெனச் சாங்கியனும், உயிர் கெடுவதே முத்தி யெனப் பாற்கரியனும், சித்திக ளடைவதே முத்தியெனச் சித்தரில் ஒரு சாராரும், கல்லுப் போற் கிடப்பதே முத்தி யெனப் பாடாணவாதியும் கூறுவர். அவையெல்லாம், குற்

றம் நீங்காத முத்திநிலை. மும் மலமும் நீங்கப்பெற்று உயிர் திருவருளோடு கலந்து எய்து முத்தியே சிறந்த முத்தியாம் என்க.

உண்மை யதிகாரம்.

இதுவரை கூறப்பட்டது முப்பொருள்களின் பொது வியல்பு. இனி, உயிரறிவினியல்பு, உயிர்ப் பொருந்திய ஐந்து உணர்வெல்லைகளினியல்பு, இறைவன் உயிரினை அறிவிக்கு முறை, சிவஞானத்தின் உண்மை, அந்த உயர்ந்த ஞானத்தின் பயன்கள், இறைவன் அஞ்செழுத்து, சிவத்தை அணைந்தோர்களியல்பு என்பவை திருவருட் டுணைகொண்டு கூறப்படும்.

உயிரறிவினியல்பு:— உயிரானது பருவுடலிலே நிலை பெற்று, பொறிகளின் வாயிலாக அவற்றிற்குப் புலனும் பொருளை யறிந்து, அறிந்ததன்கண் அழுந்தும்; அப்பொருளைத் தவிர, வேறொன்றையும் அது அறியாது. உயிர், கலப்பு நிலையில் படிப்படியாக அறியுந் தன்மையின் நீங்கி ஆணவ மலத்தின் மறைப்பின் அளவிற்கு ஏற்ப ஐவகை உணர் வெல்லைகளைப் பொருந்தும்.

இவற்றுள், கடைசி நிலை கரணங்களோடு கூடாத உயிர்ப் படக்கம் என நூல்கள் உணர்த்தும். உடம்பு, பொருள்களைத் தானே அறியமாட்டாது. அது அறிவில்லதாகலின், ஒவ்வொரு பொறியும் ஒவ்வொரு புலனையறியு மியல்பிற்று. ஆதலின், ஐம்பொறியுமே அறியுமென்பது தவறு. மனம், முதலிய அகக் கருவிகள், தமபாற் பொறிகளின் வழியாகப

புருந்தவற்றையே அறிகின்றன. பிராணவாயுவும் அறிவில்லாததே. ஆதலால், கட்புலனாகாத வினைபயனாலுண்டான உடம்பினுள்ளே பொருந்தி உயிரானது தனது அறிவினாலே, இறைவன் அறிவிக்க அறியும்.

உயிர் இறைவனால் அறிவிக்கப் பெறாது, தானே அறியுமியல்பினது என்னில், அதற்குப் பொறி முதலிய வாயில்களின் உதவி தேவையில்லை. உயிர் அறியுந்தன்மையில்லாததெனில், அதற்கு வாயில்கள் எதற்காக? அவைகள் அறிவைக் கொடுக்குமென்னில், அவை சடமாதலின், அறிவைக் கொடுக்கமாட்டா. இறைவன் உயிர்க்கு அறியுந் தன்மையை நல்குவனென்னில், உயிர் சடமா? சடத்திற்கு அறிவைக் கொடுத்தல் இயலுமா? உயிர் சடமுமன்று, சடத்திற்கு அறிவளித்தலுமியலாது.

உயிர் தன் அறிவினால், வாயில்களினுதவியொன்றி அறிந்தனயாவும நிலையில்லாதனவென்றறிக. இவற்றின வேறாய நிலையுடைய முதற்பொருள் உயிரறிவினால் ஒருகாலு மறியப்படாதாயின், அதனால் உயிருக்கு ஆவது ஒன்று மில்லையாம். உயிரின பழமையான அறிவு, ஒன்றை வாயில்களால் முற்பட்டுப பொருந்தி அதன் வண்ணமாய் நின்று, சுட்டியறியும். சுட்டறிவாலறிந்த பொருள்கள் நிலையிலாதனவே; நிலையுடைய பரம்பொருளானது உயிரின் சுட்டறிவினால அறியவொண்ணாதது.

எந்த அறிவு, அசித்தாப்பொருளை அறிந்தது எனில், உயிரினறிவு, தானே அவ் அசத்தை யுணராது. ஈசன அசத்தையறியும் சுட்டறிவுடையனல்லன். அசித்துப பொருளும அசததை யறியமாட்டாது. உயிர் கருவிகளோடு பொருந்தினமாத்திரத்தில், தானே ஒன்றையறியாது. அசத்தி

னறிவு திருவருளிற் பொருந்தாது. முற்றறிவுஞ் சிற்றறிவு மிறைவனுக் குண்டென்னில், அவையிரண்டும், ஒளியு மிருளும்போல மாறுபாடுடையன, ஆதலின் அங்ஙனங் கோடல் தவறு. இறைவனை அறிவித்தவாறே அறியவல்ல ஆன்ம வறிவானது ஆணவமலத்தால் தடைப்பட்டு வாயில்களின் வழியாய்ச் சிற்றறிவாய் நிலையாதனவற்றை அறியும்.

சத்து இன்னதென்று அசத்து அறியமாட்டாது. அசத்தை அவ்வாறறிந்து அதனினீங்க வேண்டிய அவசியம் சத்துக்கில்லை. சத்து இதுவென்றும் அசத்து இதுவென்றும் ஆய்ந்தறிகின்ற உயிரானது, இருளோடு சார்ந்து இருளை யறிந்தும், ஒளியொடுசேர்ந்து ஒளியை அறிந்தும் அவையாக மாட்டாத கண்ணொளியினியல்புடையது. சத்தாகிய திருவருளோடு கூடி நின்று அசத்தை நீக்குந்தன்மை உயிர்க் கிருத்தலாலும், உயிர் இரண்டினையு மறிதலாலும், அது சதசத்தெனப்படும்.

பொருள்களைவிளக்கும் ஞாயிறு, திங்கள், தீயென்பவை தாமே கண்ணுக்கு ஒளியைக் கொடுத்துப் பொருள்களைக் காட்டும் என்னில், பொருளை விளக்கும் ஒளி தோன்றுவதன் முன், கண்ணிற்கு இயற்கை ஒளி இல்லையென்றவாறாகும். விளக்குகின்ற ஒளி பொருந்திய பொருள்களைக் கண்ணொளி யானது அவ்வொளியின் வேறாய் நின்றே காணும். ஆனால் பின்னையதின் உதவியின்றி முன்னையது ஒன்றையுங்காணாது. கண்ணொளி விளக்கொளியொடு கலந்தே பொருள்களைக் காணினும், இரண்டும் பொருட்டன்மையால் ஒன்றல்ல என்பது தெளிவு.

உயிர் உடம்பிலே ஓரிடத்திலிருந்துகொண்டு பொருள் களையறிதல், உடம்பெங்கும் நிறைந்தறிதல், எங்கும் நிறைந்த

உயிர் உடம்பினும் இருந்தறிதல், முதல்வனுதவியின்றித் தானே தன்னறிவாற் பொருள்களையறிதல், அறிவிலலாத கருவிகள் அறிவை உயிர்க்குக் கொடுக்க அறிதல எனற கொள்கைகளைச் சிறந்த அறிஞர் எடுத்துப் பேசமாட்டார்கள்.

ஆய்ந்து பார்க்குமிடத்து, உயிர் பொருள்களை அறியுந் தன்மை, பளிங்கானது சார்ந்ததன் வண்ணமாதல் போலு மென்பது புலனும்.

கலபபு நிலையிலே உயிர் எய்தும் ஐந்தவத்தை, கீழால வத்தை யெனப்படும்.

உணர்வெல்லைகளினியல்பு

துரியாதீத நிலையில், உயிரானது எண்ணுதற்குரிய கருவிகள் யாதுமிலாது, புருடதத்துவமாய்க்கிடக்கும். துரிய நிலையில், அதனோடு பிராணவாயுமாத்திரம பொருந்தி நிற்கும். சுழுத்திநிலையில், பிராணவாயுவொடு சித்தமும் பொருந்திநிற்கும். கனவு நிலையிலே, இவற்றோடு, ஐம்புலனும், ஐந்தொழிலும், மனம், புத்தி, அகங்காரம் ஆகிய மூன்றும் பொருந்தி நிற்கும். மற்றைய ஒன்பது வாயுக்களும் பொருந்தி நிற்கும் என்ப. நனவிலே, அறிவுப் பொறிகளும, வினைப் பொறிகளும், உடன அணைந்து நிற்கும்.

இந்த முறையாக ஐந்தவத்தைகளிலுந் தொழிற்படுங் கருவிகளையெலலாம் ஐந்து உடமபுகளிலும், மூலாதார முதலிய இடங்களிலும் தொழிற்படு முறைமையறிந்து, நிலையாதனவாயப பிறவிக்குக் காரணமாயவற்றை ஒழிப்பதற்குரிய பயிற்சி செய்தால, திருவருளாற்புலனும தூய உணர்ச்சி

யெல்லைகளாய ஐந்தவத்தைகளை உயிர் தலைப்படும். அவற்றை அனுபவத்தாலறிந்து கொள்க. உயிர்ப்படத்தக்கதாகிய துரியாதீதமானது, ஆணவத்தொடு மாத்திரங்கூடி நிற்குந் தனி நிலையின் தன்மையது. நனவானது கலப்பு நிலையின் றன்மையது. நனவிலே தனிநிலையுங் கூட்டு நிலையும் இல்லாத அதீத நிலை, உயிரின் தூய நிலை ஆகும்.

உணர்த்துமுறை.

உயிரானது, ஐம்பொறிகளிலொன்றும், அதற்குச் சார்பாய ஐம்பூதங்களிலொவ்வொன்றும், உட்கருவிகள் நான்கும், கலை முதலிய தத்துவங்கள் ஐந்தும் ஆகிய இவற்றைச் சார்ந்து ஒரு பொருளையறியும். இந்த முறையாலன்றி உயிர், ஒன்றையு மறியமாட்டாது. உயிரையின்றித் தத்துவக்கூட்டங்கள் தொழிற்படமாட்டா.

தனக்கென அறியுமாற்றலில்லாத உயிரானது, தத்துவங்களை அறிந்து சாரமாட்டாது. அறிவித்தாலும் அறியுந் தன்மையில்லாத தத்துவங்கள் உயிரை அறிந்து அதனைச் சாரமாட்டா. உயிரானது சார்ந்த தத்துவத்தின் றன்மையே தன் வடிவாகப் பெற்று நிற்கும். இறைவன் கருவிகளை உயிர்க்குக் கூட்டுஞ் செயலால், உயிர், இங்கு பேசப்படுந் தத்துவ சம்பந்தமான எல்லாவற்றையும் நுகரும்.

ஐம்பொறி வாயிலாக நுகரும் புலன்களை உயிரானது மனத்தைத் துணையாகக் கொண்டறியும். முதல்வனது பேரறிவைத் துணையாகக்கொண்டே உயிர் அவற்றை அறியு மென்னில், மனம்போல அது கருவியாமென்பது முடியும். அங்ஙனமாயின், முதன்மை உயிர்க்குக் கூறவேண்டியதிருக்கும். எங்கும் நிறைந்த இறையறிவு உயிரின்கட் பொருந்திப்

பொருள்களையறியுமென்னில், உயிர் அறியவேண்டியதற்குப் பதிலாக முதல்வனை அறிவனென்பதாம். அது ஒருவன் உண்ணவேண்டியதற்குப் பதிலாக, மற்றொருவன் உண்டானென்பதை யொக்கும். கதிரவன் இரவின் இருளை நீக்கிய அளவிலே இருளில் மறைந்திருந்த பொருள்களின் நிலையைக் கண்டு அவற்றை மனிதர் அடைவதுபோல, தனி நிலைக் கண் உள்ள அறியாமை திருவருளால், கலைமுதலிய கருவிகளினுதவி கொண்டு, நீங்கப் பெற்றபோது, உயிரானது மகிழ்ந்து, தனக்குரானை அறிவினதனை மன்னுந் திருவருளையும் மறந்து பொருள்களையறியும்.

மனமுதலிய வாயில்கள், உயிரின் சார்பாற் பொருள்களையறியும். தாம அறிவது உயிரினாலென்பது அவை அறியா. அவைபோல, உயிர்கள் பொருள்களை யறியுங்கால், தாம அறிவது முதல்வனாலென்பதை அறிந்திடமாட்டா. உயிரை பண்டை வினையினியல்பிற் கேற்றவாறு அதன பயனை நுகருமவண்ணம முதல்வனே செயவன். அதனால், அவன குற்ற முறுவானல்லன.

ஞானவாய்மை

பொருள்களை விளக்கும் வாயில்கள் ஒன்றுமில்லையாயின், உயிர் எதனையும் அறியமுடியாது. ஆனால் இவ்வாயில்களைக் கொண்டு மெய்யறிவினைப் பெற முடியாது. முற்பிறவிகளிலே தேடிய நற்றவப் பயனாக, முதல்வன் அருட்டிருமேனி கொண்டெழுந்தருளி, இவ்வாயில்களாய கட்டினை நீக்கி, தன செம்மலர்ச் சேவடி யடையுமாறு, உண்மை ஞானத்தை உதவியருளுவன்.

பளிங்குக்கு, இயற்கையாய விரிந்த ஒளியையும், பல நிறங்களோடு பொருந்தி அவற்றின் றன்மையதாய் விளங்கு

யியல்பையும் ஈந்து பசிக்கின்றன்மையும் பன்னிறவியல்பும் இலலாத கதிரவனொளிபோல, உலகிற் பயிலும அறிவுள்ளது மில்லதுமாயவற்றின் றன்மை தன்மாட்டுப் பொருந்தப் பெறாது நிலைத்த இன்பத்தைப் பெறுதற்கு ஏதுவாய் யாண்டும நிறைந்த இறை ஞானமே உண்மை ஞானமாமென்று நல்லோர் கூறுவர். உயிர் ஆணவமலப் பிணிப்புண்டு நிற்கும போது மாயை, தூயமாயை, ஒழியா இருவினை என்பன ஆணவத்திற்குக் கருவியாய் நிற்றலின் அவையும் ஆணவம போலப் பாசம் எனப்படும. உயிர் ஆணவம் நீங்கி அருளோடு நின்ற வழி அவை பாசத் தன்மை நீங்கி அருள் மயமாய் நிற்கும.

ஞானத்தால் வரும்பயன்.

சிவஞானத்தைப் பெறுதலால் வரும் பயன்கள் படிப்படியாக எய்தற்குரிய பத்துச் செயல்களெனப் பேசப்படும். முடிந்தபயன் வரம்பிலின்பமே. உயிர்க்காட்சி, உயிர்த்தூய்மை உயிரின்பேறு என்ற மூன்றும் பாசம் நீங்குமபடி ஞானத்தைப்பற்றுதல், தன் செயலறுதல், சிவரூபத்தின் மூழ்குதல் என்ற மூன்றினாலும முறையே பெறப்படும்.

திருவருளுதவியின்றித் தானே இயற்கையாக எதனை யாவது அறியும் அறிவு இல்லாதபோதிலும், உயிரானது தன்னறிவினாலே எல்லாவற்றையும் அறிந்ததாகக் கருதி, அவற்றின பயன்களை ஒவ்வொன்றாக நுகரும். இது கட்டுற்ற காலத்தில் நிகழ்வது. கட்டு அறப்பெற்று மெய்யுணர்ச்சி யடைந்தபோது தன்னுடைய அறிவானது இறைவன் அருளால கருவிகள் வாயிலாகப் பொருள்களை அறியும் முறையை யும், அம்முறையின் வைத்துத் தன்னுடைய இயல்பையும

சிவஞானத்தோடு சார்ந்த வண்ணமாய் நின்று அறியும். அது உயிர்க்காட்சியெனக் கூறப்படும்.

தத்துவங்களின் தன்மைகளை அறிந்தாராயுங்காலை அவை தனக்கு வேறான சடப்பொருளென்னும் அறிவானது தோன்றும். அங்ஙனம் அறிதற்குத் துணை செய்வது உயிரின் அறிவினை விளக்கும் சிவஞானமே. இங்ஙனம் ஆராய்ந்தறியும் சுட்டறிவானது நீங்கும் வண்ணம் சிவஞானத்தோடு உயிர் அத்துவிதமாய் நின்றகாலை அது தூய்மையடைகின்றது. அப்போது தூய ஞானத்தின் ஒப்பற்ற முதல்வனுடைய காட்சி ஏற்படும்.

தூய சிவஞானத்திற்கு வேறாக அதன் முதல்வனைப் பற்றிப் பேச வேண்டுமெனின் இறைவனது திருவருளே ஞானமாகும். எங்கு நிறைந்துள்ள கதிரவன் ஒளியானது கதிரவனையின்றி நில்லாமைபோலக் குற்றமற்ற முதல்வனையின்றி அருளும் நில்லாது. ஆகலின் முதல்வனைச் சிவனென்றும் அவனதருளைச் சத்தியென்றும் அறிக. இறைவனது தூய சத்தியானது அறிவுப்பிழம்பாகவுள்ளது. அது சிவபரம்பொருளுக்கு வேறாகத் தனித்து நில்லாது. எங்கும் நிறைந்த இருளை நீக்கிக்கதிரவனைக் காட்டும் அவனது கதிரொளிபோலச் சத்தியானது உயிரை அளவிலாக் காலந்தொட்டுக் கட்டுப்படுத்தியுள்ள மும்மலங்களின் வலிமை அழித்துச் சிவபெருமானை உயிரினுக்குக் காண்பிக்கும்.

வலிமையில்லாதவர்கள் வலிமைமிக்கபேயினால் பிடிபட்ட காலை அவர்களிடத்தே அப்பேயின் வலிய செயல்கள் காணப்படுதல்போல, எல்லாவற்றையும் அறிந்த இறைவனுடைய அருட் சத்தியானது உயிரின்கட் பதிந்தபோது,

அவ்வுயிரினால் இறைவனுடைய செயல்களைந்தும் நடைபெறவேண்டுமாதலின் இறைவனது ஐந்தொழில்களையும் உயிர் ஆற்றவல்லதாகல் வேண்டுமென்று கூறுதல் பொருந்தாது. குருடராயும் ஊமையராயும் முடவராயும் இருப்பவர்களைப் பேய்பிடித்துக் கொண்டதனால் அவர்கள் பார்க்கவும் பேசவும் நடக்கவும் செய்யவல்லவர்களாவார்களா? ஆகமாட்டார்களன்றே! ஆதலால் பேய்ச்சார்பு சார்ப்பட்டவனிடத்தே உளவாவற்றை விளக்குமேயன்றிப் பேயின் தன்மையை முற்றிலும் அவனுக்குக் கொடுத்துவிடாது. அதுபோல உயிர்களிடத்துப் பொருந்திய திருவருளாகிய இறைஞானம் உயிர்களிடத்து உள்ளவற்றையே நன்கு விளக்கும். இறைவன் உயிரினைத் திருமேனியாகக் கொண்டு தானே தனதைந்தொழில்களையும் நடத்துவனென்றறிக. உயிர்க்கு ஐந்தொழில் செய்யும் ஆற்றல் எக்காலத்துமில்லை.

கலப்பு நிலையில் கலை முதலிய தத்துவங்கள் உயிரினைப் பொருந்துவதால் ஏற்படும் சுட்டறிவின் தன்மையை அறிந்து அச்சுட்டறிவிற்குக் காரணமாகிய பாசங்களை விட்டு நீங்கிய அருள் நிலையில், கருவிகளின் சார்பு ஏற்படாத வகையாக அவ்வருளில் அழுந்தி நிலைபெற்ற விடத்தே எங்கும் விரிந்த அறிவாகிய மேலான பயன் தோன்றும்.

அதனைப்பெற்றுச் "சிவத்தை அடைபவர் சிவமேயாகி விடுவார்கள்; அவர் தமக்கு வேறாய பயன் தோன்றுவதற்கு இடம் இல்லை" எனில், அது பொருந்தாது.

சிவமாயவிடத்து உயிரென்பது இல்லையாய் முடியும். கட்டுற்ற நிலையில் உயிர்கள் தம்மைக் காணமாட்டா. தூய நிலையிலும் தமது விரிந்த அறிவைத் திருவருளினாற் காணுராயின் உயிர்கள் இறைவனது திருவடிப் பேரின்பமடை

வதற்கேதுவாகிய அறிவைப்பெறுதலுமின்று. அதனால் திரு வடிப்பேரின்பத்தை அடைதலுமின்று என்பது ஏற்படும். ஆதலால் உயிர் சிவமேயாகி விடுமென்பது பொருந்தாது.

தத்துவங்களாலாகிய கருவிகளோடு கூடாமலும் கருவிகள் யாதுமின்றி ஆணவங் காரணமாக எழுந்த அறியாமை யெனப்படும் அந்த நிலையினை யடையாமலும் தன்னறிவின்கண் விளங்கிய உயர்ந்த சிவஞானத்தினாலே உயிர் தன் செயலற்று நின்றவிடத்தே தானாந்தனிய பரம்பொருளோடு அத்துவிதமாய் நிற்பதே நனவில் மேல்நிலை யெனப்படும். அதனைச் சாக்கிராதீதமென்பர். உயிர்களைச் சார்ந்த கருவிகள் தாமே யொடுங்கமாட்டா. உயிரானது தன்னுடைய அறிவினாலே அவைகள் ஒடுங்கும் வழி யறிந்து ஒடுக்கினாலே அவை ஒடுங்குமென்னில், அவை ஒடுங்கிய காலை அவற்றை ஒடுக்கிய உயிரறிவு ஒடுங்காது நிலை பெறவேண்டும். ஆனால் கருவிகள் ஒடுங்கியவுடனே உயிரினறிவும் ஒடுங்கிக் கேவல நிலை ஏற்படுகின்றது. ஆதலால் உயிரின் அறிவுக்கு வேறாகிய திருவருளின் உதவி கொண்டு கரணங்களை ஒடுக்கலாமேயன்றி மற்றெவ்விதமும் அவற்றை ஒடுக்கமுடியாது. அவற்றின் வேறாகிய மெய்ப் பொருளாகிய சிவத்தை அறியவும் முடியாது.

உயிரைப்பற்றிய கருவிகள் புறப் பொருள்களைப்பற்றி அவற்றினறிவைக் கொடுக்குங்காலை அவற்றுள் ஒவ்வொன்றினையும் சார்ந்து அழுந்தி அறிதல் உயிரறிவின் இயற்கையாகும். அக் கருவிகளாற் பெறும் அறிவானது பகற் பொழுதிலே எரியும் விளக்குப்போல அடங்கி நிற்கும்படி பேரறிவு உதிக்குமாயின், பரம்பொருளையும் அடைதல் கூடும், மயக்கஞ் செய்யும் பிறவியை அறுத்தலுமாகும்.

முற்பிறப்பிலே செய்த பெருந்தவம் ஒருங்குதிரண்டு பயனளித்தமையாலே பாசங்களுடைய பருவமும், இருவினையொப்பும் அருள் வீழ்ச்சியும் ஒருங்கெய்தும். அப்பொழுது அறிவே ஆகிய ஆசான் சிவத்தோடு ஒருமையுற்று அறிவுறுத்தியவற்றைக் கேட்டலும் சிந்தித்தலும் தெளிதலும் நிட்டை கூடுதலுமாய நான்குமடைந்தோர் வீடடைந்த தலைமையாளர்.

கருவிகள் வாயிலாகப் பெறும் விரிந்த உலகறிவாகிய பாச ஞானத்தினாலும், தத்துவங்களின் வேறாக உள்ள உயிரின் பேரியல்பை அறிந்துபோதரும் பசு ஞானத்தாலும் முழுமுதற் கடவுளை அறியமுடியாது. சிவபெருமான் அருளினாற் சிவஞானத்தைப் பெற்று, அதன் ஒளி பெருகவே பண்டைச் சுட்டறிவாகிய சிற்றறிவு நீங்கப்பெற்று, திருவருளில் அழுந்தி, மறவா அன்பினாலே மேலாகிய பரம்பொருளோடு இரண்டறக் கலந்து நிற்பது ஞான நிட்டை எனப்படும். அத்தகைய ஞான நிட்டையை அடைதல் அருமையாயின் திருவருட் டுணையினாலே கருவிகளின் இயல்பையும், அவற்றின் வாயிலாக அறியும் உயிரினியல்பையும், முதல்வன் அத்துவிதமாய் உயிரோடு கலந்து நிற்கும் முறையையும் அழுந்தி அறிந்து, அங்ஙனமறிந்த நிலையிற் பெயர்ந்திடாமல் இறைவன்பால் அன்பு செலுத்த, நிட்டை கூடுந்தன்மை உளதாகும்.

முதல்வனைப் பாவனையால் அடைய முடியாது. பாவனை செய்யவேண்டுமாயின் மன முதலிய கருவிகள் வேண்டும். இறைவன் கருவிகளுக் கெட்டாதவனாகையால் பாவனையாற் பயனில்லை. கருவிகளில்லாமற் பாவிக்கலாமெனனில் கருவிகள் நீங்கியவிடத்து அறியாமை வந்தடையும். பாவனையினாலே

பார்க்க முடியாதவன் இறைவனென்று பார்க்கலாமென்னில் அதற்குரிய பாவனைக்குப் பொருளாவதெதனை? இது வல்லன் அது வல்லன் என்பதனால், யாது அவனென்பது அறிய முடியுமா? திருவருள் ஞானம்பெற்றவர்கள் நேராக முதல்வனை அறிதலினால் அவர்களுக்குப் பாவனை வேண்டியதில்லை.

அத்துவித நிலையென்பது எத்தகையதென்று ஆராய்வோம். ஒரு பொருளே முதல்வனும் உயிர்களுமாக இரண்டாகத் தோன்றி முத்தியில் ஒன்றாக ஆகிவிடுமென்னில் பொருள் ஒன்றேயென்பது முடியும். வெவ்வேறாயிருந்த இருபொருளும் முடிவில் ஒருபொருளாகுமென்னில், இரண்டில் ஒன்று அழிந்ததென்பது முடியும். அது பொருந்தாமை தெளிவு. இருபொருளும் ஒன்றாவதில்லையெனில் அத்துவித நிலையென்பது கிடையாது. தீயோடு கலந்த இரும்பு தீயின் தன்மை யடைந்தாற் போல சிவத்தொடு கலந்த உயிர் சிவத்தின் குணங்களைத்து முடையதாமென்னின், சிவனுக்குரிய ஐந்தொழிலும் உயிர்களிடத்தே காணப்பட வேண்டும். காணப்படாமையின், அவ்வுவமையும் பொருந்தாது. ஆதலால் சிவத்தொடு உயிர் அத்துவிதமாய் நிற்கும் நிலைக்கு, கேவல நிலையில் உயிர் ஆணவத்தோடு கலந்து நின்ற முறையே உவமை ஆகும்.

முத்தியிலே ஆணவமலமானது அழிந்தொழியுமென்னில் அதனை நித்தப் பொருளென்று நூல்கள் கூற வேண்டியதில்லை. நூல்கள் அதனை நித்தமென்பதால் அது அழிந்தொழியாதென்னில், ஞானம் பெறுவது ஒரு நாளும் இல்லையாகும். பின்னை எவ்வாறு ஆணவநீக்கம் ஏற்படுகின்றதெனில், ஒளியின் முன் இருள் மறைந்தடங்கி அழியாமை போல, ஆணவமும் திருவருளின் முன் வலியழிந்து வறிதே

நிற்கும். ஆணவத்தின் சத்தி அழிவதே அஃதழிவதாகக் கூறுதல் மரபு.

வினை ஒழிவது எவ்வாறெனில், எல்லையில்லாத பலபிறவி களைத் தரும் முன்வினை எனப்படும் சஞ்சித வினையானது நெருப்பிலிட்ட வித்துப்போல அறிவாசான் அருள் நோக்கால் ஒழிவதாகும். எடுத்த உடலின் இடமாக நுகரக் கிடந்த பிராரத்தவினையானது உடம்பு உள்ளளவும் நிலை பெற்றுத் தன்பயனைக் கொடுக்கும். பிராரத்த வினைப்பயனை நுகருங்கால் விருப்பு வெறுப்பு வடிவாக வரும் எதிர்வினை யாகிய ஆகாமியமானது இருளை நீக்குங் கதிரவனொளிபோன்ற ஞானத்தீயின் சார்பால் அழிந்தொழியும். மூலமலமும் வினையும் ஒழியவே மாயாமலம் எடுத்த உடம்போடு ஒழியு மென்பது தெளிவு.

அஞ்செழுத்தருணிலை

மும்மலம் நீங்கிய காலையும் பண்டைப் பழக்கத்தால் அவற்றின் வாசனை தாக்குமாகையால், அவ்வாசனை தாக்கா மற்பொருட்டு இறைவன் திருநாமத்தை எண்ணுமுறைமை ஆயப்பாலது. கட்டு நீங்கிய பின்னரும் உலகியற் செயல் களிலே பழகுங் காலத்தே மலவாசனை தாக்காதிராது. காயம் வைத்த பாத்திரத்தில் அதன் வாசனை யிருப்பதுபோல எடுத்த உடம்பால் நுகர்தற்குரிய வினைமெல்லெனத்தாக்கும். அப்போது முதலும் முடிவும் இல்லாத திருவைந்தெழுத்தின் உண்மைப்பொருளை அறிவாசான் அறிவித்த முறையில் எண்ணுபவரை அவ்வாசனைகள் தாக்கமாட்டா; பிறழ்ந்த உணர்ச்சியுந் தரமாட்டா. திருவைந்தெழுத்தில் மறைப்புச் சத்தியும் மலமும் பின்னாகவும் சிவமும் அருளும் முன்னாக வும், உயிர் நடுவே யிருக்கின்ற முறையும், மலமும் மறைப்புச்

சத்தியும் மேம்படுவதால் உயிர் அருளினுடன் சிவத்தினும் விருப்பமில்லாமல் பிறந்திறந்துழலும் வகையுடன் வீடுகாதலித்தவர்களுக்கு ஓதத்தகும்.

மலத்தினொடு சார்ந்த மறைப்புச் சத்தி மேம்பட்ட வண்ணம் சிவத்தையும் அருளையுங் குறிக்கும் எழுத்துக்களை முறைகளை வைத்து எண்ணில், மறைப்புச் சத்தியானது மலத்தை நீக்கி அருட்சத்தியாய் விளங்கும். அவ்வருட் சத்தியே சிவத்தினை எய்துவிக்கும். அறிவு விரியப்பெற்ற உயிரானது அருளை பற்றுக்கோடாக நிலைநின்று அருளிலே அடங்கி அருண்மயமாய் நின்றவிடத்து சிவத்தினிற் கலக்கும். இதுவே திருவைந்தெழுத்தின் பெருமை.

அணைந்தோர்தன்மை

திரிபுணர்ச்சியாகிய குற்றத்தை விளைக்கும் மாயாகாரியங்களை உணர்வு சேராமலும் சஞ்சித முதலிய மும்மை வினைகளும் மூவகையாக நீங்கும் வண்ணமும் மூலமலமாகிய ஆணவவலிமை ஒடுமடங்கும், அறியப்படும் பரம்பொருளில் விரிந்த பேரறிவின் கண் அடங்கி, அத்துவிதமாயப் பண்டே கலந்துள்ள சிவத்தினொற்றுமைப் பெற்று, தமதறிவின் கண் பேரின்பம் நிலைப்படப் பெற்று, பாசத்தடை யாதுமின்றி, நிட்டையில் நிலை பெற்றோரே முற்றிலுங் குற்றமற்றவராவர். அத்தன்மையோர்க்கு இன்னது செய்ய வேண்டும் என்ற குறிப்பு, அதற்குரிய இடம், காலம், திக்கு, இருக்கை முதலியனவும், சமயக்கொள்கை, சாதியாசாரம், விருப்பு வெறுப்பு, அடையாளங்கள், சிறப்புப்பொருந்திய விரதங்கள், பொறுமை, அடக்கம் முதலிய குணங்களை மேற்கொள்ளுதல், தவம், செபம், தியானம் முதலியவைகளெல்லாம், வேண்டும் வேண்டாம் என்ற முறைப்பிற கழிந்தொழியாமல், தூங்கினவன்

கையில் உள்ள பொருள் நழுவினதுபோல ஒழிந்துபோம். மெய்ப்பொருளுணர்ச்சி ஒன்று தவிர, ஏனையவெல்லாம் ஒழிந்துபோம் என்பது கருத்து.

அகவழிபாடு, புறவழிபாடு எனனும் இருவகை வழிபாடுகளையுங் கைவிட்டு, அறியாமையாகிய இருட் கடலில் மூழ்கி உலக நிகழ்ச்சிகளைக்கண்டு மகிழ்ந்து வாழுகின்ற கீழ்மக்கள் போல, சிவஞானம் வளர்ந்தோங்கப் பெற்றுச் சிவத்தைக் கண்ட சிறப்புடையோரும் அகம் புறம் என்ற வேற்றுமையின்றி எங்கும் ஓர் தன்மையாய் விளங்கும் பேரின்ப நலந் துய்த்து மகிழ்ந்து வாழ்வர்.

பூதப்பொருள்களெல்லாம் வானைப் பொருந்தி நிற்ப, வானானது அவை எல்லாவற்றுள்ளும் கலந்து அவற்றைத் தன்னகத்து அடக்கி நிற்றல்போல, எல்லாப்பொருள்கட்கும் சார்பாகிய இறைவனாகிய திருவருள் எப்பொருள்களிலும் நிறைந்திருக்கையினாலே எந்தப் பொருள்களைக் காணினும் அவற்றை அத்திருவருளின் வடிவாகக் காணுமிடத்து, இறைவன் திருமேனியாக ஞானிகள் தம்மையுங் காண்பர்.

அதுவே அவர் செய்யும் யோகமாயின் அதன் பயவு ஞானம் என்பதற்குத் தடை என்னை?

மண் முதலிய தத்துவங்களெல்லாம் தம்மின் வேறாகிய நிலையாப்பொருளெனக் கண்டு சிவஞானப் பார்வையில் அழுந்தி, அதன் துணைகொண்டு எவற்றையும் பார்த்து, திருவைந்தெழுத்தை வீட்டிற்குரிய முறையில் எண்ணி, இறைவன் யாண்டும் இரண்டறக் கலந்து நின்ற நிலைமையை நினைந்து அவனை வழுத்துதலே அவனுக்குரிய அறிவு வழி

பாடென அருணூல்களியம்பும். இதுவே ஞானிகள் செய்யுங்கிரியை.

தொண்டர்களும் பூசிக்கப்படும் வடிவங்களும் இறைவன் திருமேனியெனக் கருதி, விண்ணவருமறிதற்கரிய விழுப் பொருளை வணங்கி, இன்பக்கண்ணீர் உகுத்து, உரை தடு மாறி, மெய்ப்பொருளையே கண்டு மகிழ்ந்திருப்பர் சிவ ஞானக்கடலில் எழுந்த பேரின்பத்தை நுகரும் பெரியோர் என்க. இதுவே ஞானிகள் செய்யுஞ்சரியை.

உலகாயத முதல் சிவாத்துவிதம் வரையுள்ள சமயங் களிற் பயின்றோர் கொள்கைகளைச் சாராத மேலாகிய கோட் பாடுடையதாய் ஞானநூலின் முடிவின்கட் பெறப்படும் பொருளையுடையதாய், நிலைத்த இன்பமளிப்பதாய், உள்ளதே தோன்றுமென்னுங் குற்றமற்ற கருத்திற்கிணங்கியதாய், ஐயத்தையொழிப்பதாயுள்ள (சைவ சித்தாந்த) அறிவால், பாசத்தொடுள்ள கட்டு நிலையினியல்பையும் வீட்டினியல்பை யும் வரையறுத்துரைத்தனர் ஆசிரியர்.

உண்மை நூலின் விரிந்த பொருளைத் தெளிந்துய்யு மிடத்தே, காரண காரிய முறைகளை உற்றுநோக்கி, நால்வகை உவமைகளை வைத்துப் பொருளியல் புணர்ந்து, முன்பின் முரணில்லாது உண்மையைத் தேருந்தகுதியுடையவர்க்குத் திருவருட் பேற்றினைத் தீக்கையாலளித்து இச்சிவப்பிரகாச நூலினையும் இனிது எடுத்தியம்புதலாகும்.

சிவப்பிரகாசம் முற்றிற்று.

மெய்கண்ட நூல்கள்

திருவருட் பயன்

திருவருட்பயன்

நற்றுஞ்சரக் கன்று நண்ணில் கலைஞானம்
சற்றும் சரக்(கு) அன்று காண்.

1. பதி முது நிலை.

நுட்ப அகரமாகிய உயிரெழுத்து எல்லா எழுத்துக்களோடுங் கலந்து அவை தோன்றுதற்குக் காரணமாயிருத்தல்போல, ஒப்பற்ற முதல்வன அறிவுவடிவமாய் எங்கும் நிறைந்து உலகந் தோன்றுதற்குக் காரணனாய் நிற்கின்றான்.

தனது நிலையினை உயிர்கள் பொருந்துமாறு செய்யவல்ல திருவருட் சக்தியோடு எமது முதல்வன் பிரிவின்றி யிருப்பவன்.

எல்லாவற்றையும் முன்னடக்கி அப்பாற்பட்டிருப்பதாற் பெருமைக்கும, எத்துணைய நுண்ணிய பொருள்களினுங் கலந்து விளங்குதலால் நுண்மைக்கும், தனக்கொரு பயன் கருதாது உயிர்கள்பால் என்றும் இரக்கமுடைமையால் பேரருட்கும், மனம், மொழி, மெய்கள் வாயிலாகவாதல், உயிரறிவினாலாதல், காணப்படாமையான், பேற்றினருமைக்கும், இறைவன் ஒப்பில்லாதவன்.

எல்லாவற்றையும படைத்துக் காத்து, உயிர்கள மறு பிறவிக்கேதுவாய மலமாகிய குற்றத்தோடு நிற்கும்படி அவற்றை ஒடுக்குபவனே அவற்றிற்கு நீங்காத புகலிடமாயுள்ளோன் ஆவன்.

முதல்வன் தத்துவத் தொடர்பான அருவமும் உருவமும், உயிர்களின் அறிவுக்கறிவாய் விளங்கும் ஞானவடிவமு

முடையன். (சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து, என்னும் அருவவடிவும, சதாசிவமென்னும அருவுருவ வடிவும், மகேசன், உருத்திரன் மால், அயன், என்னும் உருவவடிவமும் இறைவனை உடையன். உயிர்கள்தோறும அறிவுக்கறிவாய விளங்குதலின், அறிவும அவனுக்கு வடிவமாகக் கூறப்பட்டது.)

எல்லா உயிர்களும அறிவிக்க அறியும் இயல்பினவாதலின், தமக்கு மேலான ஒருதலைவனை அவாவுடையன. அத்தலைவனாகிய எங்கள் பெருமான் தனக்கு உணர்விக்கும் மேலானவனொருவனை உடையனல்லன்.

விண்ணவர் காணமுடியாத இறைவன் மெய்யடியவர்களறிவின்கண் நீங்காத பேரறிவாய் நின்று, அவர்களை விட்டகலான்.

எல்லா விடத்திலும் எல்லா உயிர்களிடத்தும், வெந்நீரிலுள்ள சூடுபோல இறைவன் ஒருமிக்கலந்திருந்தாலும், அவற்றிலே அடங்குறாது தனியே நிற்குமியல்பினன் அவனென்றறிக.

தன்னையடையாதார்க்குச் சிறந்த பேரருளினை இறைவன் நல்கான். தன்னையடைந்தார்க்கு அவன் நன்மை பயப்பன், அதனால், அடையாதாரிடம் பகைமை கொள்வானல்லனை. அடைந்தார்க்கு இன்பம் ஈவதால், அவன் பெயர் சங்கரன்.

(சங்கரன்-சம் + கரன் — சுகம் செய்பவன்)

அறிவுக்கறிவாய் என்றும் பிறவிநோயைத் தீர்க்கும் மருந்தாக இறைவன் இருத்தலின், அவனை நினைக்கவேண்டும், நினைப்பின் நன்மையுண்டு, அதற்கு ஐயம் இல்லை.

2. உயிரவை நிலை

பல்லுயிர்களின் நிலை. பதி - ஒருவன். உயிர் - பல.

உயிர்கள் பிறந்த காலத்தினாலும், இனிப்பிறக்குங் காலத்தினாலும், இறைவன திருவடி சார்தற்பொருட்டுத் துறந்தவர் தொகையும, துறவாதார் தொகையும், அளவில்லையென்பதில் தம்முள் ஒப்புடையன.

உயிர்கள் மும்மலத்தர், இருமலத்தர், ஒருமலத்தரென மூவகைப்படுபவர்.

மூவகை உயிர்களும், அறியாமையாகிய ஆணவமுடையவே; அவர்களுள் மாயையாகிய தளையுடைய மும்மலத்தர், தங்களை அநாதியே கலந்துள்ள ஆணவமல மிருப்பதையறியார்.

கனவிலே அறிந்தவற்றை உறுதியாக அறிவினாற் பெறாது, கனவிலே அறிவின் முறைமையை மறந்து மாறுபடக் காணும் உயிர்களுக்கு நிலைத்த அறிவு இல்லை. எனவே அவைகளுக்கு உறுதியான செயல் யாதுளது?

பொறி முதலிய கருவிகளின் உதவியின்றி ஒன்றையும் அறியப்பெறாத உயிர்க்கு அறிவு என்ற பெயர், பொருந்தியிருக்கிறது! (பொருத்தமில்லை யென்பது கருத்து)

ஒளியும் இருளும் உலகமும், விழித்த கண்ணில் விளக்க மில்லாதவிடத்து எவ்வாறு அறியப்படும்? அதுபோல, இறையருளும், ஆணவமும், தத்துவங்களும் ஆணவத்தால் மறைப்பு பெற்ற உயிர்களுக்கு அறிவு விளங்காவிடத்து எவ்வாறு தோன்றும்?

என்றும் நிலைத்த பொருளாய முதல்வன், நிலையில்லாப் பொருள்களைச் சாரமாட்டான். அவற்றைச் சுட்டியறிய மாட்டான். அசத்தாய உலகப்பொருள்கள், சத்தாய முதல்வனை அறியமாட்டா. இவ்விரண்டினையும் பகுத்தறியவல்ல உயிர் சதசத்தெனப்படும்.

உவமையானது இருளில் இருண்மையாயும், ஒளியில் விளக்கமாயுங் காணப்படும் பொருள்களை யுடையது. இங்ஙனம் சார்ந்ததன்வண்ணமாயிருப்பது உயிர் என அறிக.

பகலிற் கண் விளங்கப்பெறாத கோட்டானுக்குக் கதிரவன் ஒளியுமிருந்த இருளாகவே யிருக்கும்; அதுபோல, ஆணவ மிருளையுடைய உயிர்களுக்குத் தமமை அறிவிக்கும் முதல்வன் ஞானமானது தோன்றாது மறைந்திருக்கும்.

தொடக்கமற்ற நீண்டகாலம், பிறப்பிறப்பின் கண்ணுள்ள துன்பங்களைப் பொறுத்துக்கொண்டு அவற்றினுழலும் உயிர்கள் ஐயோ! எப்பொழுது திருவருளைத் தெரியும்? எப்பொழுதுதான் அது விலங்காத தமது துன்பத்தைத் தெரிந்து அகற்றியருளும்?

3. இருண்மல நிலை

நெருங்கித் தொடர்ந்து வரும் பல்பிறவித்துன்பமும், பிறவி நீங்கப்பெறாமையும், அதனைப் பொறுத்தற்குத் துணையாய முதல்வனும் இல்லை யென்பது, ஏழையேனாகிய எவ்வாற்றானும் பொருந்துமாறில்லை.

உலகத்திலேயுள்ள பொருள்களினுண்மையும் வேறுபாடும் அறியக்கூடாதபடி மறைத்து நிற்கும் பொருள் இருளைத் தவிர வேறியாதுமில்லை. அதுபோல, மேற்கூறிய வற்றை உயிர்கட்கு மறைத்து நிற்பது இருண்மலமாகிய ஆணவமன்றி வேறியாதுமில்லை.

இருளானது, தான்மறைந்த பொருளினுருவத்தைக் காட்டாதாயினும், தனது வடிவைக்காட்டும். இருண்மலமோ பொருளையுங் காட்டாது, தன்னையுங்காட்டாத் தன்மையது.

அநாதியே உயிர்களைப் பிணித்து, அவற்றின் உள்ளறிவோடு, உயிர்வகைகளையடக்கி, இந்நாள்வரை நீங்காது நின்றது அந்த இருண்மலம்.

இந்த இருண்மலமாகிய மாது பல்லுயிர்களைப் புணர்ந்து நின்றும் தனது நிலையாய அவ்வுயிர்களுக்குங் கூடத் தோன்றாது மறைந்து நிற்குங் கற்பினையுடையாள்.

இருண் மலத்தைப்பற்றிப் பலவாறாகப் பேசிப் பயன் என்! அறியத்தக்கனவற்றை அறியமுடியாத தன்மை அந்த இருண்மலத்தால் வந்ததென்பது தெரிந்தாற் போதும்.

அறியாமை இல்லையெனில், துன்பம் இல்லை. அறியாமை உயிரின் இயல்பாயின், அவ்வறியாமையைப் போக்கும் பொருளுண்டாயின் அப்பொருள் அறியாமையை நீக்குங்கால், அவ்வறியாமையோடு உயிரும் அழிந்துபோம். இயல்பினை அழிக்குங்கால் இயல்பினையுடைய பொருளும் அழிந்துபோம் ஆதலின் இருண்மலம், உயிர்க்கு இயல்பாய தன்மை அன்று.

இருண்மலமாகிய குற்றமானது அநாதியன்று, ஒரு காலத்தில் உயிரைப் பிணித்தது எனின், முன்னொரு பொழுதில்லாத இருண்மலம் இடையே உயிரைப் பிணித்தற்கேது என்னை? அங்ஙனம் முன்னில்லாத மலம் ஒரு காலத்துப்பற்றுமாயின், முத்திநிலை ஒன்றெனப்பேச இடமில்லை. ஒருகாலத்திலே மலநீக்கமடைந்தாலும், மற்றொரு காலத்திலே ஆணவப்பிணிப்பானது உயிரை வவ்வுமாதலின் என்க.

ஆணவ மலம், பொருள்களை மறைப்பினும், அவற்றைக் காட்டும் ஒளியை உயிர் ஒருசிறிதும், மாயையாற் பெறு

தாயின், அதனை ஆணவம் ஒருக்காலும் விட்டு நீங்காதென அறிக.

இராக்காலத்தேயுள்ள இருளைப் போக்குவதற்கு விளக்குப் பயன்படும். மாயாகாரியமாகிய உடலுலகு முதலியன, உயிர்களின் வினைகட்கேற்ப உயிர்களைப் பொருந்தி, விடியும்வரை பயன்படும் விளக்குப்போல, இறைஞானமாகிய கதிரவனொளி தோன்றும்வரை உயிர்களுக்குத் துணைபுரியும்.

4. அருளது நிலை.

உலகத்திலே ஒருவன் பெறவிரும்பும் பொருளினுஞ் சிறந்ததொன்று அவனுக்கில்லை. அதுபோல வீடுவிரும்பு வார்க்கு அருளினும் பெரியதொரு பொருள் இல்லை. அருளே பெருமையையாவற்றினுஞ் சிறந்த வீட்டினை நல்குமாதலின், அருளே பெறும்பொருள் யாவற்றினும் பெறவிருக்கும் அப்பயனைப் பொருளாகவுங் கொள்க.

உலகர் செயல்களெல்லாம் கதிரவன் ஒளிவீசித் துணை நின்றாற்போல, அருளுடை உயிர்கள் நுகர்தற்குரிய இருவினைப் பயனைத் துய்த்தற்கேதுவாக எங்கும் நிறைந்த பேரறிவு மயமாயிலங்கும்.

உடம்பானது சடமாதலின் ஒன்றையும் அறிய வல்லதன்று. தன்னைப் பொருந்துவனவற்றுள் யாதொன்றையும், உயிர்தானே அறியமாட்டாது. ஆதலால் இறையருள் எவற்றையும் அறிந்தறிவித்தாலன்றி யார்தாம், எதனை அறிதல் கூடும்?

உயிர்கள் அருளைப் பொருந்திய பேரின்ப மடைதற்குமாறாக, மயக்கமாகிய கடலுள் அழுந்துதல் பாற்கடலிலுள்ள

பின்களை பார்ப்ப தகாது அதனுள் வேறு இழிந்தபோ தினைத் தினைவது போலாம்.

கொண்டுந்த துணையாய் உடன் செல்வானை யறியாத வழிப்போக்கனை போலவும், உயிர் அறிவிப்பதைத் அறியா தூங்கோதிகள் போலவும், உயிர் தன்னை அறிவிக்கும் இறை யறிவாய நிற்றலை யறியமாட்டாது.

நமக்கு ஆதாரம் நிலமென்பதை மனத்திற் கருதாது, நம்முடைய நமக்கு ஆதாரமானதென்று செருமாப்போல உயிர்கள் நமக்கு ஆதாரமாய உயர்ந்த நிற்றலை அறியா திருக்கும்.

மலை நின்று விழுந்தோர் நம ஆதாரமாகிய நிலத்தை யகன்று விழுந்தோராம் வானத்தில் நின்று விழுந்தோர் நம உயர்ந்த இறை ஞானத்தை யிழந்தோரும், நமக்குக் கேடு சூழ்ந்தவராவர்.

பொய்ப் பொருட் பற்றில் நலை நின்ற உயிர்களின் முறைமை எவ்வாறிருக்கிறதென்னில், அது வெள்ளைத் தில நின்று நீர் பருகாது தாகத்தினால் வருந்துவதும், எங்கும் கதிரவனொளி பரவி விட்டதின்பு, இருள் இனமும் எங்கும் உளதென்று உணர்வதும் போலாம்.

பரம்பரையின் ஆட்கள் அமைதியோடு கேளுங்கள். இன்னும் இது எப்படியிருக்கிறதென்னில், பாற்குடத்தின் மேலுள்ள பூனையானது, பாலை நுகராது அருகிலோடும் சுரப்பான பூச்சியைப் பிடித்துத் துயலு முறைமையைத் தாமென்க.

அனாதி தொடங்கி இதுவரை உடனே கலந்திருக்கும் அருளினொடு யாதொரு பழக்கமுமில்லாத அறிவிலியாய

யிராகு வீடு சேர்தலில்லையாது வேண்டாத தொன்று போலும்.

5. அருளுரு நிலை

கடந்த காலத்தே உயிர்க்குத் தோன்றாத் துணையாய் அறிவித்துதவிய அருள் முதல்வனே கட்டு நீங்குங் காலத்தே காணப்படும் ஒரு வடிவத்தோடு கலந்து நின்று சிவஞானத் தைக் கொடுத்து உயிரை விட்டு நீங்காத் தலைவனாய் விளங்கு பவன்.

ஒரு வீட்டில் ஒருவருக்குள்ள பிணியை அவ்வீட்டி லுள்ளார் அன்றி உலகத்தவர் அறியாமை போல, உயிர்க் குள்ள மல நோயை உயிரிற் கலந்துள்ள இறைவனே யறியும். பிறரறியார்.

அருளுருத் தோன்றலாகிய, ஆசான் வாயில் மறைந்து அருள் செய்ய வந்த திருவருளை உலகில் யார் அறிய முடியும்?

பொய்யாம் உடலையும் இருள் மலத்தால் மறைந்த அறிவையும் உடையராய்ச் சிவஞானம் பெறுதற்குரிய முதிர்வுமை இல்லாதவர்கள் இவ்வு ஞானத்தையும் அதுபற்றிய திருவடியின் இயல்பையும் சிறிதுங் காணமாட்டார்.

விலங்கு, பறவை முதலியவைகளைப் பிடித்தற்கு அவை போன்ற வடிவங்கள் அமைத்தாற்போல, இறைவனும், மக்களைப் பிடித்தற்குக் குரு வடிவாய மக்கட் சட்டை சாத்தி வருவதை உலகர் அறியார்.

எமக்கு இறைவனது குரு வடிவு யாது பயன்படு மென்னில், எவனுக்கு எவை விளங்குகின்றனவோ, அவை

நமக்கு அருட்குரவனாய்க் கிடைத்தனனெனக் கருதின் முற்கூறிய சந்தேகத்தைத் தவிர்த்துக் கொள்வாய்.

ஒருவன் உடம்பில் ஏறியவிடமானது கிரியையின்றி மந்திரத்தில், இறங்கிப்போகாது. கிரியையைப் பாவிப்பானது நினைவு வலியால் அது இறங்கிப்போகும். அதுபோல், இருள் மலமானது, இறைவன் குருவடிவாகத் தோன்றி, அருட்பார்வை செலுத்தியன்றி இறைவனை அறிவுக் கறியாமற் றோன்றாதிருப்பதால், நமக்கு ஒழியாது.

ஒருமலத்தார்க்கு ஆணவம் அகலுவதற்கு இறைவன் உள்நின்றே அருளை நல்குவன். இருமலத்தார்க்கு மேலாகிய அருட் திருமேனி கொண்டு ஆணவத்தோடு வினைப் பாசத்தையும் ஒழிப்பன. மும்மலத்தார்க்குக் குருவடிவாய் வந்து அருள் செய்வன.

வீடுபேறு பெறுதற்குரிய பெருநெறியை அருள்வல்ல பேரறிவுடைய பெருமான் குருவாய் வராவிடில் சிற்றறிவுடைய உயிர்களுள் யார் அதனையறிய முடியும்?

சூரிய காந்தக் கல்லானது கதிரவன் கதிர் பட்டது நெருப்பை உமிழுமாயின், இறைவன் குருவாய் வரப் பெற்று சிவஞானத்தை உயிர் பெறுதல் கூடும்.

6. அறியுநெறி

அநாதியே தொடர்ந்து வருகிற இருவினைகளைக் கன்மமானும் ஒத்த உவப்புத் தோன்றினமையால், அவற்றின் பயன் சமமாகக் கருதப்பட்டகாலை, இறைவனது திருவருட் சத்தி உயிரிற் பதிந்து அதனைப் பற்றிக்கொள்ளுதல் நிகழும்

ஒருவனாகிய இறைவன், பலவாய உயிர்கள், இருண் மலம், வினை, இருவகை மாயை, ஆகிய ஆறு பொருள்களும் அநாதியே யுள்ளவை.

நீ உய்தற்பொருட்டு, வினையைச் செய்வானும், வினையும், அதன் பயனும், அப்பயனை ஊட்டுவிப்பானும் உண்டென வுணர்.

ஊன் உயிரின் சம்பந்தத்தால் வாழ்கின்ற தன்மையை யுடையது. அதுபோல, ஊனொடுகூட உயிர் இறைவனோடு ஒற்றுமைப் படுதலால் வாழுந் தரத்தது.

பழமையான தனது நிறத்தையும் தன்னைச் சார்ந்த பல நிறத்தையும் பெற்றுத் திகழ்வதற்குக் கதிரவன் கதிர்கள் காரணமாதல்போல, இறைவனது அறிவாற்றல் உயிர் தத்துவங்களிற் கட்டுப்படுதற்கும் அவற்றின் நீங்கி விடுதற்குங் காரணமாமென உய்த்துணர்க.

கண்ணிலே ஒளி இல்லாதபோதுங் கதிரவனொளி பொருந்திக் காட்டிய பொருளைக் கண் காணுமைபோல, இறைவனது அறிவாற்றல் எங்கும் விளங்கினும், அது உயிரினுள்ளாகக் கலந்து நின்றாலன்றி ஒன்றையும் உயிர் அறிய மாட்டாது.

உயிரின் சிறு செயலாற்றல் வழி ஐம்புலன்கள் தொழிற் படுதல் போல, உயிராகிய நினது செயலையும் இறைவன் செயல்வழி நிற்பதெனக் கருதுவாயாக.

இறை ஞானத்தைச் சிற்றறிவால் ஆராயாமலும் அதனைச் சுட்டியறிய முயலாமலும், உன் செயலாலே அதனை

முற்பட்டுப் பார்க்கத் துணியாமலும், இறையருள் காட்டு-டைத அதன் வழி நின்று காண்பாயாக.

இறை ஞானத்தாற் பெறற்பாலதாய பேரின்ப மௌன நிலையை நீ நாட விரும்பி, உன்னறிவு மேலோங்காது அப் பேரறிவே விளங்கும் வண்ணம் அதன்கண் அடங்குக.

இறைஞானம் உனக்கு வெளிப்பட்ட முறையிலேயே நீ அதனை அகண்டமாகக் கண்டு அறியாமையிலே புகாது, அப் பேரறிவு உன்னை விழுங்கியபடியே, அதனுட் பட்டு விளங்குக.

7. உயிர் விளக்கம்

இதனையே ஆன்ம சுத்தியென்பர். முன் அதிகாரத்தில், ஆன்ம தரிசனங் கூறப்பட்டது.

வெயிலிற் சென்றோனுக்கு மரத்தின் தூய நிழலையடைய வேண்டுமென ஒருவருஞ் சொல்லவேண்டியதில்லை. அவனே அதனைச் சென்றடைவான். உலக பாசத்தை வெறுத்தவன் திருவருணிழலையடைதற்கு விரும்பிச் சென்று அதுவாய் நிற்கு முறை அது போல்வதாகும்.

பித்தங் கொண்ட நாவிற்குப் பால் கைக்கும், அதனைத் தவிர்த்தபின், பால் தித்திக்கும். மலப்பிணிப்புள்ள காலை, மறைப்பாய் நின்ற இறைவனதாற்றல், மலம் நீங்கிய காலை இனிய அருளாய் விளங்கும்.

மலவிருளிற் கிடக்கும்போது உயிர்க்குப் பொருள்களை இறைஞானம் அறிவிக்கவும், அதனையறியாது உயிர் தானாக எல்லாவற்றையும் அறிவதாக வீணாக எண்ணிக் கொண்டிருக் கிற எண்ணம் எப்போது ஒழியும்?

பல பொருள்களுடனும், மிகுந்த ஒளியினைக் கொண்ட ஒருபட்ட ரூப ஒளிமயமாக விளங்கும்; அவை இருளில் கண் ஒருப்பட்ட காய மறைந்து கிடக்கும். ஆனால் விளக்கிட்டால், அந்தொளியிற் கலவாமல், கருவிகளாற் பொருளை அறிபவனோ பல்வேறு வகைப்பட்ட உலகப் பொருளையறிவான்.

நன்மையாகிய அருளை நாடிக் கொண்டிருக்கலன்று, நாட்டுப் பாரத்தை முழுதுஞ் சுமக்கும் இறைவனை இப்பொழுது கிட்டுதல் கூடுமோ!

ஒருவனை வைத்தியர் மருந்தினைப் பெற்றுக்கொள்ளுமாறு வேண்டிக் கொண்டிடாயினை, வைத்தியர் தங்கிக் கொண்டும், அல்லது மருந்தினைக் கொண்டு எங்கேயாவது போயிருத்தல் வேண்டும். இரண்டிலொன்று செய்யாத காலை மருந்தினைக் கொள்ள இயலாது. அதுபோல, முதல்வனையறியாது விடுதலையடைதல் இயலாது.

பளிங்குத் தன்னுடைய தன்னிறம் தோன்றாதவாறு, சார்ந்த நிறத்தினைக் கவர்ந்து, அந்நிறத்தினைப் பெற்று விளங்குதல் போல, உயிரானது அருளொளியைச் சார்ந்து அதன் வண்ணமாய் நிற்பின், அதனைப் பற்றிய மலவிருள் நீங்கிவிடு தொழியும்.

விளக்கின் பக்கத்தின் உதவியாற் பொருள்களைக் காண்பார், இருளிலே அதனை முன்னே பிடித்துக்கொண்டு போகின்றவரை போல, மெய்ப்பொருளாய திருவருளினை முன்னுக்குக் கொண்டு அதன் பின்னே நின்று அதனூடு தொடர்புடையதாய்ச் செயலாகும்.

ஐம்புலன்களின் பால் இறைவனை நாடிக்காணாது அகன்று இடந்து, திருவருளின் நெறியினின்றி, அவனை யடைதற்கு

ஐம்புலனை எவ்வாறு நிறுத்துடையனாகும்? உயிர்களை எவ்வாறு நிறுத்துடையனாகும்?

தானே தனக்கு ஒப்பும் இறைவனை உயிர் தன் வலியினால் பெறமுயலுதல் கூடுமோ? அங்ஙனம் செய்தற்கு இவன் யார்? இவன் யாதொன்றும் ஆற்றலுமிலாதவனே.

8. இன்புறு நிலை

ஆனந்தம் அடைதல் இதனுட் கூறப்படும்.

மெய்ப்பொருள் உணர்ந்த ஞானாசாரியர் திருவடியில் பிறவினை செல்லாப் பேறுடையவர்; அதனால் பின்னிடர்த் தொல்லைகள் செல்லா அதன்பேறு துய்ப்புறுவர்.

பெண்கள் இருவர் போல உயிர்க்கும் அருட்கும் புணர்ப்புளதாதல் மாத்திரம் போதாது; முதல்வனை நாடுறுமுறை இன்பமுண்டு. ஒருவனு மொருத்தியும் போல, முதல்வனு முயிருங் கலந்தாற்றால், இன்பம் எய்தப்படும்.

இன்பத்தை இறைவன் தன்னை வந்தடைந்தார்க்குத் தருவன். அவனே இன்பவடிவனாதலின், அவனைப் புறத்தாய் நோக்கிடுந்தொறும் இன்பம் யாதுமில்லை.

தாள்தலை எனும் சொற்கள் தம்முட் புணர்ந்து தாடலை யென நின்று ஒருசொற்போலாகாது இருசொல்லின் ஒற்றுமைப் பாடையுணர்த்துமாறுபோல, உயிர் முதல்வனை வேறறக் கூடித் தான் அறியப்பெறும் இன்பம் நுகர்தலே முதல்வனோடு ஒற்றுமை அடைதலென்றறிக.

முதல்வனும் உயிரும் பொருட்டன்மையால் ஒன்றெனில், அவை தம்முட் பொருந்த வேண்டுவதில்லை. இரு

வேறு பொருளாய் நிற்பின், இவை நுகர்ச்சியொடு பேச்சிற் கிடமில்லை. ஆதலின், ஒருமைப்பட்டுக் கலப்பதால், இரண்டறுநிலை புகுதியென்றறிக.

ஞான நிட்டை யுடையாரும், தெளிவுடையாரும், கேட்டல், சிந்தித்தலுடையாரும் பிறவியற்றவராவர்.

பேய்ப் பிடிபோல, இறைவனது தொடர்பு உனக்குண்டாம் வரை, நீ ஒன்றும் உன்னுணர்ச்சியாற் செய்யாது நிற்பாயாக. பின்னர், உன் செயல் இறை செயலாகுமென்க.

மெய்ப் பொருளாம் முதல்வனை நிட்டையாலுறுபவர்கள் பேரின்பமாம் பயனை உறுபவராவர். நிட்டையுடையார்க்குப் பிற செயல் எல்லாம் தூங்குவார் கைப் பொருள் போலத் தாமே அவரைவிட்டகன்றொழியும்.

உயிரு முதல்வனுந் தம்மில் நெருங்கிக் கலப்புற்றமை யால், காண்பான், காட்சி, காண்பொருள் என்னு முந்நிலைமை தோன்றாத இன்ப நிலையே உயர்நிலை. அந்நிலைச் சொல்லால் எவ்வாறு கூறமுடியும்?

எல்லா இன்பங்களினுமேலாய இன்பமாய வீட்டின்ப முண்டாக வேண்டுமாயின், மருவாய பேரன்பு நிலை வாய்ப்பட்டால் அந்த இன்பநிலை அதுவேயாய் அப்போதே தோன்றும்.

9. ஐந்தெழுத் தருணிலை—ஐந்தெழுத்தோதிப் பெருந் திருவருள் நிலை

சிறப்பாய சிவநூலும், பொதுவாகிய மறை நூலும் அவற்றைச் சார்ந்த பிறவும், முடிவாகத் திருவைந்தெழுத் தின் பொருண் முறையையே தெரிவிக்க ஏற்பட்டன.

ஓங்காரத்தான், சிவம், சத்தி, இருண் மலம், சுத்த மாயை, உயிர், என்ற ஐந்தும் பொருந்தி நிற்கும்.

சிவாயநம என்ற திருவைந் தெழுத்தால், உயிர்க்கு ஒருபுறம் இறைவனது ஊன நடனத்தைக் குறிக்கும் நகர மகரங்களும் மறுபுறம் அவனது ஞான நடனத்தைக் குறிக்கும் சிகர வகரங்களும், நடுவே, உயிரைக் குறிக்கும் யகரமும் உளவென அறிக.

மகரமும் நகரமும், உலகிலே பரந்து செல்லும்படி உயிரைச் செலுத்தி, அப்பாசத் போக்கினின்று உயிரைத் திரும்ப விடமாட்டா. அதனையே பெரிய பிணிப்பு நீங்கப் பெற்று உயிர் சிவத்தை யடையும்.

மறைப்புச் சத்தியைக் குறிக்கும் நகரத்தையும், மலத்தைக் குறிக்கும் மகரத்தையும், முதலாக வைத்துத் திருவைந்தெழுத்தை யோதின், பிறவி நீங்குமோ? மாறிச் சிகரத்தையும் வகரத்தையும் முதலில் வைத்தோதாவிடின், அது நீங்காது.

ஆதாரங்கள் ஆறின முறைக்கேற்ப நகரமகரங்களை முதலிலே வைத்தோதுவதால் பிறவியுளதாமென்பதைக் கருதாது, உலகப் பற்றுடைய உள்ளமானது அவ்வாறோதும்.

சிகர வகர முதலாக ஓதின், பிறவி நீங்கும், வீடுபேற் றினைக் கருதிய நீ ஓதவேண்டிய முறை அதுவே.

வகரமானது சிவத்தைக் காட்டி உயிரை உய்விக்கும். அது அருட் சத்தியாதலின், குற்றமற்ற இறைவர் திருமேனி யுமாமென்றறிக.

குற்றமற்ற மறைப்புச் சத்திக்கும் அருட் சத்திக்கும் கடவேயில்லாது அருட் சத்தியுடன் கலந்திருந்து இடையே நிற்பதே வீடடைதற்குரிய முறையாகும்.

உயிர் அருளை விட்டு நீங்கி நில்லாதபடி வேண்டிய எல்லா உபாயங்களையும் அருணூல்கள் சிந்தித்து உரைக்கும்.

10. அணைந்தோர்தன்மை

எங்கும் நிறைந்த இறைவனது ஞானத்தினைக் கண்டு அறிவிச்சை செயல்கள் அடங்கப்பெற்றுக் கண்டு உயிர்களை இயக்குவிக்குமவனையே நிட்டையிலழுந்துவார்க்குச் செயலில்லையதாயாதாமது.

இறைவனது ஐந்தொழிலையும் காரணகர்த்தா தனித்தனித் தொழிலையும், மாயா சம்பந்தமான போகங்களை நுகர்கின்ற தொழிலையும், அவனே செய்தும் போதக்கண்டார்.

எல்லாவற்றையும் அறியும் அறிவு தம்பால் வந்தெய்தினும், அவர்கள் இறைவனுடைய பேரின்பத்தை நுகர்ந்து அதனையன்றி வேறொன்றும் அறியமாட்டார்.

உலகப்பொருளின் வாசனை எதிர்ப்படுங்கால், அவர்கள் ஆமைதனது ஓட்டுக்கீழ் உறுப்புக்களை அடக்கிக் கிடப்பது போல, ஐம்பொறிகளை அடக்கித் தமது இறைவனது பேரின்பத்துட்புகுவர், மீளாப்புனை கவிழ்த்திருப்பார்.

இறைவனையன்றி அவனை அணைந்தோர் நிற்கமாட்டாராதலின், அவனை எங்குமாகக் கண்டு, அவனோடும் எப்போதும் உடனாயப் பொலிவுடையராய்த் திகழ்வர்.

அகமும் புறமும் ஒருதன்மையாகக் காணவல்லார்க்கு எதனையும் நிகழுமவை கொண்டது.

பயன்கருதித் தன்னுணர்ச்சியால் இயற்றுஞ் செயல்களுக்குப் பயன் உலகங்களில் வாழ்தலே. தன்னுணர்ச்சி யற்றுச் செய்யும் நற்றவத்திற்கு வீடுபேறாய பெரும் பயன் உண்டாம்.

அணைந்தோடு எடுத்த உடம்பால் நுகர்தற்குரிய வினைப் பயன் உடலோடே நுகரப்பட்டொழியும். உயிரை நீங்காது நின்ற. எடுத்த உடலாற் செய்யப்பட்டுப் பெருகி விளைதற்குரிய வினை உளவாமாயின், அவை பெருகாது விளையாத வண்ணம், திருவருளாகிய நெருப்பு அவற்றைச் சுட்டொழிக்கும்.

மிக்க பேரறிவுடைய ஞானிகளுக்குப் பழவினை, நுகர் வினை, வருவினை, என்ற மூவகைப்பட்ட வினைகளும் தலை யெடுக்கமாட்டா. அவர்களுக்கு வீடுபேறு இம்மையிலேயே கிடைத்தலால், மறுமையும் பிறவாமையேயாகும்.

சிவத்தினை அணைந்த பெரியோர், பக்குவத்திற் பல்வகைமை பெற்ற உயிர்கள் வந்தடைந்தக்கால், அவர் பக்குவந் தெரிந்து பொருந்தக் கடைக் கருணையினால் நோக்கிப் பிறவி யும் அகற்றவல்லவர்.

திருவருட்பயன் முற்றிற்று.

மெய்கண்ட நூல்கள்

வினா வெண்பா

௨

விறு வெண்பா

விரிந்த ஒளியும் நிறைந்த இருளும் ஒரே இடத்திற் பொருந்துதல் அரிது. நிறைந்த இருளுடைய நெஞ்சுடையேன்பால் விரிந்த ஒளியையுடைய திருவருட் சமாபக்த பரமுனிவே! நீ எவ்வாறு பொருந்தினாய்?

இருமலமட எனைக் குறுப்ப தனித்தனியே அறிவு உள்ளடங்கி மறைப்புப். கலை முதலிய தத்துவங்களோடு கூடிய கலப்பு நிலையிலே மாயையினாலாகிய பொருள்களை நிலையெனப் பற்றும் மயக்கவுணர்வு உண்டாகும். அத்தத்துவக் கருவிகள் நீங்கி யொழிந்தால் இருள் நிலை ஏற்பட்டுவிடும். இவற்றில் உழலுகின்ற பாச உணர்வு நீங்குமாறு யாது பெறுதற்குரியேன்?

உயிரின் சிற்றறிவு பேரறிவாகாது சற்காரிய வாதம் பொது அறிவைக்கொண்டு பார்க்குங்கால், இல்லாதது எப்போதும் இல்லாததே, முன் இல்லாததொன்று உண்டாகுமெனில் அது சற்காரிய வாதத்திற்கு மாறாம். திருமருதூரிலுறையும் மகாதேவசபாபதே! அறிவு மலையே! எங்கள் ஆணவ இருளாகிய குற்றம் எங்களைத் தொடர்ந்து வாராமை உயிர்க்கு எவ்வாறு சேருமென முறைப்படி அருள்க.

கனவு காணுங்காலை அது கனவென்று தோன்றுவதில்லை. கனவிறந்தவுடனே நனவினுணர்வு மேலெழின் கனவிற்றுக் கருவி வேறாதலின், கனவில் நிகழ்ந்த நனவின

நிகழ்வதாகாது. இந்த அவத்தைகளைத் திருவருளினால் அறியலாமேயன்றித் திருவருள் அவற்றைப் பொருந்தா ஆதலின் கடாகம் பொருந்திய திருமருதூர்ச் சபாபதீ! அடியேன் அவத்தைகளினியல்பைக் கண்டறிவதெப்படி யென்றறிவுறுத்துக.

திருமருதூர்ச் சம்பந்த மாமுனியே! எனது சிற்றறி வைக்கொண்டு அறியப்பட்டன வெல்லாம், நிலையாதவை யென்னில் அவை உனது பேரறிவிற் பொருந்தா. பொறிகள், புலன் கள் எனப்படுகின்ற தத்துவங்கள் தாமே ஒன்றையுமறிய மாட்டா. அங்ஙனமாயினை யாம் பொருள்களினுண்மையை அறிதல் கூடுமா? உயிர்களாகிய யாமே அறிதல் கூடுமேனில், யாம் யார்?

உயிரின் சிற்றறிவு முன்னே யொழிந்தே பேரறி வுடைய மென்னில், சிற்றறிவு சிதையுமே அதனையுடைய உயிருமே இலதாகும். ஆதலே பேரறிவைப் பெறுவாரிலை யென்பது முடியும். சிற்றறிவு நிலைபெறுமாயின் திருவருள் பொருந்தாது. மின்னுங் கார்மேகம் பொருந்திய சோலைகள் சூழ்ந்த அகன்ற இடத்தையுடைய திருமருதூர்ச் சம்பந்த மாமுனியே! யான் எதனைக்கொண்டு மெய்யினைக் காண்பேன்?

கடமருதச் சம்பந்த மாமுனியே! நினைதற்கரிய உன் னுடைய பேரறிவு மேற்பட்டு விளங்கிய விடத்தே மாயா கருவிகளைப் பொருந்தி யறிதல் அரிதாகும். என்னுடைய பாசஞானத்தினால் உண்மை யறியமுடியாது. அவ்வாறாயின் எப்படி அடியேன் அதனை யறிதல் கூடுமா?

அருவம் உருவமாகாது உருவம் அருவமாகாது. அருவும் உருவும் ஒரு பொருட்கண்ணே பொருந்த மாட்டா. உயர்ந்த

திருக்கடந்தைச் சம்பந்த மாமுனிவே! நினைத்த வடிவங் கொள்ளவல்ல இறைவனது திருமேனியை ஆய்ந்து பார்க்கில் அது எத்தன்மையாயது என்று விளங்கவில்லை. அதனை எற்கறிவுறுத்துக.

இருமலமுடையார்க்கு மாயா மல மின்மையின் மாணப் பிறவாய உடல் இல்லை யென்பதாம், உடல் இல்லை யென்னில் வினைப்பயனை நுகர்வதெப்படி? ஒரு மலத்தாருக்கு உவமையாக யாரைச்சொல்லுதல் கூடும்? மும்மலத்தார் இறைவனோடொன்றுதலை நினையார். இது உண்மையெனின் அவர் முத்தியைக் கூடுமாறுள்ள உபாயமுரைத்தருள்க.

ஒன்றுதலை தோற்றத்தில் இரண்டாய் நின்று பின் ஒன்றுமெனனில், ஒன்றே யுளது, மற்றொன்று அதனைப் பொருந்துவதெனப்படுதில்லை. உள்ள இரண்டு பொருள்கள் ஒருமைப்படும் என்னில், உயிர் முதலாமொன்று தலைவனது தன்மையோடு திகழும். நெருங்கிய பெரியமாலையணிந்த சம்பந்த மாமுனிவே! உயிராயயான் சிவமாய் ஓங்கித் திகழு முறை எவ்வாறென அறிவுறுத்துக.

காண்பான், காட்டுவான், காணப்படும் பொருள் என்கிற மூவகை நினைவு நீக்கி மெய்ப் பொருளை அத்துவிதமாக அனுபவத்திற் காண்பார்கள் நலமுறத் தெளிவர். கடந்தைச் சம்பந்த மாமுனிவா! பாசத்தைத் தெளிவிக்கும் நன்னெறியிலே வாராதவர்கள் இம்மூவகைப் பொருளினையும் பிணக்குக் காணுதற்காவர்.

என்றென்று கலந்திருந்தும் வேதனையுற்று நின்றுறுமிய திருமருதூர்ச் சம்பந்த மாமுனிவே! உயிரானது வினையைச் செய்வதும் வினைப்பயனை நுகர்வதும் எப்போதும் உடைத்தா

பிறக்கும் அரசெய்யும் பயனும் விட்டு, வீடடைந்து பின்னர் அவ்விடத்தின் நீங்காமையை எவ்வாறு உணர்த்தல் என்று அம்மெய்யருக் கறிவிக்கின்றார்.

அதனால் உண்மை ஞானிகளுக்கு இறைவனை என்றும் நீங்காத இன்பப்பேறு நாயகத் திகழுவார். இவ்வினா வெண்பாவின் உண்மையை வினவித் தெளியாவிட்டாலும் அந்த ஊமையன் கண்ட கனவினைப் போன்ற பயனை அடைவிக்கும்.

வினா வெண்பா முற்றிற்று.

மெய்கண்ட நூல்கள்

போற்றிப் பஃறொடை

போற்றிப் பஃறொடை

மலரவனும், விண்ணவரும், விண்ணவர் கோமானும், திருமகள் வீற்றிருக்கப் பெற்ற அழகிய மார்பையுடைய திருமாலும், மறைகள், மறைகளின் முடிவான நூல்கள், இவை விளங்குதற்குக் காரணமாகிய விந்து, நாதம், நாத முடிவாய சிவ தத்துவம், பொதுவாய ஓங்காரம், எவையெவற்றிற்குரிய கட்டளைகளும், நமது அறிவின் எல்லையிற் சென்று தேடவும், அப்பாற்பட்டதாய், எல்லையற்றதாய் உள்ள பாதுகாப்பாய் விளங்கும் பேரறிவுப் பரம்பொருளை யாரும் தெளியும் வண்ணம், சிற்றம்பலத்துள் நிறைந்து நின்று, நிறைந்த கொடியமை. யதுநாதற்கு இயற்றப்பட்ட திருநடனச் சா நம்மைக் காப்பதாக.

எல்லையில்லையாற் குறைவுபடாத பலவேறு உயிர்களைப் படைத்துக் காத்தும், பிறப்பிறப்பிற் கிடந்துழலும் உயிர்கள் இளைப்பாறும் பொருட்டு அவற்றை ஒடுக்கியும், பழமையாக வகுக்கப் படும் முதல், இடை, கடை எனப்படுவதற்கு கணக்கிலாது செல்வதாய பெரு நெறியாம் பெருமான் நம்மைக் காக்க.

நெல்லுக்குப் பாய்ச்சிய நீர், செடிக்கும் கசியும் போல, அநாதியே தொடர்ந்து வரும் தன்மையதாய், எல்லாப் பொருளும் தனக்கு உருப்புடையொப்பாகக் கூறியதான என்றும் இருப்பதாய், வரவிலாததாய், எல்லா உயிர்களையுங் கட்டுப்படுத்தி ஒளியிக்க மணியைப் புதைத்தடக்கியிருக்கும் பெரும் பாம்பு போல, உயிர்களின் அறிவுக்கண்ணை மறைக்க

றுங் கொடுக்குந் தொழிலுடைய ஆணை வலத்தால் அறியாமை ச் செற்று எல்லா உயிர்களுக்கும் உயிராயுடன் கலந்து, குருடர்க் குக் கொடுத்த கோல்போல, வைப்பிக்க மாயையினை அவற்றி னொடு சேர்ப்பித்து உடம்பு, உட்கருவி, உலக முதலியவற் றைக் கொடுத்து மனம், மொழி, மெய்களினியற்றப்படு ம் இருவினைகளின் பயனை நியமித்து, அவற்றினை ஆகாமியமா கப் பிராரத்தமாக்கி, பக்குவப்பட வந்த உயிர்களைத் தம் பால் கொண்டு அவற்றினைப் பிடித்துத் தனது பேரொ ளியைக் காட்டும் பெருந் தயவு நம்மைக் காக்க.

உயிர்கள் எடுத்தற்குரிய பிறவியை அந்த வினைக் கேற்ப நிர்ணயித்து, தக்க தந்தை தாயர் சேர்க்கையு றுங்கால், புல்லின் நுனியிற் காணப்படும் நீர்த்துளியளவான விந்துவிற் கலந்து கருவிற் புகுவித்துத் தாய் வயிற்றிலுள்ள வெப்பம் கெடுவிடாமலும், அங்கேயுள்ள பிற புழுக்கள் தமது பசியின்பொருட்டு உயிர்த்துளியை விழுங்கிவிடாமலும் வெப்பமிக்க வயிற்றினிடமாய கருக்குழியிற் காவலிருந்தும், உயிர்களின் வினைக்குத் தக்கவாறாகக் கை, கால் முதலிய எல்லா உறுப்புகளும் குறைபாடற நிறைவித்து, உடம் பினைத் திருத்தமுறுவித்துப் பின் யோகக் காற்றினை உயிர்க் குக் கொடுத்து முன் புகுந்த வழியிலே மீண்டு உலகிற் பிறக் கும்படி செலுத்தி உடன் செல்கின்ற பெரிய பேராற்றல் நம்மைக் காக்க.

உலகிற் பிறந்தவுடனே மயக்கஞ் செய்யும் மாயையாகிய காற்றானது அறிவை மறைப்பதால், கருவிலுள்ள நல்ல அறி வினை யிழந்து நன்மை தீமை யறியா நிலையிற் கிடக்கும் பிள் ளையின் பசியை அறிவித்தற் பொருட்டு அதனை அழுவித்து அவ் வழுகுரலைக் கேட்டவுடனே, பிள்ளை பெற்றவளின் ஆவி

சேர்ந்து தானாந் தாய், தன் வருந்தித்தந்த பயந்த பிள்ளையைக் காப்பாற்றுங் கவலையால் நடுங்கி, மனம் பதறி முலைவழி யொழுகுந் தீம்பாலை அதற்கு ஊட்டி மகிழும் வண்ணம், அவ்வாறாகிய பெருங்காயத்தினும் பல உயிரும் பாதுகாக்கப் படுமாறு, மகப்பெறுவார் உள்ளத்துப் பேரன்பினை யமைத்த ஒழுங்குக்குத் தலைவன் நம்மைக் காக்க.

குற்றமற்ற பசுங் குழவிப் பருவத்தினும், பாலப் பருவத்தினும், பின்னும் நாளுக்குநாள் வளர்ந்து நிலைபெறும் உயிர்க்குரிய தொழிற்குரிய எல்லா அறிவும் பொருந்துமாறு வெப்பத்துப் பருவத்திற் றேக்கப் பொருளாயுங் கருவிகளை விளக்கத்தைப் பயப்பனவாகக் கொடுத்து உடனின்றுதவும் செல்வனுடைய நிலைப் பெருமை நம்மைக் காக்க.

நீங்காத் தருவினைப் பிணிப்புக் கயிற்றினும் பொருந்தப் பூட்டலாகிய பெரிய வீடாகிய உடம்பின்கண், உயிர்பற்றி நிற்றற்குரிய ஐந்து கட்டுக்களாகிய ஐந்தவத்தை யிடங்களை வகுத்து, உடம்பெடுத்தற்கு முன்னுள்ள உயிரின் தனிநிலை ஒருவதை நீங்காதபடி வெளிப்படுக்க ஆணவமலத்தால் சிறைப் படுத்தி, அறிவை மறைத்து, மூலாதாரமாகிய துன்னிய அறையிலே உயிரானது அறிவற்றுக் கிடப்ப, அதற்குக் காவல், நியதி என்ற தத்துவங்களைச் சேர்த்து மூலாதாரத்திற்கு மேற்பட்ட அறையாகிய உந்தியிலே பிராணனொடு, கலை, வித்தை, அராகமென்னுந் தத்துவங்களின் துணையால் செயற்கை இச்சைகளைச் சற்று விளங்கப்பெறுவது, புலப் பகுதியி லிருந்த புலன்களினோடு சலிப்புற்றுத் திரி புணர்ச்சி யெய்தி, நெஞ்சமாகிய சுழுத்திநிலையிலே சித்தத்தோடு சேர்ந்து அதன் வாயிலாகக் கண்ட பொருளை இன்னதெனப் புரியாது நின்று, கனவுநிலையாகிய கழுத்திலே

அறிவுப்பொறியைந்து வினைப்பொறியைந்து ஆகிய பத்து மொழிந்த பிறதத்துவங்களோடியைந்து, கலவியிலே துய்க்க வேண்டிய இருவினைப் பயன்களாகிய இன்ப துன்பங்களை நுகர முறைமுறையாக நுகர்ந்து பின்னர், நனவு நிலையாய நெற்றி யென்னுங் கொலுமண்டபத்தில் எல்லாக் கருவிகளோடு மியைந்து உயிர் நிற்ப, விடியல் விளக்கு வைத்தாற்போல இருண்மல முடைத்தாய நுட்பமான நால்வகை வாக்கு களை இயைந்து, உயிர் மாயா காரியங்களை அறிந்து தொழில் செய்யுமாறு பணித்த அருளுடைய பிரானை நமஸ்கரிக்க.

இறைவன் நமக்குச் செய்யும் பேருதவியினை மறவாது, ஒருகாலும், முற்றக அவியாத பசிப்பெருந்தீயைத் தணித்தற் பொருட்டு, அவரவர்க்குரிய உணவுகளின் பொருட்டுப் பல்லுயிர்களும் தமது அறிவாற்றலுக்கேற்பப் பல்வகைத் தொழில் புரியுமாறு, அவற்றை ஆட்டுவித்து, அவைகள் செய்தவினை, செய்யும்வினை, வருவினை யென்னு மூன்றினையும் ஒழுங்காகக் கணக்கு எழுதி, வினைப்பயனைத் துய்ப்பிக்கு முறை நம்மைக் காப்பதாக.

இருவினைப்பயன் துய்த்தல் மக்கட்டேகத்திலன்றிப் பிற எல்லா உயிர்களுக்கும் ஒரு சட்டமேயாயமைந்து, உயிர்கள் உடம்பினை நீங்குதற்குரிய காலவெல்லை வந்தபோது, உடம்பினை விட்டு அவைகளைப் பிரித்து, இருந்த நல்வினைப் பயனுடையோரை, மால், அயன், இந்திரன் முதலிய இறையவர் பதங்களைப் பலவகையாக நுகர்வித்தும் தீவினைப்பயனை உடையோரை, யமதூதர் உடம்பிற் பிரித்த உயிரைத் தமது கொடுமைமிக்க தலைவனாய ஒப்பிக்க அவன், அவ்வுயிர்களை வீடுபேறு விரும்பாது தீமையிற் பயில்வதைக் கண்டாங்கு அறிவுறப் பகர்ந்தபின், நமது வல்லாணையை அவர்கட்குத்

தீவினைப் பயனை உடனிருந்து புசிக்க அன்றோ பாவஞ் செய்த உயிர்களைத் துன்புறு முடைநீர்ப் புகுத்திச் செக்கிலிட்டு அரைத்தும், நெருப்பிலிட்டு எரித்தும், எரியுந் தூணைத் தழுவித்தும், இருப்புக் கோலைக் காய்ச்சிச் செவியில் மடுத்தும், நாக்கினை அரிந்தும் தன் தசையை அரிந்து தினப்பித்தும், ஆழ்ந்த கிணற்றிலே அழுத்துவித்தும், பின்னும் பெருந் தொகைக்கோடி கொடு நரகக் குழி நரகிலிட்டும், உயிர்ப டுத்துமாறு செய்யும் பணிகொண்டு, பெருநோய்கள் பலவு முற்ற மக்களுக்கு அந்நோயை நீக்குவன, நெருப்பிற் காய்ச்சிய கோலிடலும், சத்திரமிட் டறுத்தலும், கண்ணிற் படலத்தை உரித்தலும், மருத்துவர்க்கு இடங்கொடுத்து, நோய் நீங்குதலைக் கண்டு மகிழ்ந்து அகமகிழ்ந்து தொழில் செய்தாரைக் கூலி பரிசாயும் பெறுவோரைப் போலவும், ஆவின் கன்றைக் கொன்ற மகனைத் தேர்க்காலிலூர்ந்த மனுவின் முறைபோலவும், உயிர்களைத் துன்புறுத்தி உய்யக் கொள்ளும் மெய்ய தருமனை நமனைக் காப்பதாக.

உயிர்கள் இவ்வாறாக இருவினைப் பயனை நுகர்ந்து தவ்வாறுவதிலும் பலபிறவிகளிலும் உழன்று பிறவியில் வெறுப்புற்றுக் கொண்டு நாடுதெய்வத் தன்னெறியடையுங்காலம் வரும்போது, அவர்கட்குத் தனது அன்பால் வணங்கி வழிபட்டுய்யும் நெறியைக் காட்டுவித்து, தேன் பொருந்திய நறுமலர் மலர்வதற்குமுன் மொட்டாக இருக்குந்தன்மை போன்ற நல்ல தவமாந்தர் பிறவியைக் கொடுத்து இருவினைப் பயனிலும் ஒத்த உவப்புத் தோன்றும் பருவமுற்ற போது மல பரிபாகிக்கும் முறைமைச் செய்தருளிய பக்குவ மாக்கு, அப்பக்குவந்தெரித்தேற்றபடி அருட்சத்தியை உயிர்கள் பரிபாகிக்கும் வரிசைமுறை நமனைக் காப்பதாக.

பக்குவப்பட்ட உயிர்களுக்கு விடையிற் றோன்றி, ஒரு மலமுடையார்க்கு உணர்விலுணர்த்தியே பாசநீக்க மியற்றுதலும், இருமலமுடையார்க்குத் தெய்வ வடிவங் கொண்டு தோன்றிப் பாசமறுத்தலும், மும்மலமுடையார்க்கு மக்களைப்போல ஆசானுருவுடையராய் பாசநீக்கமுண்டாக் குதலும், இறைவனுக்கு ஆகிய தன்மைகளென, திரு நடனத்தொழிலும், உயிர்களனைவிடமும், பாசமோசனத்தில் கூறிய வழிமுறை, பழமையன்ன உயிர்த் திருவருளை மேவ வைத்த தன்மையும், பிறையும், பாம்பும் கொன்றையுமணியும் அரவும், இருகரங்களிற் கொண்டுள்ள தமருகம், மழு வினதகும், ஆலகாலத்தையும் புசித்தோனும், விரிப்பா கடற்கு இருவகைகளுள்ள சிலம்போசையும் விழியாலும் வென்றுயிர்த்தலைப்பற்றுப்பார் சாத்திய வீரக் கழலும் அணி இவை ஒன்றுந் தோன்றுதலாறு, பிறைத் திருமேனி, இப வாத இடபத்தில் அம்மையோடு இருக்கக் கருதி தேவ ரொன்றுந் தனக்கிலாதிருந்தும், காவியத்தே மறைந்த சம்பந்த நாதனென்பது திருப்பெயரைப் புனைந்தருளி, உலகர்போல, உணவு, உறக்கம், அச்சம், இன்பம் முதலிய வற்றை உடையானைப் போலத் தோன்றுதலும் … நிலைமைக் காக.

புறச்சமயங்களாயுள்ள அறுவகைச் சமயத்தருக்கங்களை எங்களுக்கு அறிவுறுத்தி அவற்றால் மயங்கி விதி மேலின மையை எமக்கு உணர்வித்து, சிக்கலாயுள்ள மயக்கத்தைக் கொண்ட சித்தமானது தெளியும் வண்ணம் திருவெண்ணெய் நல்லூரு … டையாமல், ஞானநெறியாகிய சைவசித்தாந்த சமய முதலிய நூல்களை செய்வித்து, அடியேங்கள் மருவித் திருக்கை கொடுத்தருள், சிவப்பிரகாசம் பட்ட …

யும், இருவினையும் ஒழியும்படி, அழகிய திருக் கரத்தை எங்கள் செவியிலே வைத்துத் தமது நினைவாற்றலால், எங்கள் நெஞ்சை உருக்கி, உண்மைப் பொருள்களெல்லாம் விரித்தோதி விளக்கி, கதிரவன்முன் வானில் இருள் அடங்கிக் காணப்படாது நிற்றல்போல, எனைப் பற்றிய ஆணவமலம் தனது சத்தியடங் கொடாமலும் எனைப் பற்றாமலும், இருக்கும்படி செய்தருளிய நிலை நம்மைக் காக்க.

சிறந்தோர் பயிலுந் திரை நிறைய போதங் கொடுக்கிய பக்குவத்தினை அடைதற்குக் கொடுத்து, மேலும் மேலும் பாலன்னைக் காண விரும்புவார் தம்மைக் கண்டு, தாயை முலையுண்ணக் கூடாது குற்போத நிலை யுணர்ந்து காணுமாறு கலங்குமாறா நன்னெறியைத் தகுதியில்லாத எனக்குக் காட்டருளி, எல்லாப் பொருள்கட்கும், மனத்திற்கும், மாலயன் முதலிய தேவர்கட்கும் தாரமாய், அன்பர்க்கு அணித்தாய செவ்விய திருவடிகளை என் தலைமேல் வைத்த போதவே, பெரிய பொருள் யாவர்களில், தான் வேறு, நான் வேறு எனும் மயக்கமில்லாமையே எனக்கு வெளிப்படா முன்னம், எல்லாவுயிர்க்கும் நிலை வெளிப்படுத்து இப்போது தோன்று தன்மையை யுணர்த்திய திருவடி நம்மைக் காக்க

மிக்க கருணையால், தலைவன் எனக்குத் தாழ்த்தித் தனது திருவடிக்கீழ் மீட்டு எனையுணர்த்தியவிடத்தே, ஓவியுள்ள வையமும், முக்குணமும், மூலப் பகுதியால் வருங் கருவிகளும், கலை, காலம் முதலிய தத்துவங்களையுணர்வும் எனக்குத் தனி நிலையில் இல்லாமையும், பின், சிவன் நிலையில் அவை ஒன்றென்று புணர்ந்திருத்தலையும், இனிமேல் அவற்றொடு சேராத தூய நிலையும், எனக்குக் காட்டிய யாதொரு திருவருட் செயல் நம்மைக் காக்க.

எல்லாப் பொருளையும் விட்டுத் தம்மை யறிந்தவராய், தாமே மெய்ப்பொருள் எனக் கொண்டு, சைவ சித்தாந்தங்களைப் புறக்கணித்து இழித்துரைத்து, முதல்வனுக்குப் பேரவை தமக்கும் விகாரமில்லை யென்பர் அகம் பிரமவாதியாகு வெளிப்படையான இந்த நெறியில் என்னை விடாமல், அறிவாய்த்த தானை நிற்குநிலையாக்கி, உயிர்க்குத் தலைவனின் இன்றியமையாமையை அறிவுறுத்தி, இறைவனேறி நல்லோர் சட்டகக் கூறிய தம்மையுஞ் சிவனெனக் கொளாது, இப் பிறவியிலேயே தமது இயல்பின் வேறுய சிவப்பேற்றைத் தூய யாக சிவசமவாதக் கொள்கையொடு நான் முதலானவற்றை எல்லா விடுத்து நமனை திருவருட் காட்சித்து, சிவபோகம் விளையும் பொற்றிருவடிக் கமலங்களின் கீழ் என்னைப் புகுவித்து, இறைவனுடன் கலந்து நிற்குமுறைமை இங்கிலேயே யெனை அறிவித்து எங்கும் நிறைந்த தனது பேரொளியினுள் எனதறிவு அடங்குவது காட்டி, மேலாய என்றும் நிலைத்த பேரின்பக் கடலின் உள தாம அமுதத்தைத் தானே எனக்குத் தந்தருளி என்னைத் தானாக்கிய பெருந் தகுதியுடைமையோடு, உடம்பு, உயிர் முதலியவற்றைப் பொருளெனக் கொண்டு கடந்த நிலையுடைய என்னை நீங்காது முன்னின்று எல்லா மகாயுகங்கடோறும் போற்ற வல்லேன்.

போற்றிப் பஃறொடை முற்றிற்று.

மெய்கண்ட நூல்கள்

கொடிக்கவி

உ

கொடிக் கவி

ஒளியாகிய ஞானசத்தியும் இருளாகிய மலசத்தியும் உயிராகிய இடம் ஒன்றே. ஒன்று இருக்குங்காலை மற்றொன்று மறையும். எனவே இருளைக் கடக்குமாறு உயிர்க்குறி யாய் நின்று இறைவனைச் செறிவுறு விளக்கம் உண்மையுடைய விளங்கியபோதும் வாசனைப்பற்றி முன்னைத் தொடர்பு தொழுகின்ற உயிர்கள் திருவருளைக் கூடும்படி கொடி கட்டினேன்.

அருட் பெருந்தகையே, மெய்ப்பொருளாய நீ யார்? உனது அருட் சக்தியாது? களைபோகின்ற உயிர் யாது? இருள்மலம் யாது? சகல நிலை யாது? தனிநிலை யாவை? உயிர்கள் எவ்வாறு நிகழ் கூடும்? நீ பாதுகாவலாக உலகம் எங்குளது? நீயே எல்லாமாயிருந்து எல்லாவற்றிற்கும் சாட்சியாக இருப்பதால், நீ காண உன் கோபுர வாசலிற் கொடி கட்டினேன்.

சொல்லாலும் அறிவிக்க நினைவாலும், எக்காலத்தும் எட்டப்படாததாய், உயிர் அறிவிற்கரிய தன்மையுடைய பொருளானது உயிரை வெருவ அடக்கி உயிருக்குள் பிரியாமை அனுபூதியிற் கலந்து அங்ஙனமிலையை நிலைபெறும் அருளினை அவன் நல்குமாறு கொடியேற்றம் நிகழ்கின்றது.

சிவாயநம என்கிற திருவைந்தெழுத்தால், ஓம் ஆர் ஆய சிவாயநம என்றெடுத்தும், ஓம் நமசிவாய என

திரு அதிருபூதகமும், ஓம் சிவாய என்கிற காலியுந் யாப், பிற
செழுத்திதனையும், ஈதகி மெயழுத்தாகிய மகா எழுத்தாய்,
அதற்கு முற்பட்ட பெருமெழுத்தாகிய சிகாரமும், மேலுமி லெ
பதினொருகப்போது, மேலமெழுத்தாகிய அருட்சத்தி மேலாக
எழுத்தினை பொருளாய சிவத்தினை விசையில் திருவாணைக்
காட்டுவதென்பதே சொரூபமான ஞானமாகுமென்பது.

கோடிக் கவி முற்றிற்று.

மெய்கண்ட நூல்கள்

நெஞ்சுவிடு தூது

நெஞ்சுவிடு தூது

பூவினைப் போன்ற உருவினையுடைய காமனைக் கு ருடைய திருமேனியும், நாவிற் பொருந்திய நன்மைகளையும் ப கலைஞர்களும், முறையே பவித்திரத்தொடும் அவனை வழிபடு கொண்டும் நிலத்தை அகழ்ந்தும் விண்ணிற் பறந்தும் தேடு மாதுமறியா இயல்பினையுடையானை, இந்திரனும் வானவரு பிறரும் எவ்வுலகினரும், மந்தர வெற்பின்பாலாரும், க விடைவாகனரும், மந்திரங்கள், பாதாளங்கள், தொல்கலை கள், விந்து நாதமும், காரண தத்துவம் எனவும் பிறவி நிலைகளும் அறியாத பெருந்தன்மையினை உடையோனை, சொல்லாற் கூறுதற்கரியவனை, அப்பாலுக்கப்பாலானை, அர கடந்து நின்ற பெரியான், உயிர்தோறும் நிறைந்த தன்மை யானை, உமையொருபாகனை, அரியாயயனாகிய அருவனை, உருவனை, அருவுருவனை, அவ்வடிவு யாதுமிலான், இயல்பிலான், நின்மல பரமபதத்தானை, அனாதியையுடைய பெருமானைத் தேவதேவ வனை, எல்லாச் செயற்குரிய ஆதியாய செயலையுடையானை, பொய்யர்க்குப் பயனளியாது மெய்யர்க்குப் பொருளாய் நின்ற பவனை, எச்சிறப்பு மிறையினை, படமுடைய பாம்பினை அணிந்த பரமனை, உயிர்களிடமாய் நின்ற பெருமானை, சோதியாய சிவபரனை ஆதி நாயகனை இருக்கின் றோனை அனாதி பரனும் இருக்கின்ற எளிதுமாய், தனது உண்மை நிலையில் நிலைபெற்று நின்றானை, சைவமும் சொல்வது, முட்டை, வியர்வை, வித்து, கருப்பை எனப்படும் நால்வகை

வாக்குத் தொலைவும் எல்லாப் பொருளும் பிறங்கும், இறங்கும், இருவினைப் பயனை பொல்லாங்கினை நுகரும் அறிவிலியரில்லை.

கல்வி கேட்டற்ற நெறியுணர்வில் பெருகுமால், உலகாய தத்துவப் போக்கு வாழும் புல்லறி பூண்டு, அமைதியும் விளைந்து சென்று குடிமைக்குப் பழிசெய்து, உலகிலே, கொலை, களவு, காமம் எனப்படுவன நாடி அவற்றிலே பழகி, தெரியவேண்டிய பாவமென்பதனைத் தெரியாமல், வாழ்ச் சலிக்க நூலோர்களின் மனத் திறப்பு, விருப்பிய வழிமேல் தவிர கொள்ளும் பக்கத்தும், பகைவுடன் சேர்ந்து செயற் றிடல் விளைக்கும் அங்காரத்திற்கும் ஆட்பட்டு உடல் தனைத் தளர்ந்து: அழிய அழியும் உயிரின் துயரத்தை யான் கூறவியலாதேன். உறுதியான பகைகொண்ட காமம், கோபம், மோகம், செருக்கு, பொறாமை எனப்படும், பிசுகமின்மை வாய்ந்த பொறிகள் பதிக்கும், அவற்றிற்குப் புலனாய இரு வகையான தன்மாத்திரைகள் ஐந்திற்கும் எல்லையில்லாத ஐம்பூதத்திற்கும், சித்தத்தைக் கொள்ளுதலான் காம வெகுளி மயக்கமென்ற முக்குற்றத்திற்கும், புகழ்ச்சிக்கும், புல மைக்கும், மூவாசைக்கும், எனப்படும் வறுமை செய்யும் இருவினைக்கும், பல்லுருக்கள வாய்க்கப் பருத்திக் கும், வினைப்பயனை வடிவமாய் நினைக்கும், கிடைத்தற்கரிய செல்வத்திற்கும் ஈடுபட்டு அவ்வவ்விருப்பமாய பொருந் தும் அறிவு சொற்களை யுடையோரும், அவ்வில்லாத அரசர், கொடுமை முதலிய குற்றங்களை யுடையோரும் அரசக் கற் பனைய பெருமானை யடையும் பெருநெறி நில்லாமல், உலகில் எல்லா அல்லகழிக்கும் கருவிகட்டங்களாகிய கடவிடைப் பட்டு மயங்கினன்.

ஆராயப்பட்டது, முழுமுதற் பிரமத்தை யொழிய வேறு தொன்றுமில்லை யென்று முண்மையையும் உயிரறிவையும் அவ் வறிவுக்கறிவாய பரம் பொருளையும், முன்னதாகக் கைவரப் பெற்றோர், உலகமுற்றுந் துறந்தோராவர்; மற்றவர்கள் சிற்றுணர்ச்சியால் உலகவியற் பட்டோராவர் என்னும் நிலைநாட்டுதற் கேற்ப புலமைத் திறமுடையாருணர்ந்த மெய்ம்மொழியைப் பேணவேண்டும். அங்ஙனம் பேணாது, ஐம்பொறி நுகர்ச்சிக்கு வேண்டுவனசெய்து அவ்வழியே ஒப்பற்றதாகிய பாவமாகிய பெரிய கடலினுள் முழுகி மாதர் கண்களாகிய வலையிற்பட்டு புணர்ச்சித் திறைகளிற் பயின்று, மெய்யுணர்ச்சி யடையாதே, மனமிசைந்தக்கால், கொடிய செருக்கொடு பாவத்தால் பிறப்பிறப்பிலீடுபட்டு, உயிர் சோர்ந்து நிற்கும் நிலையை நெருங்குமே, நீ உறுது கேட்க, முறைமையாக யானுரைத்த வகையை நன்கு கேட்பாயாக.

வெள்ளி மலையிலே அப்பாற் கருதற்கரிய நீடு வாழ்ந்த சுருதிய பெருமானை நன்னெடியாது முயன்றார் கொட் டைக் கொண்டு அகலாநிலைநிற்ற பொருட்டுப் புலனைச் செயற் கன், எல்லையற்ற கலைகளின் முடிவாய நால்வரைச் செல விற் காட்டியவாறு தத்துவத்திற் சோதியாய் விளங்குபவனை, எல்லாவற்றிற்கும் ஆதியானவனை, குருபரனானவனை, காமங்க டந்தவன், திருவருளினுள் கிடைத்த அறிவினால் ஞானிகள் அறியும் பேரறிவனை, அவர்கள் உளத்தில் உறும் தண்பனை, நந்தனுக்கு ஆதியானை முன்பிட்டுக்கொண்டு ஆதியாயரை கலைவடிவினனை.

பக்க விசயபிரதேசத்தும் ஞானத்துறம் அகற் கயமயமாய ஆதிகாரணமிய துகதமாகுல அறுபடகை.

யாப்பு ஞானவரியவன்; அப்பாற் தத்துவத்திலெல்லாம் பரந்து நடந்து வந்திருக்கும் அப்பாற்பட்ட பாசத்தை யுடையவை, கருணையால் அவை கடந்த பரஞானத்திற்குத் தோன்றா அவனிலை யுடையான்; அவ்வண்ணம் எல்லாம் கடந்து நின்றவன்; எல்லாப் பொருளிலும் நிறைந்தவன், அப்பால் நினைவாரது உள்ளத்தே விளைந்து செல்பவன்; உயிரறிவால் தெரியமுடியாத காலை வெளிப்படாதவன்; குறையாத ஒளியாய் நிறைந்த மெய்ப்பொருள் அறிவன்; வினையிலே திரியுங் கருவிகளை முதலிய பொருள்களைப் போலன்றி அழிவின்றி நின்ற பெருந்தேவர் யானவன்; உலகங்களெல்லாம் கலந்து நிற்கும் அப்பியவன்; உலகெங்கும் தான் நிற்பது தோன்றாமல் நின்ற நிலையுடை யான்; அந்த நால்வகையானும் அவன் பெருமையினை யாவர் சொல்லக்கூடிய அவர் சொல்வதை விரும்பிக்கேள்.

அவன் இயல்பாகவே பலவகைப் பாசங்களையுங் கடந்து அந்த முறைமையால் உலகினைப் பற்றி விளங்கும் நன்மை பெற்றமை யுடையான். அவனை ஆனந்தமென்னும் பெயர்ப் பேற்றினையுடையான் அது செம்மையாய பேரின்பமென்னும் இரக்கமான வாய்க்கப் பெரிய பலன்களிருந்து, உலகினை மகிழ்ப்பட எழுச்சியுடன் சென்று ஊனம், கன்மம், அரசம், காமம், வெகுளி, கோபம் என்பவற்றை வேர் பெயர்ந்து, அவற்றின் வினைகளையெல்லாம் அழித்து, ஐங்கார ஒளியாய முதலிய மறைபாகமங்களென்னும் வழிகளிலே, முற்பலக்காரி முறையும் தோய்க்களைந்து, கலவியாய பரம்பரையைக் கடந்து, நன் நெறி உணர்வுகளை யழித்து, இமையாத அரசின் அழுத்தி, விடைப் பொறியின் செயலொழித்துப் பெருமையினையாய பரப்பு நீங்குதற்காய கடவுளெனும் கட்டளைக் கண்டு எங்கும் பரவி, மருந்தும் விளக்கும் மனம், புத்தி, அகங்

காரம்; இந்நிமலன் அந்தக்கரண மலபாசங்களை மேம்பட் டொழிக்கும் அருட்டன்மையுடையது. மேலும், அது மூல முளைத்தைத் தொலைத்து, மாயாகஞ்சேதித்து விதிர்விதிர்ப்ப வெய்துயிர்த்து ஐம்புல மயக்க மொழித்து, பற்றினை மையலு றுள் நிறைந்து, மாசா மயல் ஒழித்து, ஞாயிறு, திங்கள், நெருப்பென்னும் மூன்று மண்டலங்களையுங் கடந்து செய்து, ஆறாதாரத்தைப் பொருந்தி நின்று, வலிமிக்க பந்து வாயுக் கரக்கும் மேற்பட்ட வெளியிற் பரவி, அவற்றையுங் கடந்து, ஐம்பூதங்களையுமுள்ளடக்கி, அயன், அரி, அரன், மகேசன், சதாசிவன், என்பவர்க்குரிய தத்துவங்களையுட, அவற்றிற் காரணமாய விந்துநாத தத்துவங்களையுங் கடந்து, அப்பாற் பட்ட வெட்டவெளியிடத்தே சென்று, அப் பாழ்நிலத்தைத் திறப்பித்து, அப்பால் புலனுவராய அநுபூதிக்கியையுங் கடந்து கனைக்கும் பேரொளியைப் பற்றிக்கொண்டு, சிவப்பேறு மோனத்தால் மயக்கமற்ற எல்லா அறிவுந் தனைக்குப் பெறற விடையினை நல்கி உடலிற் பிரியா உயிர்போல், என றும் உடம்பாகப் பொருந்து, உடம்பிலுள்ள நாம ஐந்தொழில் நாடகங் கடந்து அப்பாற்பட்ட பேரொளிக்கே அமைக்கலிடமாய் போயமைந்து அருளிலே தம்மை மாறல் வாராதே தாங்குந் தன்மையது.

பேரின்பத்தை நுகர்ந்து பல, ஆகமங்கள் முதலியன கற்று, அக்கலவி யறிவால் பெண்மைக்குரிய நாட்டினை யுடையோனா நமது தலைவன். அதனைத்து நான்கு கலைகளை யுடைந்து நற்றவ நிலையிலே பற்றிலா மற்று, துயரற்ற பேரின் பமான நிலையால் இருக்கையானது தேய் வழிந்திலாநின்று, நிறைவுற்ற உயிர்கள் வீற்றிருக்கும் ஊரினை யுடையான் நமது தலைவன். அவையினிலே கண்களிலே தெளிந்த சிந்தி

நதுமேரி விடு மேரிய பலகைகொண்டு நிலைபெற்ற பரம்பரை
பொருந்தாமல் மெய்மை காட்ட அவரவர் பெருமையைப்பெற்ற
மெய்யறிவான மனத்தைக் கொண்டு பொருள் நன்கு விளக்கு
மாலை புனைந்த திருமேனியான், காத்தருளினான். பக்க
மணம் முதலிய வானும் புனைகளும், மலர்களும், கா
கனும், கிழங்குகளும், உடம்புகளும், இந்து முத்துக்களும்,
உயிரும், அவற்றினுணர்ச்சியும் ஆகிய எல்லாவற்றையும் பொரு
ந்தத்து அறியும் அறிவாய், எல்லாமாய் அவற்றின் வேறு
மாயும் நின்றவனைத்தும் நிறைந்து நிற்கும் முதல்வன்
பயிலை யுடையானை நினைவள.

அவன் நூல்களில் மேயாம் பாசம் முதலிய கிரு
புலன்களை யடக்கி மேலுலகங்களுக்குக் காலிடத்தும்
ஆதாரமாயிருப்பதாய், அவ் விருந்த உலகங்களும் நல்லாக்க
சொல்லுதற்கரியதாய், அதனாலுணர்வார்க்கெளிய, பசு
பாசமும் அகமும் ஆகிய தன்மையாய், உயிர்க்குயிராய்க்
கலந்து அறிவாய பெரிய பெரும் ஞான விளக்குப்
பாசத்தைப் பற்றறத் தொலைத்து, பிறவிக் கடலைக் கடக்கி
மறுமைக்குப் புகழ் பெரும் பேறு அதனினும் மேலா
யும் வீடுபேறும், சிவமும், பொருளும், பொருண்மை முதலியவையும்
மெருமைத்தாக்கிய பிரமாணிப் பேருணர்வு மெய்யன்பினை
பற்றுக்கட்டிய பல பெயர் கொண்ட மெய்யடியார் பெற்ற
ஆறு சமயக் கணக்கினை கடந்தாராதலின், அதனால்,
சொல்லு முதலியவற்றைக் கொண்ட உயிர்களின் மேல் உள்ள
பாசத்தைக் களைந்த தன்மையுடைய குருவாய் வெளிப்பட்டு
அருளே கண்ணாக அவனருளினாலே அவனைப்
பொருந்த உடம்பாகப் பொருந்திய தத்துவங்களை
புகுந்து, ஆன்மாவினிடத்துச் சிவஞானம் பெறுதற்குரிய

காம்பீரியமாகிய நாற்று கொம்புகளோடு பொருந்தி விளங்குகின்ற ஞானமாகிய ஆனையையுடையாய்.

அறிவைச் சாயந்தையுங் கடந்த உலகத் தாயமாகிய சபையை யொழிக்கும் ஒப்பற்ற கொடியையுடையாய்.

புகல் அ[illegible] கசூழ்ந்த தடமைப் பரந்த கோடுகளையுடைய முதலையின் இயல்பைக் கொண்டு இரண்டு [illegible] [illegible] கண்ணிருக்கும் பொருந்திய கொல்லிக்கடல் [illegible] வையுமையை யொக முதலையால் கொள்ளப்பட்ட [illegible] நிறுத்தி கொண்டுள்ள உலகமாயமிகுந்த உலகங்களைத் தப்புவித்த [illegible] சமுத்திரமாகிய [illegible] கைக்கொண்டு நிற்கின்ற [illegible] அருள் பொழிவதால், [illegible] யானையாயிருக்கும் இயல்ப அந்த ஞானத்து [illegible] முறைகள் [illegible] யுடையோன [illegible] கடவுளும், காத்தற் கடவுளும், படைத்தற் கடவுளும் உலகங்களிலும், அவற்றிய [illegible] பட்டதாய்த் [illegible] புவனங்களிலும், அவற்றிய [illegible] [illegible] புவனங்களிலும், உயிர்களைக் காத்து [illegible] பெருமையையுடையோன் [illegible] டெனையுமுடையான்.

அளவிறந்த காட்சியான்; காட்சிக்குப் புலனாகக் கலைஞானத்தை அளித்த ஆண்டவன்; நட்பாளைய கூட்டியான்; உலகமுடைய எண்டிசையும் ஒழியாத நிறைந்தவன்; முதலும் முடிவுமில்லாத அனந்தன்; சின்மயனாய்த் திகழ்கின்ற தெய்வத் திருவுரு, அவற்றிற்கு விகாரமில்லாத முதலாய உலகு, ஒலி முதலிய நடப்பு முதலான அரசிகள், அரசர்கள், பரிந்து, பாதாளம், பரமன் பெருமையையுடைய, அவன் கொண்டுயிர்களைக் காப்பதில் [illegible] [illegible]

பட்ட பொருளும் பொருளாய் நின்ற ஒருவன், அறிவிலா னவனை வெய்ய பிறவிக்கடலில் விழாமல் மீட்டு நல்ல மறைஞான சம்பந்த மாமுனிவனென்று எனது பெருமான உலகினைப் போற்றுந் திருவுடைய எனது புல்லிய சென்னி மேல் வைத்தனன்; விடைமேற்கொண்ட எம்முதல்வனை புகழ்வார் புகழும் எப்பொருளுமானவனை, ஒப்பற்ற அரு-வனை; தவ இன்ப நிறைவால், பிற மெய்யர் நாடாப் பெ-ரியோனை; மழுத்தகும் தூய ருருவை கொண்டு ஞானகு-ருவில்லாத பெருவேட மாய நிறைந்த பெருமானை; பிறவிக்கு காரணமாய மாயை வினை பொய்ம்மைகளைத் தொலைத்த-வனை; மெய்ந்நூல் கற்றவர் வாழுகின்ற தில்லைப்பதியுறை-வான்; தமது அறிவால் எட்டாக் கருத்தாவாய்க் கொண்ட தலை-மையான்; தேன்ததும்புந் தாளினையுடைய அருகினைப் பணி-வருதல் கண்டு எல்லாரும் வணங்க யானும் வணங்கினேன். அவன் என்னைப்பார்த்து, ஐவகைப்பாசங்களையும் அகற்றினேன், என என்னைத் தேற்றினன், சொலத்தற்கரிய தொன்னூற்றுறு சருவிகர் கூறிய வீட்டுப் பேற்றினை முப்பயத்தை அறுத்தான், உடலோடு ஒன்றின்ற சிவானந்தத் தெளிவுநிலைக்காட்டினான். திருவெண்ணெய்நல்லூர், திருவா-மூர் வழிபாடு மெய்ச்சாதனை நென்று, மெய்யுறு பக்க வாழ்க்கையும் (நிலைபாமையால்) பொய்யென்றனர், அறிதற்கரிய திருவைந்தெழுத்தின உட்கிடைக்கை அறிவித்தான். அவனது கருத்தைத் தெரிந்தெடுத்த அடியேனுக்கு, அதனா-னையுடைய தொடர்பினை அறிவித்து, என்னுடைய தேயமா-யமைத்தல்ல எழுத்துக்களின் கருத்துமறையும் எனக்குக் காட்டினான். கைகளால் உகந்து அறிவினைக் கொடுப்ப மாகத்தை அறுத்தப் பலந்து அருள் உடனவையும் நின்று பெரும்பொலிவினைக்கண் அங்கையில் பிள்ளைப்பாலை

போலச் செக்கச்சிவந்த அதனைக்கண்டுமனம் உருகிநின்று வருந்தி விளங்காப் பொருந்தி, பண்புடை அடையாளமுந் தோற்றத் தெளிவிலே இன்பமயமாய் நின்றது, அங்கே போன நிலைகளுங்கள், உயிர்களும், உடல்முதலிய எனைய பொருந்தியன யாவையும் தன்பாற் கொளவைத்து நட் பொருட்கடந்து எனப்பெற்ற கலந்தான். என்று வைத்து தவறனைய மயரிப்பார். என்னைச் சினக்கத் தோற்றி மையிக்க, மன அறிவேனை மீளாமிக்கான. என பிறவி யைப்போக்குதற்குமா. அவன் புகழைக்கூட்டத் முதல்வன், யாரும் நினையால் அனுக்கக்காதவன்; என முரைக்கான்; அட்டமியிற் றெய்வமா ஓர் பூசனைத் தோற்றுவிக்கவன்.

இச்சமயத்திற் றெய்வ கடவுள் புரிவதும் தற்குணா யில்லாதவரோடு பழிவாதம்புரிந்தவர் அறிவுதந்தெய்தற் குடைப் கினைறும் வாழும் பெருமைப்பொருள் கடவுள் நகரில் உள்ளக் கணேற்றல் பார்க்கப்பெற்று வைகுண்டம் புகுந்தான்; பெரும்பு ணர்ப் பரம்பொருளே விளங்குபவன், பரமாத்மா இலக்குமியுட ன்கூடியிருந்து கொண்டாடும் பகவானையே நினைவுறுத்துமி னவன்; அந்தப்பொருளைத் தியானிப்பதே பெருந்தொண்டு, திருமாலுக்குரியவை, எல்லா அன்பர்களையும் அருளும் வாய விளங்கும் அணிகலம், காற்றுமு, சுடற்சரம், தற்பர வயிற, சுற்றுக்கொணர்ந்துகட்டை முதலியவற்றின் முறைமை யனைவர்க்கும் எனது பிறவிச் சுழற்சியைத் தனது தெய்வ பாற்ற பெருங்கருணையால் நீக்கியருளினான்.

அவன் திருநீறணிந்த திருமேனியன், தூயவன்; இயல் பாகவே பாசமிலான்; அருள்விளக்கும் கலைவன்; உயிர் அறிவுக்கறிவாய்த் திகழ்ந்தவன், பேரின்பமும் பேரின்பமய

மறைந்திருப்பவன், தனது மெய்ப்புகழ் விரும்பிப் புகழ்வார் மனநிலை மெய்யாய் நிகழும் பொருளான. வைரிய மழுவா ளேந்தினவன்; எனது ஐயனே; அடியவனிடத்தே வந்து வீமே! நீ தென்படையே நின்றீர். நான் தொல்லைப்படுகேன். எந்தாதை மனைப்பொருள்களையுந்தி, மலர்களை முகர்ந்து, சுவையான உணவையுண்டு, நல்ல ஆடைகளை உடுத்துப் பூங்குழலாரோ டேருவாரிலேயோடிச் சிற்றின்பத்தை நுகர்ந்து அருந்துந் தொழிலே முதலியனவும், பிற இன்ப முந்தி லேயிழிவே யென்று இருட்டேபோல முன்னேயாதி போய் உலகாயதனையாய்ச் சொல்லுகேன். பல பொருள்கட்கும் தலைத்துபோலக் கூறி உண்மையில் முனையேயாதி நானே பிரமமெனப் பிதற்றுவாய்ச் சொல்லுகேன். இப்போது உடைப் புறப்பிழை யென்றுகூறி அப்படியே இப்பாமர பொறுமையே யொழுக்க மென்றும் பகர்ந்து. சொல்லியலாய் படுகேன்.

மன நிறைவுற்று வாழ்வாயோரல, பனிமலர்ப் பதிக உடையினுறி உழன்று, ஐம்பொறியடக்கமே பகுதி மெய் வந்தாராய் இடக்கைக் கழுதாகே. நல்ல பேச்சுவார்த்தைக் பழமறை யோதிய பொருளையுணர்ந்து தெளிவுற் சொல்லி விரும்பிப் பற்றுகேன். இறைவனாகிய திருவடியே இறை வனிருக்கையாய சிவனே கோயிலையுடையவனுக்கே வேறுபக் கிடைக்காயாய் சொல்லுகேன்.

பயன்கருதாது செய்யுந் தவத்தினைக் குறிக்கும் திரு தொடரும் வழிபாடு மெய்யறிவு பிரக்ஞயின்மைத் தொடர் புடைமைப் புறக்கேன் மீண்டு மீண்டும் பிறப்புக் கொடுமை களை யடுத்துப் பிறப்பில் அரனைப் பணிந்துத் தீர்வானைப் பாடுகேன். எத்தனையோ விரிநிலையும் நீர் வெள்ளக்கரையி

கையைப் பற்றி, அவன் திருவடியிலே விடுக்கின்றதுமே, காமக் கொடும்பேயனே! காக்கையனையாய், கடிப்ப முழுங்கிய பாவியினை நோக்கியதாய, உனது பாவனைகளைத் தடுப்பாய் சேர வாரெல்லாடு தாமரைதனை பட்டழிவரோ, உன்னைப் பிடித்தின் றாறு இல்லாதனவற்றைக் கருதி நோயைப் பெருவரோ, புற பாயக் கடத்தி வைப்பாரோ, மனத் தொடர்புடைய ராவரோ, மகளைபாரா முதி தாறுபேய்க் கெல்லாப் பெருந்தவரோ, இவைப்பால், இப்பந்தக விடாப்பமா. ஒருப்பட செருக்கன், இறப்பினில் பாசங்கைக் கருதிக் குறிப்பிடப்படுவரோ. காமகோ பெரிப்புக் கன்றுகளே! உனது இவ்வகை நிலைகளை நீக்கத் தக்க மிக்க தொகையின் மறுத்துக்கொடுக்க நீப்பாயாக என்று ஈறி அவனுக்கு உனது நெறியையேயோ தங்குதல், கால்களைப் பன்முறை வணங்கி, அகப்பத்து அந்தப்பரம அவனது அருளுருபில் நல்லவைப் பாவனையைப் பெற்றுக் கொண்டு அவனை வழுத்தி விடை பெற்று வந்தேறு கவ டக்க இப்பொழுது வருவாயாக.

நெஞ்சுவிடு தூது முற்றிற்று.

மெய்கண்ட நூல்கள்

உண்மை நெறி விளக்கம்

உண்மை நெறி விளக்கம்

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

நெகிழ்ந்து எங்கும் அப்பொருளின் தொடர்புறவே அற்றுவிட்டு நிற்கின்ற நிகழ்வுகளைக் காரிய நிலை நீங்கியதாக, அவ்வி நிலையாகிய காட்சி அருளின் வழியே ஆராய்ந்து பெற்று நன்று செய்யும் சிவஞானச் செய்கையில் இடங்கொண்டு பொருந்த நிற்றலாகிய சிவஞானத்தை அடைதல் சிவக்காட்சி (சிவதரிசனம்) எனப்படும்.

உலகில் வாழுங்கால், எப்பொருள் எதிர்ப்படினும் அப்பொருளின் உண்மை அறிந்து, அதனைப் பற்றாது நீங்கி, அவ்வுயிர்க்கு மேலாகிய அருளின்கண் நின்று, அப்பரம்பொருள் சிவத்தின் திருவருளை முன்னிட்டு, அச் சிவத்தோடு பற்றியே, உற்ற பொருள்களைக் கண்டு, கேட்டு, உண்டு, பயின்று முதலிய எல்லா வகையிலும் அதனை அருளொடு கண்டு அப்பொருளில்லையாய்த் தற்செயலின்மை எனும் உணர்ச்சியால் அச்சிவத்தோடு கலப்பதே சிவப்பேறு (சிவயோகம்) எனப்படும்.

சிவத்தோடு கலந்த பெரியோர் உயிர்களைப் போலக் கருவிகள், தத்தம் செயலாற்றும் பாசங்களைத் தோற்றுவிக்கும் செய்கை யாகிய, கொலை, களவு, கள்ளுண்ணல் முதலியவற்றைப் பற்றி நின்றும், அவ்விதியின் நீங்கியும், குற்றமற்று நிற்பார் நல்லொழுக்கம் பெற்ற நலத்தால் அன்பால் சேர்ந்ததும் அவர்கள் சிவத்தோடு ஒன்றுபட்டு நிற்றல், இறைவன் அவர்களுக்கு உண்மையாக விளங்கி உயிரோடு கலந்து உணர்வு, ஐம்புலன், மனம் முதலிய பலவற்றைத் தன்வயமாக்கி நல்ல பயனை இடைவிடாது இயற்றிக் கலந்து நின்று நிற்பவர்களைத் தன்மயமாக்கி விடுவன். எல்லாமே சிவமயமாகப் பெற்று பொருந்திய சிவபோக வாழ்வு எனப்படும்.

உண்மைநெறி விளக்கம் முற்றிற்று.

மெய்கண்ட நூல்கள்

சிவஞான சித்தியார்

(பரபககம்)

சிவஞான சித்தியார்

பரபக்கம்

இந்நூல் பாயிரத்துள் கணபதி காப்பும், சிவன், சக்தி, விநாயகர், முருகர், என்னுங் கடவுளர்க்குரிய துதியும் இயம்பிய பின்னர், ஆசிரியர் அருணந்தி சிவம் மெய்கண்டதேவ நாயனார்க்கு வணக்கங் கூறுகின்றார். அது வருமாறு:—

பண்டைமறை வண்டு அரற்றப்பசுந்தேன் ஞானம்
　　பரிந்தொழுகச் சிவகந்தம் பரந்து நாறக்
கண்டஇருதய கமலமுகைகளெல்லாங் கண்திறப்பக்
　　காசினிமேல் வந்த அருட் கதிரோன்
விண்டமலர்ப் பொழில் புடைசூழ் வெண்ணெய்மேவு
　　மெய்கண்டதேவன் மிகுசைவ நாதன்
புண்டரிக மலர்தாழச் சிரத்தேவாழும் பொற்பாதம்
　　எப்போதும் போற்றல் செய்வாம்.

பழைய மறைகளாகிய வண்டுகள் ஒலிக்க, புதியதேனாகிய சிவஞானம் ததும்பி யொழுகச் சிவமணம் விரிந்து கமழ உயிர்களின் அகத்தாமரை மொட்டுக்களெல்லாம் மலரும்படி-யாக இவ்வுலகின்மேல் உதித்த அருட்கதிரவன் யாரெனில், திருவெண்ணெய் நல்லூரிலெழுந்தருளிய மெய்கண்டதேவ ரென்னுஞ் சித்தாந்தத் தலைவரே. கமலத்தையும் அழகில் வென்ற அவரது திருவடிமலர்கள் எமது சென்னியில் எப்பொழுதும் வாழ்க. அவற்றைப் போற்றித் துதிப்போமாக. என்றவாறு.

அவையடக்கங் கூறிய ஆசிரியர் தமது நூலுக்கு முதல் நூல் யாதென்று கூறாவிட்டது, அவர் நமக்கறிவுறுத்தும் வரலாறு உற்று நோக்கத்தக்கது. மிகுந்த நல்லறிவும் அறியாமையும் இலராய் நடுத்தரமுடைய மறியோர் வினவும் நடுத்தரத்தினர் அறியும்பாலனவாய உண்மைகளை முற்காலத்திலே இறைவன் நந்தி பெருமானுக்கருளப், நந்தி பெருமான் தாங்கேட்டதைத் தமது மாணாக்கராகிய சனற் குமாரர்க்குக் கூற அவ்வழியைக் கடைப்பிடித்து வந்த குருநாதன் குற்றம் நீங்க எமக்குக் கூறிய சிவஞான போதத்தின் பொருளைத் தெரித்தற் சிவஞான சித்தியென்னு நூலையுரைப்பன் என்றது காண்க. ஈண்டு இறைவனை சிவஞான போத நூலினை இரௌரவாகமத்தினின் றெடுத்துக் காட்டினதாக ஆசிரியர் இயம்பாமை காண்க.

இந்நூலுள் முதற்கண் விரிக்கப்படும் பரபக்கமாய சமயம் உலகாயதக் கொள்கையாகும். உலகாயதமதமென்பது இந்நிலவுலகில் எப்போது தோன்றியதென்று நன்கு விளங்கவில்லை. கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலேயே மணிவாசகனார் உலகாயதத்தைத் தமது நூலுட் குறித்தனர். 'உலகாயதமெனும் ஒண்டிறற் பாம்பின் கலாபேதத்த கடுவிடமெய்தி' என்றமை காண்க. கி. பி. 2வது நூற்றாண்டு நூலாகிய மணிமேகலையுள் 'பூதவாதி' யென்பாரும், உலகாயதரே போலும். புத்தர் பூதவாதி கொள்கையைக் கடிந்தாராதலின், புத்த சமயந்தோன்று முன்னரே உலகாயதந் தோன்றிய தென்பாருமுளர். உலகாயதன் எனப்பெறுவான், வியாழ பகவான் விண்ணவர் கோமானுக்குச் சூழ்ச்சியாக உரைத்த நாத்திகநூலினை மெய்யெனக்கொண்டு, நாத்திக மதத்தை உலகிற் பரப்பினனென்று சித்தியார் கூறுகின்றது.

தேவகுருவின நூல் இந்நிலவுலகத்தே எவ்வாறு எக்காலத்தே உலகாயதன் அறிவிற்குப் புலனாயிற்றென்பது விளங்கவில்லை.

உலகாயதன் கொள்கை வருமாறு:- பொருள்களை யறிவதற்குக் காட்சியே கருவி. அக்காட்சியானது, ஐயக்காட்சி, வாயிற்காட்சி, விகற்பக்காட்சி, பூர்வக்காட்சி, திரிவுகாட்சி, எதிர்மறைக்காட்சியென அறுவகைப்படும். கயிற்றை அரவோ வென்றையுறுதல் ஐயக்காட்சி. இதனை மனக்காட்சியெனவுங் கூறுப. பொறிகளாற் பொருள்களை யறிதல், வாயிற்காட்சி. பொருள்களின் பெயர், இடம், குணம், தொழில், பயன் என்பவற்றை யறிதல் விகற்பக்காட்சி. புகையால் அனலுண்டென்றறிவது பூர்வக்காட்சி. கயிற்றை அரவாகக் கருதுதல் திரிவுகாட்சி. குளிர்ச்சியிருப்பதால், தீ இல்லையென்றறிதல் எதிர்மறைக்காட்சி.

காட்சியின் வேறாக உரை, கருதல் என்னும் அளவைகள் பொருளாராய்ச்சிக்கு வேண்டப்படாதன. காட்சியாலறிந்தபொருள்கள் நிலம், நீர், தீ, காற்று என்னும் நான்கே. நிலம் வலிது, நீர் தண்ணிது, தீ வெய்யது, காற்று இயங்குவது. காற்றினைத் துணையாகக் கொண்டு பிறமூன்று பூதங்களும் தம்மிற் கூடும். அப்படிக் கூடுவதால், நாற்றம், சுவை, ஒளி, ஊறு எனனுங் குணங்கள் உண்டாகின்றன. மண்ணினின்று பல்வகைப் பாத்திரங்கள் உண்டாதல்போல, இப்பூதங்கள் தம்மிலொத்துக் கூடும் புணர்ப்பினால், பல்வகை உருவுகள் தோன்றும். நீரிற்குமிழி யெழுவதுபோல, அவ்வுருவுகளிலே, பூதம், குணம், பொறி முதலிய எல்லாம் எழும். பூதக்கூட்டத்தினின்று நாலாவதாகிய காற்றுப் பிரியவே அறிவு மாளும். பின பிறபூதங்களும் பிரிந்து விலகித் தாந்தம் குணங்களோடுந் தனி நிலையடையும். ஆகவே, நால்

வகைப் பூதப் புணர்ப்பே, எமதுடம்பினைத் தோற்றுவிக்குங் காரணம். அவை தனித்திலவில, என்றும் அழியா வியல்புடையன. இவ்வாறு பூதவியல்பினை அறிவதே தத்துவ ஞானமாம். இப்பூதங்கட்கு வேறாகக் கடவுள், உயிர், வினை யெனச் சமயிகள் உரைப்பன பொய். அவர்கள் அங்ஙனஞ் செப்பி உலகை ஏமாறச் செய்தற்பொருட்டு உலகத்தார் அவர்களுக் கிணங்கியொழுகாது: அவர்கள் கோட்பாடு, உண்மையில்லாத மலடிமகனொருவன் முயற்கொம்பினால் ஆகாயப் பூவைத் தேடுவது பரிகசிக்கத்தக் கொன்றாமாறுபோலாம்.

வினைகள் செய்த உடம்போடு அழிவனவாகலின், அவை பற்றிப் பிறவிக்கு வித்தாவது யாங்ஙனம்? அவை நுட்பமாக நிலவுமென்றால், தீயிலிட்ட விறகின் சாம்பர் நீங்கித் தனியே எவ்வாறு நிலைபெறும்? வயலிற் பயிர்க்கு உரமாக இட்ட வைக்கோலுந் தழையும் அழிந்து உருமாறிப் பயிர்க்கு நன்மை செய்வதுபோல, வினை தோன்றாமல் மறைந்து பின் உயிர்க்கு நுகர்ச்சியாக வந்து பொருந்து மென்றால், வைக்கோலுந் தழையும் இட்ட இடத்தில் பயன் கொடுப்பன அன்றி வேறிடத்திற் பயன்படா. வினை கெட்டுப் பயன் கொடுக்குமென்பது உணா கெட்டு மலமா யொழிந்தபின், அது உடற்குப் பயனாகுமென்பது போலாம். பலவேறு உயிர்களின் உருவுஞ் செயலும் வெவ்வேறு தன்மையவாய்த் தம்முள் வேற்றுமைக்குங் காரணம், பூதங்கள் மிகுந்துங் குறைந்துங் கூடிப் பிணையுமாறேயாம்.

இன்பதுன்பங்கள் கன்மத்தால் வருமென்பது தவறு. நீரானது சந்தனத்தோடு கூடி நாற்றமுறலும், தீயின் சார்பால், ஆவியாய் மாறலும் என்ன நன்மை தீமை செய்தது:

இச்செயல்கள் நீரின் றன்மையே. அதனால், நெருப்பைக் கண்டாற் சுருண்டிடும், நீர் சேர்ந்தவிடத்து நெகிழ்ந்து மிருந்த தல் அப்பொருளியல்பினாலே நாடும். யாவும் பதார்த்த வியல்பாலன்றி, வினையால் நிகழ்வனவல்ல.

உயிரென்பது உடலின் வேறாக யாதுமில்லை. பாக்குஞ் சுண்ணமும் வெற்றிலையும் விரவியகாலை, முன்னரில்லாத சிவப்பொன்று உண்டானதுபோல, பூதப் புணர்ப்பால் உடம்பு உண்டாயபோது, அதன் குணமொன்று அறிவென்பதாகும். உடம்பின் வேறாய உயிர் எவ்வகைத்தாய காட்சிக்கும் புலனாவதில்லை. ஆதலின், அத்தகைய உயிரினைப்பற்றி விரித்துரைத்தல், முயற்கொம்பிருப்பதாகக் கூறி அக்கொம்பின் அளவினையும் வடிவினையும் பற்றிப் பேசுவதுபோலாம்.

உடம்பின் குணமாக அறிவுண்டாவதால், கடவுளென்றொரு பொருள் அருவாயிருப்பதென்றால், அது அறிவிலதாய் ஆகாயம் போலச் சடப்பொருள் என்பது முடியும். அது உருவுடைத்தென்னில், பூதக் கூட்டத்திலாய பொருள்களுள் அது ஒன்றாகவேண்டும். அருவுருவென்னில் அருவாகிய வானிலெறிந்த உருவுடைய கல் நில்லாமை போல அருவமு முருவமுங் கூடிநில்லா. ஆதலாற் கடவுள் உடம்போடுள்ள உயிரின் வேறாக உள்ள பொருளன்று. பூதக் கலப்பால், உணர்வுண்டாகி உடம்பின் விருத்தியாற் புத்தியுண்டாம். புத்தியிலே சஞ்சலமுற்ற மனம் உண்டாய், உடம்பு, புத்தி, மனமென வெவ்வேறு பொருள்கள் உளவாயினவென்று உலகாயத வேதங் கூறவும், உலகத்தார் அவ்வேத வுண்மை உணராது வழியல்லா வழி வீழ்ந்து துன்பப் படுதல் எதனாலோ? இவ்வுலகிலே உள்ள போகத்தைக் கைவிட்டு விண்ணுலகிற் போய்ப் பிறிதொரு பிறவி

யிற் பெறும் போகம் பெறலாமென்று நம்பி யொழுகுவது தாகம் எழுந்தபோது அருகிலுள்ள நீர் நிலையிலுள்ள நல்ல தண்ணீரைப் பருகாமல், ஒருவன் நெடுந்தூரத்திற் கப்பால் தீம்புனல் உண்டென்று கூறுவதைக் கேட்டுச் சேய்மையிற் போயொருவனுங் காணாது வருந்துவதுபோலாம்.

வாம மதத்திலே, கள்ளும் ஊனும் முன்று போகங்களை நுகர்வது பேசப்படுதலின், அம்மதவாதியை நோக்கி உலகாயதன் தனக்கு வலக்கை தருமபடி அழைக்கிறான். "என் உயிர்க்குத் தோழன் உன்போல்வார் யாருமில்லை. கொங்கை முதலியவற்றிற் கஞ்சாத பெண்டிர் நடுவே சோதிபோல் விளங்கு மன்பனாகிய நீயே சிறந்தவன். அரன், மால், அயன், இந்திரன், என்ற தேவர்கள் மாதரை விழைந்து அவர் விரும்பின செய்தன்றோ மேன்மையுடையரானார். அவர்போல நாமும் பெரியராகவேண்டுமாயின், பெண்டிரோடு கலந்து வாழவேண்டும். ஊடியும் கூடியும் உறுவன செய்தார், மகளிரை மகிழ்வித்துத் தாமும் மகிழ்ச்சி யெய்தாத மாந்தர், பொய்ந்நெறி புகுந் தொழிகின்றனராவர். மெல்லியலார் போகத்திற் றலைசிறந்தவரே மெய்யான முத்திப் பேரின்ப முடையார். அதற்கு வேறாக, முத்தி யென்பதொன்றைக் கண்டாரும், கேட்டாரும், காட்டினாரும் இல்லை." நாட்டிலே அரசன் ஆணைக்கு அடங்கி நடந்து, வாணிகம், உழவு, கைத்தொழில் முதலியவற்றைப் பேணிப் பொருளீட்டி மகளிர் இன்பந்துய்ப்பதே உலகவர் கடமையாகும். ஆதலின் அதனை யாவரும் நன்றாக. இஃதே உலகாயத முடிவு.

உலகாயத மத மறுப்பு.

காட்சி யளவையே பிரமாணம். கருதல், உரை முதலி யன வேண்டாவென்னில், கருதலளவை அனுபவத்தில்

யார்க்கு முளதாகும். ஒருவனை பிறந்தவுடன், அவனது பெற்றோர் இறந்தொழிந்தால், அவன் அறிவு நிகழப்பெற்றபின் தனக்குப் பெற்றோர் இருந்தன ரென்றறிதல் கருதலளவை யன்றோ?

பூர்வக் காட்சி யென்பது அனுமானத்தின் சார்புடையதே. மேகம் இருந்து மின்னி யிருண்டபோது மழை பெய்யுமென்று நினைப்புண்டாவதூஉம், அதில், சந்தன முதலிய மலைப் பொருள்களை ஆற்று வெள்ளம் கொண்டுவரப் பார்த்தபோது, மலையில் மழை பெய்ததெனது துணிதலும், கருதலன்றோ? பூதங்கள் சேர்ந்து இவ்வுடம்பு உண்டாவதைப் பார்த்தவர் யார்? பூதக்கூட்டத்தினாலே உடம்பினுள் அறிவுண்டாவதைப் பார்த்தவர் யார்? பூதங்களாகிய உருவுகளைப் பார்க்கிறோமே யொழியக் காரண நிலையாய தனி நிலையிலுள்ள பூதங்களைப் பார்த்தவர் யார்? பூதங்கள் அறிவில்லாதன வென்று கூறுவது எதனால்? அனுமானத்தினாலன்றோ? ஆதலாற் கருதலளவை உலகாயதக் கொள்கைக்குந் துணை செய்வதால், காட்சியளவை மட்டுமே பிரமாண மென்றல் தவறு.

இனி, உரையளவையும் பொருளாராய்ச்சிக்கு வேண்டப்படுமென்பது சிறிது காட்டுதும். சோதிட நூலோர் எதிர்காலத்து நிகழ்வதைத் தவறுமற் சிறுபான்மையாவது சொல்லுவது என்னை? நூல் வாயிலாகப் பூமியின் மறைந்து கிடக்கும் பொருள்கள் எடுக்கப்படுகின்றன. மணிகளை அகழ்ந்தெடுத்தல் முதலியன நூலின் உதவிகொண்டு நிகழ்கின்றனவே. முன்னேரே நாம் பார்த்ததைச் சிலர் பார்த்தெழுதியதே உரையென்னில், அவ்வாறே நாம் பாராத புராணங்களையும் பொருள்களையும் அறிந்தெழுதியனவே, உரைப் பிரமாணமாதலின், அதுபற்றி மாறுபாடு யாதுளது? எவ்வாறி

லாவது உரையைக் கொள்ளலாமாயின், அது வேண்டா மென்பது தவறன்றோ?

இனி, மண்ணில் நின்று குடம் முதலியன தாமாகத் தோன்றக் காணவில்லை. அவை குயவனாலே உண்டாக்கப்படு கின்றன. அதுபோலப் பூத வடிவங்களும் தோன்றுவது ஒரு முதல்வனாலாதல் வேண்டும். அது இயற்கையெனின், அதற்கு மறுதலையாய ஒடுக்கமுங் காணப்படுதலின், இரு வேறு செயல்கள் இயற்கையாகாவாதலின், முதல்வன் அவற் றைத் தோற்றுவிக்கவும் ஒடுக்கவும் வேண்டும். பூதங்கள் தாமே தம்மிற் கூடுதற்கு இடமில்லை. ஏனென்றால், அவை ஒன்றோடொன்று மாறுபாடுடையன. நீருந் நெருப்பும் ஒட்டிக் கூடி நின்றதை யாராவது பார்த்ததுண்டா? அவற் றைக் கூட்டு முறைமையால் அறிவுடைய ஒருவன் கூட்டி னாலன்றி அவை தாமே முரண்பாடின்றிக் கூடா. நிலமுதல் பழவுடையதாகலின், அது முதற்கணுட் அதற்குமேலே அதைவிட எளிதான நீரும், அதற்குமேல் நெருப்பும், நான்காவதாக வாயுவுங் கூடும். நீரும் நெருப்பும் முரண் பட்டு ஒன்றை மற்றொன்று அழித்துவிடும். நீரிற்கும் நெருப்பிற்கும் நடுவே மண் தானே போய் நின்றுவிடாது. நீரை அனலாற் கொதிப்பிக்க விரும்புகிறவன், மண்ணலாய பானையில் நீரை ஊற்றி அனல் மேலே பானையை வைத்தா லன்றி, இரண்டு பூதமும் பயனுறும் வழியிற் றொழிற்படா. அதுபோலப் பூதக் கூட்டத்தாற் பொருள்களாதற்குத் தக்க முறையில் அவற்றைச் சேர்ப்பிக்குங் கடவுள் ஒருவன் வேண்டுமென்றறிக.

நீரிற்குமிழி எழுவது காற்றினால். நீரிலெழுங்குமிழி நீர்தல்போலப் பூதங்களிற் றோன்றுவது பூதமாமேயன்றி

அறியாகாது. அறிவென்பது பூதகுணமே என்னில், மண், நீர், அனல், காற்று இவைகளிலே அறிவு காணப்படவில்லையே. இவற்றின் கலப்பிலே அறிவு காணப்படுமென்னில், அவை கலப்புற்றிருக்கும் பிணத்திலே அறிவு ஏன் காணப்படவில்லை? காற்று பிரிந்துபோவதால், அறிவு தோன்றவில்லையெனில், அது பிரியாது நிற்கும் உறக்கத்திலே அறிவு விளங்காமைக் கேதுவென்னை? வெற்றிலை பாக்கு சுண்ணாம்பு மூன்றுங் கூடிய விடத்துண்டாகிய சிவப்பு நிறம், அம்மூன்றின் கலவையை விட்டுப் பிரிதல் இல்லை. உடம்பெழும் அறிவு மறைந்தொழிய, உடம்பு கிடக்கக்காண்கின்றோமே. அறிவு உடம்பின் குணமேயானால், அது உடம்பு உருமாறியழியுமளவும் அதனை விட்டுப் பிரியாதிருத்தல் வேண்டும். அறிவு பிரிந்த பின்னன்றோ உடம்பு அழிகின்றது. மேலும், வெற்றிலைக் கலவைக்குச் சிவப்பு நிறம் ஒருபடித்தாயது. உடம்பிலே வெவ்வேறு பொறிகளும், பண்புகளும், செயல்களும் தோன்றுகின்றனவே. அவை எவ்வாறு தோன்றின? அவையனைத்தும், உடம்பின் குணமோ? சிவப்பு நிற முண்டாகப் பொருட்டு வெற்றிலை, பாக்கு, சுண்ணாம்பு என்ற மூன்றையும் ஒருவன் சேர்த்து இயற்றியமைப்பானைப்போல், பூதங்களைக் கூட்டித் தொழிற்படுத்துதற்கும் ஒருவன் வேண்டுமென்றறிக.

அறிவு, உடலின் குணமெனின், பெரிய உடலுக்கு அறிவு பெரிதாயும் சிறிய உடலுக்கு அறிவு சிறியதாயுமிருக்கும். பெரிய உடலுடைய யானையைப் பார்க்கிலும் சிறிய உடலுடைய மனிதன் அறிவு மிகுதிப்பட்டவனாயிருப்பது எதனால்? அறிவு நூல்போலப் பயிலப்படுவதெனில், எறும்பிற்கு அறிவு மிகுந்தும், யானைக்கு அறிவு குறைந்துமிருக்கிறதா?

பூதமானவை கூடுங்காலத்து ஒரேயொரு பூத மிகுதிப் பட்டால், பெரிய உடம்பும், அத்தகைய பூதக் குறைவு பட்டால், சிறிய உடம்பும் உண்டாகின்றன வென்றால், அறிவு மிகுதிப்படுதற்குங் குறைவுபடுதற்குங் காரணம் யாது? பூதப்பகுதியின் மிகுதி குறைவு அதற்குக் காரணம் எனலாகா து; பூதப்பெருமையால், அப்பூதங்களின் அமைப்பின்படிப் பருமனுடையதாய் ஒரு காலத்தில் பெரிதாயிருந்த உடலே மற்றொரு காலத்தில் சிறுத்தும், மாற்றமடைந்தும் நிலவு கிறது; அக்காரணம் பற்றி அறிவு தேய்தலும், மாறுதலுங் காணுமையின், உடலுக்கும் அறிவுக்கும் குணகுணித் தொடர்பு எவ்வாறமையும்? மேலும். ஒருவனைப் பூதக்கூட் டத்தினால் அறிவுமிகுதியும், மற்றொருவனைப் பூதக்கலப்பால் அறிவின் குறைவும் ஏற்படுமாயின உடல் தோன்றிய காலந் தொட்டு அறிவின் மிகுதியோ, குறைவோ மாற்றமின்றி அவ் வுடல் அழியுமளவும் இருக்கவேண்டும். அங்ஙனமில்லாமை தெளிவு. ஆதலால் உடற்கு அறிவு குணமென்பது எவ்வாற்றா னும் பொருந்தாமையோர்க.

காமம், வெகுளி முதலிய பண்புகளும், ஐம்பொறி யுணர்வு, நினைவு, பகுத்தறிவு, கடைப்பிடி, முதலிய அறிவு வகைகளும், துயிலுதல், உண்டல், அருந்துதல் முதலிய செயல் களும் உடம்பினுடைமைகளாயின், அவை உடம்பாகத் தோ ன்றியது முதல் உள்ளனவாய்ப் பூதப்பண்புகளைப் போல விளங்க லாகாமையில்லை. அவற்றின் கட்டுப்பாடுகளும் அவ் வாறே. அவை ஆண், பெண், அலியென்ற பகுப்பிற்கும் அவ் விருந்த பிறப்பு வேறுபாடுகளுக்குங் காரணமாதல் யாங்ஙனம்? அவை பூத இயற்கைகளாயின், மாறுபட்ட தொழில்களை இயற்றுவது எப்படி?

ஆணும் பெண்ணுங் கூடுதல் இயற்கையோ? செயற்கையோ? பூதங்கள் தாமே கூடி ஆணையும் பெண்ணையும் ஆக்குதலைப் பார்த்தால் அப்படைப்பு எங்ஙனம் நிகழ்கின்றது? பூதச் சேர்க்கையே, ஆண் பெண்ணிற்குக் காரணமாயின், காதலின்றிச் சேர்க்கையால் அவை உருப்படுவதேனென்? பூதச் சேர்க்கை ஆதாரமானவெனின், ஆண் பூதச் சேர்க்கை, ஆணும் பெண்ணும் உண்டாக்குமாயின், இப்போது அந்தச் சேர்க்கை நிகழாமைக் கேதுவென்னை? உரை, கருதல், காட்சி யென்றிம்மூன்று பொருத்தமிலதா நின் கொள்கை நிலை பெறுகின்றது?

கன்மத்தை நீ மணமும் வெப்பமும் எய்துவதற் கொப்பாகக் கூறினாய். இப்பண்டங்கள் உடனுளவாயின் நீ சொன்ன உவமை பொருந்துதல் கூடும். நீ மணத்தையும் வெப்பத்தையுஞ் சேர்ந்தபின் அவற்றை யெய்துதல்போல உடலெடுத்த உயிர் நல்வினையைச் செய்தலையும் தீவினையைச் செய்தலையும் அவற்றின் பயனை நுகர்ந்து கொள்வது பொருந்தும். இவ்வாறு மாறுவது இயற்கையோ, அவ்வாறு மாறுவது இயற்கையோ? இவ்வாறு நுகர்வது இயற்கையாயின அவ்வாறு வரக் காரணமென்னை?

அதனை நுணுக்கமாக ஆராயப்புகின், அது வினை யென்பது முடியும். (அதனைப் பக்கம் இரண்டாஞ் சூத்திரத்திற் காண்க) வினை இன்பதுன்பத்துக்குக் காரணமாயின், கடவுள் அவற்றைத் தருவானெனப்படுவ தெவ்வாறு என்னில், வினை தானே உயிருக்கு உடம்பினைக் கொடாது. உடம்பு தானே உயிரைச் சென்றடையாது. ஆதலால் உடம்பை உயிரோடு கூட்டுவிப்பானொருவன் வேண்டுமென்றறிக.

புறக் கருவிகளாய ஐம்பொறிகளானுயிர் அறியப்படா மையின், உயிர் என்பது ஒன்று இல்லையெனில், உடம்பானது தன்னைக் கண்ட கண்ணைக் காணாமையாற் கண் என்பதில்லை யென்பது பொருந்துமன்றோ? உறுப்புகளெல்லாம் கண்ணுக்குத்தான் காணுந்தொழில் அமைந்துள்ளது. உயிருக்கும் அது போன்றதே. உயிர் கருவிகளை யறிந்து தொழிற்படுத்தும். கருவிகள் உயிரை அறியமாட்டா. நெருப்பானது ஒன்றைப் பற்றி நின்றே புகையைக் காட்டும். அதுபோல உயிரும் ஒன்றைப் பற்றி நின்றன்றி விளங்காது. குழியிலுள்ள எண்ணெயைக் கொண்டு விளக்கு எரிவதுபோல உடல் வாயிலாக நுகரவேண்டிய வினைப்பயனை உயிரானது நுகர்ந் தியலும்.

அறிவு உயிர்க்குண்மையின், அது எப்போதும் அறி தொழிலுடைமை அறியாமையுடைமை என்பவற்றைப் பொருந்து மெனின், அறியாமைக்கு ஏதுவாய மயக்கம். அம்மயக்கத்தை நன்கு உடம்படுமாறு ஒரு உதாரணங் காட்டுதும். கனவு காணும்போது, அதனை நனவாக நினைக்கின்றோம், தாய் வயிற்றிலிருந்ததைப் பிறகு மயங்குகின்றோம் அல்லவா என்னே? கனவிலே அறிவு விளங்குவது தாய் வயிற்றிலே அறிவாயிருப்பினும், அவ்வறிவு மாறுபடுதற்கேது வென்னென்று ஆராயின் உயிரை மயக்குவதொன்று மறைப்பது விளங்கும்.

இறந்தபின் மறுபடி பிறக்குமென்பது பொய்யாமெனில், தாயிடத்துள்ள அறிவே தாயின்றபோது மறைந்து பிறந்து விழித்த விடத்துப் புலனாகுவதோவென்றால் பிறப்பு முன்னர் இல்லையே யெனில் அது கனவானது நனவிலே மறைந்தொழியக் கனவே நனவாக இருப்பதுபோல

செல்க. கனவிலே வேறுபட்டுத் தோன்றுதலுங் காண்க. அந்தக்கரணங்கள் இறக்கும்போது மறைந்தொழிந்து பின் அவை தோன்றுத லெல்லாவற்றிலும் ஒருவனை அறிவித்து விட்டது அவனது பொறிகள் ஒடுங்கி ப்ராணனை நிறுத்தி விட்டது அவை புலனுவது போலாமெனக். மரணமில்லாக் கா மறைந்து ஒலியொன்றும் காட்டாது தோன்றுமைத் தெரியாம் அதற்குச் சாட்சியாகக் கூறுப.

• இதுவரை வகுத்திட்ட முறையால் கண்டு கொண்டோம், இனி அறியவேண்டியவற்றைச் சுருக்கமாக உரைப்பாம்.

நீ அறியா தவனென்று கூறும் பூதங்களும் அறிவுந் தன்மையன அல்ல. ஆதலால் அவற்றை முதலோடொழித்துப் பார் பரந்தவன் ஒருவனை உணர வைப்பீர். நீ விரும்புமாறு போகும் இவைகளைத் தாரா அவனே போதித் தறிவுபடாது இம் மையோ இயற்றியதுங் கூடிட.

பொன்னும் மணியும் விரவியவற்றுத் தொகுப்பான அணிகளைப் பற்றி விரும்பல் அவற்றைக் கைவிடுதலில்லை கூடாமையைப், நாளும் அழுக்கு ஏதுந் தடையின்றி ஒளியுடைத்தெனத் திரும்பல் கவர்ந்த. அது புலப்படுவர் அழுக்கினும் பற்றி நுங் கருதியே பொருள் போல்வது. இவ்வகை தன்னை குறித்து அறியாத வனமிக்க பொய்ப்பாம். அவனுக்கு அறிவுக்குக. மெய்ஞ்ஞானத் தர்மமறியும் பொருளின் தன் பொருமையின் கட்டுப்பாடு நீங்கும் பரமாத்மர்கள். ஆசை பற்றவர்கள், ஆசைப்பற்றவர்கள் பெறும் மின்பத்தை அறிய மாட்டார்கள்.

சித்தின்பத்தை விரும்பும் பக்குவிகள் இம்மை மறியார். கீ விருப்பந் சித்தின்பத் துளிக்கால் நல்லதே

டின் அன்மையும், வேண்டிய காலத்திலே பொய்மையினை நட்பாகும்போல நிலைபெற வியல்பின. நிலைத்த சிவனாப் பேரின்பம் விழைக. அதற்குரிய நெறியை யடைக. கற்றற்குரிய சிவ நூல்களைக் கற்க. செயத்தக்கது, இறைவழிபாடே. விடுத்தற்குரியன காமம், வெகுளி, மயக்கங்கள். வேண்டும் பொருள் திருவருளே. மும்மலம் நீத்து நின்மலனோடு நின்றிடல் முத்தியெனவோர்க.

புத்த சமயம்.

புத்த சமயத்தின் பிரிவுகள் நான்கெனச் சிவஞான சித்தியார் செப்பும். அவை, சௌத்திராந்திகர், யோகாசாரர், மாத்தியமிகர், வைபாடிகர், என்போர் கொள்கைகளே. வடநாட்டிலே 'பெருவழி' (மகாயானம்) 'சிறுவழி' (ஈனயானம்) என்று இருபிரிவுகள் கேட்கப்படுகின்றன. ஈனயானமே தென்னாட்டிற் பரவியது போலும், அதன் கொள்கைகள் சௌத்திராந்திக மதத்தோடு காணப்படுவன போலும். 'பெருவழி' என்பதிலே சாத்தேயமதக் கொள்கைகளோடு வேறு கருத்துக்களும் கலந்துள்ளன.

ஆதிபுத்தராகிய சமயத்தலைவர், தாம் மாணவர்கட்குச் சில அறவுரை பகர்ந்தனரேயொழிய நூலும் எழுதியதாகத் தெரியவில்லை. அவர்க்குப்பின் வந்தோர் சங்கங்கள் கூட்டித் தொகுத்தமைத்துக்கொண்ட நூலே திரிபிடகமெனப்படுவது. பிடகமென்னுஞ் சொல் பெட்டியென்னும் பொருளுடையது. மூன்று தொகுதிகளாகப் பகுத்து சமய நூலை அமைத்துக் கொண்டமையால் அப்பெயர் எழுந்தது போலும்.

சௌத்திராந்திக மதம்.

சௌத்திராந்திக மதம் தமிழ் நாட்டில் பெருவழக்கிருந்ததாகத் தெரியுந்தன்மையால், அதனை ஆசிரியர் சேர்த்துச் சுருக்கி எடுத்தோதி மறுத்தனரென்க.

எல்லாவற்றையும் மறுத்து உலகில் தோற்றம், காலம், காரணம், பொய்யெனவுரைப்ப தொழுகுதற் குறையாமல் ... யாகில் எவ்வுயிர்க்கும் தன்னுடைய ... வினைப்பயன் ... கட்டால் உணர்ச்சி ... முதல்வனை மறுத்தற்கில்லையாம்.

பிடகநூலிற் கூறப்பட்ட அளவைகள் காட்சியும் கருத்துமாம். இவற்றால் விளங்குவன அறிவும் அறியப்படு பொருளுமாம். அவை கந்தங்களும் தேசவாசனையும். அவை உருவு, அருவு, வீடு, வழக்கு என நால்வகைப்படும். இவற்றுள் பூதங்களும் இந்திரியங்களும், அவற்றின் புலன்களும் சேர்ந்த திரட்சியே உருவமாகும். பூதங்களாலாய வுருவுகளும் அவற்றின் குணங்களாகிய உருவு, இரு வகைப்படும். பரமாணுக்களாலாயது உருவமாம். அருவமெனப்படுவது சித்த அருவு, விஞ்ஞானருவு என இரு வகைப்படும். வீடு, ஆனந்தம், துக்கம் என இருவகைப்படும். வழக்கு, உள்ளது, இல்லது என இரண்டாகும்.

மண், நீர், தீ, காற்று என்னும் நான்கும் பூதம். வன்மை, தண்மை, வெம்மை, சலனம், என்பன உருவமாம். இவையெட்டுங் கூடியுண்டாகின்ற பொருள் உருவமாம். பரமாணுவின் உருவப்பொருள்கள் பொதிந்திருக்கும் அவ்

யிலே நடந்து வருவதை வைத்திட்டுப்பிய, அவ்வாறுவதைக் காண்பது சித்தம். ஒன்று கொண்டு அல்லது தீ தெரியப்பெற்றுத் தோன்றுவது வினை. குற்றவிடைபடு குற்றங்கட்கேதுவாய காமம் வெகுளி மயக்கத்தை விடுதல். கந்த வீடுபேறாவது உளவாய்க் காணப்படும் உருவக்கந்தம், குறிக்கந்தம், அறிவுக் கந்தம், வேதனைக் கந்தம், வாசனைக்கந்தமென்ற ஐந்து கந்தங் களும் அழிந்தொழியப் பெறுதல். கந்தமென்ற சொல் கூட்ட மென்னும் பொருளுடையது, உருவக் கந்தம், அங்கங்கே காணப்படும் பொருள்களில் உருவக்கூட்டம். அதனையறி யும் அறிவு ஞானக்கந்தம்; அவ்வறிவாற் றோன்றும் இன்ப துன்பங்கள் வேதனைக்கந்தம்; பொருள்களின் பெயர்த் தொகுதி குறிக்கந்தமெனப்படும். செய்கைகளின் தொகுதி வாசனைக்கந்தமெனப்படும்.

வழுக்கிரண்டும் தனித்தனியே தொகை, தொடர்ச்சி, பிருத்துவை யென மூவகைப்படும். பிருத்துவை யென்பது வேறுபாடுடைமை. ஒருவனை மனிதன் பேசப்படு வனை உருவக்கந்த முதலிய ஐந்து கந்தங்களா யுள்ளவன் என்று சொல்லுதல் தொகையுண்மை வழுக்கு. உருவமுத லிய ஐந்தையும் அவற்றினைச் சாராத ஒருவன் உண்டாக்குவா னென்றல் தொகையின்மை வழுக்கு. காரண காரியத் தொடர்ச்சியாய்ப் பொருள்கள் மாறிமாறி அழிந்து தோன்று வனவென்று கூறுதல் தொடர்ச்சியுண்மை வழுக்கு. ஒரு வனே முக்காலத்திலும் உளனென்று கூறுதல் தொடர்ச்சி யின்மை வழுக்கு. தோன்றிய பொருள்களெல்லாம் அழியு மென்று கூறுதல் பிருத்துவையுண்மை வழுக்கு. தோன்றி நிலவு பொருள்கள் காரிய வுருவங்கெட்டுக் காரணமாய் நிற் பனவென்று கூறுதல் பிருத்துவையின்மை வழுக்கு.

இன்னும் வழக்கென்பது உள் வழக்கு, இல்வழக்கு, உள்ளது சார்ந்த உள் வழக்கு, உள்ளது சார்ந்த இல்வழக்கு, இன்மை சார்ந்த உள்வழக்கு, இன்மை சார்ந்த இல்வழக்கு என அறுவகைப்படும். உள்ளதை உண்டென்றுரைப்பது உள்வழக்கு. இல்லதை யில்லையென்றல் இல்வழக்கு. யானைக்கு மருப்புண்டென்பது உள்வழக்கு. முயலுக்குக் கொம்பில்லையென்பது இல்வழக்கு. அறிவைச்சார்ந்து அறிவுண்டாமென்பது, உள்ளது சார்ந்த உள்வழக்கு. அறிவு கெட்டாற் பின் அறிவுண்டாகாது என்பது உள்ளது சார்ந்த இல்வழக்கு. அறிவு முன்பு இல்லாததாய்ப் பின் உண்டாமென்பது இல்லது சார்ந்த உள்வழக்கு. உள்ளங்கையில் உண்டாய மயிராற் கயிறு செய்யப்பட்டதென்பது இல்லது சார்ந்த இல்வழக்கு.

இங்கே கூறிய உரு, அரு, வீடு, வழக்கு என்பதற்கு வேறாக வான் என்று ஒரு பூதம் உண்டு, உயிர், காலம், திக்கு, கடவுள் என்பவை உள்ளன, என்றல் பிதற்றுரை.

மண் முதலிய நான்கு பூதங்களுந் தொழிற்படக் காணுகின்றேம். வானென்பது தொழிற்படுமாறில்லை. அது பூத நான்கினையும் தாங்குமென்னில், அது அருவமாதலாற் றாங்காது. அது ஒலி தோன்றுதற்கிடமென்னில், ஒலியென்பது உருவெடுத்த பொருள்களின் சேர்க்கையால் தோன்றுவதன்றி அவற்றின் வேறாகத் தோன்றுமாறில்லை. அது எங்கும் நிறைந்ததென்றால், அது எங்குமில்லையென்றுஞ் சொல்லலாம், அது இருப்பதைக் காட்டுவதுயாதுமின்மையின்.

அறிவுடைய பொருள் உயிரென்னில், ஐம்பொறி, ஐம்புலன், நூல் முதலியவற்றைக் கொண்டு அறிவானோ?

ஐம்பொறி வாயிலாக ஐம்புலன்களை யுணர்ந்தும், நலன்களைப் பொருந்தி நின்றும், உயிர் அறியுமென்னில், இலையிலே பசுமை யுஞ் சிகப்புங் கலந்து நிற்கும்போது, அவற்றின் வேறுபாட் டைத் துணிவாக அறியமுடியாமல் ஐயுற்று வருந்துவதில்லை: பொறிகளில்லையாயின், உயிர்கள் ஐயுறுதல் மறிந்திரா. பொறிகட்கறிவின்மைபோல, அவற்றைப்பற்றி நின்று உயிர் அறியுமென்னில், ஐம்பொறியும் ஒரு தன்மையான அறிவுடை பயிலவேண்டும். ஒவ்வொரு பொறிக்கும் புலனுந் தொழிலும் வேறு ஆதலின், அவற்றைச் சார்ந்து வெவ்வேறு புலன்களை உயிர் அறியுமென்னில், அது தானே புகுந்துங் கூறுவது. ஐம்புலனைச் சார்ந்து ஐவகை அறிவுண்டாமென்பது புத்தர் கொள்கை. அங்ஙனமாயின், அறிவுண்டென்பது பொருந் படுமே யொழிய, உயிர் என்பதொன்றுண்டெனக் கொள்ள இடமில்லை. அறிவும், அறியப்படு பொருளுமாகிய இரண் டின் வேறாக, அறியும் பொருளுண்டென்னில், அது தன் னியல்பில், அறிவுள்ளதா? அறிவில்லதா? அறிவில்லதாயின், மண்போற் சடமாம். அப்போது, புத்தர்களின் வேறாக உயிர் உண்டென்ன இடமில்லை. அறிவுள்ளதாயின், அறிவு தானே, அஃதாம். அறிவிற்கும் உயிர்க்கும் வேறுபாடியாது? பருப்பினாலமைந்த துணையுணவை எனினும், பருப்புக்கறி யென்றாலும் பொருளொன்றுதானே.

அறிவின் வேறுபிருப்பதாகக் கூறப்படும் உயிரெப்படி அருவப்பொருளா? உருவப்பொருளா? அது அருவமென்றால், உருவமாகிய உடம்போடு அது எவ்வாறு பொருந்தி நிற்கும்? உருவமாயின், ஓருருவம் மற்றோருருவிலடங்காது. உயிரினை அணுவென்று கூறின், அது எத்துணையோ துவாரங்களுள்ள உடம்பில் நில்லாது. உயிர் நித்தப் பொருள் எனறால் அறி

னும் நித்தியபொருளாக வேண்டும். அங்ஙனமாயின் அது தோற்றக்கேடில்லாததாக வேண்டும். அறிவு கணந்தோறு மாறுதலின், அது நித்தியமன்று, ஆதலால் உயிரும் நித்திய பொருளன்று. ஓருயிர் எங்கும் நிறைந்ததென்னில், உடல் தோறும் பல்வகையான வேற்றுமை காணப்படுதலின், ஓரு யிர் எல்லாவுடலினும் நிற்பதென்றல் பொருந்தாது. ஒவ் வொரு உயிரும் தத்தமுடன் முழுவதும் நிறைந்து நிற்ப தென்னில், உடல் கெடும்போது அதுவுங் கெட்டொழியும். உடம்பில் ஓரிடத்தில் அது நிற்பதென்னில் உடம்பிலே அடி முதல் முடிவரையுள்ளதை அது அறியமுடியாது. ஆத லால் அறிவென்பதே யுண்டு. அறியும் பொருளாய உயி ரென்பதில்லை.

காலமென்று கூறப்படுவதியாது? பொருள்கள் தோன்றி நின்றழிவதை வரையறைப்படுத்துவது காலம் என்றால், அது தோன்றும் பொருளொடும் நிற்கும் பொருளொடும் அழியும் பொருளொடுங் கலந்து நிற்பதாகும். பொருள் கெட்டால் கால மும் கெட்டொழியும். பொருளினியல்பு மூவகைத்தென்று கூறாது காலம் மூவகைத்தென்றல் தவறு. பொருளின் வேறாகக் காலங் காணப்படுமாறில்லை.

அவ்வாறே திசையுமாம். நீ எனக்குக் கிழக்கே இருந்தா யானால், என்னை மேற்கிலிருந்ததாக நீ கூறுவாய். எனக்கு மேற்கே யிருப்பவன் யானிருக்குமிடத்தைக் கிழக்கென்பான். நீ கூறிய கிழக்கையோ அவன் கூறிய மேற்கையோ இன்ன திசையென உறுதியாய்க் கூற முடியுமா? முடியாதாகலின், திசையென்பது ஒன்று தனியாக அறியப்படுமாறில்லை.

உலகத்தைப் படைத்தவன் ஒருவன் உண்டென்னில், இவ் வுலகம், முன்னுள்ளதோ? இல்லதோ? கூறவேண்டும். முன்

பூரணராயின் அதனைக் கடவுள் படைக்க வேண்டியதில்லை. இல்லையாயின் அதனைப் படைக்க முடியாது. உலகம் காரண நிலையில் நின்றதைக் காரியப்படுத்துவதே படைப்பெனனில், காரணநிலை யென்பது புலனாகாத நிலை. அது இல்லாய நிலை. ஒருபொருட்குக் காரணமென்று தோன்றா நிலையும், காரியமென்று தோன்றும் நிலையும் உண்டென்று கூறுதல், அது இல்லாயும் உளதாயு மிருப்பதென்று பகர்வதாகும். உளது மில்லதுமாய ஒருபொருள் உலகத்திலுண்டா?

மண்ணில் நின்று குடமுதலியவைகளைக் குயவன் உண்டாக்குவதுபோலக் கடவுள் உலகத்தை அதன் மூல காரணத்தினின்று படைத்தான் எனனில், அவன் எங்கே நின்று இவ்வுலகைப் படைத்தான்? உலகத்தினின்று அவன் படைத்தான் எனனில், அவன் படைப்பதன் முன் உலகம் உண்டென்பது போதரும். அவன் உலகின் புறம்பே எங்கும் நிறைந்து நின்று படைத்தான் எனனில், 'எங்கும்' என்ற சொல் இடத்தைக் குறிக்கும். அந்த இடம், முன்னே யிருப்பினே கடவுள் தோன்றினெனன்பது பொருந்தும். அந்த இடந்தானே மண்ணைப்போல உலகமுந்தானே யுண்டாயிற்று.

கடவுள் உருவுடையானெனனில், அவர் உருவை யார் படைத்தார்? அவன் விருப்பப்படி உருவங்கொண்டான் என்றால், உலகத்திலுள்ளோரும் அவர்கள் விருப்பப்படி உருவங்கொண்டாரென்று ஏன் கூறுதல் கூடாது? உயிர்களின் உருவுக்கு வினை காரணமெனனில், எல்லா உருவுக்கும் வினையே காரணமென்று, கடவுள் உருவுக்குக் காரணம் வேறு கூறுதல் பொருந்தாது.

கடவுள் அருவமாயிருப்பவன் எனனில், வான்போல அவனுக்குந் தொழிற்பாடு இல்லையென்பது முடியும். ஆகவே,

உயிர்களைப் பலக்கடல் நின்று அவன் எடுத்திடமாட்டான். அவன் நிழல்போலப் பயன்படுவன் எனனில், நிழல் தன்னடைந்தார்க் கின்பங் கொடுப்பதுபோல அவனைச் சென்றடைந்தார்க்கின்பமீவன, வியாபகமுடையனல்லன் என்பது முற்றும். அவன் பேரறிவுடையனாதலின், எல்லாம் அறிவன எனனின், அவன் உயிர்களுக்குற்றதையறிய அவன் உருவமுடையனாதல்வேண்டும். உருவமில்லையாயின் அறிதலுமில்லை. அது நூல்களாற் கடவுள் உண்டெனபதை அறிந்தோம் எனனில, அந்நூல்கள் அநாதியா? ஒருவனால் ஆக்கப்பட்டனவா? சொல்லுவாரின்றி நூல் உண்டா? சொன்னவன் கடவுள் என்னில, கடவுளையறிந்து அவன் சொன்னது நூலென்றறியப்பட்டதா? நூலினைக்கொண்டு கடவுள் உண்டென்றறியப்பட்டதா? பின்னது உண்மையின் கடவுள் நூலினுண்மை அறிவித்தானெனபது எவ்வாறு பொருந்தும்? பொருந்தாமையின் கடவுளுண்மைக்கு நூல் ஆதாரமாகாது.

உடம்பிற்கு நகம், கொப்பு, மயிர் முதலியன உண்டாதல்போலப் பூமியின்கண் புல், செடி, கொடி, மரமுதலியன உண்டாகின்றன, உண்டாய்க்கெடுகின்றன. இவை பூதவடிவங்களேயன்றி உயிருள்ளனவல்ல. மற்றைய பிறப்பு வகைகட்கு இவை பயன்படுகின்றன.

ஓருயிரைக்கொல்லுதல் பாவம். ஒருவன் கொன்றதனை மற்றொருவன் தின்றால், தின்றவனுக்குப் பாவம் இல்லை. செத்தவையெல்லாம் மண்ணோடொத்த இயல்புடையன. நறுமணநீர்ப்பந்தர் வைத்தவனுக்கோ அந்நீரைப் பருகினவனுக்கோ, புண்ணியம்? அது வைத்தவனுக்கேயாம். அது

போல, உயிரைக்கொன்றவனுக்கே பாவம். கொன்றதைத் தின்பவனுக்குப் பாவமில்லை.

உருவம், வேதனை, குறிப்பு, பாவனை, விஞ்ஞானம் என்ற ஐந்து கந்தமும் காரணகாரியத் தொடர்ச்சியாய்க் கெட்டுத் தோன்றுவன. அவை பிறப்பிற்குக் காரணமாய்க் கட்டுக்களாம். அவற்றால் துன்பமுண்டாம். அவை ஒருங்கே கெட் டொழிந்துபோதல் வீட்டின்பமாம்.

காமம், வெகுளி முதலிய தீக்குணங்களை அகற்றி நல்லறங்களை யினிது முற்றிலும் ஆற்றி, ஐம்பொறியடக்க முடையனாய் இன்பதுன்பசமரசநிலையை யெய்தும் குற்ற மற்ற நல்வாழ்க்கைக்குரிய எண்படிகளையும் பயின்று, அவற்றிற்கு மாறானவை யெல்லாம் ஒழித்திடின் நிர்வாண நிலையே உறுதியான பதமெனப்படும். எண்படிகளாவன:- நற்காட்சி, நல்லூற்றம், நல்வாய்மை, நற்செய்கை, நல் வாழ்க்கை, நன்முயற்சி, நற்கடைப்பிடி, நல்லூக்கத்தொடு தலைப் பாடு என்பன.

சௌத்திராந்திகன் மதமறுப்பு.

புத்தனே! உருவெடுத்து ஓரிடத்து வாழ்ந்தவன் கடவுள் அளவில்லாததாகிய உலகமுழுவதையும் எவ்வாறு அறிதல் கூடும்? ஒவ்வொன்றாக எல்லாவற்றையும் உணர்ந்தான் என்பா யாயின், அவ்வாறறியுமிடத்து ஒவ்வொன்றின் தோற்றத் தையும் அழிவையும் பிறவற்றோடுள்ள தொடர்பையுமறிய வேண்டும். அப்படியறிதல் முழுதுமாய உலகத்தினை அறிந்த தாகாது. அது சுட்டறிவாலறியுமுறையாமன்றிச் சுட்டிறந்த

அறிவானறியுமறிவாகாது. உலகருவினுடைய அறிவு அவ விழ்ந்ததெனையாயினை, காணுந்தோறுந் தோன்றியழியுமறிவு அத்தகையதாகாது. ஏனெனில் அழியுமறிவு என்றும் நிலை பெறாது ஒருகாலத்திலேனும் தோன்றுதலும் அழிதலு முடையது.

இனி ஒருவன் உலகிலுள்ள சில பொருள்களை யறிந்து அவற்றோடொப்பப் பல பொருள்களையும் அறிந்தவனெ னின் முன்னுடைய பல்வேறு பொருள்களும் உலகிற் காணப் படுவதாலும் அனைய பொருள்களும் எண்ணிறந்தனவாத லாலும் சிலவற்றை வைத்துப் பலவற்றையறிதல் யாங் ஙனம்? ஒரு பொருளையறிய மிகுந்த அதனையுற்று நோக்கிச் சிந்தித்துத் தெளிதல் வேண்டும். ஆதலால் அறிவே பல பகுதிப்படும். அப்பல பகுதிகளையுந் தொகுத்து ஒன்றை அறிவதற்கு நீ சொல்லுங் கணபங்க வாதம் இடம்பாடு விளக்கும். ஏனென்றால் ஒரு பகுதி தோன்றுமுன் அதற்கு முந்திய பகுதி அழிந்துபோம். ஒரு பொருளை அறிந்த அறிவை மற்றப் பொருளை அறிந்த அறிவோடு சேர்த்துணர்தற்கு இடமில்லை.

வீட்டியல்பினை யறிந்து உன் கடவுள் நூலினைக் கூறின னென்றால், அறிவு கெட்ட பின்னரே முத்தி கைகூடும். அது கெட்டு முக்தியுற்றவன், பினனும் வந்து தோன்றி அறநூல் இயற்றினனென்பது தேனும் நெய்யுந் தவறாக் கூட்டியுண்டிறந்தவனை, மீண்டுவந்து, அக்கலவை நீ தந் தாரைத் தானென்பதோடொக்கும். அற முதலியவற்றைக் கூறியபின் முத்தியுற்றானென்னில், முத்தியினியல்பறியாது நூல் கூறினானவன். அத்தகையவன் முத்தி நூல் கூறு தல் அற்றுவிளக்கினவையறியாதா னொருவன் இக்கரையி

இளமானை அக்கரைக்குச் செலுத்துவேனென்று ஆற்றைப் படுதல் போலாம்.

பிறவியிலகப்பட்ட உயிர்களைக் காக்குமொருவன், தான் பிறவியெடுத்தானென்பது, பல கலைமான்கள் வலையிற் சிக்குண்டதைக் கண்ட ஒரு கலைமான், வலையிலகப்பட்டவற்றை விடுவிக்கவேண்டித் தானும் வலையிலோடிப் புகுந்தாற் போலும். அறத்தைத் தாங்குதற்கே புத்தர் பிறந்தாரென்னில், எல்லா உயிர்களும் அறத்தைத் தாங்கவே பிறந்தாரென்னலாம். அவைகள் உடலெடுப்பதற்கு வினை காரணமென்னில், அது நின் தலைவனுக்கும் உண்டென்பதாம். அவன் தன் விருப்பப்படி பிறந்தானென்னில், பிற உயிர்களும் அவ்வாறே பிறந்தனவென்னலாம். நின் கடவுள் தாயின் வயிற்றிற் றங்கவில்லையெனில், பிறக்கும்போதே தாயைக் கொன்று வெளிவந்தவன் கூறும் அறம் நன்று நன்று.

(புத்தர், தாயின் விலாவின் வழியாகப் பிறக்கத் தாய் குழந்தை பெற்று ஏழு நாளாயினவுடன் உயிர் நீத்தனளென்ப). புத்தன் பல பிறவிகளெடுத்துழன்றானென்பை யாயின், சிங்கம், புலி முதலிய கொடிய விலங்குகளாகப் பிறந்தானே? பிறந்தானாயின், பிறவுயிர்களைக் கொன்றுதானே உயிர் பிழைத்திருக்கவேண்டும். அங்ஙனம் பிற உயிர்கட்கு இடுக்கண் விளைத்தமை அறமாமா? அங்ஙனம் உயிர்க்கொலை யியற்றவில்லையாயின், அப்பிறவிகளிலே அவன் எதை அருந்தினன்? எல்லாருடைய துயரத்திற்கும் அவன் கருணையுடையானென்னில், குற்றஞ் செய்து தண்டனைக் குரியார் தண்டனைப்படுங் காலத்திலே அவர்கட்கு இரங்கி அத்தண்டனையை விலக்குவனோ? விலக்கின், அது அறமாமா?

ஒரு பொருளையாய்ந்தறிந்து அதற்குள்ள சொல்லையுந் தெரிந்து, அப்பொருளையுரைப்பதன் முன்னே, முற்கணத் தறிவு கெட்டுவிடுமாயின், நூல் எவ்வாறியற்றமுடியும்? முன்னறிவின் தொடர்ச்சி பின்னறிவென்னின், முன் சொன்ன சொல்லே பின்னுமுரைக்கப்படவேண்டும். முன்னறிவு கெட்டுப் பின் தோன்றுமறிவு சிறந்த அறிவா மெனில், அறிவும் ஒரு கணத்தில் கெட்டொழிதலால், முன்னினும் அது சிறந்ததென்பதற்கேதுவென்னை? பிறர் சொன்னதை யறியாத பேதை சொன்னதொன்றை நூல் தெரிவிக்குமென்று கூறியவாறுமே. முதல், நடு, இறுதி மூன்று முரண்படாது உன் நூலமைவது எவ்வாறு? முதலிலே உண்டான அறிவு நடுவிலொன்று கூறுமுன் அழிந்திடும். இறுதிப் பகுதியை யியம்புமுன், நடுவிலுண்டாய அறிவு அழியும். ஆகவே, மாறுபாடில்லாத நூல், உன் கொள்கைப் படி எவ்வாறு அமைதல் கூடும்?

உன்கடவுள் பலவறங்களைச் செய்து முழுதுணர்ந்து பின் பிடகநூல் செப்பினான் என்றால், பிடகநூலியற்றுமுன் செய்யப்பட்ட அறங்களை உன்கடவுள் யார்பாலறிந்து செய்தான்? அவ்வறங்களை முன் ஒருவன் கூறினானென்றால், அவற்றைக் கூறினோனுக்கு அவற்றைச் செப்பினோன் யாவன் என்று கேள்வியானது வரம்பிகந்தோடுமென்றறிக. உன் பன்னிரு திறப்படுங் கடவுள் யார்? புத்தன் எனின், அவனுடைய ஆசிரியன் யார்? என்று மேற்கூறிய கேள்வி இதற்குமொக்கு மாதலின், உண்மையையாய்ந்து அறங்களையறிவித்தோனை பிறவாமுதல்வனென்பது முறையாம். உன் சப்தநூல், முத னூலா? வழிநூலா? சார்புநூலா? அது முதனூலெனின், மேல் அக்கொள்கை மறுக்கப்பட்டது. பிற இருவகை நூலுள்

வல்லமைதந்து அந்த ஈசனின் நீ மற்றொரு நூலின் வழிபுரென அதனைக்கூறமாட்டாய். ஆகவே மறையை நூலின் அறுவகையினுமடங்காது போலும்.

புத்தனைநோவன், முத்தியடைந்தபோதே கெட்டொழிந்தானெனப்படு உனது கொள்கையாயின், இப்பொழுது புத்தநெறியிலிருப்பவரெவரு நீ சுருதி வழிபடுவதாயானை? இறந்தவர்க்கு நாட்டாடை முதலியன செய்தல், இருந்தவர்க்குப் புனைவியலாமை போனின், உயிர்த்திருப்பர் போல்வார், இறந்த உயிரைக்கருதிச் செய்யுங் கிரியைகளுப்பயனில் லொழிந்து போதலைவை ஒருவன் உயிரினன்றுங்கூறுங் கொள்கையர்க்கு அது பொருந்துவதன்றி உனக்கு அக்கொள்கை பொருந்தாது. அன்னதே விளக்கிற்கு நெய்புத்திரிபு மிடுவது போலும் நீ செய்யும் வழிபாடென்றறிக.

நீ, அளவைகளுள், காட்சியையும் அனுமானத்தையுமே கொண்டனை. நாலிற சொல்லை பொருளென்னாம் அனுமானத்தாலறியப்படுமென்பதால் உரையிலைக்கொண்டாயில்லை. பரலோகத்தையும், பாதாள லோகத்தையும் பற்றிய விளக்கங்கள் அனுமானத்தாலறியக் கூடியனவா? கூடாதனவாயின், அவற்றைப்பற்றித் திரிபிடகங் கூறுமுறைகள் உனக்கு எவ்வாறு பிரமாணமாம்? உரையளவை வேண்டாத உனக்கு உன்சமய நூலே பிரமாணமென்பது முடியுமோ.

எப்பொருளும் அநித்தமென்றனை. நீ சொன்னது உள்ள பொருளோ? இல்லாத பொருளோ? உள்ளதாயில்லது மாய பொருளோ? கூறுக. உள்ளபொருள் அழியமாகாது. இல்லாத பொருள் உண்டாகாது, உள்ளது மிலதுமான பொருள் இல்லாதகாரணத்து. ஆதலால், நீ கூறுங் கருத்தினை விளக்குக. அழித்து யில்லாத பொருளைக் காட்டுக வென்று கேட்டை

யாயின், தோன்றுகின்ற பொருள் நின்று மறைதலால், அது அநித்தமா மென்றறிக, தோன்றும்பொருள் மறைதல் பற்றி அநித்த மெனப்பட்டாலும், அது அழிந்து சூனியமாகாமை யின், நீ கூறும அநித்தப்பொருள் யாதுமில்லை.

வயலில் விதைத்த வித்துக்கெட்டு முளையுண்டாதல் போல எப்பொருளுங்கெட்டே பின் அவ்வழியே தோன்று மெனனில் அவ்வாறு ஒருபொருட்கு ஆக்கக்கேடு கூறுதல் அருகமதத்தார் கொள்கையாமன்றிப் புத்தர் கொள்கை யாகாது.

முளையானது இலையுமரமுமாய வளர்ந்தபின் வளர்ந்த வாறே நில்லாது வளர்ச்சி குன்றிக் கெட்டொழியுமே யென்னில், வளர்ந்தபின் தேய்ந்து கெடுவது காரியப்பட்ட பகுதியே; காரண நிலையில், அது சூனியமாவதில்லை யென் றறிக.

உடலானது பூதகூட்டுறவாலாய உருவமென்னில், பூதங்கள் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட குணமுடைமையால் அவைதாமே தம்மிற்கூடி உருக்கொள்ளமாட்டா. ஆனை பனை சந்தங்களின் கலப்பால், உடல் உண்டாகுமானால், மரத்தி லுள்ள உடும்பும் கல்லிடமாகத் தோன்றுந் தவளையும், மரத் தொடும்புபோல உண்டாவனவா? வினைதான் உடலாக வந்த தென்றால், இருவினைகள் தாமேகூடி உருவாதல் கூடுமா? அன்னமே உடல் ஆமென்றால், வயதுகாலத்தில் அன் னத்தை உண்டாலும், உடம்பு வளராமல் தேய்வதேது வென்னை? அறிவுதானே உடம்பாய் உருப்படுகிறதென்றால், அருவாயுள்ள அறிவு சடமாய உருவாதல் யாங்ஙனம்? உடம்பு என்பது புதிதாய் உளதாகுமென்னில், இல்லாத தொன்று

உளதாகாது. வித்தில் நின்று முன் இல்லாத மரம் வருவது போல, இல்லாததினின்று உள்ளது உண்டா மெனினில், மரம் வித்திலே நுட்பமாய அடங்கிநின்று வெளிப்பட்டுத் தோன்று வதன்றி வித்திலே இல்லாதது புதிதாக உண்டாகவில்லை. வித்தினின் மரம் காணப்படவில்லை யெனினில், நெல்லின் வித் தினின்று நெல்லுண்டாவதன்றிக் கமுகு உண்டாவதில்லையே. ஆகையால் நெல்லின் காரணமாகிய அதன் வித்திலிருந்து தோன்றுவதே தெரியும்.

மயிர்நிலையும்போலக் கந்தமைந்துங் கூடி உருவாய்த் தோன்றுமென்ற கொள்கையும் சௌத்திராந்திக மதத் தினதே. அதற்குமாறாகச் சூனியத்தில் நின்று உருவாய்த் தோன்றுமென்று நீ கூறுவதெப்படிப் பொருந்தும்?

உருவங்களில்லாத பூதநான்கும் உபாதாய நான்குங் கூடிய கூட்டத்தினாலே யுருவாவன வென்னில், அவை யெட் டும் ஒன்றோடொன்று கூடமாட்டா.

காற்றின்கண், அனல், நீர், மண் என்ற பூதங்களும், நிறம், சுவை, மணம் என்ற உபாதாயங்களும் பொருந்துமா றில்லை. நெருப்பிலே யொளி, காற்று, நீர், மண் என்பனவும், சுவை, மணம், என்பனவுங் கூடமாட்டா. நீரின்கண் நெருப்பு, காற்று, மண் என்பனவும், மணமுமில்லை. நிலத்தோடு, நீர், தீ, காற்று என்பன தம்மே கலப்புறுவதில்லை. பூதவணுக்களைப்பற்றி நீ பேசுவதன்றி, தன்மாத்திரைகளியல்பினை நீ அறியாய். ஆத லால், அவற்றைப்பற்றிப் பேச இடமில்லை.

மருந்தின்றன்மையில் மருந்து கரைந்து நுட்பமாய்க் கலந் திருப்பது போல, மேற்கூறிய எட்டும், மறைந்து நுட்ப மாய்க் கலந்திருக்குமென்னில், மருந்தினையும் எண்ணெயையுந்

செந்துறையிற் சோக்கு மருந்துவம்போல, தோன்றிய எல்லாவற்றை யுந் தோக்க ஒரு முதல்வன் வேண்டும். எடுத்தேம் அது எல்லாப் பொருளையுந் தருவன் என்னில், எல்லாப் பொருளும் ஒரு தலைமையனவாக வேண்டும். அவ்வாறின்றி, ஒன்றின் றொன்று மாறுதலின்றிக் காணப்படவில்லை.

பூதங்களையும், உபாதாய உருவையுந் தனித்தனி காட்ட முடியுமா? உபாதாய மென்பது பூதத்தின் குணம். குணமானது குணியோடு பிரிப்பின்றியிருப்பது. அது குணியின் வேறுபடத் தனித்து இருப்பதை யாண்டுங் காணுமாறில்லை.

உள்ள அறிவு கெட்டுப் புதிய அறிவைத் தோற்றுவிக்கு மென்கின்றாய். அழிந்து போன அறிவு இல்பொருளாயபின், புதிய ஒரு அறிவை அது எவ்வாறுண்டாக்கும்? ஒரு காலத்து அறிவு அழிந்து போகவே, அவ்வறிவிலறிந்த பொருளும், அது கொண்டு செய்த செய்கையும் புதியதாய்வரும் அறிவில் எவ்வாறு பொருந்தும்? அழியுமறிவு, பின்னறிவை யுண்டாக்கிய பின் அழியுமென்னில், முன்னறிவும் பின்னறிவும் ஒரு கணத்தில் நிலைபெறு மென்பது முடியும். இவ்வாறறிவு ஒரு கணத்தில் நிலைபெறமாட்டா; நிலைபெறுவது ஒன்றே யென்பது தெளியப்படும்.

முன்னறிவு முழுதுங் கெடாமல், ஒருபகுதி கெட்டு நிற்ப, கெடாத பகுதியில் நின்று பின்னறிவு உண்டாமென்னில், கெடாத பகுதி பின்னறிவாயப் பரிணமித்து நிற்கப் பின் அறிவு நித்த அறிவுப் பொருளாமேயன்றி, அழியும் பொருளாகாது. வயலில் உரமாக இட்ட எருவும் வைக்கோலும் கெட்டுப் பயிரையுண்டாக்குவது போல, அழியு மறிவு புதிய அறிவை உற்பத்திக்கு மென்னில், எருவும் வைக்கோலும்

தமது காரிய வடிவை பிறப்பனவேயன்றித் தமது சத்தி கெடப்பெறுவனவாதலின், அவை நீ கூறுமாறு அழிவனவல்ல. ஆதலால் அவை அநித்தமாகா, உணர்வு தோன்றும் அதனை தொடர்ச்சி கெடுதலில்லாதிருப்ப, அத்தொடர்ச்சியால், புதிய உணர்வு உதிக்குமென்றால், அத்தொடர்ச்சியே நித்தமாகும்.

ஆற்றிலே முன்னே ஓடும் நீர் சென்றொழியப் பின்னே வருநீர் தொடர்தல்போல, முன்னுணர்வு கெடப் பின்னுணர்வு தோன்றுமென்னில், முன்னொழுகிய நீர்விட்டதெல்லாம் அதனோடு சென்றொழிவதன்றிப் பின்வரு நீரின்பாற்றுமை போல, முன்னறிவிற்றோய்ந்த சீலம், பாவனை, புத்தி, நிடப்புணர்ச்சி முதலியவெல்லாம் பின்னறிவிற் பொருந்தா. முன்னீரும் பின்னீரும் ஒழுக்காகச் செல்லுதற்கேதுவாய தொடர்புபோல அறிவு நிகழுமாயின், அத்தன்மைய அறிவு நித்தமாமன்றி அநித்தமாகாது.

நீ கூறும் தொடர்ச்சியென்பது காரணமாயிருப்பதோ: காரியமாயிருப்பதோ: காரணகாரியமாயிருப்பதோ: சொல்லுக. அது காரணமாயின், நித்தப்பொருளே; அது காரியமென்றாலும் நித்தப்பொருளே; காரியப்பொருளெல்லாம், காரியப்படாதநிலையில், காரணமாய் நிற்பனவேயாகலான், காரண காரியமெனினும், நித்தம் எனப்படுதற்கிழுக்கில்லை. முன்னறிவையும் பின்னறிவையுஞ்சேர்ப்பதே தொடர்ச்சியென்னில், தோற்றக் கேடுடைய பிறபொருளுக்கு யாங்கூறியது அதற்கு மொக்குமாகலின், அதுவும் நித்தமென்பதே முடியும். அத்தொடர்ச்சி நீ கூறும் அறிவாதல்வேண்டும் அல்லது அறியப்படும் ஐங்கந்தங்களுள் ஒன்றாதல்வேண்டும். அது இரண்டுஞ் சாராததொரு பொருளாயின், அது அறிவுகளை ஒழுங்

காக்கச் சேர்க்கப்படாது. அறிவுகள் சிதறி முன் பின்னாகப் பின் முன்னாகத் திரிந்தொழியு மென்றறிக.

ஒரு கணத்திலேயே அறிவுகெடுதலும் தோன்றுதலும் நிகழுமெனின், படைப்பும் அழிப்பும் ஒருதொழிலாகவே யமையும். பொருள்களை மாறுதலாக்கலே காலமாமெனின், வருங் காலம், நிகழ்காலம், கழிகாலமென்று வகுக்கப்படுதலின்றி பொருள்களின்வரவு, நிலை, கழிவு என்னு முறையாகிய முறைகளா லெனப்படுவதல்லவில, காலமென்பதைத் தனித்துக் கூறின் செயல் முறை நிகழப்பேசப்படும் காலமில்லையாயின், செயல் நின்ற எப்பொருளுக்குமுரியதாகும். முச்செயலும் ஒரு கணத்தே நிகழுமெனின், ஒரு கணத்திலே காலமுறை யின்மை காட்டும். தாமரை யிதழ் நூறினை ஒரு ஊசி ஊடுருவுங்காலமே கணமாம். தாமரையிதழிற் செலுத்தப் பட்ட ஊசி, இதழைப்பற்றுதல், உருவுதல், கழிதல் என்னு முச்செயலும் வெவ்வேறாக உடைமையால், காலமுறையும் ஒருகணத்து அமைதல் காண்க.

அறிவு அழியுமென்றுஞ் செப்புவதால், பின்னறிவுக்கு முன்னறிவு காரணமாகாது. அறிவு தொடர்ந்து நிகழுங் காலத்தே, தொடர்ச்சி அறுமாயின் அது அழியாமே தோன்று மறிவுக்கு தொடர்ந்துவந்த அறிவு காரணமாகாது. உணர்வுண் டாவதற்கு உடம்பே முதற்காரணமெனின், உடம்பில் நின்று உணர்வு எப்போதும் உதிக்கவேண்டும். தூங்கும் போது உடம்பினுணர்வு எழக்காணோம். தூங்கும்போது உடல் அறியுஞ்செயலைச் செய்யமாட்டாது. உடல் அறியுந் தொழிலைச் செய்வதினின்று அறிவுண்டாமெனின், உடல் அறியுந்தொழிலைச் செய்யுமாயின், உடலுள்ள போதெல்லாம் அத்தொழில் நிகழவேண்டுமேயாகிய, அத்தொழில் அவ

வாறு நிகழாமைக்கேதுவென்னை? அறியுந்தொழிலே அறிவைத்தருமாயின், அறிவுக்குஞ் செயற்கும் வேறுபாடில்லை போலும். செயலதானே அறிவாம். அறிவு செயலுக்குக் காரணமென்பதில்லையாம்.

வினை அறிவைத் தரும், அறிவு வினையைத் தரும் என்றால் அறிவுக்கு வினைவேறு, செயலுக்கு வினைவேறென்பதில்லை. ஆதலால் ஒன்று மற்றொன்றிற்கு முதற்காரணமாகாது. மேலும், அறிவும் செயலுமே அழிவனவென்று நீ கூறுவதால், ஒன்று மற்றொன்றை யுண்டாக்கவல்லதன்று. நெருப்பானது விறகிற் பிறந்து அவ்விறகை எரித்துவிடுதல்போல வினையிற்பிறந்த அறிவு, அவ்வினையை யழித்துவிடுமென்னில், அறிவு பிறந்தவுடனே வினையை யழிக்கும் அவ்வினை கெட்டொழியவே, அது பின்னறிவை யுண்டாக்காது. நெருப்பு விறகை யழியாதேயன்றிப் புதிதாக விறகையுண்டாக்காமைபோல் அறிவும் வினையை யழிப்பதேயன்றிப் புதுவினையை யுண்டாக்கமாட்டாதென்பது முறையும். ஆதலால் வினை அறிவைத் தருமென்பதும், அறிவு வினையைத் தருமென்பதுமாய நினது கொள்கை பொருந்தாமை காண்க.

பேயும் நரகரும் தேவரும் பிரமரும் தாய் தந்தையரின்றி உடம்பெடுத்து வருவரென்பாய். உடம்பென்பது காரியப் பொருளாயிருத்தலின், அதற்குக் காரணமிருக்கவேண்டும். அத்தகைய காரணம், ஆமறிவாய்: பூதமும் பார்த்தாயுமாக நீ கூறும் எவைபொருள்? வினையா? உடம்பையுண்டாக்கினைத்தவர்? ஆராய்ந்துணர்க. ஆராயில் உலகிற்குக்காரணம், முதற்காரணம், துணைக்காரணம், நிமித்தகாரணமென மூன்றுளவென்பது புலனாம்.

உருவக்கந்த முதலிய ஐந்து கந்தங்களின் கூட்டமே உயி ரெனப்படுமன்றித் தனியே உயிரெனப்படுவதில்லை யென்றனை. உருவக்கந்த முதலியவற்றை அறிவது யாதெனில், விஞ் ஞானமென்றாய், விஞ்ஞானத்தை யறிந்தது யாரெனில், விளக்கு பிறபொருளையுந் தன்னையுமுணர்த்துதல்போல விஞ் ஞானம் பிறவற்றையுந் தன்னையு முணர்த்துமென்றனை. விளக்கிற்கும் பிற பொருள்களுக்கும் வேறாக அவற்றை யறியுங் கண்ணிருத்தல் போல, விஞ்ஞானத்திற்கும் பிறவற்றிற்கும் வேறாக விஞ்ஞானத்தையுடையா னொருவ னுளனென்றறிக; அறிவும் அறிபவனும் வேறென முன்னே தெரிக்கப்பட்டது.

உடம்பு, பொறி, மனமுதலியவற்றை நானென்று கூறுவை. உடம்பு தூக்கத்திலொன்றையு மறியாது. பொறிகள் ஒன்றறிந்ததை மற்றொன்றறியாது. மனம், கணந்தோறுங் கெடுதலால், கால மூன்றையு மறியமாட்டாது. ஆதலால் எல்லாவற்றையும் ஆராயு மறிவுடையதாய் உடல், பொறி, மனம், என்ற மூன்றையுமறிந்து, அவை தானல்லவென அறிந்து மனத்தால் ஒன்றை நினைந்து பொறியாற்கொண்டு உடம்பாற் செயலாற்றும் உயிர்வேறுண்டென அறிக.

முன் ஒன்றையறிந்த உணர்வுதானே, பின் அதனை யானறிந்தேனென வுணருமாதலின், உணர்வுக்குவேறாக உயி ரொன்றில்லையெனில், முன்னே ஒன்றைச்சொன்னேன் என்ற விடத்து வாய் அவ்வாறுசொல்லியதோ? வாய்க்குவேறுள்ள ஒருவன் சொல்லியதோ? அது வாயையுடைய ஒருவன் சொல்லியதெனத் துணிதல்போல, மனத்தால் அறிவன வெல்லாமறிந்து நான் அறிந்தேனென்பது எதுவோ அதுவே உயிராகும். வாயால் ஒன்றை மொழிந்தும், காயத்தால் ஒன

றைச்செய்தலும் அவ்வுயிரேயென அறிக. அவ்வுயிரே அறிவுக்கு ஆதாரமாயுள்ளது.

பொறிகளாலுணர்தலும் அறிவு, மனத்தாலுணர்வதுமறிவு என்று இரண்டினும் ஒன்று கெட்டு மற்றொன்று நிற்கும் என்றால், நனவின்கண் பொறிகளாலறிந்த ஒன்றும் கனவிற் புலப்படாது. மனவறிவு மாத்திரம் நிகழுங் கனவிற் கண்டதொன்றும் நனவில் விளங்காது. அது எவ்வாறெனில் பிறவிக் குருடன் புறத்தேயுள்ள வடிவங்களையும் நிறங்களையும் அறிந்திடாமை போலென்க. பொறியுணர்வு நிகழும் நனவும், மனவறிவு நிகழுங் கனவும், ஒழிந்து தூக்கம் என்பட்டவிடத்து இரண்டின் தொடர்பு மற்றுப்போதலின், அவை மீண்டு தோன்றுதற்கு இயைபில்லையாம். ஆனால், அந்த அவத்திலே உணர்வு மீண்டு முதிக்கக்காண்டலின், நனவினையுங் கனவினையுமுணர்ந்து உணர்விற்கு ஆதாரமாய உயிர் உண்டென்றறிக.

ஒரு பொழுதிலே, ஒரு பொறியிடத்திலே ஒருணர்வு நிகழுமென்றனை. செவிப்பொறி யென்பது இரண்டு செவியினைக் கொண்டுள்ளமையால், இரண்டு செவியுஞ் சேர்ந்த ஓரோசையைக் கேட்டல் இயலுமென்பது முடியும். ஒருசெவியாலேயே ஓசையைக்கேட்டல் இயலுவதொன்றாகலின் அக்கருத்துந் தவறுதல்காண்க.

ஒரு காலத்திலேயே ஒருவனே இருகண்களாலும் ஒவ்வொரு கண்ணாலும் பார்த்தும், இருகாதினாலும், ஒவ்வொருகாதாலும் பிறர்சொல்லைக்கேட்டும், மனம் செய்தியை யறிகின்றது. மனங்கூடாமல், ஐம்பொறிகள் தாமே ஒருங்குகூடி ஒன்றை அறிவதில்லை. ஐம்பொறிகளும் ஒன்று அறியக்கூடியதை மற்றொன்று அறியாது. கண்பார்க்கும், காதுகேட்கும், பார்த்

தலையுங் கேட்டலையும் உடனிகழ்த்துவதற்கு மனமும் அவற்றோடு கூடவேண்டும். மனந்தானும், ஐம்பொறிகளுள், ஒவ்வொன்றோடு கலந்து, அது அறியக்கூடியதை யறியும். மனத்திற்குப் பார்த்தல், கேட்டல், முதலிய பலவகையறிவும் இயலும். அம்மனந்தானும் ஒரு பொறியோடு கூடி ஒன்றை யறியும்போது, பிறிதொரு பொறியோடு கூடிப் பிறிதொன்றனை யறியாது. அம்மனத்தைக்கொண்டு எல்லாவற்றையும் அறிவது உயிர் என்றறிக. மனமும் ஐம்பொறிகளும், கணந்தோறும் அழிந்து தோன்றுவனவாயின், அவை அகத்தே நில்லுமே பொழிய, அவை தங்குமுருவமும், வயதுக்கேற்ப மாறுதல் களும் ஏற்படக்காரணமில்லை.

தூங்குகிற ஒருவனை எழுப்பின், அதனையறிந்தெழுந்து வருதற்கேதுவாய உணர்வு எவ்விடத்துள்ளது? அது நெஞ்சில் உள்ளதென்னில், பொறியின்கண் நிகழுஞ் செயலையறிந்து எழுவதற்கு நெஞ்சத்தில் மனம் இருக்கவேண்டும். மனம் அழிந்துபோயின், அது எப்படி உண்டாகும்? திரியைப்பற்றி நின்ற ஒளி, திரிமாய்ந்தவுடன் மாய்வதன்றித் தகழியைப் பற்றி நிற்பதில்லை. துயிலின்கண் பொறிகளிற் பற்றிய அறிவு அடங்கி யழிந்திடின், பின் அது நிற்குநிலை யாதெனக்கூறுக.

விருப்பு, வெறுப்பு, இன்பம், துன்பம், தொழிலியற்றுதல், முதலியன அறிவிற்கில்லை. அவற்றையுடையது உயிரென அறிக. ஒருகாலத்திலே ஒருபழத்தைத்தின்றவன் அதன்சுவையை மீட்டும் அத்தகைய பழத்தைக்கண்டபோது நினைத்தல் தெரிவு. வெறுப்பு முதலிய குணங்களும் அத்தன்மையனவே. இவற்றை முன்பின் உணரும் ஒருபொருள் உயிரெனத் துணிக.

எல்லாப்பொருள்களுக்கும் போக்குவரவு செய்தற்கு வழியாய இடங்கொடுத்து அவற்றை நீங்காது இருக்கும் வெளிக்கும் இடமாய, அவையாகாதிருப்பது வான். அதன் குணம் ஓசை. அதுபிற பூதங்கள் நான்கும் தோன்றி யொடுங்குதற்கு ஆதாரமாயுள்ளது. காலமெனப்படுவது, பொழுது, நாள், திங்கள் முதலிய பலவடிவுடையதாய, முறைமைந்தாய நன்மை தீமைசெய்வதற்குத் துணையாயுள்ளது. திக்கெனப்படுவது, கிழக்கு, மேற்கு, தெற்கு, வடக்கு முதலிய பிரிவுகளுடையது மாற்றமில்லாதிருந்து செயற்குரிய பயனைப் பெறுதற்குத் துணைபுரியும்.

உலகமெல்லாம் காரியப்பொருளாயிருத்தலானே, குட முதலிய கலன்களை வனைதற்குக் குயவன் வேண்டுமாற்போல உலகினைக் காரியப்படுத்தும் ஒருவினைமுதல் வேண்டும். சிறந்த அறம், பொருள், இன்பம், வீடென்னும் உறுதி உயிர்கட்கு நலமுறும் நற்செயலுமுரைப்பது நூல். அந் நூலினைக் கூர்ந்த அறிவுடைய பெரியோர் பரம்பரையாக ஓதி வருதலால், குற்றமற்ற முறையில் அம்முறையைச் செப்பிய மேலறி வுடையோன் ஒருவன் இருத்தல்வேண்டும். நூலிற்கட்டளை யிட்டவாறு நடப்பதையறிந்து பயனளிக்குஞ் சான்றாண்மை ஒருவன்வேண்டும். உலக முதல்வனும் மெய்யறிவு நல்கிய வனும், எவ்வுயிரின் செயலுக்குந்தக்கவாறு பயனளிப்பவனு மும் உள்ளவனே சிவனென அறிக.

மரங்கள் உயிருள்ளனவல்ல வென்பர். அவை வாடுத லானும் வளர்தலானும் உயிருள்ளனவே. உணர்வுடைப்பொருள், உயிருள்ளன வளர்தலும், உணர்வுபெறுவிழல் வாடுதலுஞ் செய்யும். பட்டமரம் உயிரற்றதாகலின், அதற்கு நீர் விட் டாலுந் தளிர்ந்து வளராது.

மரத்திற்குப்பொறிகள் இல்லையெனில், உயிரையுள்ளடக்கிய கருப்பை, முட்டை, முதலியவற்றிற்கு அவை வெளிப்படாமைபோல, மரத்திற்குமாமென அறிக. முதிரச் சிந்தனை அவை வெளிப்படும். மரங்கட்குப் பூத்தலும் காய்த்தலும் வளர்தலும் முறைமையாகலின், அசேதனப்ருரிய பொறிகள் உளவெனக் கொள்க.

ஒருமரத்தின் கொம்பைப்பிடுங்கிப் பிறிதோரிடத்தே நட்டபோது, அதுவும் பிறிதொரு மரமாய்க்கிளைத்தலின், ஒருயிர் பலவுயிராயிற்றேவென்னில, வித்து, வேர், கொம்பு, கொடி, கிழங்கு என்பவற்றைக் கருப்பமாகக்கொண்டு உயிர்கள் பிறக்கும். கருப்பையிற் பிறப்பதுபோல, முட்டையிலும் வியர்வையிலும் உயிர்கள்பிறக்கக் காண்கின்றோமல்லவா? மர முதலியன நடவாவென்னில, மக்களுட் காலில்லாதவர்கள் நடக்கின்றார்களா? அதுபோலப்படைப்புப் பலவிதமெனவறிக.

செத்ததைத்தின்றாற் குற்றமில்லையெனின் நீ புலால் புசித்தற்பொருட்டு ஒருவன் ஓருயிரைக் கொன்றால், உனக்கே அவனுக்குப் பாவமுண்டாதலின, நீ பாவகாரணனாகிப் பாவஞ் செய்திலையோ? பாவஞ்செய்வித்தல தவமாமோ? நீ உன கடவுட்குப புலாலிடுவையாயின, அது உன் குற்றமாகாதோ? மேலும், உன உடலேயே அசுத்தமானதென்று வெறுக்கின்ற நீ பிறிதோருடலின அசுத்தத்தை யுணராது எங்ஙனம் புலால் புசிக்கின்றாய்?

இப்போதுள்ள உடம்பானது குடையைப்போலுமெனின், பிறிதோருடம்பு அதன் சாயைபோலும். அவ்வாறே பிறிதோருடம்பைக் கண்ணாடியிற்றோன்றும் வடிவத்திற்கு ஒப்பிடுதல் கூடும். அத்தகைய உடம்பை அறியாமற்றுதலே

பிறப்புக் கொள்ளுதலாகுமென்னில், குடையுங் கண்ணாடியிற் காட்டிய உருவமும் இல்லையாயின், அவற்றின் நிழல் இல்லாதவாறுபோலக் கந்தங்களைந்துங் கெட்டொழிந்து விடக்கெட, அவற்றின் நிழலுமில்லையாகவே, பிறிதோருடம்புமில்லையாம். கந்தங்களைந்துங் கெடுமிடத்தே அறிவுங் கெடுதலின், முத்தியையடையும் அறிவு வேறுயாதுளது?

கனவின்கண், உள்ளவுணர்வு, பொறியுணர்வாறும் போல, வினைக்கீடாக எழுமறிவு முத்தியடையுமெனலின், செயலில்லாத உறுப்புகளுடைய உடம்பு, முடம், குருட்டுப்பிறவி யெனுமிவற்றை உயிர் நீக்கவிடக்கெட, எத்தகைய அறிவு கதியடையுமாறு? மேலும், வினைபற்றியெழு முணர்வு, பிறப்பிற்கேதுவாய உடலைப்பற்றி நிற்பதன்றி முத்திக்கேதுவாதலில்லை.

கந்தங்களைந்துந் தொடர்ந்து செல்வன. அவை தொடர்ச்சிகெட்டுத் தொழிலறுதல், கட்டுக்கேதுவாய துயரென்றும், அவைமுற்றுமழிந்தொழிதல் முத்தியின்பமென்றுங் கூறினும். முற்றுமழிந்தவிடத்து அறிவுமழியவே, முத்தியடைவது எது? கந்தங்கள் ஐந்திலொன்றாமறிவு முத்தியெய்துமெனனில், அவ்வறிவு நிலைத்தபோது, கந்தங்களும் உள்ளன. அவை கெடாவாகவே, முத்தி என்றுமில்லையென் பதேமுடியும். ஆதலால் நின்கொள்கை தவறு.

கடவுள் ஒருவனே உயிர்களைப் பிறவிக்கடலில் நின்றெடுத்து முத்தி சேர்ப்பனென அறிக.

யோகாசாரன் மதம்.

அறிவே உள்ளபொருள். அதுவே காணும் பொருள்களாயத் தோன்றுவது. அறிவு பொறிகளினுணர்ச்சியாற்

றிரண்டெழுவது. அது வடிவில்லாதது. (அருவமானது.) ஆதலால் வடிவொடு தோன்றும் புறவுலகம் கனவு போல்வது. அறிவே நிலையாக உள்ளது.

யோகாசாரன் மதமறுதலை

போதம், வாசனையென இரண்டு உள்ளன என்கின்றாய். வாசனையென்பது, விருப்பத்தோடு ஒருபொருளினை அறிவுற்ற, அப்பற்றுக்காரணமாக எழுங்கருத்தாமாதலின், புறப்பொருளின்றி வாசனையில்லை. கனவென்பது, நனவிற்கண்ட பொருளிற்பற்றிய கருத்தால் நிகழ்வதாகலின், நனவைக் கனவென்றால் அந்நனவிற்கு வேறாக நனவு ஒன்று உண்டென்பது முடியும். முடியவே, அறிவிற்கு வேறாகப் புறவுலகமுண்டென்பது தெளிவு.

அறிவே காணப்படும் பொருள் எனின், நானென்பது உடம்பென வேண்டும். உடம்பின் வேறாய அறிவு இல்லையெனின், உடம்பே உள பொருள். அறிவென்பதில்லை யென்னலாம். உருவப் பொருளின் வேறாய் அறிவு அருவமாயுள்ளதென்பது நின்கொள்கை. அறிவுள் உருத்தோன்றுதற்குக் காரணம், அறிவு தான்பற்றிய பொருள் உருவமுடையதாயின் தானும் அவ்வுருவின் மயமாய் நிற்பதே. அது பளிங்கானது தனைச் சார்ந்த உருவின் தன்மையை அடைவது போலாம். உண்மையை ஆராயுமிடத்து அறிவும் அறியப்படுபொருளும் வேறென உணர்க.

மாத்தியமிகன் மதம்.

பொருளாகத் தோன்றுவது அதன் அங்கங்களே. பொருளைப் பிரித்துப்பிரித்துப் பார்த்தால், அதன் உறுப்புக்களைத் தவிர, அவற்றையல்லாமுடையதொன்றைக் காணுமாறில்லை. ஆதலால் உறுப்புக்களொழிந்தவிடத்துப் பொரு

யென்பது அவற்றின் வேறாயதாமில்லை. அதனாற் பொருள்கள் என்பன தோற்றங்களே யன்றி உள்ளன வல்ல. பொருள்களை யறிவது அறிவன்றி, பொருள்களில்லாத போது அறிவென்பது மில்லையெனப்படுதே முறையாம். ஆதலால், உண்மையில் எல்லாஞ் சூனியமே.

மாத்தியமிகன் மதமறுப்பு.

நூலின்றாயது வேறு, மண்ணின்றாயது வேறு. ஆடை, குடம், என்ற இவ்விரண்டினுள், ஆடையிலே குடத்தினவயவ மில்லை. குடத்திலே ஆடையினவயவமில்லை. இதனால், அவயவங்களின், அவயவங்கள் பல வேறு தொகுதிகளாகக் காணப்படுமிடத்து, ஒரு தொகுதியினவயவங்கள், பிறிதொரு தொகுதியிற் காணப்படாமைக் கேதுவாக அவ்வத்தொகுதிகளைத் தொகுத்தொருமைப்படுத்திநிற்பன அவயவிகள் உள்ளன வென்றறிக.

அவயவமும் அவயவியுங் கூடியதே பொருள். பொருளுண்மை கூறவே, பொருளையறியும் அறிவுண்மையும் பெறப்படும். புறப்பொருள்களுமே அவற்றையறிதற்குக் கருவியாய பொறிகளும், அவற்றையாளும் மனமும் ஒருங்கிருப்பினும், உயிராகிய பொருள் அவற்றைக் கூடாவிடத்து, அறிவு நிகழ்வதில்லை. உயிர் உள்ளபோது அறிவு நிகழும். ஆதலால், அறிவும் அதனையுடைய பொருளாய உயிரும் உண்டென அறிக.

வைபாடிசன் மதம்.

மஞ்சளுஞ் சுண்ணமுங் கூடியகாலை, சிவப்புநிறம் உண்டாவது போல, புறப்பொருளும் அறிவுங் கூடியே உலகமாம். இதனையறிதலே ஞானம். இந்ஞானம் வீடுபயக்கும். இக்கொள்கையுடையோரே தேரர் எனப்பட்டார் போலும்.

மற்றைஞானங்களையும்போல இவைகளொன்றாதற்குப் புறப்பொருளும் அறிவும் ஒன்றாவன வல்ல. பொருள் புறத்தேயுள்ளது. அறிவு அகத்தேயுள்ளது. அறிவு அருவம். அறியப்படுவது உருவமுடைத்து. ஆதலால் இவைதம்முட் கூடாவெனத் தெரியின், வைபாடிக கொள்கை நிலையாது. இதனால், சௌத்திராந்திகன், யோகாசாரன், மாத்தியமிகன், வைபாடிகன் என்னும் நால்வகைப் புத்தமதக் கொள்கைகளும் ஒருவாறு மறுக்கப்பட்டன. இனி, அருகமதத்தாருள் நிகண்டவாதி, ஆசீவகனென்ற இரு கொள்கையினருளர். அவர்கள் மதங்கள் ஆராயப்படுகின்றன.

நிகண்டவாதி மதம்

கண்டம் = உடை. நிகண்டம் = உடையின்மை. அரோக மாக்கைப் பேணி, ஆடையை யொழித்து முழுகாது மாசடைந்து இல்லற வாழ்க்கையை விட்டு, மறைமுறை பேணாது, வயிறார உண்டு, பாயிருந்து மயிற்பீலியைக் கையிற்பிடித்துக் கொல்லா விரதம் பூண்ட நிகண்டவாதி மதம் வருமாறு:—

கேடற்ற கடையிலாஞானம், கடையிலாக்காட்சி, கடையிலாவீரியம், கடையிலாவின்பம், பெயரின்மை, குடிவழியின்மை, வயதின்மை, அழியாத் தன்மையாகிய எண்குணங்களையும், மதிக்குத் தண்மை இயற்கையாயினாற்போலத் தனக்கு இயற்கையாகப் பெற்றவனும், அறிவு மறைப்பு முதலிய தீக் குணங்கெட்டுமிலனும் விண்ணவர் போற்றும் பெருமையுடையவனும் அருகதேவனே இறைவன்.

அவன், பொறிகளாலே, பொருள்களையுணருங் கட்டுப்பாடொழிந்து, முக்காலத்திலும் நிகழ்வனவற்றை, ஒருகாலத்திலேயறியும் பொருந்தவன் கடவுள். தன்னை வழிபட்டவர்க்

றும், தன்னொடு மாறு பட்டவர்க்கும் ஒரு தன்மையை யுடைய தலைவன.

பசி, தாகம், பயம், செற்றம், ஆசை, மோகம், கவலை, பழி, நோய், சாவு, வியர்வை, துன்பம், செருக்கு, பிறப்பு, மூப்பு, உறக்கம், என்பவற்றை விட்டு, என்றும் வழுவாப் பொன்னெயில் வீற்றிருந்த அருகன், சிறப்பிட்டுக் கேட்ட தேவர்க்கு ஒரு மொழியால் விடையளித்தனர். அவ் வொரு மெய்ம்மொழியை அடிப்படையாகக் கொண்டு, சித்த பரமேட்டி, சாரணர் முதலியவை பொருந்திய யோக முதலானோர், உலகின் மயங்காத வகை இயற்றினன்.

அதன்மம், காலம், உயிர், அறம், மறம், அறப்பயன், மறப்பயன், வான், புற்கலம், கட்டு, வீடு, என்ற பத்தும் முறையான; அவை படைக்கப் படாதன.

காலமானது, இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என முறைமைப் பட்டு, ஒரு தனிப்பொழுதிலே முக்காலச் செயலும் முன்ன வாறு நிகழ்தற்கேதுவாயது. அக்காலக் கொள்ளைப்பட்டு வாழு முயிர்கள் எடுத்த உடம்பு முழுதினும் நிறைந்து உடம் பிற்குரிய அளவைத் தனையுடையதாய், அவ்வளவைத் தேற்ற அறிவு பெற்று விளங்குந்தன்மையது. அறத்தாலெடுத்த உடம்பு, புதுவுடம்பிற்கு அழிவு செய்து, பிறப்பதுவுந் துணை புரியும். மறத்தாலெடுத்த உடம்பு, புதுவுடம்பை நிலைபெறுத் திப் பிறவியிற் செலுத்துவது.

அறப்பயன், முன்னைத் தரும் நன்மையாம். மறப்பயன் பின்னைத் தரும் தீமையாம். எல்லாப் பொருட்கும் இடங் கொடுத்து நிற்பது, வான. வலியுடைய அணுக்களாலியன்று, இரும்பு, கல், மரம் முதலிய உருவங்களைக் கொண்டன. அவை புற்கலமாம். அவற்றைத் தொழில்களே கட்டாவன.

காமம், வெகுளி, மயக்கம், உலோபம், செருக்கு, பொறாமை என்பனவே, கட்டிற்கேதுவாவன. வினைப்பயனுகர்ந்து வினை அறவே ஒழியப் பெறுதல், வீடாகும்.

அறுபகையையுந் தெறுதற் றவநெறி நிற்பதால் இரு வினைப்பயன் மாட்டு உவர்ப்பெய்தி வீடெய்துதல் கூடும். உயிர்கள், தேவகதி, மனிதகதி, நரககதி, விலங்குகதியென்ற நாற்கதியிற் பிறந்துழலும். இவற்றின் வேறாயினவே புற்கலமென்பன. அவை உயிரில்லாதன. உயிர்போல்வன. பறவைகள் விலங்கினுளடங்கும். இது சமணர் கொள்கை.

நிகண்டவாதி மதமறுதலை

நீ உன் கடவுளுக்குக் கூறுஞ் சிறந்த எண்குணங்கள் இடையே வந்தன. ஏனெனில், தீக்குணங்களை நீக்கியே, அவன் நற்குணங்களுடையனானன். அங்ஙனஞ் செய்தல் உயிரினியல்பே, கடவுளியல்பன்று. அவன் முதலில் தீக்குணங்களுடையனாயிருந்தானென்பது பெறப்படுதலின், அவனைத் தலைசிறந்த மனுவிருத்தரை ஒத்தவனாக வேண்டும். அவன் யார்? அங்ஙனமனுவிருத்தனைக் கடவுளென்றால் சாதாரண மனுவினைக் கடவுளென்றல் தக்கதோ? கூறுக.

உன் கடவுள் கருவிகளின் உதவியின்றியே எல்லாவற்றையும் அறிய வல்லனாயின், அவன் உடலெடுத்ததென்பது எதனால்? உடலெடுத்தால், கட்டுப்பட்டு, மன முதலிய கருவியின் உதவிகொண்டுதான் பொருள்களையறிதல் கூடும். முக்காலத்தையும் ஒருகணத்திலறியவு முடியாது. கருவிகள் நீங்கிய போது, பொருளனைத்தையுமறிதல் கூடாது. (ஆதலாற் கடவுளுக்குப் பிறவியில்லையெனவறிக.)

விருப்பு வெறுப்பற்ற அவ்வருகன் நீக்கினவர்கட்கெல்லாம் அருகபயமினைச் செய்தல் இயலாது. என்னை? அவனை

உடம்பெடுத்தனனாதலானும், உடம்பெடுத்தபோது அவன் கட்டுற்றவனாதலானும் பொருந்தா. அரசர்போல உயிர்க்கு நன்மை செய்தற் பொருட்டு, உலகடைய உடம்பெடுத்தானென்னில், அவனேபோலவே உலகிலே பிறசெருக்கு மன்னனு மிருப்ப போரையினில் பட்டுப் போயிருப்பனே; பகைவனையும் நண்பனையும் ஒப்ப நோக்கலின், நிக் கிரகிக்கத் தகாதவனாமே?

சகலர்க்குரிய ஆகமஞ் சொன்ன அப்பொருளே கொண்டு, இவர்க்குரிய சிருட்டியாதி அருளிப்பனென்றனே. இருவருக்கு மன முதலிய கருவிகளில்லையாயின், இப்பொழுதுங் கேட்டலும் காண்டலுமே? அது மன் சொன்னதை உண்மை கேட்டுணர்வதுபோலாகும். இன்புறுவதின் றுகு மதிக்கத் தகாமையோடு இவ்வுலகின்கண்ணும் தம்பமி கல் கடவுளையாவும், அவர் மனமுதலிய கருவிகளையு மறுதலானும், அவர் இவ்வுலகினுண்டாவதற்கு முற்பிச் சொல்ல வல்லவரல்லர். அவர் இப்படி நினைத்ததாயிருந்து கொண்டே, உலகத்தவர் மனத்து முடிய வல்லராயின், அவர் இருக்குமிடம் இப்படி நிலைமையெங்கனம்?

உடம்பில் உயிர், நீர்போல நிறைந்து நிற்பதாயின் உடம்பு தேயவுற்றால் உயிருந்தேய்ந்து அறிவு குறையப் பெறும். குடம் உடைந்தால் அதிலுள்ள நீர் சிந்திப்போதல் போல உடம்பு இறந்தால் உயிரும் சிந்திய நீர் போலாய் விளையாது முடியும்.

புண்ணியத்தாலே அறவுடம்பினை உயிரெடுத்துக் கொண்டு மேற்செல்லும், பாவத்தாலே மறவுடம்பெடுத்துக் கொண்டு கீழ்ச்செல்லுமென்றனை. அவ்வுடம்பு அவ்விரு வுடம்பாக மாறுமா? குரோதத்தில் அது இருவகை மாற்ற

மடைத்தே எப்படி: மயிர்க்குட்டிப் புழு, வண்டாகும்போலவும் புழு, குளவியாகும்போலவும், அதுபோற்பமைப்பினில், அமையாற்றுகள ஒரேகாலத்தில் ஏற்படுவனவல்லவே.

புண்ணியபாவங்கள் செய்தோர் விளைவிக்கும் நியதி திற்கு தாமே செல்வது எங்ஙனம்? அவைகளைச் செலுத்துவா ரில்லையென்று நீ கூறுகின்றாயே. விடுத்துச் செல்லும் அம்பு குறித்த இலக்கினைப் பொருந்துமாறுபோல அவைகள் சென்றடையுமெனின், அம்பைக் குறிப்பறிந்து எய்கின்றவன் அதனைச் செலுத்த வேண்டுமாறுபோல, உயிர்களின் வினைப் பயன்களிற் செலுத்துதற்கு ஒருமுதல்வன் வேண்டுமென்றறிக.

வசீகரமானது புற்கலங்களைப் பொருந்துமெனில், புற்கலங்கொண்டோர்க்கு அசேதனமாயினும், அது உண்டாம்போது அதனைப் பார்ப்பது ஏற்படவேண்டும். உயிர்களேனும், அந்தக்கர்மா ஈடாத்தியதைப் பற்றித் தெரியவில்லை. நிகண்டவாதியாய நீதான அந்தக்கிய சத்தியைப்பற்றிப் பேசி அறையாதது கூறுகின்றாய்; பிறர்யாரும் இவ்வாறு கூறிற்றிலர். அறிவு, வைத்தொழில், வரைவு, வணிகம், கற்பால், சிற்பம் என்னும் அறுவகைத்தொழில் நிகழ்வே கவனமாகுமெனில், பண்டோரத்திலே, இந்திரசாலத்தைக் கொண்டு வேறுசரக்குக் கொள்ளவிட்டது, வியாபாரத்திற்கும் ஊதியத்திற்கும் இடமில்லை. ஊழ்வினையாலே தாம் வருமெனின், அறுதொழில் நீக்கமும் ஊழ்வினையால் வருமெனக் கூறவேண்டும். அங்ஙனமாயினை, அவற்றலாய பட்டினை நீக்க முயற்சிவேண்டியதில்லை துன்பப்பற்றி யில்லாதவிடத்து, வீடு முதுவில்லை.

உடல் வருந்துவதே தவமென்னில், கோபமிகுதல் வருந்து கிறவர்கள் பொன்மேனியில் மட்டுந்தோர்வென்று கூறுவாயா:

முத்தியின்பமடையக்கருதி உடலை வருத்துதல் நன்மையெனின் அதனைக்கருதி உணவுகளை அரிந்து கொள்ளுக.

முன்வினைப்பயனை முற்றிலும் துய்த்த பின்னர்த்தான் பொன்னெயில் வட்டமடைதல் கூடுமெனின், அதனை அளவிடுதல் முடியாது. வினைப்பயனை முற்றிலும் புசித்துத் தொலைத்த பின், பொறிகள் புலன்களையறிய மாட்டா. தவஞ்செய்யவு முடியாது. அது கடல்நீர் வற்றியபின், அங்குள்ள மீனைத் தின்னலாமென்று ஒருபூனை நினைந்ததுபோலாம். நீ பிறவிக் கடலில் நின்று ஒரு கடவுளுதவியின்றிப் பொன்னெயில் வட்டத்திற்கேறுவேனென்பது, கிணற்றினுட் கிடக்கின்ற குடம் தானே கரை யேறுதற்போலும். ஒருவன் எடுக்கவே, குடம் கரைசேர்வதொப்ப, சிவனை எடுக்கவே, பிறவிக்கடல் நின்று உயிர் கரையேறுமென்றறிக.

ஆசிவகன்மதம்.

சமணருள், ஆசிவகன் என்பான், என்னுயிர்க்குப்போல, எவ்வுயிர்க்கும் இரங்குவனென்று சொல்லித் தன்னுயிர் வருந்துமாறு தலைமயிரைப் பறித்துப் பிறவுயிர்களும் அவ்வாறு வருந்தவே அறங்களியம்புவான்.

எல்லையில்லா அறிவுடையனும் அருகப்பரமன், ஆம்பிலே இயற்றிய நூலிற் கூறிய அணுக்கள் ஐந்துவகைப்படும். நிலம், நீர், தீ, காற்று, உயிரென்பன அவை. நிலம் வன்மையுடையது, நீர் தண்மையுடையது, நெருப்புச் சூடுடையது, காற்று இயங்குந்தன்மையது, உயிர் அறிவுடையது. நிலமும் நீரும் கீழ்ப் பரவும். நெருப்பும் காற்றும், மேல்நோக்கிச்செல்லும். உயிரானது உடம்பினைச்சேர்ந்திருக்கும். அது நீங்கப் பெற்றால், பிற நால்வகையணுக்களோடும் உயிர்சேரும். அவற்றைச்

சார்ந்து, சார்ந்த தன்மையதாய் நிற்கும். உயிரொழிந்த பிற அணுக்கள், அறிவுடையனவல்ல. ஒரு அணுக்கெட்டு மற்றொரு அணுவாகவுமாறாது. ஒன்று மற்றொன்றின்மேல் புகுவதுமில்லை. ஆனாலும் அவை உடம்பின்மேல் பொருந்தியிருக்கும். இவை தம்முட் கூடுவனவன்றி இவற்றோடு புதிதாக வந்து கூடுவதியாதுமில்லை. பழமையான இவற்றின் கூட்டம் ஒழிவதுமில்லை. இவை ஒருங்கு கூடுதலின்றி ஒவ்வொன்றாய்க் கூடுவதில்லை. இவற்றின் செய்தி ஒருகாலத்தும் மாறுவதில்லை.

அணுக்களை விரித்தல், நீட்டல், குறுக்கல், குவித்தல் அழுக்குதல், உண்டுநின்றொழித்தல், பட்டுப்போகுதல், உடைத்திடல் ஆகிய ஒன்றுஞ் செய்யமுடியாது. அவை உடம்பிற்குப் புறத்தும் உள்ளும் நிலவுவன; எங்கும் பரவி, பண்டும், இன்றும் என்றும் ஒருதன்மையவாயுள்ளன.

உயிரெனப்படும் அணுவானது, கட்புலனாகாதது. வினையினாற் பிறந்து விதம்பல உருவங்களையடைந்து நிற்கும். அதனைப் பொன்னொளியில் வட்டத்துள்ளே தேவரெனவறிவர். அது பிறநான்கணுக்களாலாய பொருள்களிலெல்லாம் பொருந்தும்.

உயிரணு ஒழிந்தொழிந்த நான்கு அணுக்களும் ஒருங்கு கலந்து தாமேயன்றி மும்மூன்றாகவும், இரண்டிரண்டாகவும் கூடுவதில்லை. நிலம், நான்கு குணமுடையது. நீர், மூன்று குணமுடையது. அழல் இரண்டு குணமுடையது, காற்று ஒருகுணமுடையது. இவற்றின் நான்கு குணங்களும் கூடி நிற்கும். அவை நாற்றம், சுவை, ஒளி, ஊறு என்பன. வெண்மையும், பொன்மையும், செம்மையும், நீலமும், பசுமையும், மிக்க வெண்மையுமாய ஆறு நிறங்களுள், மிக்க வெண்மை

யென்பது பொன்மலையில் வட்டத்தின் நியமம். அறிந்த நிறங்கள், நாலணுக்களாலாய உருவங்களைப்பற்றி நிற்கும். உயிரணு அவற்றைத் தொடுதல், ஒட்டுதல், கலத்தலில்லாமல் வருதலறியும்.

செல்வம், வறுமை, இன்பம், துன்பம், உடலிற்சேர்தல் பிரிதல், மரணம், பிறநாட்டிருக்குதல், ஊழ்பால் என்னும் மொட்டின் கருவில் அமைந்து கிடப்பன. முன்னைவினையின் விதிப்படி, அதன்முறைப்படி இவ்வுலகம் நடைபெறும்.

புண்ணிய பாவமென்னு மிரண்டோடு ஜீவனாகாயணுங் களுங்கூட்டவே, பொருள்கள் ஏழு ஆதலையறிந்து அறிவுடையோர் வீடடைவர்.

ஆசீவகன் மத மறுதலை

வீடானது மீண்டு வாராவழியாயின், விடுபட்டவன் மண்ணுலகத்தார்க்கு நாவினை எவ்வாறளிப்பான்? நூல் தானே உண்டாகாது. நிலையும் நீருமல்லாதன மேனோக்கிய இயல்புடையவாகலான், ஒப்பற்ற இடமாகிய பொன்மலையில் வட்டத்திலே அணுவைந்தும் ஒருங்குசேர மாட்டா. ஆதலால், அருகனுக்கு உடம்பிருத்தல் இயலாது. எல்லா அணுக்களையும் பொருந்துதற்குரிய இயல்பின்மையின் என்க. அருகன் உலகப்பொருளனைத்தையும் அறியமுடியாது.

அருகபரமர், மிக்க அறிவுடைய செம்போதகர், மண்டலர், என இருபகுதிப்படுவர். அவருள் மண்டலர் நிலவுலகில் வந்து அணுக்களைந்தினை செய்தியறிந்து நூலியற்றுவார் எனின், அவர் மக்களுள் ஒருபகுதியினராவரேயன்றி, ஒரே

காலத்தில் மக்களுடம்புந் தேவருடம்புமுடையவராவார். ஆத லால், நாலியற்றுவது மக்களுட் சிறந்தார் தொழிலென்பது முடியும். முடியவே அருகபரமர் தந்த நூலில்லை யெனவறிக.

உயிர்கள் உடல்களைப் பற்றியும் ஒட்டியுங் கலந்தும் பின்னுறுமெய்து மென்பது, துயிலவர்க்கும் குழந்தைகட் கும் பொருந்தாமையறிக. அணுவானவை கீழ்நோக்கியும், மேல்நோக்கியு மிருக்குமாயின், அவைதம்முள் ஒருங் கிணைந்து உறுப்புக்களாய உடம்பிற்பொருந்தமாட்டா வென பது முடியும். உடம்பின் உறுப்புக்களாய அணுக்கள் கூடி யிருக்கவேண்டுமாயின், அவையுறுப்புக்கள் அழிதல் கண்கூடாதலின் அவ்வணுக்கள் மாறாத நித்தியப் பொருளாய உடம்புள் நிலை மென்பது பொய். உடம்பில் அவை கூடி உறுப்புக்களாகா வெனின், அவற்றின் குணங்களையுடைய குருதி, தசை முதலியன கலந்திரா. பலபலபகுதியாயப் பிரிவுற்று நிற்கும். அவ்வாறு நிற்பின் உடம்பென்றவொரு பிழம்பு இல்லையாம்.

உயிரென்ற அணு உணர்வுடையதால் பலவகைப் பிறப்புக் களும் எடுக்கின்றன வென்னில், அவ்வணு அறியுந்தன்மை யுடையதேயன்றித் தம்முட்கூடி மியல்பில்லாதவற்றைக் கூட்டுவிக்கு மியல்புடையதன்று. நல்லவை யணுக்கள் கூடாவியல்பினவாயின், அவற்றைக் கூட்டவும் இயலாது. ஆயிரங் கோல்களைச் சேர்த்தாலும் அவை ஒருதூணாகுமோ?

வினைக்கேற்றபடி, உடல் உயிர்க்கு ஏற்படவேண்டும். அணுக்கள் அறிவில்லனவாதலால், தாமே அவற்றிற்கேற்ற வாறு கூடா. காற்றணு, பிறபூதங்களைக் கூடுமென்னில், அது வினைசெய்யுமுயிரை யறியமாட்டாது. வினைதானும் அணுக்களைக் கூட்டும் அறிவுடையதன்று. ஆதலால் வினைக

வேறு உடம்பை உயிர்க்குக் கூட்டுவிக்கு முதல்வன் ஒருவ னுளனென வறிக.

பட்டாசாரியன் மதம்

வேதத்தைப் பெரிதாகப் போற்றி அதிலுள்ள பொருளை மொழிந்து, வினையாலாகிய மெய்த்தவத்துக்குரிய வேள்வி யாகம் முதலியன விளக்குங் கருமங்களைச் செய்யு முறையினை ஜைமினி முனிவன் கூறிய மீமாஞ்சை நூலினைக் கருத்தாகத் தழுவிப் பட்டாசாரியன் இயம்பிய கொள்கையாவது:—

உயிர்கட்குக் காமம், வெகுளி, முதலிய குணங்கள் பொருந்தும். அவை மிகுந்திருப்பின், வேதம் கூறும் மெய்ந்நிலை அமையாது. கூறு நூலினை ஆராய்ந்தால் அறிவு விளங்கும். கல்வியில்லாவிடத்து மக்கள் [illegible] உண்மையுமொப்பர்.

வேதத்தைச் சொல்லிய கடவுள் ஒருவன் உண்டெனின், அவன் உருவமில்லாது நாவியற்ற முடியாது. உருவங்கொண்டு நூல் கூறினன், அவன் கற்பனையே அவனுடைய அறிவு உள்ளதாம். அவன் இயம்பும் நூல் மெய்ந்நூலாகாது. ஆதலால் வேதம் தானாக உண்டானதே. தேவரும் முனிவரும் சித்தரும் நரரும் பிறரும் வேதமியற்றியவ ரின்னாரென்று அறிய முடியவில்லையென்றே சொல்லுகிறார்கள். பரம்பரையாக வேதநூல் ஓதப்பட்டு வருகிறது. கிணற்று நீர்போலச் சுரப்பதென்றும் அதனைக் கூறுதல் தவறு. கிணறு ஒருவனாற் தோண்டப்பட்டது. வேதம் சுயம்புவாகவுள்ளது. மறுமையைக் குறிப்பதாலே, இம்மையிலே ஒருவனாற் செய்யப்பட்டதன்று.

வேதமானது ஆறங்கங்களையும், ஆயுர்வேதம், தனுர்வேதம், காந்தருவவேதமென்ற மூன்று துணைவேதங்களையும் கொண்டுள்ளதாய் எப்பொருளுந் தன்னகத்தே அடங்கப் பெற்றதாய், ஆதியுமந்தமுமின்றி நித்தமா யோரியல்புடையதாய் இருப்பது.

படைப்பு முதலிய செயல்களும் செயல்முறைகளும், அவற்றைச் செய்யுந் தெய்வங்களும் பொருள்களும் பலதிறப்பட்டவை. அவற்றின் பல்லியல்புகளையும் வேதம் கூறும்.

காலமுறையினையு மக்களினத்திற்கு முறை அருவமாய நிலைய வேதம், அவற்றையறிந்த மக்கள் நெஞ்சிற் பொருந்தி உருவாய்ப்பட்டு உலகிலே வழங்கும். அங்ஙனம் வழங்குங் காலே, பகுதி, விகுதி முதலிய உறுப்புக்களையுடைய பதங்களையும் பதப்பதங்களையும் தொடர்ந்த விதிகளையும் உண்மைகளையும் இயம்பும். வேதம் விதித்தபடி ஒழுகினால், பாதுகாப்பும் பெருஞ்செல்வமாகிய வீடு அடைதல் கூடும். பாசத்தளையும் நீக்கலாம்.

கிளர்ச்சியுடைய இவ்வுலகமானது ஒருகாலத்திலும் ஒடுங்குவதாவது, மீளஉளதாதலாவது உடையதன்று. பழைமையா மொருவனை யுடையதன்று. அநாதியே உயிர்களின் தொடர்புற்று, நீக்குதற்கரிய வினைகட்கேற்ப இயைந்து நின்று, நில முதலிய பூதங்களாக விரிந்து என்றும் உளதாயிருப்பதே உலகம்.

உயிரானது அழிவற்றதாய், வியாபகமுடையதாய், அறிவுடையதாய், புத்தி முதலிய கருவிகளின் வேறாய், அழுக்கற்றதாய், அருவமாய்ப் பண்டை வினைக்கேற்ப உருவெடுப்பதாய், ஐம்பொறிகளாற் பொருள்களை யறிந்து நிற்பது.

செய்யும் வினைகள் மறைந்து சென்றாலும் பொருந்தி நின்று, உரிய காலத்திற் பயனைத் தரும். அது வைக்கோல், தழை முதலியன கெட்டொழிந்தாலும், அவற்றின் சத்தி நின்று வயற்பயிருக்கு நன்மையைக் கொடுப்பது போலாம்.

முறைப்படி நித்திய கருமங்களைச் செய்யப் பாவம் நீங்குதலாகும். குற்றமற்ற காமியப் பயனுக்குரிய கருமங்களைத் தவறிலாமையுதல் வாயிலாகச் செய்யின் விரும்பிய எல்லாம் அடையலாம். பயனைக் கருதாது, அவற்றைச் செய்யாத முதலியவைகளைச் செய்தலின் பயனை விட்டவர்க்கே, வேத சயம்பு என்ற அறிவையும் அதை நிற்கும் கருமத்தையும் இரண்டு காலாகக்கொண்டு வீடடைதல் கூடும். ஞானமே போதும், கருமம் வேண்டாமென்பவன் வேதத்திற்குப் புறம்பானவன். அவனை நாத்திகனுக்கும் வேறுபாடில்லை. ஆதலின் கருமமே பிரதானம். யாகப்பசுவைக் கொன்று பாகஞ் செய்தல் புண்ணியம். நான்மறைகள் சொன்ன முறைப்படி, கெடுதலில்லாத மந்திரங்களைச் செபிப்பதால் இன்பமுண்டாகும். அது பசியுள்ளவன் உண்டால் பசி தீர்ந்து இன்புறுதல் போலாம்.

பட்டாசாரியன் மத மறுதலை.

வேதம் சயம்பு என்றனை. அங்ஙனம் வேதம் தன்னைச் சொல்லியிருக்கின்றதா? அல்லது வேறு பிரமாணம் உணர்த்துளதா? ஐந்தாம் வேதமென்று சொல்லப்படுகிற பாரதம் வியாசரால் இயம்பப்பெற்றமைபோல, நான்கு வேதமும் சொல் வடிவாய் வருகையால், குடம், உடை முதலியன செய்வாரின்றி யுண்டாகாமைபோல, வேதமானது அதைச் சொல்வானொருவனின்றி யுளதாகாது. அந்தரங்கமாகப் பார

டமையில் வந்தவேறு பொய்மொழிகளும் இறைவனுடை யனவே.

வேதம் தானே உண்டானதன்றி ஒருவன் சொல்லன்று என்றாய், வானிடத்தே யெழுந்த ஓசையிலே அது அமைந்த தாமெனில், அது எழுத்தோசையன்மையின், சொல்லும் பொருளும் விளங்காத கிழப்பட்ட ஒலிகளுடையதாக வேண்டும்.

வேதம் பிறவற்றை விளக்கித் தன்னையும் விளக்குந் தன்மையுடைத்தெனில், வானிருந்த பறை வனிருந்துபட்ட வற்றையே விளக்குவதாய், அதற்கு மேற்பாலவற்றை விளக்காததாய், ஒலிகளிலேயே ஒடுங்கப்பட்டதாம். அக்கருத்து நிரீசுவர சாங்கிய நூலியற்றிய கபில முனிவரின் கருத்து முடியும்.

வேதம் அருவாதலும் உருவாதலும் எவ்வாறறிய முடியும்? எது கொண்டு வேதம் அத்தன்மையதாகுமென்றதனை நீ தெரிந்தனை? உனக்குத் தோன்றியபடி நீ சொல்லுவது பிரமாணமாகாது.

வேதம் யாதாவது ஒலி வடிவை எடுத்து வருமெனில் தேரையின் சத்தத்திலும் உள் வேதம் உருவெடுக்கலாம். வேதம் தன்னைச் சொன்னவன் இன்னானென்று கூறாமை யாலே, வேதம் தானே வேண்டிய உருவான பினை நாடி அதனை மேற்கொண்டு வருமெனின், பலவாணிகரெழுவார் ஒரு தீவின்கண், பல நிற ஆடைகளைக் கண்டபோது அவற்றை ஒரு கைக்கோளன் நெய்ததென்னில், ஒருவனை யுந் தீவின்கட் காணாமையால், அவை தாமே உருவெடுத்து வந்தன என்பாயா?

நாற்றிசையினுள்ளாரும் ஒரு தலைமையாக வேதத்தை யோதி வருதலால், அது என்று தோற்றியதாய் நிறைவுடையதென்றால், எல்லாவிடத்திலும் படைகள் பல உளவாயிருத்தலைப் பற்றி, அவை தாமாக எங்குமுண்டாயின என்று கருதாது, அவற்றைச் செய்தானொரு கொல்லனுளனென்று கருதல்போல, குற்றமற்ற நன்மொழிகளாயிவையுந் நூலியற்றுவானொருவன் வேண்டுமென்றறிக.

மாலை கட்டுதற்குரிய மணமலர் முன்னே யுள்ளது. அவ்வாறே பொருட்சொற்கள் முன்னே யுள்ளன. அவற்றைத் தொடுத்துரைப்பதே உயிர்கள் செயலாமெனவிடின், அத்தகைய பொருட்பேறுடைய சொல்லமைவுகள் தனியே காணப்படுமாறில்லை. கடலொலி போன்றவையே இயற்கையா யுள்ளன. அவைபோல நின் வேதமுங் கருதப்படலாமா?

உடலில் நின்று உயிர்களாகிய நாம் உணர்வது போல, உலகங்களை யெல்லாந் திருமேனியாக உடைய முதல்வன் இயம்பிய வாய்மொழியைத் துணையாகக் கொண்டு உயிர்கள் தங்கடமைகளை யாற்றுவர். முதல்வன் சயம்புவாதலினாலும் அநாதியாதலினாலும், அவன் மொழியும் சயம்புவாய் அநாதியென்றுங் கூறப்படுகின்றது. இது உபசாரம். அது, அரசனை மதிக்குங் குடிகள் அரசன் கட்டளையைத் தாங்கிய வோலையைத் திருமுகமென்று கூறுதலை யொக்கும்.

ஆரிய வேதமானது வேதியர் முதலிய முதன் மூன்று வருணத்தாராலோதப்படுதலின், சோதிட முதலிய அங்க நூல்கள் எல்லார்க்கும் பொதுவானவையல்லவோ? வட-பாகத்திலே சாதி வேற்றுமை கருதாது, எல்லாரும் ஒப்பவே யோதுவது எது? அதுவும் இந்த வேதந்தானே. ஆதலால் வேதமெனப்படுவது யாவர்க்கும் பொதுவாகவே கருதப்பட

வேண்டும். அதற்கு மூல ஆசிரியனில்லையென்று கூறுதல், பிறந்த பிள்ளைக்குத் தந்தையில்லையென்றியம்புவது போலாம்.

அறிவுந்தன்மை உடம்பினுறுப்புக்களுக்குளதாயின், அவையழியும்போது அவற்றோடு சார்புற்ற உயிர்களும் அழிந்துபோம். உயிர் வந்து உடம்பைப் பொருந்துதலில்லையென்பது நின் கொள்கையாயின், இரண்டையுங் கூட்ட வல்லானொருவன், கூட்டுங் குறிப்போடு கூட்டுதலன்றி, உடம்பு உயிரைச் சென்றடையமாட்டாது. கார் காலத்திலே வித்திலே நின்று முளைப்பதெல்லாம் வேனிற் காலத்தே ஒருங்கு அழிந்துவிடும். அது போலக் காலத்தால் முத்தொழிற்படுகின்ற உலகம் தோன்றிக்கெடுந்தன்மைத்து; அது என்றும் ஒரு தன்மையதாய் நிலைபெறுதலின்று.

உயிர் எங்கும் நிறைந்திருப்பதாயின் நித்திய கன்ம நெறியிலே நின்று விண்ணுலக முதலிய இடங்கட்குப் போய் வரவேண்டியதில்லை. பூவின் மணம்போல உடலிலே உயிர் நிறைந்திருக்குமாயின், பூ அழிந்தால் மணமுமொழியும். மணம் தனியே நில்லாது. நீ சொன்ன உவமை பொருந்துமாயின், உடம்பை நீத்த உயிர் தனியே நிற்றல் எவ்வாறு? பெருஞ்சித்தி வல்லார் கூடுவிட்டுக் கூடுபாய்வதை அறியாயோ? மறை கூறிய உண்மையை நன்கறியாமையின், உவமை சொல்லினர்க்கு மலைவினை விளைப்பதாயிற்று.

உடலுடன் செய்கின்ற வினை அழிந்தொழியின், அது மேற்பிறவிக்கு வித்தாவது எப்படி? வயலிலிட்ட உரம் கெட்டு அதன் சத்தி நுட்பமாய்ப் பயிரிற் பொருந்திப் பயன் தருதல் போல, வினை, தூலமாய் உடலோடு கெடினும், நுட்பமாய உயிருடன் பொருந்தி நிற்குமெனில், அது உண்டு உண்டே

தூலமாய்க் கெட்டு, நுட்பமாய உயிருடன் பொருந்தி, பின் உணவாய வருமென்பது போலாம். வினை உடம்பொடு கழிவதால், உயிரை யறிந்து சேரமாட்டாது. அது சேருமாறு, வேலையாளர்க்குக் கூலியுதவுந் தலைவன் போல, வினைப்பயன்களை அறிந்து சேர்த்தல் இறைவனது தொழிலென அறிக.

ஞானம் கருமத்தோடு கூடியே வீடுபயத்தற்குரித்தென்றனை. கருமம், பொருள் முதலிய உலகியலை இனிதியமைப்பது. அது, விருப்பு, வெறுப்பு முதலியவற்றால் வினை விளைக்கும். அவற்றால் ஞானம் நிலைபெறாது. வீடு கிட்டாது. பொருளினால் போகத்தை நுகர்ந்தால் பொருளழிவுறவுடனே மீண்டும் பொருளை நாடி அலைதல் போல, புண்ணியமும் நல்வினையின் பயனாகப் போகம் நுகர்ந்து தொலைந்தபின், மீண்டும் போகத்தை விரும்பி வினை செய்யத் தூண்டுமாதலின், உன் கொள்கையினியல்பாடு.

பிரபாகரன் மதம்

பட்டாசாரியன் சொன்ன முறையிற் சிறிது மாறுபட்டுப் பிரபாகரன் என்பவன் சைமினியின் மீமாஞ்சை நூலுக்கு விளக்கங் கூறினான். ஒரு வினை செய்து முடிந்தபின் அபூர்வமென்பது தோன்றி அவ்வினைக்குரிய பயனைத் தரும் என்றும், அறிவுஞ் செயலுமற்று, மண் போலவும் கல்லுப் போலவுங் கிடக்கை முத்தியென்றுங் கூறுவது பிரபாகரன் மதம்.

பிரபாகரன் மதமறுதலை

வினைக்குத் தக்க பயன் வினையால் விளைவதென்று வேதங்கள் கூறுவதால், அபூர்வமென்பது பயன் கொடுக்கு

மென்றால் வேதக் கருத்திற்கு மாறுமன்றோ? அது, ஆகாயப் பூவுக்கு இயற்கையிலில்லாத மணம் தலையில் வைத்தபின் ஏற்பட்டதென்று சொல்வதே யொக்கும். ஆனந்த தாகர்ஷியே வீடென்று வேதம் விளம்புவதும், அறிவு கெட்டுக் கிடப்பதே முத்தியென்கிலது. அங்ஙனமாயின், மூர்ச்சை யெய்தி உணர்விழந்தாருக்கு உயர்வான முத்தி கிடைக்கவேண்டும். நெருப்பின் நிறங்கெட்ட விடத்து நெருப்பு நிலைபெறுமா றின்மைபோல, அறிவு கெட்டவிடத்தே உயிர் நிலைபெறா தாகலின், உயிர் முத்தியிலப்படி நிற்றலென்றல் தவறு.

வைதிக சமயங்களுள், பட்டன், பிரபாகரன் என்ற இருவரும் மீமாஞ்சை மதத்தைத் தழுவினோர். இவர்களு கொள்கையை மறுப்பதால், சைமினியின் பூர்வமீமாஞ்சை மதம் மறுக்கப்பட்டது. தார்க்கிகர் கூறும் பாட்டாசார மதம், பிரபாகர மதமுமப்பால், கண்டிக்கப்பட்டது.

நிரீச்சுர சாங்கிய மதமும், மீமாஞ்சக மதம்போல, நாத்திக வாத முடைத்தாதலின், அதன் கொள்கையையும், மறு தலையையும், ஈண்டாராய்வாம்.

இயற்கை யென்னும் பிரகிருதி மாயையானது மூலம், புரியட்டகம், விகிர்தியென மூவகைப்பட்டு, முறையே பரமாயும், சூட்சுமமாயும், வெளிப்படையாயும் நிற்கும். குண முதலே மூலமெனப்படும். அந்தக் கரணங்களும் தன்மாத்திரைகளும் கூடிய உடம்பே, புரியட்டகமாம். பரு வுடம்பும், ஐம்பூதங்களாலாய உலகமும், விகிர்தியாய வெளிப் படைப்பகுப்பாம். பிரகிருதி தாயுருவாகிய உயிர்மூல குழந்தைபோலப் பலசெயல்கள் புரிந்து பலகோடி பிறப்பு வகையாய் விரிந்து ஒடுங்குமியல்பிற்று. பிரகிருதியின் சார்

பால், உயிர் அறியாமையுறும். உலகச்செயல்களெல்லாம், பிரகிருதிக்குரியன, தனக்குள்ளனவல்லவென்று அறிந்து உயிர் தனனிலை தெளியுமாயின், அஃதே வீடாம்.

மறுதலை

உயிர் தூயதே, தனதே அறிவுருவமாயதாயும் அறிவுடைய தாயும் இருப்பதொரு பொருளாகும். உயிர் அவ்வாறிருப்பின், அதனைப் பிரகிருதி சுற்றிப்பற்றுவதெப்படி? உயிர் முத்தியடைவதற்கு முன்னர் அறியாமை பிரகிருதிக்கே யெனின், கட்டுநிலைக்கும் வீட்டு நிலைக்கும் வேறுபாடின்மையாலும், பிரகிருதியாற் பற்றப்படுந் தன்மையதாய் உயிர் இருப்பதாலும் கட்டு நீங்கியும், உயிர் என்றுங் கட்டுற்றுப்பட்டதே. உயிர்க்கு வேறுபாட்டைப் பயக்கும் பொருளின் சேர்க்கையாலே அது தனிமையடையும். பிரகிருதியைக் கடக்கமாட்டாத விடத்து, உயிர் வீடடைதலாகாது. இயற்கையாகத் தூயவுயிர்க்குப் பிரகிருதித் தொடர்பு என்றுமிலதாகும்.

உண்மை யாதெனிற் கூறுதும். உயிரானது பிரகிருதியின் சார்பால், உலகினை யறியுந்தன்மை பெற்று, குருடன் முதுகில் முடவன் ஏறிச் செலுத்தல் போல இயங்குந் தன்மைத்து. பிரகிருதியையும் புருடனையும் விளக்கிடாத இணைத்துச் செலுத்துகிற செயலதிற்குப் பயனளிப்பவன் குற்றமற்ற கடவுளென்றறிக.

புருடனாய உயிர் தானாக ஒன்றையு மறியான். பிரகிருதியோ, சடம். ஆதலால் இவ்விரண்டினையும் காரியப்படுத்துவதற்குத் தலைவன் ஒருவன் உளன் என்றறிக. வீடு ஞானத்தாலெனின், கட்டு நீங்கியே, ஞானம் பெறற்பாலது.

கட்டு நீங்குவோன் யாவனெனில், உலகத் தொடர்பாய கட்டுண்டாகிய முதலவனே. அவன் பணியாற்றலாகிய நெறியில் நின்று தொண்டு செய்து உன பாரத்தை இறைவனருளாலே நீக்கிக்கொள்வதே.

பாஞ்சராத்திரி மதம்.

இதுகாறும் விதந்தோதி மறுக்கப்பட்ட மதங்கள் கடவுளுண்மையை மேற்கொள்ளாதன. பாஞ்சராத்திரமதம் கடவுளுண்மையை மேற்கொள்ளினும், கடவுள் இலக்கணத்தை நன்கறியாததாகும். பாஞ்சராத்திர மதத்திற் கூறிய வைணவமே சித்தாந்த நூலுள் விதந்தோதி மறுக்கப்பட்டது. அதன் கொள்கை வருமாறு:— எவற்றிற்கும் ஆதியாய் அருவமாகிய அளவிறந்த முழுமுதலாய, ஞானசோதியாய நின்ற திருமால், உயிர்களைக் காக்கக் கருதித் தன் விருப்பப்படியே மீன முதலிய திருமேனிகளை யெடுத்ததும், நீடுமிந்த கருணை காரணமாகத் திருப்பாற் கடலிலே பள்ளி கொண்டதுந் தவிர, வேதத்தையு மருளிச் செய்தான்.

தனது உந்திக் கமலத்திலே அயனைப்பெற்று, அயனாலே உலகங்களைப் படைப்பித்து, படைத்த உலகை அழிப்பதற்கு அரனையும் படைத்துக் காத்தற் கடவுள் தானேயாய முத்தொழிற்கு முதல்வனாய் விளங்குகின்றான். உலகைப் பாதுகாப்பின்பொருட்டு, அவன் மீன், ஆமை, பன்றி, நரசிங்கம், வாமனன், பரசுராமன், தசரதராமன், பலராமன், கண்ணன் என்னும் பல அவதாரங்களை எடுத்தனன். இனிக் கலியுகத்திலே, குதிரை யவதாரமு மெடுப்பான். இவ்வவதாரங்

நீ விடிக்கும் காலத்தில் தேவர் தேவனைப் பெற்றவள் அவளே. பிள்ளை வாடிக்கொண்டபோது, மழு கடல்கவிழ்ப்ப ஓர் செடியிலே அடங்கியும், ஆமை வடிவு கொண்டபோது மகாமேருவை முதுகில் தாங்கியும், பிரளயத்திலே தாழ்ந்து போன ஞாலத்தை வராக வடிவாய்ச் சென்று மேலே எடுத்தும், நரசிங்க வடிவாய் இரணியனுடைய பிளந்தும், வாமன வடிவாய் உலகளந்தும், அரக்கராகிய இராவணாதியரைக் கொன்றும், பூபாரங்களைத் தீர்த்த பொழுதும் உலகத்தைப் பாதுகாத்தவன். ஒரு வேளையிலே படுக்கையிலே யானில் அகப்பட்ட யானையானது கண்டவுடன் மூடியவர்கள் ஐயோ! நாதனே! ஆதிமூலமே என்றழைத்த பொழுதில் அவனுக்கு முதலை வாயினின்று யானையைக் காப்பாற்றி அருளியவர் விஷ்ணுவே.

திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து வானோர்க் கமுதளித்தும், கோகுலத்தைப் புயலினின்று மலையைக் கொண்டு குடைக் கவித்தும், அடியார்களுக்கு வரமளித்தும், சகுணனாகவும் நிர்குணனாகவும் விளங்குகின்ற பெருமானே.

படைப்புக் காலத்தே மாயையையும், உயிர்களையும், பாப புண்ணியமாய வினைகளையும், வகுத்து நிறுத்தி, பக்குவப்படி உயிர்களுக்குக் கூட்டுவித்தல், அதனால் பின் நிகழ்வன. மாயையும் அறிவிலாதன, உடல் பாசங்களை வேலைகள் கூட்டுவித்தற்கு அவனது திருவருளாற் செய்தால், மாயை பந்தம் நீங்கும். அது நீங்கவே, இறைவனை நன்குணர்ந்து இருப்பாரே.

— —

பாஞ்சராத்திரி மத மறுப்பு.

முதல்வன் ஆதி யென்றல் பொருந்தாது. அவனை ஆக்கப்படக் கருப்பையிலிருந்தவனென்று நூல்கள் கூறும். இவ்வாறவன் அறிவு மாட்சியின்றிப் [illegible] அவன் [illegible]. அவனை [illegible] ஞான [illegible]. [illegible] வைகுண்டம், [illegible] உருத்திரனை [illegible] அவனது [illegible] உருத்திரனை வென்ற, அப்பொருளை [illegible] சொல்லப்படுதலின், விஷ்ணுவின் சிறுமைக்கு உதாரணமாகிய கதையைத் தெளிக.

திருமால் [illegible] இயலாதொன்று. பின், [illegible] அவனுக்குத் [illegible] காணப்படுகிறது.

[illegible] அதனை [illegible] ஆதலால் [illegible] சொல்லப்படுகின்றமையால், விஷ்ணுவை [illegible] பொருந்தாது.

திருமால் அயனைப் படைத்தானெனும். அவனது தலையொன்றினைப் பரமன் கிள்ளியபோது, அதனை மீட்டும் விரைந்து படைத்திலனே. அயனது தலையைக் கிள்ளவல்ல அரனை அயன் படைத்தானெனல் எவ்வாறு பொருந்தும்? இச் செய்திகளால் எல்லாம் சிவனே பரமென்பது தெளிக.

சிவாகமப் பிறப்புப்போலச் சீவர் வழிபடுகின்ற திருமாலைச் சுவேச்சையால் நடைபெறுவதெனல் பொருந்தாது. அயன் உலகைப் படைக்க அறியாது இறைவனை வேண்டிய காலை, அயனுக்குப் படைப்புத் தொழிலை அறிவுறுத்தப் பொருட்டு அவனது தியானத்தனாகிய நெற்றியிற் தோன்றியருளிய பெருமானை அயன் படைத்தான் என்றல் பொருந்தாது. அயன் அறியாமையினாலேயே அரி அயனை யீன்றதாகவும் புராணங் கூறும். இத்தகைய முரணான பொருளைத் தோற்றுவிப்பதற்கு மூலகாரணம் அரனே; அரன் மேனியில் விளங்கு வலப்பக்கத்தினும் நான்முகன் இடப்பக்கத்தினும் தோன்றியமை பகரும் புராணங்கள்.

அரியின் வலிமை அரன் அழிப்பாற்றலின் அரனை இறுதிக் காலத்தே எல்லாவற்றையும் ஒடுக்கும்போது, அரியையும் ஒடுக்குதல் யாங்ஙனம்? அங்ஙனம் ஒடுங்குதல் தெளிவு. ஆதலால் அழித்தற்றொழில் அரியின் வலிமையால் நடைபெறுவதன்று. ஒடுங்கியவிடத்தில் நின்றே உலகம், மீள வாதலாகலின், அழித்தற் கடவுளே படைப்பிற்கும் முதற் காரணனென்றறிக.

2.

சலந்தராசுரனைக் கொன்ற சக்கரத்தை உருத்திரன்பால் பெறத் திருமால் விரைந்து தவங்கிடந்து, சிவபூசனையில் ஒன்று குறைய கண்ணை இடந்து சாத்தினமை புராணங்களைப் பற்றியுங்

காணப்படுதலின் கந்தபுராணத்துட் முதல்வன் சிவனே என்று தெளிக.

திருமால், மீன்வடிவங்கொண்டு எழுகடலையுங் கலத்து ஒருசெருக்குள் அடக்கியகாலைத் தானே ஒடுக்கு முதலை வென்று செருக்குக்கொள்ள, சிவனார் அம்மீனினைப் பிடித்து அதன் கண்ணினையுமயிர்பிடுங்கித் தமது நடுவிரலில் மோதிர மாகத் தரித்தாரென்று புராணம் விளம்புகிறது.

திருமால், ஆமையாக மேருவைத் தாங்கி நின்றபோது தானே எவற்றிற்கும் ஆதாரமானவனென்று செருக்குக் கொள்ளவே, ஒன்றும் பேசாது, ஆமையைத்தகர்த்து அதன் ஓட்டைப்பறித்துத் தனது எலும்புமாலையோடு இறைவன் அணிந்துகொண்டனன்.

அவனே, வராக வடிவங்கொண்டு நிலத்தைப் பாதலத்தினின்று எடுத்தகாலை, செருக்குக்கொண்ட விடத்து அதனை ஒறுத்தற்பொருட்டு, வராகமேனியின் கோட்டைப்பறித்து இறைவன் மார்பிலணிந்து கொண்டனன்.

இரணியனைக்கொன்று அவன் உதிரங்குடித்த நரசிங்கத்தின் செருக்கை அடக்குவான், இறைவன் சிம்புள் வடிவங் கொண்டு நரசிங்கத்தைத்தொலைத்து அதன் தோலைத்தனக்கு இருக்கையாக்கிக்கொண்டனன்.

தான் இரந்தகாலை தனக்கு நிலம் உதவிய மாபலியைச் சிறையிலிட்டமை நன்றிகொன்றதாகு மன்றே?

மாரீசன் விட்டமானைப் பொய்மானென்றறியாது அதன் பின் சென்றமை முற்றறிவுடைமைக்கு இழுக்காமன்றே? இராவணனைக்கொன்ற பாவந்தீர, இராமேசரத்தில் இறை

வினைப்பூசித்தவன் கடவுளா? பூசையேற்றருளிய பெருமான் கடவுளா?

பரசுராமன் பரமசிவனை நோக்கித் தவம்புரிந்தமையும் பலராமன் சிவனை நினைந்து யோகிருந்தமையும் நூல்களிற் தெரிவிக்கப்பட்டனவன்றோ?

கண்ணன் உபமன்யு முனிவரிடம் சிவதீக்கை பெற்று அவனுக்குத் தனது உடல், பொருள், ஆவி மூன்றும் கொடுத்த தன்மை உலகறிந்ததாமே. இவற்றுக்குத் துணையாய் விஷ்ணுபோற்றுமே, அப்பிரமனும், முதல்வன் பெருமையே விளக்குதல் கூடும்.

அரசனே யென்றொருவனை அழைத்தால், அரசன் சேவகர் அழைத்தவன்பால் ஓடிச்செல்லுவரன்றோ? அரசன் அமைத்த காவலாளனை அழைத்தாராயினும் அவன் பிரதானாகலால், காவலாளன் அரசனாவனோ? அதுபோலக் காத்தற் கடவுளாய விஷ்ணு, யானையை முதலைவாயினின்று காத்தான் அதுபற்றி அவனை தலைவனெனல் பொருந்தாமையினுமே? உலகாளுமைபெற்றவனை, உலகை ஆண்டவனே யென்றழைத்த காரணம்பற்றி நீ மெய்யால் கடவுளாய் விடுவையோ? அதுபோல, விஷ்ணுவழிபாட்டிற் சிறந்த யானை ஆதிமூலமேயென அழைத்தமைபற்றி, விஷ்ணு எல்லாவற்றிற்கும் ஆதியாவனென்பது எவ்வாறு பொருந்தும்?

திருப்பாற்கடல் கடைந்தகாலை எழுந்த நஞ்சினை உட்கொண்ட இறைவன் அந்நேரத்தில் அடைக்கலமில்லையாயின், விஷ்ணுமுதலிய தேவரெல்லாம் உயிர்பிழைத்து அமுதுண்டிருத்தல் கூடுமோ?

சூரபன்மனுக்கு அஞ்சித் திருமால் திருப்பாற்கடலை விட்டுப் பரமசிவன்பால் அடைக்கலம் புகுந்தபோது முருகப் பிரானால், அவனைக்கொல்வித்தும், விண்டு முதலிய தேவர்கள் தாரகனுக்கு அஞ்சியகாலை, காளியினால், அவ்வசுரனைச் சேதிப்பித்தும், திரிபுரத்தசுரர், சலந்தரன் முதலியோர்களைத் தாமே வென்றடக்கியும், இறைவனே விண்டுவினுஞ் சிறப்பாக உலகங்காத்தலை யென்றறிக.

பார்த்தன் தனது உறவினரைக் கொல்லமாட்டேனென்றபோது, அவனைச் சூழ்ச்சியாற் போர்க்கு இசைவிக்கக் கருதித் தன்னைப்பரம்பொருளாகக் கண்ணன் கூறினமை பற்றி, அவன் முதல்வனாவனெனின், திரிபுரத்தசுரர்களை வஞ்சிப்பான், விண்டு நாத்திகநூலை அவர்களுக்குச்செப்பியதாகப் புராணங்கூறுகின்றது. அங்ஙனமாயின், விண்டுசெப்பிய காரணம்பற்றி, அந்த நாத்திக நூலை நீ கைக்கொள்ளுவாயாக.

மாயையானது உயிர்களாக மாட்டாது. உயிர்கள் மாயையாகமாட்டா. இறைவன் இவ்விரண்டுமாகான. விண்டு இறைவனாயின் மாயையாகவும் உயிர்களாகவும் திரிபுறமாட்டான்.

அவ்வாறே இறைவன் இரண்டறக்கலந்து நிற்றல்பற்றி, அவையாகத்திரிபுற்றானென்று கூறுதல் தவறு. பாசத்தை விட்டுப்பதியை அடைதல் முத்தியென்று அருள்நூல்கள் கூறவும், அஞ்ஞானமாகிய பாசமாகவும், அதனோடுகூடிய பசுவாகவும், தூயதன்மையுடைய முதல்வன் ஆவானென்று கூறுதல் பிழைபாடுடையதென்றறிக.

அரியும் அயனும் அடிமுடி தேடியறிதற்கரிய இறைவனை முதல்வனென்று கொள்ளாது, தேடிய இருவருள் ஒருவரைக்கடவுளென்றல் எவ்வாறு பொருந்தும்?

விஷ்ணுவானவர், ததீசி முனிவனுடன் பொருதகாலை, முனிவர் அவரது சக்கரத்தை முறித்துத் தமது தருப்பையையாகிய ஆயுதத்தால் அவரைவென்ற கதையை நீ அறியாயோ? துருவாச முனிவரால் மார்பிலே மிதிக்கப்பட்டுத் தழும்புற்று அதனைத் திருமறுவாமென்று பெயரையும் பெற்று, அப் பெரியவர் திருவடி பட்ட இடமாகிய தமது மார்பிலே திருமகளை வீற்றிருக்கச்செய்தமையையும் அறியாயோ? அத்துருவாசர் சிவனடியார் கொண்டாடல்லரோ?

பிருகு முனிவன் மனைவியைப் புணர்ந்தமைக்காக, அம் முனிவரால் பத்துப்பிறவி யெடுக்குமாறு விதிக்கப் பெற்றதை அறிகின்றிலாய். பிருகு முனிவன் [illegible] சொற்கஞ்சி, திருமால் சிவனைப் பணிய, அப்பெருமான் பிறவி பத்தினையும் விதிப்படியே ஆட்கொண்டருளினான்; அவ்வாறே அத்தேவரை ஆட்கொண்டமையறிந்து, பிறப்பற்ற முதல்வனே பரம்பொருளென்று கண்டுபிடிக்க.

பாற்கரியன்மதம்.

அறிவாகிய பிரமமே உலகமாயும் உயிராயும் திரிந்து விளங்குதலின், எல்லாம் பிரமமே. வீடு அடைதற்குரிய நெறிகளை மாமறைகள் கூறும். அவை சொல்லும் முறையில் ஒழுகிவந்தால், உயிர்த்தன்மை கெட்டுப் பிரமமாதல் கூடும்.

மறுதலை:— நீ சொல்லுஞ் சித்துப்பொருள் உலகமாக மாட்டாது. சடமல்லாத பொருளே சித்து, சித்தாயிருந்து கொண்டே அது எவ்வாறு சடமாய உலகமாதல் கூடும். பொன்னது திரிபு பாகியிருத்தல் போல எனின், நீரோடு கலந்து கலப்புப்பட்டு நிற்கும் உடம்புபோலப் பிரமம் இருத்தலைச் செய்யாது; ஒன்றே அறிவும் அறியப்படும் பொருளுமாய இருவேறு தன்மையுடையதாதல் எப்படி?

பிரமத்தின் ஒரு சிறு பகுதி சடவுலகமாயிருப்பின், உலகம், மாயையிலே தோன்றி நின்று மாயையிலே ஒடுங்கும். மாயை பிரமமாகாது. பிரமத்திலே அவ்வுலகு ஒடுங்கித் தோற்றுமென்னில், பிரமத்தின் ஓர் பகுதி சடமென்பது முடியும்; பிரமமாகிய நீயுஞ் சடமெனப்படுதாம்; ஆகவே உயிரு முலரூப நிலையாத சடமென்பது முடியும்.

வித்தினிடத்தில் மரந்தோன்றி வளருதல் போலப் பிரமத்தினிடத்தில் உலகம் உண்டாகுமென்னில், மரந்தோன்றுமாறு தான்கெட்டு மீள மரத்திற் றோன்றும் வித்துப்போல, பிரமத்தில் உலகமுண்டாக, மீண்டும் உலகத்திற் பிரமமுண்டாமெனக் கருத இடமுண்டாம். அங்ஙனங் கூறுமிடத்து உலகத்திற்குரிய தோற்றக் கேடுகள் பிரமத்திற்றுங் கூறவேண்டும். மேலும், வித்தும் மரமும் முளைப்பதற்கு ஆதாரமாகிய நிலம்போலப் பிரமத்திற்கும் பிரபஞ்சத்திற்கும் ஆதாரமாகவுள்ள அடிப்படையாது?

பொன்னானது சூடகம், கடகம், மோதிரம், சவடி, தோடு, ஆரம், முடி, அரைஞாண் முதலிய பல அணிகலன்களாக மாறியும், தன்றன்மை கெடாதவாறுபோலப் பல வகைப்பட்ட உலகப் பகுதிகளாகப் பிரமம் பொருள் திரியினும், அது தன்றன்மையிற் கெடாதென்னில், பல பணிகளாகிய பொன்னே அப்பணிகளைச் செய்வோராகவும் அணிவோராகவுந் திரிந்து நிற்குமா? உலகத்தைப் படைப்போனும் நடத்துவோனும் உலகின் வேறாகவுளனென்றறிக.

அறிவுஞ் செயலும் படைப்பமைந்ததால், வீடடைதல் முடியாது. அவ்விரண்டுமுடைய பிரமத்தை அடையப்பெற்று, உயிர்க்கேடில்லையென்றாய். அறிவுஞ் செயலும் இல்லையாயின், உயிருமில்லையாம். அப்போது பிரமத்தைக் கூடுவதுயாது?

அறிவுஞ்செயலும் பிரமத்திற் கொத்த முறையில் உயிர்க்குமுளவாயின், உயிரானது பிரமத்திற் பிரிந்து உடம்பிற் புகுந்து அவத்தை யுறுவது எதனால்? இதனாற் பிரமத் தின் வேறாக உயிர் உண்மை அறிக.

சத்தப்பிரமவாதி மதம்.

ஒலியானது மயக்கத்தினாலே உலகமாகப் பரிணமிக்கும். அறிவிலார் ஒலிக்கு வேறாகப் பொருள் உண்டென்று கருது வது மெய்யன்று. எல்லாம் ஒலிப்பிரமமே யென்றறிவது வீட்டிற் கேதுவாம் என்று சத்தப் பிரமவாதி பொருட்கு மொலிக்குமுள்ள வேற்றுமை யறியாது மொழிகுவன்.

பாலதயிராதற் போலுந் தோற்றத்தையும், (பரிணாமம்) இப்பியில் வெள்ளி போலுமியல்பையும், (விவர்த்தவாம்) கானனீர்போன்ற மாயத்தையு முடையதாய் உண்டாகு முலகப் பொருள்கள் யாவும் உள்ளாய ஒலியே. பொரு ளென்பது சொல்லின் விருத்தியே. ஒலியாகிய சொல்லில் லாமல ஒருபொருளுமே உண்டாவதில்லை. சொல்லினாலேயே பொருளினையுணர்க.

பூ, மா, என்றபோது அச்சொற்களுடைய ஒலியை குறிக்கும் பொருளுணர்வும் பெறப்படும். மலரென்பதும், திருமகளென்பது மவற்றின் பொருளாம். சொல்லைக் குறிப்ப அளவிலே ஒலிமாத்திரமாய் அது நின்றுவிடவில்லை. பொருளையுங் குறிக்கின்றது. ஆதலின, சொல்லினின்றே அவ்வொலி குறிக்கும் பொருள்கள் உண்டாயின. பூ, மா, என்ற சொற்கள், பூமி, வில்வக்கு என்றும் பொருள்படு மெனின், நாமெந்தக் கருத்தோடு சொல்லுகின்றோமோ, அந்தக்கருத்திற்கு அச் சொற்கள் அடிப்படையாகின்றன. அவைகளினின்று பொருள் தோன்றுவது நெல்லில் நின்று பொரி தோன்றுவது போலாம்.

நெல்லிலிருந்து அரிசி தோன்றுவதோடு, நிறத்தாலுந் தன்மையாலும் வேறுபட்ட பொரியுந் தோன்றுவது போல, ஒரு சொல்லினின்றே பல பொருள்களுந் தோன்றுதல் கூடும். சொல்லைக் கூறியவுடனே பொருளும் புலனாதலால், சொல்லே பொருளென்று துணிக. சொல்லும் பொருளும் ஒருங்கு புலனாவனவெனில், சொல்லில்லாமற் புலனாதலாற் சொல்லிற்கு வேறாயுள்ள பொருள் யாதுமில்லை.

சத்தப்பிரமவாதி மதமறுதலை.

ஒலியானது மயக்கத்தால் உலகமாயிற்றென்றால், எல்லாம் ஒலியினின்று வந்தனவென்றதற்கேற்ப, மயக்கமும் அவ்வொலியினின்றே யெழுந்ததா? ஒலிக்கு வேறாயுளதா? பொருளுக்குஞ் சொல்லிற்கும் வேறுபாடின்றாகக் கூறுங் கொள்கை, சொல்லுலகம் வேறு பொருளுலகம் வேறெனக் கூறும் வேதாந்தத்திற்கு மாறாகும். அங்ஙனமாயின் நினக்கு வேதம் பிரமாணமாதல் எப்படி?

சொல்லானது அருவமாயிருப்பது. அது உருவாய்த் திரிபுறுதற்குக் காரணம் நினையாது. பால், கட்டித் தயிராயினாற் போல, சொல், திணிந்த பொருளாமெனின், தயிர் பாலாக மாறாமை போலச் சொல்லானது பொருள்வடிவடைந்தபின், அப்பொருள் மீட்டுஞ் சொற்றன்மையடையாது, பொருளாகவே நின்றழியும்.

சொல், திரண்டு திரிபுற்றாலும், பொருளாகத் தோன்றினும், தன்றன்மை யழியப்பெறுவதாமென்று கூறின். எந்த இடத்திலும் பொருள் காணப்படுதலின், எங்கும் சொல் அழிவடைந்ததாம். உண்மையாக நோக்கின், நீரென்றவுடன், நீர் புதிதாக உண்டாய்விடுவதில்லை. ஆதலால், சொல்பொருளாய்ப் பரிணமிப்பதில்லை. சொல், பொருளாகத் தோன்றுமெனின்,

தீ யென்றவுடனே வாயில் நெருப்புத் தோன்றி, வாய் வேக வேண்டும். இரண்டுமின்மையின், பொருளைக் குறிக்கற்குரிய பெயராகச் சொல்வழங்குவதென அறிக.

சொல்லைப்போல அதன் பொருளுக்கும் உருவமில்லை யென்ற காரணம்பற்றிச் சொல்லே பொருளாமெனின் அரி யென்ற சொல், குரங்கிற்கும் திருமாலுக்கும் பொதுவான சொல்லாதலைப்பற்றித் திருமாலைக் குரங்கெனலாமா? மேலும், நெருப்பின் சாம்பற் பொரியாகும். காணுதலே பொரியாகாது. ஆதலால், அது சொல், பொருளாக மாறுதற்குவழியாகாது. சொல்லின் பல பொருள்களை யறிவது கல்விக்கேற்பு. அறிவாற் பொருளறியப்படுதலின், சொல்லினும் பொருளே சிறப்புடைத்து.

அறிவாலறியப்பட்ட பொருளுக்கே சொல்லாகிய பெயர் ஏற்படுகிறது. அப்பெயரினாலே பின் காணப்பட்ட பொருளை அறிகிறோம். நன்றாய்க் காணப்பட்ட பொருளினுடைய அவ்வப்போது பேசப்படுகிற ஒலியாகிய சொல்லே அழிவுடைத்து. சொல் காரியம் போல்வது. பொருள் காரணம் போல்வது. காரியத்திற்கு அழிவு கூறுதலுண்டேயன்றிக் காரணத்திற்கு அழிவு பகர்வதில்லை.

ஒரு பொருளை உயிரறியும்போது அறிபொருள், பொறி, கரணம், மூலப்பகுதி, மறைப்புச் சத்தி என்னு மிவை கூடி அறிவு நிகழ்கின்றது. அப்போது பொருள் தோன்றுமேயன்றிப் பெயர் புலனாவதில்லை.

இருளிற் பொருளைத் தெரிவதற்குத் துணையாயுள்ள கை விளக்குப்போலச் சொல்லும் பொருளையறிதற்குத் துணைபுரியும். அது பேச்சளவில் நின்று மறைவது. நிலையில்லாதது. அது இறைவனாலே ஆக்கப்பட்டவற்றுளொன்று.

சிவஞான சித்தியார் பரபக்கம் முற்றிற்று.

சங்கற்ப நிராகரணம்

சங்கற்ப நிராகரணம்

இந்நூல் இயற்றியருளிய உமாபதிசிவம், இந்நூற் காரணமுங் காலமும் தெரித்தருளியவாறு வருமாறு:— சிவபெருமான், குழந்தைகளுக்கு அவ்வப்பருவங்களுக்குத் தக்க அறிவைப் புகட்டும் பெற்றோர் போல, மாறுபட்ட அறிவின் எல்லைகளுக்குத் தக்கவாறு அருளிய நூல்கள் எண்ணிறந்தன. அவை பலப் பல சமயங்கட்குரியன. ஒவ்வொரு சமயத்தாரும் தத்தங் கொள்கையே சிறந்ததென வாதிக்குங்காலை, அவை திருவருள் பெறாதவர்கட்கு மயக்கம் விளைக்கும். அவை ஒரு புறம் இருப்ப, உட்சமயங்களாறும் தனித்தனி சிறப்புடையன. சைவசித்தாந்த சிறப்பாக இறைவன் அருளிய அருள் நூல்களும் பலவே. அவையெல்லாம், ஆடகம், சமணியம் முதலிய வெவ்வேறு பெயர் பெற்ற பொன் ஒன்றேயாதல் போல, ஒரு தன்மையனவாய பதி பசு பாசம் விளக்குவனவே. இவ்வாகமங்களைக் கற்றுணர்ந்த ஆசிரியர்கள் எண்மர், சாலிவாகன சகாப்தம் 1235ம் ஆண்டிலே, தில்லையிலே ஆனித் திருவிழா ஆறாம் நாள் தேர் மண்டபத்தில் வரிசையாயிருப்பவும், மாயாவாதி ஒரு புறம் இருப்ப, ஆசிரியர் மெய்கண்டாருள் பெற்ற ஒருவர் அருகிலே வீற்றிருப்ப, கதியடையக் கருதிய ஒருவன் வீட்டிற்கு நன்னெறி யாதென்று வினவ, மாயாவாதி தன்மதங் காட்ட, அவனை மறுத்து எண்மருள் ஒருவர் தம்மதங் காட்ட, அவர் கொள்கையைப் பிறர் மறுக்க, இவ்வாறே மாயாவாதியும் எண்மரும் இயற்றிய வாதத்தைக் கேட்ட ஆசிரியர் மெய்கண்டார் மாணவர் அவர்களது கொள்கையின் குற்றங்

களைக் காட்டி, உண்மைப்பொருளியல் முறைமையை அமைத்து வாதப் பிரமாணப் பொருள் விளக்கம், பிற கொள்கை மறுக்குந் தம்மதம் காட்டல், பிறர் கோள் மறுத்தல், சிவம் பரம், உண்மையான வினை முதல் என்பனவற்றிற்கிணங்க ஆராய சோமசுந்தரர்க்கு மதம் 'சோமல்' இருவகைப்பட்டது.

மாயாவாதி மதம்

அறிவாய், உலக காரணமாய், எல்லாவற்றிற்கும் இன்பமாய், அருவப் பொருளாய், எங்கும் நிறைந்து நிற்கும் பொருளாய், குணங்களற்றதாய், நாமரூபமற்றதாய், எவையுந் தானாய், அறியாமையாற் பற்றப்படாததாய், கரும்புக்குத் தன் சுவை தோற்றாமை போலத் தன்னில் இன்பம் பிறப்பதை நோக்காத இயல்பாய், சொப்பனக் கனவின் எல்லாத்தன்மையுடைய பரம்பொருளாய், என்றும் ஒப்ப ஞானசத்தியுடையதாயிருப்பது பிரமம்.

ஒரு பகலவன் பல பனிக்கட்டியில் நிறைந்துள்ள நீரில் தன் பிரதிபிம்பத்தோடு பல ஞாயிறாகத் தோன்றுமாறு போல, ஒன்றாகிய பிரமம், பல உடல்களிற் பலவாய்த் தோன்றும். ஞாயிறொன்று, நீருட் பலவாய்த் தோன்றினும், உண்மையாக அங்கு இராமல், வானிலே நிலைத்திருப்பது போல, பிரமம் உடம்பின்கண் தோன்றினும், ஐம்பொறிகட்கும், மனத்திற்கும் எட்டா நிலையினது. அதனால், காண்டல், கருதல், உரை, உவமை, குறிப்பு இவ்வைந்தளவைகளாற் காணப்படாதது.

பொன்னானது பல அணிகளாய் விளங்கிய தன்மைபோல, பிரமமே, ஐம்பூதம், அறுவகைத்தாது, ஐங்கோசம், முதலிய யாக்கைப் பகுதிகளாகத் தோன்றும். தூயசிப்பியானது வெள்ளிபோல விளங்கும். அதுபோலத் தோற்றமாய உலகம் நிலைபெற்றதாகப் புலனாம். இருள் நிறைந்த இரவில், ஒரு புறத்தே கிடந்த கயிறு பாம்பெனத் தோன்றும். ஞாயிறு உதித்தவுடன் பாம்பென்பது இல்லையாகக் கயிறென படவிளங்கும். அதுபோல மாயகத்தால் உதயமான ஞானி பெற்ற பொருளாய்த் தோன்றும்; குற்றமற்ற ஞானம் உதித்தபோது, அறியப்பொருளாய பிரமமே உண்மைப் பொருளென்பதும், உலகச்செயலெல்லாம் பொய்யென்பதும் புலனாம். சிப்பியையும் வெள்ளியையும் தெரிப்பியிட்டால், சிப்பி எதிங்கொழிய வெள்ளி நிலைபெறும். ஞானம் உதித்த போது ஞானம் பொய்யாதொழிய, பிரமமே நிலைபெறும். உலகம் பிரமமே யென்னுந்தன்மைத்து; எதனாலெனின், உலகிற்கு முதற்காரணமாவதொன்றே பிரமமே. உலகம் தானே உதயமின்றி நிலைபெறும், முழுதும் இல்பொருளாயிற் றோன்றாது. அதற்கு ஒருமுதற்காரணமே வேண்டும். உள பொருள் பிரமமொன்றே. ஆதலால் அதனைக்காணின்றே உலக முதல்பரமாம். உலகிற்கும் பிரமத்திற்கும் வேறுபாடியா தெனில், சிலந்திப்பூச்சியானது நூலினைத் தன்வாயாலாக்கி வைத்துக்காப்பாற்றிப் பின்பு அந்நூலழியும்படி விழுங்குவது போல, பிரமமும் உலகத்தைத் தன்னிடத்தினின்றுந் தோற்று வித்துக் காத்து முடிவில் அதனை இலயமாக்கும். அதனால் உலகத்தின் அமைவு பிரமத்தினின்றாயதே. சிலந்திப்பூச்சி யின் நூல் ஒரு தன்மைத்து, உலகம் பலவகைத்தெனின், இலை, கனி, பூ, கோல், நார், காழ்ப்பு, முதலியவெல்லாம்

மட்குடம் பகுதியாதல் போலவும், நிறை, நுரை, நிலைமை, குமிழி முதலியன நீரின் பகுதியாதல் போலவும், ஒன்றே பலவகைத்தா மெனக. பிரமமாகிய அறிவே பெருந்த அறிவிலதாய உலகினைத்தராது என்றால், சிலந்தியானது தனதுடம் பைக்கொண்டே நூல்போல இழைகளை யுண்டாக் கும் பிரமத் தருதல் கூடும். இது பிரமத்தினின் பரி ணாமமென்னும், அச்செயலால் உண்டாக்கும் பல தத்துவங்கள், அது பிரகிருதி விகாரம் என்பர் மாயாவாதிகளென னர். பிரமமாம் பழுதையிற் றோன்றுமாகும் பாம்பியல் யாமோர் வெண்மையில், பல்நிற மணிகளைச் சேர்த்துள்ள தூய வது, அம் மணிகளின் சாயைப் பலநிற முடையதாகத் தோன்றினும் உண்மையில் தூய வெண்மையதாகவே போலவும், பாகங்கள் பல நிறமுடையன வெனினும் அவற்றின் பால் ஒருநிற முடையனவே போலவும், கலங்கல் பல் வடிவிய பிரதிபிம்பம், அவற்றில் நிழலிடுஞ் சூரியன் ஒன்றேயாதல் போலவும், குடம், கடம், குழி, மடக்கல் முதலியன பலவாயினும், அவை எல்லாவற்றினுமுள ஆகாய மொன்றேயாதல் போலவும், பிரபஞ்சங்கள பலதோற்றமாயினும், அறிவொன்றே அவையெல்லாவற்றினுங் கலந்திருப்பது. அவ்வறிவாய பிரமம் பாகபோக்கியங்களாய்க் கலந்திருப்பது போலத் தோன்றினும், கண்ணாடியில் நிழல் தோன்றுவ தொப்பதேபோல உடம்பின் பிரமமானது பற்றியிருக்கிறது.

பிரமம் உடலிற் பற்றிநின்று உடல் சரீரப்பிரமா சொப்பனங்களில் சாக்கிரம் அசைவற நிற்ப, அதன்முன், இருபுரு தொழிற்பட்டதுபோல் என்க. உயிர்களா உயிர் இவ்வாறமைய நுகர்வது போற்றோன்றுவது, கனவில் யானை தன்னைப் பிடித்ததாகக் கண்டவன் விழித்தவுடன்

அதனைப் பொய்யாகக் காணுதல் போலவும், காமாலை, நீர்ப்போற் றோன்றி நிற்குங்கானலுடன், நீரெனப்படுவது பொய்யாவது போலவாமென்க. உண்மை யறிந்தவுடன் அவை பொய்ப்பொய்யாயொழி யும்.

சீராக்கலனிலே வானும், வானில் வளியும், வளியின் கண் அனலும், அனலிற் புனலும், புனலில் நிலமுந் தோன்றும். நிலத்திலே மருந்துகளும், மருந்தில் உணவும், உணவிலே தோல், எலும்பு, நரம்பு, மச்சை, குருதி, வெண்ணீ ரென்னும் ஆறு தாதுக்களுந் தோன்றுமாம். ஆறு தாதுக் களுங்கூடியுண்டான பிண்டம் அன்னமய கோசமெனப்படும். அன்னமய கோசத்திலே பிராணமயகோசமும், அதனுள்ளே மனோமயகோசமும், அதிலே ஞானப்பொறியுணர்விற் றோற் றிருப்பதாய விஞ்ஞானமய கோசமும் அதனுள்ளே, வினைப் பொறிக்கிடமாயிருக்கும் ஆனந்தமய கோசமுமுள்ளன. இவ் வைந்தினையுஞ் சேர ஆன்மாப் பொருந்தி நனவு, கனவு, சுழுத்தி, துரியமென்னும் உணர்ச்சி நிலைகளை யடையும். அறிபொறிகளும் வினைப்பொறிகளும் அந்தக்கரணங்களா யிருக்குங் கருவிகளோடு நனவும், அந்தக்கரணங்கள் நான் கொடு கனவும், சித்தமொன்றோடு சுழுத்தியும், நிகழு மென. துரியத்தில், எல்லாக் கருவிகளும் நீங்கி யொழியப் புண்ணிய பாவத்தொடர்ப் பிலையாம். கண்ணொப்பமுடைமை தாம் உருவிற்றல் கண்ணொப்புடைத்தாகில் பாழாயுழும், உருவத்திற்கு ஊறு பாதுபில்லை போலத் துரிய நிலையில் ஆன்மாவிற்கியாதொரு இடர்ப்பாடுமில்லை. கருவிகளெல் லாம் தாமெனவே கருதி நிற்றல் பந்தமாம். இக்கருத்தை யொழித்துத் துரிய நிலையில் நிற்றலால் முத்தி உண்டாகும். பந்தந்தாக்கு விந்தா தூலமாகுதி. அதனை நீயல்லால், மாயா

காரியங்களாகிய இவைபசுவாய்ங்கள் பொருந்தும். அறியாமை நீங்கவிடாமையை நீக்கும். ஞானம் முதிர்க்கும். அதனால் மேன் துணைபெறுதல் வேண்டும். தானே பிரமமென்றுணர்வதும் உண்டாம். வாசிலே முகிழ்பட்டவுடனே இருளையும் நீக்க, அமுங்கிலைகளைச் சிறு அரும்புகளைப் போல, பிரமத்திலே ஞானத்தால் மிக்க கருவி களைத் தொகுக்கலாம். ஒரு வீட்டின் பகுதிகளாய கட்டை, ஓடு, முதலியவற்றைப் பிரித்தெடுத்தவே வீடில்லாமை போலவும், ஒரு ஆடையின் நூலிழைகளைப் பிரித்தெடுக்கவே ஆடை யில்லாமை போலவும், உடலப் பகுதிகளை நானல்ல, நானல்லவென் றகற்றிக்கொடுக்கவே, உலகமென்பது தானல்லவென்பது விளங்கும். விளங்கவே, தானே பிரமமென்று கண்டு, அக்காட்சியாலுண்டாம் தனி ஆனந்தத்தை நுகர்தலே முத்தியாம். ஒப்பில்லாத தத்துவமசி யென்ற மகா வாக்கியப் பொருளைச் சிந்தனையால் நானே பிரமமாயிருக்கின்றேனென்றறிந்து பற்றும். அவ்வாறறியும் பிரமம் உபாதிகளோடு சேர்ந்துள்ளவன் போல் தோற்றுதல், ஒரு பாத்திரத்தில் உள்ள நீரில் தோன்றும் சந்திரன் நீரின் அசைந்தாலும் உண்மைச் சந்திரன் அசைவுபடுதல்போலா மென்று தெளிதல் வேண்டும். உடல் நீங்கியவுடன் பரமுத்தி யடைதல், குடம் உடைந்த இடத்து அதன்கண் உள்ள ஆகாயம் வெளியாகாயத்தோடொன்றுபடுதல் போல்வது எனவறிக. இங்ஙனம் பிரமஞானம் பெற்று, செய்யுங் கருமங்களைக் கைவிட்டுவிடாது அப்பியசிப்பவர்கள் அப்பிரம ஞானத்தோடு பொருந்துவதாகிய கடமைகளை வழக்கமாய்ச் செய்து வருதலால் சிறப்பான அறிவு உண்டாகும். அரணியிற் கோலினைக் கடைந்த தீயானது அரணியையுங் கோலினையும் அழித்தாற் போல, சிறப்பான அறிவானது செய்யுங் கருமங்களை

அழிந்துவிடும். அவ்வாறு கருமங்களொழிந்த நிலையில் பிறப்பிறப்புத் துன்பத்து னின்று விடுவதே முத்தி.

மாயாவாத மறுப்பு.

'பிரமம் ஞானசொரூபம்' என்று கொள்கைக்குப் பிரமாணம் வேதம் என்றால், அவ்வேதம் சிவம், பசு என்று இரண்டு பொருள்களைப் பற்றிப் பேசுதல் எவ்வாறு பொருந்தும்? அவையிரண்டும் அபேதமாதலின், வேதம் அவற்றைப் பற்றிப் பேசியிருத்தலின், வேதம் அபேதார்த்தம் போது பேதத்தையும் பொருந்தக் காரணமாது: வேதப்படியது, பேதம், அபேதம், பேதாபேதம் என்ற மூவகையாகப் பொருளும் எல்லாம் ஞானமாகிய [illegible] என்னில், வேதம் முரண்பாடுடையது என்பது முறையே. எனவே வேதப் பிரமாணத்தைத் தொகுத்துரைப்பாம். பந்த நிலையில், பேதமாம், முத்திநிலையில் அபேதமுடன் [illegible] கூறினும் என்னில், மாறுகொண்டாயின் [illegible] சரீரவியோகத்திற்கு விடையளிக்கும் [illegible] பிலிருந்து பெயர்த்துக்கலாகிய குற்றம் உண்டு [illegible] உண்டாம். அங்ஙனம் கூறுதல் பொருந்தாது. [illegible] நிலையிலாமை பேதம் உண்டு. முத்தியில் [illegible] என்னில், உண்மையில் பேதமாயிருப்பது [illegible] அபேதமாகத் தோன்றுவதே ஆரோபமாமல்லது. [illegible] வது நயமென முடியும்.

இனி, வேதம் யாதாயினும் பிரமாணமாயிருப்பது: அது சுயமாக உள்ளது; ஞானமாதலின் பிரமாணமாயின் [illegible] ஒரு பொருள்தான் உண்டென்று சொல்லியிருக்க, பிரமம் ஒன்று, வேதம் ஒன்று ஆகப் பொருள் இரண்டென்று கூறிடுமாவை. மேலும், வேதப்படி [illegible] வாது;

ஒருவன் உரசியபோல சத்தம் உண்டாவதில்லை. ஆகாயத்திலே சத்தம் தானாக உண்டாகிறது என்றால், அங்கே காற்றைத் துணையாகக் கொண்டே ஓசை தோன்றுவதன்றித் தானாகத் தோன்றுவதில்லை. அன்றியும், சொல், சொல்லமைப்பு, வாக்கியம் முதலிய வேறுபாடுகளில்லாமல் ஆகாயத்தில் ஓசை உண்டாகிறது. வேத மொழி அநந்தமாதலால், மேலும் வானிலெழும் ஓசை அறிவற்றது. வேதம் அறிவைப் பிறப்பிக்கும் ஒலி வடிவமது. ஆதலால் வேதமொலிக்கு ஆகாய ஓசை உவமையாகாது. உடம்பு வேதமொழியைத் தோற்றுவிப்பதென்றால், உடம்பிற்கு அறிவில்லாமையால் அது வேதப் பொருளை யறிந்து சொல்லவும் இயலாதென்று. சடப்பொருளியல்பான பிரமத்தில் அது உண்டாயிற்றென்றால், அது இது என்று பொருள்களை வேறுபடுத்திக் கூறு முறை அக்கடப் பொருளுக்கில்லாமையால், அதனால் வேதம் எவ்வாறு உதிக்கவல்லது? பிரமம் அறிவுக் குரிய தென்றால், பிரமத்திற்குப் பல், நா, முதலியன இல்லை. பேய் ஒருடம்பைப் பொருந்தின்று பேசுதல் போலப் பிரமமும் ஒருவருடலைப் பொருந்தி நின்று வேதத்தைக் கூறு மென்றால், சாரப்பட்டவருடைய வாக்காக வேதம் வருத லாலே, அது பிரம வாக்கியம் என்றுரைத்தல் எப்படி? அது பரவாக்கியமாயினும் குற்றமுறுவதாகாது. வேதத்தைப் பயப்பு விப்பதற்குக் காரணம், அது நாளும் உள்ள இன்றியமை யப்பட்ட படைமையே யென்க.

அங்ஙனமாயின், வேதத்தை யோதிய முதல்வன் ஆன்மாக்களுக்குக் கிட்டப்பட்ட நோய்களைத் தொகுத்துரிய சொற்கள் வேதத்துட் காணப்படுவ தென்னையெனின், அரசனது குற்ற அவையோர் முதலிய அதிகாரிகளை விழிப்

றிக் காரியம் நடத்திக்கொள்வதுபோல நாமும் இறைவனுக் குக் கீழ்ப்பட்ட அதிகாரத் தெய்வங்களை வழிபடு முறையை இறைவன் அத்தகைய சொற்களால் அறிவுறுத்தினன் என்றறிக. இறைவன் பிறரைத் துதிப்பது கனவிலுங் கிடையாது. அவன் தன்னை வேதத்துள் துதித்தல் எவ்வா றெனில், பக்குவப்பட்டவர்களுக்குத் தன்னை வழிபடும் முறையை அது காட்டுவதாகும் என்றறிக. மேலும், இறை வன் தன்னைப் பற்றித் தனக்குச் சொல்லவேண்டியதில்லை. உடம்பிற்குச் சொல்லுதல் பயனிலாதது. ஆதலால் பிறருக் காகவே அவன் தன் பெருமையை விளக்கினன் என்பது முடியும். முடியவே, அளவை, முதல்வனாகிய அறியப் படுபொருள், உயிராகிய அறிபொருள், உயிர்அறிவாகிய கருவியெனப் பொருள் நான்காதல் பெறப்படும். படவே நீ பொருள் ஒன்றேயுண்டென்றது நிலை பெறாது. இதனால் வேதம் ஒன்றுதான் உள்ளது; பிரமம்ஒன்றுதான் உளது என்ற கொள்கைகள் நில்லாதொழியும்.

இனி, கரும்பின்சுவை கரும்புக்கு வேறாக இருப்ப தில்லை. அதுபோல, பிரமமும் தன் ஆனந்தத்தைத் தனக்கு வேறாக உணர்வதில்லை யென்றால். சுவையிருப்பையும் சுவை யமைவையும் பகுத்தறியமுடியாத சடப்பொருளை அறிவுப் பொருளாகிய பிரமத்திற்கு எவ்வாறு உவமை கூறுதல் பொருந்தும்?

பிரமம் உலகமாகக் காரியப்படுவது பொன்பணியானாற் போல என்னில், பொன்றானே பணியாகாது. அதுபோல பிரமமும் தானே உலகமாகாதென்பது முடியும். செய்வோ னைப்போலச் செய்யப்படுகின்ற பொருள் இருக்கமாட்டாது. குயவனைப்போலப் பாண்டங்கள் இருப்பதில்லை யென்னின்,

பாண்டங்களுக்கு முதற்காரணம் மண் ஆகுமேயன்றிக் குயவனில்லை. அதுபோல உலகிற்கு முதற்காரணமே பிரமத்திற்கு வேறாக உண்டென்பது கருதுமாறும்.

அந்த முதற்காரணமே உலகத் தோற்றத்திற்குப் போதும், முதல்வன் வேண்டியதில்லை யெனவாயின், செய்பவரில்லாமல் எப்பொருளும் செய்யப்படுவதில்லை யென்னும் உண்மைக்கு நீ கூறுவது முரணாம். சிப்பி வெள்ளியாகத் தோன்றுவதுபோல உலகம் தோற்றமாத்திரம் உளமயக்க மென்னில், அப்போது உலகம் படைப்பா ரொருவர் வேண்டியதில்லை. பிரமமான சத்து உலகமாயிற்றென்பதும் பொருந்தாது. பிரமம் உலகமாயிற்று, அல்லது உலகைத் தோற்றுவித்த தென்று நீ கூறுவாயானால், உலகம் பொய்த் தோற்றமே (மித்தை) என்று நீ கூறுவது பொருந்தாது. உன சம்பிரதாயத்தை நீ மறந்தவனாதல் வேண்டும்.

பிரமம் உபாதிகள் வசப்பட்டுத் தன்னைச் சீவனெனக் கருதி நிற்கும் விவகார நிலையில் உலகம் உள்ளதே; பிரமம் தன்னைப் பிரமம் என்றறிந்த பாரமார்த்த நிலையில் உலகம் இல்லதே என்னில், பாரமார்த்தமாயுள்ள பிரமத்தில் உண்டாகிய உலகமும் பாரமார்த்தமாக வேண்டும். அன்றெனின் உலகம் பிரமத்தில் தோன்றியதென்பதை நீ ஒப்பித்தல் வேண்டும். விட்டால் உலகம் எதனினின்று தோன்றியது என்று நீ காட்டவேண்டும்.

இனி, பாரமார்த்த நிலையிலுள்ள பிரமம் நீ யென்பது உன்மதம். நீ பிரமமானால், உபாதிகளினாலே நீ அறியாமை யுறுகின்றாய். ஆதலால், பிரமமும் அறியாமை யுடையதாக

வேண்டும். பிரமமும் அந்நகையதே யென்று நீ சொன்னாலு, பிரமம் அறிவாயிருப்பதென்ற மறைபுரையை நீ கைவிட்டவனுவை. மேலும் நீ, காட்சி, கருதல், உரை எனனும் பிரமாணங்களாற் பொருள்களை அறிவதுபோலப் பிரமமும் அவைகளாற் பொருளை யறியும் என்பது முடியும். முடியுமே பிரமம் வாக்கு மனத்திற்கப்பாற்பட்டது என்ற கொள்கை எவ்வாறு பொருந்தும்?

இனி, பொலபனிபான இடத்து, பனியிலே பொன் னிலம்பாற்று ஒருவடிவத்தாய் நிற்பதுபோல, பிரமம் உலகமான விடத்து, உலகத்தில் பிரமத்தன்மை எவ்வாறு நிலைபெறு மெனனில், அது சித்தாகிய சிலந்திபூச்சி சடமாயுள்ள நூலைத் தன்னில் உண்டாக்கியதுபோல, சித்தாகிய பிரமம சடமாய உலகத்தைத் தன்னிற் றேற்றுவித்தலென்றாய்.

சிலந்தியின் ரெழில் நூலைத்தோற்றுவித்தலே. அது அந்நூலை ஒடுக்குவதில்லை. உலகம் ஒருகாற்றோன்றி யொருகாலொடுங்குதலின பிரமம தோற்றுவித்தலை மாத்திரஞ் செய்வதில்லையாகலின், சிலந்தியுவமை பொருந்தமற்றதாகும். பிரமம ஒரு தன்மையாயிருக்க, பிரமத்தினுற் றேன்றிய உலகம் பல்வேறு தன்மையதாயிருப்பானேன என்னில், ஒருமரத்திற் றேன்றிய பூ, இலை, காய், பழம் என்பன வெவவேறியல்பினவாதலும, நீரில் திவலை, நுரை, திரை, குமிழி வெவ்வேறு வடிவினவாதலும் போல்வது அது என்றாய். அவைகள் சடத்தினின்று சடப்பொருள் விகற்பங்கள் தோன்றுதற்குதாரணமாவனவன்றி, சித்தினின்று சட விகற்பங்கள் தோன்றுதற்கு உவமையாகமாட்டா. வித்தில் நின்று இலை, பழம, விழுது முதலியனவுடைய ஆலமரம் தோன்றினுற்போல, ஒரு நுட்பமான சடமூலத்தினின்றே

உலகம் தோன்றியதென்று அறியத்தக்கது. மேல்விளை வாகக் கொள்ளும் பதற்றம் தோன்றியுருப்போலச் சித்தவிட- யிருந்து சடவுலகத் தோன்று மென்பது பொருந்தாது. வினையில் கெல்லாம் சடம். மாயைக்கு, பதி முதலிய வும் சடம். சடத்தில் நின்று வெளிப்படும் பயன் பொருள் தோன்றுமாதலால் ... அதனை ஒத்த இயல்புடையதாக வேண்டும். அதனில்லையாதலால், மண்ணில் நின்று பிறந்த குடம் போலப் படவேண்டும்.

எல்லையற்ற பிரமம் அவித்தையோடு சேர்க்கையால் உலகத்தோற்றத்திற்குக் காரணமெனில், சுத்தமாகிய பிரமம் அவித்தையோடு கூடுதற்குக் காரணம் வேண்டும். அது பிரமத்தினியல்பென்னில், கெடுதற்குரிய இயல்பை யாதொப்போல, பிரமத்தை இயற்கையிற் றோன்றும் உலகமும் பிரமம்போலச் சத்துப்பொருளாய் நிலைபெற்றிருக்க வேண்டும். உலகம் நிலையில்லாதது என்னில் அது பிரமவியற்கையின் அநித்தமென்ற கொள்கையை விட்டொழிக. சுத்தமாய பிரமத்திற் சடமாகிய உலகம் இயல்பொன்றாது விளக்கு ஒளிக்கு அதனைச் சூழ்கின்ற இருள் இயல்பொன்றாது போலாம்; பெரிய விளக்கில் கருத்த மை உண்டாவது போலப் பிரமத்தில் நின்று உலகம் தோன்றுமென்னில், ஒளியில் நின்று மை தோன்றுவது இல்லை. ஒளிக்கு இடமான நெய், திரி முதலியவற்றில் நின்றே மை தோன்றும். உலகம் பிரமத்தில் ஒடுங்குவதுபோல, மையானது ஒளியில் ஒடுங்குவதில்லை. மேலும் சுத்தமான பிரமம் அசுத்தமான அவித்தையைப் பற்றுதற்குக் காரணம் வேண்டும். பிரமம் இருந்தவாறிருக்க அதனை மாயா உபாதிகள் சென்று அடைகின்றன என்னில்,

அவை பிரமத்தைச் சேர்தற்கு ஏது எனின்? ஆகாயத்தில் மேகங்கள் வந்து பொருந்துதல் இயற்கையாதல்போல் என்னில், இயற்கையாக அவை விட்டுவிட்டும்வந்து பொருந்துமாதலின், நிலையான முத்தி உண்டென்று பேசஇடமில்லை. உபாதிகள் நீங்கப்பெற்றவர்களிடத்தும் அவை மீளவும வந்தடையும்.

மாயா உபாதிகளைப் பொருந்துதல் பிரமத்தின் விளையாட்டு என்னில், விளையாட்டுப்பொருள் விளையாடுவானுக்கு வேறாதல்போல, மாயாஉபாதிகள் பிரமத்துக்கு வேறாக உள்ளனவாகும். அவ்வாறாயின் அவை பிரமத்திற்கு வேறன்றாம் என்று கூறிய கொள்கையை நீ மறந்தவனாக வேண்டும். அல்லது சிலந்திதான் நூற்றநூற்கூட்டிற் சிக்கி வெளியே வர இயலாமைபோல நீ கூறுகின்ற பிரமமும் மாயா உபாதிகளுட்பட்டு வெளிவர இயலாது தலைமையும் அறிவும் இழந்ததென்று சொல்வாயாக. அவ்வாறாயின் மாயாபந்தத்துள் அகப்பட்ட பிரமத்தை அதன்கண் நின்றெடுத்துக்கொள்ளும் ஆற்றலுடையவர் அப்பிரமத்தின் வேறுவரின்றாது முடியும். தாமிரத்தின் களிம்பை அகற்றுச் சேர்ந்த குளிகை நீக்கினாற்போலப் பிரமத்தின் சிறந்த அறிவானது அதன் உபாதியைப் போக்குமென்னில், உபாதிப்பட்டும் பிரமத்தை சுத்த தன்மையும் தூய்மையும் அறிவும உடையதென்று நீ முன் கூறியது எவ்வாறு பொருந்தும்? மேலும், செம்பிற்கு வேறாகிய குளிகைபோலப் பிரமத்துக்கு வேறாகவே சிறந்த ஞானம் வந்துகூடும் என்று சொல்லவேண்டும். அவ்வாறாயின் நம்மைப் போல ஒருவனை நீ கூறும பிரமம் என்று சொல்ல வேண்டும். அப்படியானால் சைவக்கொள்கையை மிகுதியும் நீ உடையாய் என்பது முடியும்.

இனி, பலவகை மணிகளினூடுசென்று அவற்றைக் கோத்து நிற்கும் நூல் ஒன்றேயாதல்போலவும், பலநிறப்பசுக்களின பால் ஒருதன்மையாதல் போலவும், பல தண்ணீர்ப் பாத்திரங்களிற் காணப்படுங் கதிரவன் கதிர் ஒன்றாதல் போலவும் பலநீர் நிலையிலுள்ள நீர் ஒன்றேயாதல்போலவும், உடல்களும் உணர்வும் ஆவன வென்று கூறினை. பலவகைமணிகளும் தாமும் தாமாகக் கூடவில்லை. அவற்றை ஒருவன் கோத்தாற்போல, உன்னுடைய பிரமத்தையும் உடல்களையும் பொருத்தினவன் வேறொருவனாதல் வேண்டும். பால் அறிவிலாததுபோலப் பிரமம் அறிவிலாததாயும் பசுக்கள் அறிவுடையனபோல, உடல் முதலியவைகள் அறிவுடையன வாகவும் இருந்தால் நீ சொன்ன பாலும் பசுவும் என்ற உவமை பொருந்தும். பாத்திரங்களிற் பின்னம் ஏற்பட்டாலும் நீரிற் பின்னமில்லை யென்று நீ கண்டு சொல்லுவதுபோல, பிரமத்தையும் உடலையும் வெவ்வேறாகக் கண்டு சொல்லுவார் இல்லாதபோது, நீ கூறும் உவமையாற் பயன் என்?

கண்ணாடியில் நிழல்படுதல்போல, உடம்பில் பிரமம் பிரதிபலிக்குமென்னில், கண்ணாடியிற்படும் நிழலினும் கண்ணாடி அசைவுறுவதாயின், பிரமத்தின் நிழல்காரணமாக உடம்புவந்துபோதல் பொருந்தும். நிழலாற்கண்ணாடி சலிப்பது இல்லை. ஆதலால் அவ்வுவமை பொருந்தாது.

இனி, காந்தத்தின் முன்பாக இரும்பு தொழிற்படுதல் போல, பிரமத்தின் சந்நிதியில் உடம்பு தொழிற்படும் என்னில், பிரமம் அகண்டாகாரமாய் இருத்தலின் அதன் சந்நிதியிலுள்ள அறிவுடைப்பொருள், அறிவில் பொருள் ஆகிய எல்லாம் ஒருங்குதொழிற்பட வேண்டும். ஆனால் உடல்கள் தொழிற்படுவதுபோலக் குடம், ஆடை முதலியன

தொழிற்படுமென்க. மேலும், காந்தத்தையும் இரும்பையும் ஒருவன் சேர்ப்படுத்திய காலத்திற்றான், இரும்பு காந்தத்தைச் சேர்ந்திடும் ஆதலின், பிரமத்தையும் உடலையும் இணைத்துக் காரியப்படுத்த ஒருவன் வேண்டுமென்பது முடியும். காந்தம் இரும்பைத்தன்பால இழுப்பதேயன்றி விலக்க ஆற்றலுடையதன்று. பிரமத்தின் சந்நிதியில் உடல் கூடியும் பிரிந்தும் இயல்வதால், நீ சொன்ன உவமை பொருந்தாது.

இனி, கனவில் ஆபரணமுடையவன் விழித்தபோது, அந்த ஆபரணத்தைப் பொய்யாகக் கண்டது போலவும், புற்றினருகே கிடந்த கயிறு இருளிற் பாம்பெனத் தோன்றியது போலவும், அண்டங்கள் பிரமத்தினின்று தோற்றமாவனவன்றி உண்மையில்லை என்பாய். கனவில் அனுபவிப்பதும் நனவில் அனுபவிப்பதும் வினையின் பயன்களே. அவை நிலையிலாதிருத்தல் பற்றி அவை பொய்யென்று கூற இடமில்லை. நனவில் தூலவுடம்பால் வினைப்பயனை நுகரும் உயிர், கனவில் நுண்ணுடம்புகொண்டு அதனை அனுபவிக்கும் என்றறிக. மேலும், அறிவாகிய பிரமம், கயிற்றைக் கயிறென்றறியாது பாம்பென்று மயங்குதற்குக் காரணம் யாது? அத்தகைய பிரமத்தை முதல்வன் என்பதெப்படி? மேலும் கனவிற் காணப்படுவது பொய்யென்றும், கயிறு அஞ்சத்தக்கதன்றென்றுந் தெரிந்திருந்தும், கனவு கண்டாலும் இருளிற் போனாலும் அச்சமடையும் பிரமம் எத்தன்மையது? அங்ஙனம் மயங்குவதொன்றைப் பிரமம் என்பது எப்படி?

சிவந்த பூவொடு சேர்ந்த பளிங்கு செந்நிறம் காட்டினாலும் தன்றன்மையை இழவாமைபோல, பிரமமும் வினையை நுகர்ந்தாலும், தன்றன்மை மாறாதிருக்குமெனனில், வினைப்

பயன்கள் பலவாதலால் பிரமமுடைய புண்ணிய பாவங்கள் முத லியவற்றையும் அனுபவிக்க வேண்டுமென்பது முறையும். அங்ஙனமாயினை, பிரமத்திற்கு அறியாமையும், இருவினையும், அவற்றின்காரணமாக உடம்புங் கற்பிக்கவரும். இங்ஙன மாயின், கள்வனைப்பிடிக்கச் சிறைசெய்தற்கு அரசன் ஆணை இருப்பதுபோல, இருவினைப்பயனை ஊட்டுதற்கு இறைவன் வேண்டுமென்பது முறையும்.

உடலில் மூன்று வகையான அவத்தைகள் ஏற்படு கின்றன. அவற்றை யனுபவிப்பது யார்? பரப்பிரமம் அவ வற்றதாகலின், அது உடம்பிற் கட்டுண்டு அவத்தைப்படுவதற் கிடமில்லை. உடல் சடமாயிருப்பதால் உடல் அவத்தைப்படுமென் என்று சொல்வதற்கிடமில்லை. அந்தக்கரணங்கள் பிரிந்த இடத்துண்டாகிய மயக்கமே அவத்தையெனப்படும் என்றால் உடம்பில் முதன்மை பெற்றிருப்பது, அந்தக்கரணங் களோ? பரப்பிரமமோ? பரப்பிரமம் முதன்மை பெற்றிருந் தால், அவ்வறிவுடைப்பொருள்முன், அந்தக்கரணங்கள் மாறுபட்டு அடங்குதற்கிடனில்லை; அதனால் அவத்தைகள் நிகழமாட்டா.

உடம்பில் முதன்மையுடையன அந்தக்கரணங்களே என் னில், பரப்பிரமத்தின் சந்நிதியில் உடலியங்குவதென்று நீ சொல்லியது தவறாகும்.

உடலில்அகப்பட்டு நிற்கும் பிரமமே அவத்தைப்படு மென்னில், அவ்வாறு பிரமம்கண்டிக்கப்பட்டு நிற்குமா? பல கணிவழியாக நீட்டியவிரலில் ஒரு வண்டு கொட்டினால் அத னால் உண்டாகியகடுப்பு நீட்டியபகுதியளவிலே நின்றுவிடு மானால் நீ சொல்லியது பொருந்தும். அப்படியன்றிக் கடுப்பு

உடம்பு முற்றிலும் பரவுதலின், உடலிற் படும் அவத்தைக பிரமமுழுதும் பரவுதல் வேண்டும். அங்ஙனமாயின், உடலிற் பொருந்தும் பிரமமே அவத்தைப்படும் என்று நீ கூறுதல் பொருந்தாது.

கண்ணாடியிற் பிரதிபலித்த வடிவத்தின் கண்ணாடியில் ஒரு குறியைத் தோற்றாமல் அக்குறை கண்ணாடிக்குத் தெரியாமே பொறிய, உண்மைக் கண்ணிற்குத் தோற்ற வாராமை போல, உடம்பிற் பிரதிபலிக்கும் பிரமத்தின் பிம்பத்திற்குவருஞ் சுகதுக்கங்கள் உடற்கே ஏற்படுவன அன்றிப் பிரமத்திற் கில்லையென்னில், முன்னே சுகதுக்கங்களை அறிவு அனுபவிப்பதென்று நீ சொன்னதற்கு மாறாக, இப்பொழுது, உடலே அவற்றை அனுபவிக்கும் என்கின்றாய். அதுவன்றியும், அறிவே சுகதுக்கங்களை அனுபவிப்பது காட்சிப் பிரமாணத்தால் அறியப்படும். அதற்கு மாறாக, உடம்பு அனுபவிக்கும் என்று நீ கூறுதல் சுருதிக்கும், அனுபவத்திற்கும் விரோதமானதால் அது முற்றிலுந் தவறாகும். “சொல்லுதல் யார்க்கும் எளிய, அரியவாம் சொல்லிய வண்ணஞ் செயல்” என்னுந் திருக்குறளை நீ படித்திருக்கவேண்டும்: அனாதிகாட்சுக பரப்பிரமத்திற்கு நீ மாயாவாதிகளோடு உடன்பட்டு, ஆகாயத்தில் வீசுங் காற்றினைப் பிடித்து, அதற்கு விலங்கிட்டதுபோலாம்.

இனி, சிறந்த அறிவால் பிரமத்திற்கு மயக்கம் நீங்குதல் ஆகாயத்திலுள்ள மேகங்களை ஒரு வகைக்காற்றுத் தோன்றிச் சிதறப்பண்ணுவது போல்வதென்றாய். ஆகாயத்திலே காற்றிருப்பதுபோலப் பிரமத்திலேயே சிறந்த அறிவு முன்னமே இருக்குமாயின், இடையிலே மயக்கம் ஏற்படக்காரணமில்லை. அச்சிறந்த அறிவு, இடையிலே உண்டாவது என்

னில், முன்னே மேயில்லாதது பின்னே உண்டாகாது. இடையிலே அவ்வறிவு உண்டாகுமென்பது ஆகாயத்திலே முன்னில்லாத பூ பின்பு உண்டாயிற்றென்பது போலாம். பிறகில் முன்னில்லாத நெருப்பு, அரணியினுட் கடைந்தபோது உண்டாவதுபோலப் பிரமத்தில் சிறந்த அறிவு தோன்றும் என்னில், அரணியிடை நிற்கின்றதைக் கடைதலால் நெருப்பு உண்டாவதுபோல, நீ கூறும் பிரமத்திலும் வேறொருவன் ஒன்றைக் கொண்டுவருதல் வேண்டும். அதனை அறிவு பெருக்கப்படுமாயும். பிறகில் நீ சொல்லும் அறிவாகிய பிரமம் தோன்றுவதற்கு முதலாயின் என்னில், தானே தோன்றியது விருப்பமற்ற அறிவாயிற்றாம். பிறப்பிலும் படுமாயும்.

இனி, ஒரு வைக்கோற் போர்க்குவியலிற் பற்றுவதைப்போல், கயிறு, முதலிய அதன் உறுப்புகளெல்லாவற்றையும் பிரிக்கின்றதுபோல, வீட்டினுள்ள இல்லாப் பொருள்களும், ஒரு சீலையிலுள்ள ஒவ்வொரு இழையையும் பிரிக்கின்றால் சீலையென்பதில்லையாதல் போலவும், எல்லாப் பாதிகளையும் இதுதான் அல்லவென, இதுதான் அல்லவென்று கழிக்கின்றால், பிரமத்தையே சென்றிருக்கும்படி விளங்கும் என்றாய்.

அறிவாகிய பிரமத்தின்முன், அறியாமையாகிய உலகம் இல்லாது. அறியாமையிலேதான் அவ்வறிவு விளங்காது. அது சூரியனது ஒளிமுன் இருள் இல்லாததுபோலவென அறிக. இருளுக்கு ஒளியாற் பயனில்லை; ஒளிக்கு இருளாற் பயனில்லை. ஆதலால், உபாதிகளும் பிரமமும் ஓரிடத்திற் கலந்து இருப்பனவெனவும், பிரமத்தைச் சார்ந்த உபாதிகளைப் பிரித்து விடத்தான் பிரமஞானம் விளங்கும் எனவுங் கூறுதல்

பொருந்தாது. ஒளியோடு கூடி ஒளியையும் இருளோடு கூடி இருளையும் அனுபவித்து இரண்டுமாகாத கண்போல ஒன்றானது. அறிவாகிய பதியோடு சேர்வதாகியும், அறியாமையுடைய பாசத்தோடு சேர்வதாகியுமுள்ள பசுவே அது என்றறிக.

பிரமத்தின் வேறாதலன்றியில்லை; பிரமமே பிரமமாயிற்றென்னிற் பயன்படாது: பிரமம் தன்னிடத்திலே தன்னைக் காணுமாயின், அது கண்ணானது தன்னிடத்தில் தனையு வைக்காணும் என்பதுபோலும். கண் தன்னையே தன்னிற்காணாமை போலப் பிரமந்தன்னிற்றன்னைக் காணாதென டாகுமுபடும.

பிரமம் தன் ஆனந்தத்தைத் தானே அனுபவிக்கும் என்றாய், பிரமம் உபாதிகளோடு கூடுமுன் தன் இன்பத்தைத் தான் நுகரவில்லையா என்ற வினாவிற்கு, கரும்புதன் சுவையைத் தானறியாததுபோலப் பிரமமும் தன்தன்மையைத் தான் அறியவில்லை என்றாய். அதனோடு இதுமாறு மல்லவா? உண்மையில், பிரமஞானத்தால் பரவாகியஉவர்க்கு முன்னில்லாத இன்பம் வந்தெய்தும் என்றறிக.

அது நீ ஆகின்றாய் என்ற மகாவாக்கியத்தின் கருத்து, பொருளொன்றே என்பதன்று. நீ ஆற்றல்பற்றிப் புலியாயினையென்றால் நீ புலியே; புலியின்வேறாக நீ இல்லையென்பது கருத்தாகாது. அவ்வாக்கியத்தில் ஆயினை யென்றது உவமையே குறிப்பது. ஒருவன் நான் நோயாய்க்கிடந்தேன் என்றால், அவன் நோயின் வேறல்லன் என்பது கருத்தாகாது. நானேபிரமம் என்றால், பிரமத்தோடு இரண்டறக் கலந்து நான் அதனின் வேறலாது நிற்கின்றேன் என்பது கருத்து.

[illegible]

இனி, [illegible]

காரணங்களைச் [illegible] அறியாமை காரணமில்லாமல் [illegible]

கேட்க பிரமஞானம் உண்டாகும்போது சரீரங்கள் அழிகின்றதுபோல் என்றது. பிரமஞானமடைந்தவுடன் அது பெற்றிருக்கும் சரீரத்தோடு கூடியிருத்தலைவிட்டு நடப்பவர்கள் அவ்வாறு நடப்பதற்குக் காரணம் அவர்கள் அறிவித்தபோது, அறியாமையின் [illegible]. மனிதப்பிறப்பு எடுத்தபோது செய்யவேண்டிய கடமைகளை விட்டுவிடுவது [illegible] குற்றமாகும் அல்லவா? பிரமஞானம் இல்லையெனில், பசி, பிணி, மூப்பு, சாவு, துயிலென்னும் [illegible] போல நடப்பது, கடமைதவறுதல் [illegible] கூறுவதாகும்.

பிரமஞானத்தைப் பெறுவது உயிர்வாழும் போதே [illegible] தேகத்தின் மேல் [illegible] வாழ்ந்திருக்கும் [illegible] அழிந்தாலும் ஒரு தன்மையாயிருக்கும் நிலை எப்போது உண்டாகும்?

உடலுக்குள் [illegible] உயிர்க்கு [illegible], [illegible] பிரமம், காலை எல்லாத்தேவரும் [illegible], [illegible] பிரமஞானங் கற்பிக்கிறேன் என்று, [illegible] பார்த்துக்கொண்டு [illegible], [illegible] இல்லையாகும். [illegible] கேட்டுப் பெற்றுக்கொண்டு அவர்வழிச்[illegible] உன்னை நரகத்துன்பத்தில் ஆழ்த்துவர். [illegible] உள்ளவையும், நரகிலிருந்து [illegible].

ஐக்கியவாதி சங்கறபம்

திருவருளுடைய பெரியோராகிய [illegible] உண்மையை உள்ளபடி சொல்லுவார். [illegible] [illegible] கணக்கற்றவர்கள்; [illegible]

வினை என்றிருவகைப்படும். அம்மையப்பன் உயிர்களுக்கு இருவினைக்கீடாகத் தனது அருளால் மாயையினின்று உடம்பு களைப் படைத்துக் கொடுப்பான். கதிரவனிடத்தே மேகந் சேர்ந்தபோது அதன் ஒளி குன்றினாற்போல, மலம் அறிவு டைய ஆன்மாவை உடம்பொடு பொருந்தியவழியும் குன்றுமாறு நிற்கும்.

இருவினைப்பயன்களை உடம்பின் வாயிலாக உயிர்க்குக் கடவுள் புசிப்பிப்பான். புண்ணியபாவங்களின் அனுப வம் சமமாக, அவை முற்றிலும் புசித்துத் தீர்க்கத்தக்க நிலை வந்தபோது, அருள்வீழ்ச்சியுண்டாம். இறைவன் திருவருட் டிருமேனிகொண்டு யாவருங்காணத் தோன்றி, அழுக்குப் புடவையைத் தூய்தாக்குதல் போல ஆன்மாவைச் சுத்தப் படுத்தி அறிவிப்பன். ஆன்மாவானது குற்றங்களெல்லாம் நீங்கப்பெற்று நீரும் நீரும் சேர்ந்தாற்போலச் சிவனொடு தன்னறிவுகூடப்பெறும். அதுவே அறிஞர் முத்தி யாமெனப.

மறைப்பு

சுத்தமாயிருக்கும் உயிரின் அறிவைப் பாசம் எவ்வாறு பொருந்தும்? மாயையிலாகிய உடம்பு புண்ணியபாவங் களுக்கீடாக அமைவதாயின் புண்ணியபாவங்கள் உடம்பில் லாமல் எவ்வாறு செய்யப்படும்? ஆதலால், மாயாமலம் முன் ஏற்பட்டதா? கன்மமலம் முன்னேற்பட்டதா? அவைகள் உயிரைச் சேர்வதற்குக் காரணம் வேண்டும். வெள்ளையுடை யில் அழுக்கேறினாற்போல,இயல்பாகவே பாசங்கள் உயிரைப் பொருந்து மென்னில், முத்திபெற்றவரையும் பாசங்கள் போய்ப் பொருந்தவேண்டும். அப்போது முத்தியாற் பயன்யாது?

உடம்பும், மனமுதலிய கருவிகளும் உயிரைப்பிரிந்து இருந்து உயிர் தன்னையும் அறியாது கிடப்பதையும் அவைகொண்டே உயிர் பொருள்களை அறிவதையும் நீ கண்டறிகிறாயல்லவா? நனவு அயர்ந்து தூங்கும்போது, அருகே பாம்புக்கூட்டம் கிடந்தால் அஞ்சாததும், நவமணிக்குவியல் காட்டினால் விரும்பாததும் உயிர் இருந்தற்குக் காரணம் யாது?

ஒருவனிடத்தில் ஒரு மோதிரத்தைக்கொடுத்து அதனைவாங்கிக்கொண்டவனே பின்னும், அதனைமறந்து மோதிரக்காரனை, அதனை வாங்கி மீளக்கொடுத்தவனிடம் மோதிரம் எங்கேயென்று கேட்பதற்குக்காரணம்யாது? இவற்றிலெல்லாம் காரணம் அறியாமையேயன்றி, அவ்வறியாமையை எது விளக்குகின்றதோ அது ஆணவமலம் என்றறிவாயாக.

இனி, முத்திநிலையில், உயிர்தானே அறிவுருவாயிருப்பின், வேறோர் அறிவோடு அது கூடவேண்டியது என்னை? ஒளியும் ஒளியும் கூடினால் மிகுந்த பிரகாசமுண்டாமென்னில், உயிரினறிவும் இறைவனறிவும் நீரும் நீரும்போல ஒற்றுமையன என்று அறிஞர் கூறவில்லையே. இறைவன் தானே எல்லாம் அறியும், இறை அறிவிக்கவே உயிர் சார்ந்ததனை ஒரு பொருளையறியும். மாயையும் வினையுங் கெடுதலால் சுத்த அறிவாயிருப்பதின்று உயிர் என இறைவனைக்கூடி இன்புறவில்லை. நீரும் நீரும் கூடுமளவை குடாகாயமும் மகாஆகாயமுங் கூடுவதுபோலுமென்ற மாயாவாதியின் கருத்துடையது. நீயும் மாயாவாதியாவாய் ஆதலால், அக்கருத்தை விடுத்து உண்மைதெளிக.

வினை என்று இருவகைப்படும். அம்மையப்பன் உயிர்களுக்கு இருவினைக்கீடாகத் தனது அருளால் மாயையினின்று உடம்பு களைப் படைத்துக்கொடுப்பான். கதிரவனிடத்தே மேகந் சேர்ந்தபோது அதன் ஒளி குன்றியிருப்பதுபோல, பந்த அறிவு டைய ஆன்மாவை உடம்பொடு பொருத்தியவழியும் குன்றுமாறு நிற்கும்.

இருவினைப்பயன்களை உடம்பினால் உயிர்க்கு இறைவன் புசிப்பிப்பான். புண்ணியபாவங்களிரண்டும் சமமாக, அவைமுற்றிலும் புசித்து ஒழிக்கத்தக்க நிலை வந்தபோது, அருள்வீழ்ச்சியுண்டாகும். இறைவன் திருவருட்டிருமேனிகொண்டு யாவருங்காண எழுந்தருளி, அழுக்குப் புடவையைத் தூயதாக்குதல் போல ஆன்மாவைச் சுத்தப் படுத்தி அறிவிப்பன். ஆன்மாவானது குற்றங்களெல்லாம் நீங்கப்பெற்று நீரும் நீரும் சேர்ந்தாற்போலச் சிவனறி வோடு ஒன்றுபடப்பெறும். அதுவே அறிஞர் முத்தி யாமென்ப.

மறுப்பு

சுத்தமாயிருக்கும் உயிரின் அறிவைப் பாசம் எவ்வாறு பொருந்தும்? மாயையினாலாகிய உடம்பு புண்ணியபாவங் களுக்கீடாக அமைவதாயின் புண்ணியபாவங்கள் உடம்பில் லாமல் எவ்வாறு செய்யப்படும்? ஆதலால், மாயாமலம் முன் ஏற்பட்டதா? கன்மமலம் முன் ஏற்பட்டதா? அவைகள் உயிரைச் சேர்வதற்குக் காரணம் வேண்டும். வெள்ளையுடை யில் அழுக்கேறினாற்போல, இயல்பாகவே பாசங்கள் உயிரைப் பொருந்துமென்னில், முத்திபெற்றவரையும் பாசங்கள் போய்ப் பொருந்தவேண்டும். அப்போது முத்தியாற் பயன்யாது?

உடம்பும், மனமுதலிய கருவிகளும் உயிரைப்பிரிந்த இடத்து உயிர் தன்னையும் அறியாது கிடப்பதையும் அவைகொண்டே உயிர் பொருள்களை அறிவதையும் நீ கண்டிருக்கிறாயல்லவா? நன்றாக அயர்ந்து தூங்கும்போது, அருகே பாம்புக்கூட்டம் கிடந்தால் அஞ்சாததும், நவமணிக்குவியல் கிடந்தால் விரும்பாததும் உயிர் இருந்ததற்குக் காரணம் யாது?

ஒருவனிடத்தில் ஒரு பொருளிருத்தல், தக்கொடுத்து பிறர் வாங்கிக்கொள்ளுதலும், அதனைப்பெற்றுப் பெருக்கலும், அதனை வாங்கி மீளக்கொடுத்தவனிடம் மேலும் எங்கேயென கேட்பதற்குக் காரணமாயது? இவைப்பிறவெல்லாம் காரணம் அறியாமையென்னில், அவ்வறியாமையை ஏது விளக்குகிறதென்றால் அது ஆணவமலம் என்றறிவாயாக.

இனி, முத்திநிலையில், உயிர்தானே அறிவுருவாயிருப்பின், வேறொன்றோடு அது கூடவேண்டுவது என்னை? ஒளியும் ஒளியும் கூடினால் மிகுந்த பிரகாசமுண்டாமென்னில், உயிரினறிவும் இறையறிவும் நீரும் நீரும்போல ஒருதன்மையான என்று அறிஞர் கூறவில்லையோ. இறை தானே எல்லாம் அறியும், இறை அறிவிக்கவே உயிர் சார்ந்ததனை ஒரு பொருளையறியும். மாயையும் வினையுந் தொடக்கலுமன்றி சுத்த அறிவாயிருப்பதென்றால் உயிர் ஏன் இறையைக்கூடி இன்புறவில்லை. நீரும் நீரும் கூடும்வண்ணம் குடாகாயமும் மகாஆகாயமுங் கூடுவதுபோலுமென்ற மாயாவாதிகளின் கருத்துடையது. நீயும் மாயாவாதியாவாய் ஆதலால், அக்கருத்தை விடுத்து உண்மைதெளிக.

பாடாணவாதி சங்கற்பம்.

உயிர்களின் மூலமலமாகிய ஆணவ மலந்தனைப் போக்கு வதற்கு மாயை அவற்றைப் பொருந்தும். உயிரின் வினைக் கேற்றபடி உடம்பை இறைவன் உயிர்களுக் கொடுப்பான். உடம்பைப் பொருந்தி உயிர்கள் இருவினைப்பயன்களை அனுப விக்கும். அனுபவிக்குமிடத்து ஆணவமல மறைப்பால் உயிர் கள் துன்புறும். கண் பார்வையைக் காசநோய் மறைத்தாற் போல ஆணவம உயிரறிவினை மறைக்கும். அதனாற் பிறவித் துன்பம மேன்மேலுளதாகும். அத் துன்பம் நீங்கித் தூக்கத் தில் மக்கள் துயரற்றுக் கிடப்பதுபோல, உயிரானது கட்புக் காணும அறிவு யாதுமில்லாமல் இன்பத் துன்பத் தொடர்ச்சியில் லாது கிடக்கும் நிலையே முத்தியாகும்.

மறுப்பு.

பாடாணவாதியே, நீ கூறுமுத்தி ஆணவ மலந்தோய்ந்து கிடக்குங் கேவல நிலை போல்வது. ஐம்பொறி முதலிய கருவி கள் உயிரறிவுக்கு விளக்கந் தருவதால், உயிர்கள் கருவிக ளோடு கூடியபோது ஆணவமல மறைப்பு எவ்வாறுளதா மென்று, நீ விளக்கவில்லை. கருவிகள் நீங்கியபோது உண் டாகும் துன்பமும் நல்லதென்னலாம். கண்ணிற் படலத்தை மருந்தினால் நீக்கியகாலை, சுகம் உண்டாகுமென்க. கருவி களை விட்டுங் கூடிய காலை உண்டாகும் இன்பம் அதுபோல் வது. காட்சியில்லா நிலையும், இன்பதுன்பங்களில்லா நிலையும முத்தி நிலையாம் என்னில், மரணமடைந்தோரும் கருவை யடைந்தோரும மரமாக நிற்கப்பெற்றாரும், முத்தியடைந்த வராதல் வேண்டும். அத்தகைய முத்தி பெறுவிப்பதற்கு ஆசிரியன வேண்டியதில்லை. ஆணவத்தோடு கூடிய கேவல

நிலையில் அறிவு விளங்கப்பெறுந் துயரம் உள்ளதாகும். அது போலக் கலக்குப்போலக் கிடக்கும் நிலையினும் அத் துன்பம் உண்டென்றறிக.

பேதவாதி சங்கற்பம்.

செம்பின் களிம்பு இரத குளிகையால் நீங்கிப் பொன் னென்னும் வடிவுபட்டாற்போல, தம்மைப் பற்றிய பாசங்கள் இறைவனருளால் நீங்கப்பெற்று, உயிர்கள் அழியாது, தூய முத்திநிலையை யடைவர். உயிர் பெறுவதனுடைய முத்தி பேறு மாக இருக்கும்.

மறுப்பு.

எல்லா நூல்களும் பதி, பசு, பாசம் அழிவில்லாதன வென்று கூறிய உண்மையை மறுத்து, பாச நீக்கம் செம்பிற் களிம்பு நீங்குவது போல்வதென்று கூறுவது, சுருதிக்கு மாறு கும். இரத குளிகையாற் செம்பு தன்னிலை கெடுமிடத்தே செம்பு அழிந்து பொன் தன்மை புதிதாக ஏற்படுமாயின் பசு வென்னுந் தன்மை கெட்டுப் புதியதொரு தன்மை உண் டாகவேண்டும். அது உனக்கும் உடன்பாடன்று. செம்பு குளிகையும் ஆகாமல், தன்றன்மை கெட்டு பொன்னுந் தன்மை போல், பசுவுந் தன்னை அருளாக்கிய சிவ சொரு பம் ஆகாமல் தன்றன்மைகெட்டு வேறொரு தன்மையடைய வேண்டும். உண்மை அவ்வாறிலாமையின், உன் கொள்கை பொருந்தாது.

சிவசமவாதி சங்கற்பம்.

பதி, பசு, பாசம், என்ற மூன்றிருப்பதுபோல், பதிஞானம், பசு ஞானம், பாசஞானம், என்ற மூன்றையறிய எக்காலத்தும் உண்டு. பாசஞானம் ஐம்பொறிகளின் அறிவு. அது உயிர்க் குப் பொருள்களை அறிவிக்கும். பசுஞானம் அவ்வறிவினின்று பொருள்களை நுகரும். பாசஞானமும் பதிஞானமும் கூடும் போது, கொழுந்துவிட்டெரியாமல் அவியப்பட்ட கருந் நிலையைப்போலப் பசுஞானம் ஒன்றையும் அறியாதிருக்கும். உயிர்கள் பாசத்தோடிருக்கும் கலப்புநிலையின் அதுகாறுங் கேவல நிலையையும்பெறுது நடக்குமிடத்துப் பக்குவம் வந்த போது, வண்டானது பசையைப்பூவைக் கண்டதுபோலப் பதிஞானம் உயிரைக்கவர்ந்து கொள்ளும். அப்பூ வண்டை நினைந்து அதன் வடிவமடைந்ததுபோல, பசுவும் பதியை நினைந்து பதிவடிவடைந்து, முற்றிலும் வசிமீட்டுடைந்து பூ வண்டை நெருங்கிச்செய்ததுபோல, இவ்வான்மாவும் ஐந்தொழில் செய்யவல்லதாம். அத்தன்மைய முத்தான்மாக்கள் கூட்டத்தில் முத்திப்பேற்று உயிர் நிலைபெறும்.

மறுப்பு.

மூவகை ஞானமுங் கூடியே ஒன்றை உயிர் அறிய வேண்டுமாயின், கண் ஒன்றைப் பார்க்க வேண்டுமே அதற்குச் சூரியனும் சந்திரனும் விளக்கும் ஆகிய மூன்றும் வேண்டு வனவாகும். உண்மையில் அவற்றுள் ஏதாவது ஒன்றே பொருள்களைக் கண்ணுக்குக் காட்டுகின்றது. மூவகை ஞான முஞ்சேர்ந்து ஒன்றையறியவேண்டுவதற்குவண்மை யாதுமில்லை. ஒவ்வொன்றும் தனித்தனிப் பொருள்களை அறியும் என்னில், உயிர்க்கு வேறுகவே சடப்பொருள்கள் இருப்பதால், உயிர்

அவற்றைப் பசு கருவிகளின் உதவியின்றித் தானாக அறியமாட்டாது. ஐம்பொறிகள் சடமாகையால், அவை எதனையுந் தாமாக அறியமாட்டாதனவே. பதிஞானம் பேரறிவாகையால் எதனையுஞ் சுட்டியறிய வேண்டுவதில்லை. கருவிகள் நீங்கிய இடத்து, உயிர் செகத்திலே பொருந்தியிருப்பின், தனக்குள்ள முதல்வனை அது அந்நிலையில் அறியாதிருப்பதற்குக் காரணம் யாதுமில்லை.

இனி, முத்தியை நாடும் உயிர்க்கு ஓலையுட் படியாமற் கிடந்த பச்சைப் புழுவை உவமை கூறுதலும், ஞானோபதேசஞ் செய்யுங் குருவுக்கு அதனை உரையொன்றும் நிகழ்த்தாத வேட்டுவனை உவமை கூறுதலும் பொருந்துமாறில்லை. வேட்டுவன் எடுப்பதே உபதேசமெனனில், உபதேசங் காரணமாக உயிர் ஞானம் பெற்றுச் சிவசாரூபம் உற்றாற்போல, வேட்டுவன் எடுத்த காரணத்தால் மயிர்க்குட்டிப்புழு வேட்டுவனைப் போலப் பறவையாய் விட்டதென்று சொல்வாரில்லையே. புழு வண்டாதல் அச்சமுறிப் பிறத்தற்கு உவமையாகுமன்றி உயிர் முத்தியடைதற்கு அது உவமையாகாது. புழு நினைவாற்றலால் வண்டாயிற்றென்பது சாரூப பயன்தரும் யோகத்திற்கு உவமையாயினும் அது ஞானத்திற்கு உவமையாகாது. சிவசாரூபமடைதல் ஞானபயனென்று எனச்சொல்லுதல் கூடாதெனில், உயிருஞ் சிவமும் ஒன்றுபட்டிருப்பது ஞானமாமேயன்றி வேறுபட்டிருத்தல் ஞானநிலையாகாது. நீ சொல்லும் உவமையால் முத்தியில் இரு உடம்பு உண்டென்பது பெறப்படும். அப்போது உயிர் சிவத்தோடு கூடாதிருப்பதோடு, புழு உண்டானபின் அதற்கு முன்னுணர்ச்சியில்லாமையால் உயிர்க்கும் அறிவு மாறுபடும் என்பது பெறப்படும். அது ஞானத்திற்கு மாறாகும்.

இனி, இறைவனுக்குவமையாயுள்ள ஜீவன்முத்தநிலையில் அறிவு பெற்ற உயிர் இயற்றும் செயலனைத்தும் முற்றுமென பெரிய ஞானியர் நூல்கள் இயம்புதலின், அவ்வாறு கூறல் தகாது. திருநாவுக்கரசர் முதலியோர் பாடலின் அருளியவா பொருளில், அவர், இறைவனைப் பின்னின்று நடாத்துதல் புணர்ந்தனாற் தானொரு பொருளுஞ் செய்யாமை அறிக; காலம் முதலியவற்றைப் பின்னின்று செலுத்துமாலிற் காரணம். முதல்வனது தலைமையை அவர் கண்டு இத் தொழில் செய்வர்; இருமையும் பொருந்தி அதன் வழி அதன் தொழிலையுஞ் செய்வது காரணம் என்னின், நீர் நெருப்பொடு பொருந்தி வெம்மையுற்றும், வெண்மை முதலியவற்றை நீர்போல, வெந்நீர் பட்டிடம் சுடுதற்குக் காரணம் என்க. நீ தனித்துநின்று சுடுமெனில், அது தனித்து நிற்பது எங்கே காணப்படும்? நீரைப் பற்றாது நில்லாது தன்தொழில் நடத்துவதில்லை. அதுபோல இருமையைப் பற்றி நின்று தன்தொழில் செய்யும் நிலையின், நீரின் தொழிலை இருமையின் தொழில் என்பது எவ்வாறு பொருந்தும்?

பேய் ஒருவனைப் பிடித்தபோது அவனது செயல் பிடிக்கப் பட்டவன் செயலாமல்லவா என்னில், பிடிபட்டவன் முழுமாகப் பேயின் செயலே நிகழ்தல் போல, சிவம் ஆன்மாவிற் கலந்து செய்யும் தொழில்களை சிவத்தின் செயலாமன்றி ஆன்மாவின் செயலாகா தென்றறிக. சிவன் செயல் நிகழ்தற்கு முத்தியுற்ற உயிர் உரியவாயிலாம் என்னில், பேய் நீங்கியபோது, விடப்பட்டவன் செய்யுஞ் செயல் பேயச் செயலாவதில்லை. ஆதலால் முத்தியுற்ற உயிரின் செயலெல்லாம் சிவன் செயலே யெனப்படுவதாம்? பேய் பிடித்தபோது,

நிகழும் போச் செயலைப் பிறப்பண்டவன் தன் செயலென அறிவதில்லையாயின், வைசேடிகனிடத்திற் பற்றிய தீவினை தொடில, தீவினை தீயன்றி வைசேடிகனதாவதில்லை. அது போல உயிர் நிகழ்ந்த சிவன் செயலுடைமையை அறிக. மேலும், எல்லாம் பாசபந்தத்துட்பட்டாத இறைவன் செயலைப் பந்தத்தினின்று விடுபட்ட உயிர் எப்போதுஞ் செய்ய வல்லதாம்.

இனி, முதலையைப்போல உயிர்கள் முற்றறிவுடையன எனனில், உயிர்கள் சிற்றறிவுடையன என நூல்கள் கூறுவது தவறாகும். போயின தன்மை பெற்றவனுக்கு உண்டாமெனின், போதம் வன்மையும் கண் பார்வையுமில்லாத ஒருவனை அவற்றையுடைய பேய பிடித்தபோது, அப்பேய அவனைப் போலும் பார்த்தல் செய்ய வல்லதாய் பேய அவ்வாறு செய்யாவிடில், போயின தன்மை முழுவதும் பெற்றவனுக்கு உண்டென்பதெவ்வாறு? காழியைக் கடலில் எவ்வளவு அமிழ்த்தினாலும் கடல் நீர் முழுவதையும் காழி முகந்து கொள்ள முடியுமோ? ஆதலால் உயிர்கள் உள்ள அறிவே திருவருளால் விளக்கம் அடைவதன்றி, உயிர் முதல்வனது முற்றறிவைப் பெற்றுவிடும் எனபது பொருந்தாது.

இனி, உயிர் முத்தி நிலையிற் சிவனோடு ஒன்றுவதில்லாமல் உடனோடு சிவன் முத்தி மாத்திரம் உடையதெனனில், அது சிவத்திற்கு ஒத்த நிலையாவதில்லையே. அஃதாயின் கட்டத்திருத்தல் சாலோகமோ, சாயுச்சியமோ? அது சாயுச்சியம் என்னையாயின், பந்தம் நீங்கிய உயிர் சிவத்தோடு நீங்கா திருப்பது சாயுச்சியமாதலின், அவ்வாறு அறிவுக்கறிவாய சிவத்தோடு உயிர் கலவாமல், முத்திபெற்ற பெரியாரோடிருப் பதற்கு உடலின உயிர் அவனி நிற்கும். உடலொடிருத்தல் சீவன் முத்தி; உடலின் நீங்கிய நிலையே மேலான பரமுத்தி

யென்று நூல்கள் கூறவும், நீ சிவன் முத்தியே மேலான முத்தியெனறால் எப்படிப் பொருந்தும்? முத்திபெற்ற உயிர்களின் உடல் சுத்தமாயா சம்பந்தமுடையது, மயக்கந்தரும் அசுத்த மாயா சம்பந்தமுடையதன்றாதலின், நீ சொல்வது வேப்பமரத்தின் அடிக்கட்டை கசக்கும்; அதன் கொம்பு நுனிகளிற் கசப்பதில்லையென்று கூறுவது போலும். முத்தர் தாம் விரும்பிய உடம்பை எடுத்துக் கொள்ளுவரெனில், அவ்வுடம்பெடுத்தற்கேதுவாய மலமாயா கன்மங்கள் முத்தரை விட்டு ஒருகாலும் நீங்குவதில்லையென்பது கருத்தாகும். நீ சொல்லு முத்தி பத முத்தியே, பரமுத்தியாகாது என்றறிக.

சிவசங்கிராந்த வாதம்.

உயிரானது நீங்காத ஒளியுடைய விளக்குப்போல உள்ளது. அதற்குச் சுட்டியறியும் அறிவு கிடையாது. இறைவன தனக்கென ஒன்றையும் அறியவேண்டிய காரணம் இல்லை. காந்தம் விகாரமில்லாது நிற்க, அதன் முன் இரும்பு தொழிற்படுதல்போல, விகாரமில்லாத உயிர் முன்னிலையில் பிராணவாயு உடலைக் காரியப்படுத்தும். காற்றில் நீர் இறைக்கும் பூட்டையின் பலபகுதிகளும் தொழிற்பட்டாற்போல, ஐம்பொறிகள் தமக்குப் புலனாகின்றவற்றை அனுபவிக்கும். அவற்றிற்கு முன்பாகப் புலன்களை அகக்கருவிகள் உணரும். அகக்கருவிகளின் உதவியில்லாமல், ஐம்பொறிகள் புலன்களைப் பொருந்தமாட்டா. பிராணவாயு பிரிந்தால், உடல் தொழிலின்றிக் கிடக்கும். இவ்வாறு உயிர் முன் உடல் தொழிற்படுங் காலத்தில், ஆணவமலம் நீங்குதற்குரிய பக்குவம் வந்தபோது, கண்ணாடியிற் பிரதிபிம்பந்

தோன்றுவதுபோல், இறைவனதுதிருவருள் உயிரினிடத்திற் பிரதிபலிக்கும். அப்போது விறகினிடத்தில் எழுந்தீயால், விறகு அழிவது போலவும், உப்பளத்திற் போட்ட புல்லும் வைக்கோலும் தந்தன்மை கெட்டொழிவது போலவும், உயிர் தன்றன்மை கெட்டு அதன் வண்ணமாய் விடும். அதனாற் பசு கரணங்கள் சிவ கரணங்களாக மாறி உயிரறிவு இறையறிவொடு கூடி ஒன்றாய் விடவே, உயிர்க்கு யான் எனது என்ற உணர்ச்சி இல்லையாகும்.

சிவசங்கிராந்தவாத மறுப்பு.

உயிர் விளக்குப் போலொளிர்வதாயின், அதன் கண் அறியாமையேது? அது அறிவிலதாயின், ஒளியென்பதற் கேது நிலைமை?

பிராணவாயுவே (உயிர்க்காற்றே) உடம்பை யியக்குமாயின், துயிலும்போது பிராணவாயு இயங்கியும் உடம்பு இயக்கம் பெறாமைக்குக் காரணமென்னை?

மனம், பொறி, புலன், இவற்றைத் தொடர்பு படுத்திக் காரியப்படுத்த உயிருஞ் சடத்தின்றன்மையை யுடையதாய்ச் செயலற்றுக் காந்தம்போலிருப்பதெனின், அறிவுப் பொருளின் றொடர்போ உடம்பிற்கு வேண்டியதின்றே.

பூட்டையானது அதிற் பூட்டப்பட்ட காளைகளால் தொழிற்படுதலால், நீ கூறும் உவமை செயலற்றிருக்கும் உயிர்க்குப் பொருந்தாது.

ஐம்பொறிகள் புலன்களை நுகருமாயின், ஐந்தும் ஒரே பொழுதிற் றத்தம் புலனை யொருங்கறியாமைக் கேது வென்னை? இலை, மலர், காய், கனியெனபன, ஒரு மரத்திலே

வெவ்வேறுகாலத் தானவாதல்போல, ஐம்பொறிகளும் ஒன்றொன்றாக ஒவ்வொருகாலத் தறியுமென்னில், ஒரு பொறி யறிந்ததன்பயனை மற்றொரு பொறி தெரியமாட்டாமையாலும், ஐம்பொறியுணர்வின் பயனை ஒருங்கு நுகருமுயிர் வேறுண்மையின், ஐம்பொறிகள் உணர்ச்சியுடையனவென்பது தவறு. மேலும், இருவருடைய ஓசையை இருகாதுங் கேட்டும், ஒருவர் செய்தியைத் தெரிந்தும் மற்றொருவர் செய்தியை அறியாதிருத்தல் காணப்படுதலின், பொறியினைச்சார்ந்தறிவது உயிரென்றாய்ந்துணர்க.

இவ்வாறே அந்தக் கரணங்களின் வேறாயும் உயிருளதே யெனத் தெளிக.

கண்ணுடைய உயிர்க்கு உவமைதான் பொருந்தாது. கொடுத்ததைக் கொள்ளுந் தன்மை உயிர்க்கில்லை. தீ விறகை எரித்துவிடுதல்போல திருவருள் உயிர்த் தன்மையைத் தொலைத்துவிடுதல் இல்லை. அங்ஙனமாயின் திருவருட்பேற்றினாற் பயனிலதாம். உப்பளத்துப் புல்லும் வைக்கோலும் உப்பின்றன்மை பெறுமேயன்றி ஒழிந்து கெடுவதில்லை. அங்ஙனம் கொடுத்ததைக் கொள்ளுந்தன்மை உயிர்க்கில்லை.

பசுவின் கரணங்களென்பன மாயையின் காரியங்கள்; அவை திரிபுணர்ச்சி பயப்பன. அவை திருவருளின்றன்மையை எவ்வாறறிதல் கூடும்? சடமாயவுடம்பு தன்னின் வேறுபட்ட இயற்கையுடைய திருவருளின் றன்மையைப் பொருந்தாது. அருளுருவம், மாயை இருளுமாகாது. பொறிகளினுதவியின்றி உயிர் திருவருளை யறியாதென்பது தவறு. அது எவ்வாறெனில், அது ஞானம் பெற்றார்க்கு விளங்குமன்றிப் பிறர்க்கு விளங்காது. அது ஒருவனு

பொருந்தியுங்கூட நுகர்ந்த இன்பத்தை அலியாயுள்ளா ரறி யாமைபோலுமென்க. "ஐம்புலன்காணாவாராய்," "கரணங் களெல்லாங்கடந்து நின்ற கறைமிடற்றன்," "ஐம்புலனில் அப் பாற்பட்டான்", என்ற திருவாக்குக்களின் பொருளை உற்று நோக்குக.

பசுகரணங்கள், சிவகரணங்களாக மாறினும், காரண ங்கள் கொண்டறியப்படுவன பரம்பொருளின் காரியங்களேயன்றித் திருவுருவாகாது.

அறிவும் உயிருமாகிய இருவேறுமுதல் ஒருமுதலாயி னன்றி அறிவு தோன்றாது. அங்ஙனம் இருமுதல் ஒருமுத லாதல் தற்காரியவாதத்திற்கிழுக்காம்.

ஈசுர அவிகாரவாதம்

பல துளைகளையுடைய குடத்துள் இருக்கும் விளக்குப் போல ஒன்பது வாயில்களையுடைய உடம்பில் உயிர் அறிவாய் இலங்கும். ஐம்பொறிகளுள் ஒன்றழிந்ததைப் பற்றிநின்றறி யாமையின், அவ்வப்பொறிகளைக் கடந்தே உயிர் விடயங்களை நுகரும். உயிரானது பொறியின் வாயிலாகவே ஒன்றை அறிந்து நுகரும்.

மலபரிபாகம் வந்தபோது, இருள் வீட்டிலுள்ள ஒரு பொருளை எடுத்தற்கு விளக்கினை முன்னாக்கொண்டுகாணுமதுபோல, இறைவனது ஞானமாகிய விளக்கை அவனருளாற் பெற்று, நீர்போலவும் நிழல்போலவும் பொதுநிலையில் ஒரு வன்பாலுஞ் சார்பின்றி நிற்கும் பரம்பொருளைத் தம்மை யடைந்தார்க் கின்பங்கடருந் தலைவனை, வெயிலிற் சென் றோர் மரநிழலை அடைந்திருத்தல்போல, அடைந்த உயிர்கள் பேரின்பமெய்தும்.

மறுப்பு

உயிரானது அறிவாய்த் திகழ்ந்தால் பொருள்களை யறியப் பொறிகளினுதவி வேண்டியிருக்கு? அறிவுருவாகவே விளங்கப்பெற்ற உயிர், பொறிகளினுதவியாற் பொருள்களை யறியுமென்பது, கண்ணிழந்தவன் கையாற்றலிற் பொருள்களின் தன்மையறிந்து அவற்றின் பெயர்களைச் சொல்லுதலைப் போன்றதாகும். புலனுக்கேற்ற பொறிகளைச் செவ்வியிற் புணர்த்துப் பொருள்களை யறிதலின், அவ்வாறு அறிவு திகழப்பெற்றதே யெனில், ஆதாரமான உயிரை அறிவு விளக்கமுடையதாகக் கூறுதல் தவறு. அது எங்ஙனம் ஒரு பொறியைக்கொண்டே வேறொன்றை அறிகின்றோம்.

காதினால் ஒலியை யறிதல் உலகத்திற் காணப்படுவதே யொழியக் காதினால் ஒருபொருளைக் காணப்படுவதில்லை யெனில், அறிவாய் விளங்கும் முதல்வனாற்றல் அது கூடும். இறைவன் மன்மதனை யெரித்த காலத்தே, கைக்கொண்டு அவனை நீட்டுந் தீக்கண்ணாலில்லை. கண்ணைப் பார்த்த மாத்திரத்தே அவனை எரித்தொழித்தான். காலனுடைய தலையை அரனார் வாள்கொண்டு வெட்டவில்லை.

இறைவனியல்பு அவ்வாறாயினும், உயிரினியல்பு அவ்வாறாகாமையின், உயிரும் இறைவனைத்தான் கொண்டே அருஞ்செயல ஆற்றவல்லது. திருஞான சம்பந்தப்பெருமானார் திருப்பதிகங்களை எழுதிய சம்பந்தசரணாலயர், திருப்பதிகப் பாடலொன்றெழுதிய குறிப்பினை வீசிப் புத்தனை தலையை உருள்வித்தமை காண்க. அதுபோல உயிர் ஒன்றை யறிவதாக திருவருட்டுணைகொண்டே யென அறிக. பொறிகளின் துணைகொண்டறியுமறிவு, அவற்றின் எல்லைப்பட்ட

தாதலினை, குற்றமற்ற அதனுடைய அறிவு திருவருளாலன்றி உயிர்க்கு அமைவதில்லை.

இருளில் விளக்கினைப்பயன் படுத்துவதுபோல, இறைவனது ஞானவொளி கொண்டு, உயிர்கள் உண்மையுணரு மென்பது பொருந்தாது. கருவிகள் அறிவிலன; அவை யொழிந்த உயிர் துரிய நிலையில் கிடப்பது. ஆதலின் அந்த நிலைய உயிர் முதல்வனது ஞானத்தைத்தானே யறிந்து பயன்படுத்துமென்றாய். அது குருடர் பலர் கூடிக் கண்மகவினைக் கொண்டு பெருவழியிற் சென்றார்களென்பதனோடொக்கும். நீரையும் நிழலையும்போல இறைவன் இருப்பானென்னின், அறிவில் பொருள்களாய அவைபோல, இறைவனை யசித்தின் நம்மையாட்கொள்ளாது தானிருந்தவா றிருப்பனென்பது போதரும். அங்ஙனம் ஆயிருந்தால் நாம் உய்தல் அரிது; ஆதலால் இக் கொள்கை தவறு.

சுத்தசைவமென்ற சைவவாதம்

சகலநிலையில அறிவாய நிற்குமுயிர், கேவல நிலையில் அறி வற்றுக்கிடக்கும் ஆணவ மலத்தோடொன்றாகும். இறைவன் உடல் முதலிய கருவிகளைக் கண்ணுக்குக்காட்டாய விளக்குப்போல, உயிர்களுக்குக் கூட்டுவன். அவைகளைப் பொருந்தி, உயிர் இரு வினைப்பயனை நுகருங்கால், வரும் பிறவிக்கு வினையுந்தேடிக் கொள்ளும். பலபிறவிகளெடுத்து அலையுங்கால, மலபரிபாகமும் அருள் வீழ்ச்சியு முண்டாம். அப்போது அருள்வடி வாய முதல்வன் தோன்றி உயிர் செல்லுநெறிகாட்டுவான், சரியை, கிரியை, யோகங்களில் நிறுத்தி, அவைமுற்றித் தனி நிலையுங் கலப்பு நிலையும் நீங்கவே, நீங்காத உயர் ஞானத்தைத் தருவான். அப்போது தன்னையுந் தலைவனையும் அறிவையுந்

கட்டியறியாது, உயிர் சிவத்தொடு கூடி அது முதலாகி விருப்பும் வெறுப்பும் அற்றநிலையே முத்தநிலையாவதென்பது.

சித்தசைவ மறுப்பு

அநாதியே உயிர் அறிவாயின் பொறிகளில்லா விடத்து ஏன் அறிந்திலது? அறிவது கருவியால், உயிரினியல்பாய் நீ பொறி முதலிய கருவிகளோடு கூடிய போதறிந்தும், கூடாதபோது அறிவு இன்றியும் உயிர் உளதென்னின், பொறிகளின் புணர்ப்பாலறிவும் அஃதின்மையாலறியாமையுங் கூறின், அறிவு தோன்றியழியும், நின்று தோன்றுமெனனுங் கணபங்கவாதம் ஒக்குமாதலால்?

அல்லது முன்னெறி பின்னிலையாம இருவகைக் கூறியவனை. ஆணவமலம் இருள் போலுமது, இதைப் போலியேன். உயிர் கருவிகளாலறிவது மயக்கவறிவு. அம் மயக்க அறிவு உயிர்க்கு நல்லறிவாக மாட்டாதென்பர்.

இனி, சீ கூறு முத்தியையாய்வாம். சத்திநிபாதமாய அருள் வீழ்ச்சி முந்தியதோ? மலபரிபாகம் முந்தியதோ? எது காரணம்? எது காரியம்? மலபரிபாகம், அருள்வீழ்ச்சிக்குக் காரணமெனனில, அம்மலபரிபாகம் வருவது எண்ணிறந்த உடம்புகளெடுத்து வருங்கால் இன்ன உடம்பு எடுத்த காலத்தில் வருமென்ற நியதிப்படியா? நல்வினை தீவினை ஒத்து நின்ற போதிலோ? உயிர்க்குப் பிறவித் துயர் தோன்றியபொழுதிலோ, இறைவன் அருள் புரியக் கருதிய எல்லையிலோ? எப்போதெனக் கூறுக. இருவினையொப்பு ஏற்பட்டவிடத்து, மலபரிபாகம வருமெனனில், இருவினை

பொருந்தற்பாலதாகாது: அந்நவாய வினைகளை தலைப்பிரித்தட்டில்
உலகர் பொருள்களை நிறுத்தல்போல, நிறுக்க முடியுமா?
புண்ணியம், புண்ணியமாயும், பாவம், பாவமாயும் நிற்றலால்,
அது செயலில் இரு தன்மையுடையதாகாது. இதுவினை
யொப்புமைதெரிந்து தெளிவாகக் கூறுக. இறைவன் அந்நா
ளிற் சமயங்கள் யாவினுள்ளில், அழியாத நிலையுடையவன்,
மாயையின் உடம்பினைப் பொருந்தான். உயிர்களைக் காக்கும்
பொருட்டு யாவினுள்ளில, உயிர்க்குயிராகநின்று இறை
வன் கருதப்படுவான்.

சரியை, கிரியை, யோகமென்பவற்றின் பயனாக ஞானம்
உண்டாமென்றின், அவற்றுள் பதமுத்திகள் மூன்றாம் பேறு
மென, அந்நூல்கள் கூறும். தேவார முதலிய மூவரும்,
சரியை, கிரியை, யோகங்களில் நில்லாமே, ஞானமே பெற்றுத்
தேர்ந்து இறைவனையன்றி அந்நெறிகள் காமியமாகாமை
தெளிவு. ஞானம் உண்டாவதற்கு நிமித்தமாமன்றி, அவை
கள் முத்திக் காரணமாகா.

கருவியும் மலமும் நீங்கின, அந்நிலையே புலப்படாமென்
றனர். மலத்தின் நீங்கிய சேதனம் நிலையில் அந்நிலையில்
புலப்படாது. கருவிகளினால் கலப்புற்ற நிலையிலும் அது
உண்டாகுமென்னின், பின் எப்போது உயிர்க்கு இறைவனொளி
புலனாம்? கேவலாவஸ்தையின் அநுபவத்தில் உடல், கரணம்,
உலகம், நுகர் பொருளாகிய இவற்றையறியும் அறிவுள்
ளது. இவ்வறிவு நீங்க மேல்வரு மறிவியாது? அதுவும்
இவற்றைக்காணு மறிவாயிருப்பின், வீடு பேறாயிக்கும்.
ஞானத்திற்கும், மாயையினுடைய பொருளையறியும் ஞானத்
திற்கும் வேறுபாடென்னை? இறை, உயிர், இறைஞானம்
மென்ற மூன்றும் கூடுமென்றனர். இறை, இறைவனொளி

உயிர், உயிரறிவு, பாசம், பாச அறிவு எனப் பொருள் நான்கு. இவற்றுள் பாசம் நீங்கியது கூறினும், உயிரறிவும், பாச அறிவும் எவ்வாறு நீங்குதலென்று கூறவில்லை.

உயிர்க்கு முத்தியையும், முத்தியில் ஒரு முதலையுமெய்யாது ஏகான்மவாதச் சாயுச்சியக் கொள்கை. மேற்கூறிய ஆறு பொருள்களுள், பாசமும், பாசஞானமும் ஒழிந்தவிடத்து மற்றைப் பொருள் நான்காம். பசுஞானம் பெரிய, சிறிய மூன்றும் உள்ளன. பின்னர், பசு, பதியோடு இரண்டற நின்று, அந்த வித்தகப் பாலின் ஒருமைப்பட்ட தன்மையே, திருவாசகத்துள் 'சென்று சென்று அணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்தொன்றாம்' எனச் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டது.

பின்னும் சிவமொன்றுமே வீட்டில், உயிரில்லையென்னில், இல்லாப் பொருளையில்லையென்பதே முறையாம். அதனைப் போக்க வந்த பயனே யாது?

பின், வீட்டில் உயிருஞ் சிவமும் எவ்வாறிருப்பவென்னில், அதுவும் பிறவும், அறிய விரும்பின், சிவப்பிரகாசத்தினைத் திருவருளால் ஆய்ந்தறிக.

நிமித்தகாரண பரிணாமவாதம்.

உலகம் யாவும் சிவமுஞ் சத்தியுமுருவாமென்றறிக. (சிவம் அருவம், சத்தி உருவம்.) உலகத்திலே ஒன்றையுஞ் சடமென்று கூறுதற்கிடமில்லை. அறிவுடைப் பொருளும் அறிவில் பொருளும், அறிவுடைய உயிரின் நுகர்ச்சிக்கண் ஒரு தன்மையனவாயுள்ளன. இதுவென்று சுட்டப்பட்ட தொன்றை நுகருங்கால், அறிவு அப்பொருளேயாய் நிற்றலின் ஆண்டு அறிவென்றும், அறிவிலாப் பொருளென்றும் பகுக்கப்படுமாறில்லை. பொன்னுக்கும் பணிக்கும்

போற்பாருதலைப்போல அறிவிற்கும் உலகிற்கும் வேற்றுமை ஒருவழியாகக் கூறுதலாவது. மாற்றின் தன்மை பொன்னுக்கும் பணிக்கும் ஒன்றாகுதல்போல, இரண்டிற்கும் உண்மையில் ஒருதன்மையே புணர்வு. ஒன்று காரியப்பட்டது. மற்றொன்று காரியப்படாதது.

ஒன்றுக்கும், இன்னொன்று ஆகாதென்ற நினைவு உண்மை யுணர்ந்தோர்க்கே உளதாம்.

உண்மை தெரியாதோர் மனமயக்கால் பலபல வேறாகத் தோன்றுமாயினும், ஆராயுமிடத்து, அவ்வாறு சிவ புருடனை வேறல்ல. பலவாகத் தோன்றும் வேற்றுமை நிலை யுண்மையிலில்லை.

கண்ணொளியைக் கண்ணிற்குரிய தெளிவு செய்யினும், நிறைந்த இருளிலுள்ள பொருளினை இன்னதென்று காண காட்ட வல்லதன்று. மின்மினியைப்போலும் மெல்லிய கலை ஞானக் கடவுளையாது. ஆதலால் கண்ணினர் வயுள, அந்த பரிங் கதிரவனொளியும் சிவம், சத்தி என்பாருடைய கடவுளே.

“தானொருவனுமே பலவாகி நின்றவன்” உலகுயிராகி அதனுள் நின்ற உணர்வாகிய பிறவனைத்தும் நீயே யானாய்” “கண்ணே கண்ணிற் கருமணியே” “நாமே நாமாகச் செய்யுமவன்”, “நாமொழிந்து சிவமானவா,” “காணியைப் பூமாகிய பழத்துள் நின்ற விரதங்கள் அகரவானுந்தானேயாகி” “அறிவானுந்தானே அறிவிப்பானுந்தானே,” “தாய் தலைப்பட்டங் குருங்கியொன்றாய்”, “நான் கெட்ட”, என்றின்னவை திருவாக்குகள் பலவா மாதலின், கொடுக்கும் பொருள், கொள்வார் பொருள், கொடுப்போன், கொள்வோன், ஆயவெல்லாம் ஒரு பொருளின் விரிவென்ப உணர்க. பொருள்தோறும் அவற்றை

நாசமாவதும், ஈற்று, சிவமேயாம் எனப்பிறவைகளுறுதல் என்
றவாறு. காமமுமின அவன் கண் மிசைவதும் அறிவு தோ-
ற்றமும் பரவின் உண்டாக்குவதாய குற்றமுமை நீத்து, தான்
என்ற ஒரு முதல் அருள் சொரூபத்தையுடையது.

அதுதோன்றவில்லையாயின், முத்திக்கு வழியென்பாயாதலின்
ஒருவழியில் நின்ற உடம்பையும் உயிரையும் சார்ந்து நின்
றதாம் சிவத்தின் தொழிலைத் தொழுகின்ற முருகுங்கால், கருவி
கரணம் வற்றத் தாழ்வின் கேடுறுவார். நனவு, கனவு, சுழுத்தி,
துரியம் என்று அவத்தைகளை உயிர் பொருந்தி நிற்கும். கருவி
களில்லாமல் காரணத்தில் அடங்குவர்.

ஆணவமலம் நீக்கமுறுங்கால், துரியாதீத நிலையிலுள்ள
உயிர்க்குத் திருவருள் கருவிகளைக் கூட்டியதோது உயிரானது
ஆணவம் நீங்கிக் கருவிகளோடுங்கூடி அறிவுறா நிற்கும்.
கருவி முதலாகத் தோன்றும் நிலையில் அதீதத்தில் நிலை
பெற்று நிற்பதே, சிவத்துவமாய சுத்தநிலையாம்.

நிராகரணம்.

உலகமாயைக்கு சிவமுத் தத்துவமென்னில், முதல்வனை
உலகிற்கு முதற்காரணமாக வேண்டும்.

அவனே நிமித்தகாரணமென்னுமுடையார், அவனை
நாடியில் துணைக்காரணமெனின், இவ்வுலகம் ஒருவனை
முதற்காரணமும் நிமித்தகாரணமும் துணைக்காரணமுமென
நிற்பின், அங்ஙனம் ஒரு பொருளே முக்காரணமுமாயிருப்
பது எங்கேயாவது கண்டதுண்டா?

இனி, முதல்வன் இயற்றும் ஐந்தொழில் தன பொருட்
டோ, பிறபொருட்டோ? வினைகளோ? என்று வினவிற்கு
விடையாது பகர்வாய்: வினையின், முதல்வனை நிலைமைக்குரி

முற்றுணர்வாகும், ஐந்தொழில் இழுக்காமலல்லவா? ஒப்பற்ற அறிவு நிலைமையுடைய முதல்வன், மின்போலத் தோன்றி மறையும் உலகவொழுக்கங்களைத் தம்பொருட்டுச் செய்தா னென்றல் பழுது.

பிறர் பொருட்டு ஐந்தொழிலியற்றப் படுமென்னில், தனக்கு வேறுபட்ட பிறரும் அவர்க்கு வேண்டிய பொருளும் அப்பொருட் குரிய கருவியும், அக்கருவிக்கு முதற்காரணமும் செய்யப்படுமென்னின் ஐயமே கூறினை, நீ சிவமே யாவுமென்று கொள்கை நிலையடையும்?

இனி சித்தாகிய சிவம், அசித்தாகிய உலகத்தைத் தன்னிடத்தினின்றுந் தோற்றுவியாது. உலகமுஞ் சித்தே யென்னில், உலகில் அசித்து என்பதுதான் யாது? சித்தா யின், உலகிற்கு நிலையாமையில்லை யென்பதாம். உலகாய தரும், பூதக் கூட்டமானது நீர்க்குமிழி போல நிலையில்லாத தென்பர். நீ அந்நூலை நிலையாமையுள்ள உலகத்தை நிலையாய தன்மையுடைய சித்தென்பாய். நீ கூறுவது உண்மை யன்று.

இனி, சீனர், சாவகர் முதலியபிற மதத்தினரும், உடம்பில் ஓரறிவுண்டென்பர். அதனால் உயிருண்டென்பது போதரும். நீ உயிரின்றென்பதால், அவரினுமிழிந்த ஆராய்ச்சி யுடையாய். நீ கூறுவது காட்சிமுரண்.

நீ கூறுவதற்குச்சான்று பகர்வார் யாருளர்? சித்தின் சார்பால், உடம்புஞ்சித்தே யென்னில், சித்தாய சிவம் எங்கும் நிறைந்திருப்பதும், குடம், துணி முதலியனவும் உடம்பு போலத் திரிந்தலைவதின்றி வைத்த இடத்திற் கிடப்பதேன்? உயிர், இயங்கியற்பொருளிற் செறிந்திருப்பது போல, நிலை

பியறு பொருளிற் செறியாமை போல் சிவமும் உடம்பிற் செறிந்திருப்பதுபோல், குடம் படம் முதலியவைகளிற் செறிந்திருப்பதில்லையெனின், உயிருமற்ற பொருள்களிற் வேறாகும் வேற்றுமை கூறி உயிருணர்வை வருமவை. அவ்வாறு, இவ்வடிவில், உடம்பை மும்மலங்களும் முடிவுகூட்டுதல் கூடும் எனின் உடம்பொடும் உயிர்ப்பொருள் ஒருவரே தம் மிருகருமமாயின் கொண்டு பிறவிக்கு வார மெனப்படும் இல்லாவா. படியாகியப்பாக பொருளங்குற்றங்க நிற்குங்கால், மக்கள் உடம்பின் கண், அந்த மூன்று வைற்றினும் அடிக்கடி வைப்பதாகிய பிறப்புக்கேதுவென்னும் கூட்டுறவின் பெரும் அதற்குக் காரணமெனின், அப்பெருங் இறக்கேது வென்னையெனின், அதற்கு வந்த வினையெனில், வினையியற்றுவார் யார்? முதல்வனோ? முதல்வனின் அது பிறந்த காரணமோ? வினைசெய்யமாட்டான் அவன். உடல் சடமாகையால், வினையை வளர்க்கவும் வினைப்பயனை நுகரவுங் கூடாது. உடலில் நின்று வினைப்பயனுகரும் அவற்றை யுறுத்தும் கடவுளாக்கியவாதமாக காரணப் படும். பொருளிற்குக் குருவருக்குப் போகுக கண்ணிருக் குல போலப் பலகருவிகளினூடு கொண்டு பொருள் கோடல் யும் உயிர் உண்டென அறிக.

இதுவென்று சுட்டறிவு அதுவாய்நின்றறிதற் கேதுவா யது மாயையினியல்பு.

இதைநிலே அருவமு முருவமுமாகப் மெய்ப்பொருள்கள் கூறுகவென, உலகில் அருவமெல்லாம் சிவம், உருவமெல்லாம் சக்தியெனினில், இரண்டுமே மாயையின் காரியமேயென தெளிகின்றதில்லை. உலகிற்கு முதற்காரணம் மாயை யாகலின், உலகிலுள்ள அருவப்பொருள்களும் உருவப்பொருள்

களும் மாயை நின்றெழுந்தனவே. அருவமாய வடிவும் உருவமாயவடிவும், மாயாகாரியமே ஆகும். ஏதுமே ஆகாதென்பதில்லை யென்று கொள்ளுக உலகாயதனுடையது. அது ஞானிகளுக்கு ஆமெனில் கள், கொலை, களவு, வெகுளி, காமம், எனுமிவற்றைத் தவிர வேண்டும் என்றுதாரிலா. ஆயின ஞானிகளுக்கு இவற்றாற் குற்றம் ஏறாது என்னில், சோமபானம், சுராபானம், முதலிய செய்யன்மின் என்று நவை நால் கூறுகின்றது? மறையோன புலைச்சியைப் பருவளாமென்று சொல்லுவார் யார்? இவையெல்லாஞ் செயற்கைக் கட்டளையாமெனில் சாதிநீதி கொள்ளாவிடினும், இயற்கை விதிகளுள்ளனவே. எருமையைக்காளை விரும்பாது, பசுவையே அது விரும்பும். ஆதலால், ஞானிகளுக்குச் செயற்கைக்கட்டளையிலராயினும் இயற்கையாகத் தீயவற்றை உள்ளம் நாடாதெனவறிக. அவர்களெல்லாஞ் செய்யலாமென்பது கருத்தன்று.

கண்ணிணுருவும் கதிரொளியும் சிவன்சத்தி நாடகமென்னில், அதற்குக்காரணமும் பயனுங்கூறவேண்டும். நீ கூறுவது நான்முறைக்கும் உலகியலுக்கு மாறும். அறம், மறம், நன்மை, தீமை எனப்படுவதெல்லாம் பொய்யாம். சிவசத்தின்வேறாக உயிரில்லையாயின், அவற்றாற் பயன்யாது மில்லை

“தானேயுருவனுமே பலவாகி” என்றவிடத்து, ஆகியென்பது “ஆக்கி” என்றபொருளுடைத்தாதல் கூடும். அல்லது இறைவனது இரண்டறக்கலந்த நிலை கூறிய வாறாம். குயவன், குடம், சால்முதலிய எல்லாம் ஆயினனென்றற் பொருள்யாது? குயவன் அவையாகான. அவை குயவனாகா. இரண்டறக்கலந்த நிலை கூறுமிடத்து, வேற்றுமையுந் தெரிந்தவாறுகாண்க. பொன்னைப், மண்ணைப், என்றவிடத்து, பொன்னும், மண்ணும், வேறிருத்தலானே, அவற்றோடு கலப்

புக்கூறப்பட்டது. அவைதானே முதல்வனென்றிற் கவர் பினைப்பற்றிப் பேசவேண்டியதில்லை. உலகெலாம் இறைவன் திருமேனி யென்ற கருத்துங்கொள்க. முதல்வனை யன்றி ஒன்றுமியங்காதென்பது கருத்து. வினைப்பயன் உலகத்துள் அது நுகரப்படுதலுடன் இறைவனுலகத்தின், "காயத்தியமாறு மாகி" யென்ற சுருதி எழுந்தது. உலக மெல்லாவற்றையுந் தெளிவாக அறிவோனும், அறிதற்குரியார்க்கு அறிவிப்பவனும், அறிஞர்க்கறிவாய் நின்று அறிவானும், ஞானிகள் அறியப்படும் பொருளாய் நிற்போனும், இறைவன் என்றறிக.

கொடுப்பானுங் கொள்வானு மொருவனேயென்பவரில், நரகமென்பது கிடையாது, வேண்டியபோது புசிக்கலாம். நோயை நீக்கிக்கொள்ளலாம். அவ்வாறு உலகத்திற் காணப்படவில்லையே வேண்டியது வருவதில்லை, வேண்டாதவை நுகரவேண்டியவிதி ஏற்படுகிறது. நோய்கள் விடாப்பிடியாய் ஒழிவதில்லை. இவற்றால் வருந்துன்பத்தை உடையார் யார்? சிவமன்றெனில், உயிர்தானே அதனையுடையதாம்.

சத்தியுஞ்சிவமுந் தாம் எல்லாம் நுகர்கின்ற உணர்ச்சி யார்க்குளதாம்? சத்தி சிவங்கட்கே அவ்வுணர்ச்சி யுளதா? சத்தி சிவங்கள் உலகத்துன்பத்தை நுகருந்தன்மையுடையன வல்லவே. உலகை அறியுமிடத்துச் சுட்டியறியு மறிவு அவர்கட்கில்லையே.

எல்லாம் ஒன்றெனக்கூறும் நினக்கு நானென்னும் உயிரும், அவனென்னுஞ் சிவமும், நவையென்னுங் குற்றமும், நலன் எனனும் நன்மையும் உயிர்சிவனாதல் வேண்டு மென்பதும் இல்லை. சிவனொடுகலத்தலைச் சாயுச்சியமெனாறல், முப்பொருளுண்மை கொள்வோர்க்கே பொருந்தும்

தான் அறிந்த நெறியில் நிற்றலே முத்திக்கேதுவாமெனில், வீடடைதல் அரியதாகாது. உலகாயதனும், சித்தாந்த முத்தியெய்தலாமே.

சுவரின்றிச் சித்திரம் எழுதமுடியாது. கருவிகள்கழன்ற இடத்து உயிர் அறிவைப் பெறுதலெங்ஙனம்? கருவி கழன்ற அந்நிலையில் சிவனதிருஞானம் கலக்குமென்றல், இருளிற் கிடக்குங்குருடர்க்குக் கண்ணுடையான் விளக்குக் கொடுத்துதவிய தொப்பது போலாம். அங்ஙனம் அறிவை கலத்தற்கு இறைவன் வைதெரியாதவனல்லனே.

இனி, கருவிகளைக்கொண்டு அசத்தாய உலகினையறிந்து கொண்டிருப்பதைச் சிவஞானிகள் வேண்டமாட்டார். அவர்களே அவ்வாறிருப்ப, கருவிகளைக் கொண்டறியுமறி வெற்றெனவே யென்றனை. மாயாவாதிகள் உலகை யறியா வாதலின், அவற்றின் வாயிலாகப் புலனை யறிவது சிவமே யென்று கூறியது மாயாவாதிக்கு மொவ்வாது. எல்லா வற்றையுமறியும் பிரமம், கருவிகள் வாயிலாக அறிவதாக மாயாவாதி கூறுவதில்லை. மாயாவாதி பிரமத்தை அறி வென்றும் உலகம் நிலையற்றதென்றுங் கூறினன். நீ எல்லாம் சித்தேயென்பாய். அவன் கருவி பதினான்கும், அவத்தை மூன்றுங் கூறினன். நீ, சைவனாதலின், இருபத்திரண்டு கருவியும் ஐந்தவத்தையும் மும்மலமும் கடவுளுமுயிருமா வென்றுகொண்டாய். அவற்றையெல்லாம் விட்டு இப்போது எல்லாம் சிவமாயவொன்றே யென்று கூறுதல் தாயை, தங்கையை, தாதியர், தமக்கையர், ஆய எல்லாரும் விட்டுப் பார்வையாற் பெண்டிரே யெனக்காணுங் கழிகாமுகரது கொடுங்கொள்கை யொக்கும். உயிர்க்கறிவில்லை, பொறிவாயி

லாக அறிவானுஞ் சிவனேயெனக்கூறிப் பொறியறிவொழுகலை ஒழுக்கமாகக்கொண்டு, கட்டுநிலையிலும், முத்திநிலையினுமடங்கு அஞ்ஞானமுற்றாய். உன்னைக் குறைகூறாது உனது அறியாமையையே குறைகூறிக் கொண்டேம். உனது அறியாமை நீங்க உண்மை கேட்பாயாக.

சங்கற்ப நிராகரணம் முற்றிற்று.

இந் நூலாசிரியர்

திருநெல்வேலி

கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை அவர்கள் M.A., M.L.,

எழுதிய

பிற அரிய ஆராய்ச்சி நூல்கள்.

		Wrapper.
திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் சரித்திரம்		1 4 0
	கலிக்கோ 1 10 0	
திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் சரித்திரம்		0 11 0
	கலிக்கோ 1 4 0	
சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் சரித்திரம்		1 2 0
	கலிக்கோ 1 8 0	
மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் சரித்திரம்		0 14 0
	கலிக்கோ 1 4 0	
சேக்கிழார் சுவாமிகள் சரித்திரம்		1 0 0
	கலிக்கோ 1 6 0	
சங்கராசாரியார் சரித்திரம்		0 8 0
	கலிக்கோ 1 0 0	
அறிவு விளக்க வாசகம்		0 6 0
தாயுமானவர் வரலாறும் நூலாராய்ச்சியும்		1 0 0
பட்டினத்தடிகள் ,, ,,		1 0 0

குமரகுருபரர் வரலாறும் நூலாராய்ச்சியும்	1	0	0
சிவஞானமுனிவர் ,, ,,	1	0	0
மெய்கண்டாரும், சிவஞானபோதமும்	1	0	0
தமிழ் இலக்கிய வரலாறு	2	8	0
திருவாசகப்பொழிப்புரை (அச்சில்)	3	0	0
திருக்குறள் பொழிப்புரை (அச்சில்)	1	4	0
இந்து சமயங்களின் சுருக்கவரலாறு	0	3	0
சைவ சித்தாந்த விளக்கச் சுருக்கம்	0	1	0
சைவ சித்தாந்த உண்மை வரலாறு	0	3	0
திருஞான சம்பந்தர் தேவார இயற்கைப் பொருளழகு	0	4	0
முருகன் பெருமை	0	3	0
சரித மாலை. (செகப்பிரியரின் வரலாறும், நாடகக் கதைகளும் அடங்கியது)	0	4	0
இலக்கிய மாலை. சைவச்சடங்கு விளக்கம்	0	4	0
இந்தியச்சட்டக் கோவை. (பதிவுச்சட்டம், இந்தியத் தண்டனைத் தொகுதி)	0	4	0
உலகியல் மாலை. (உடல்நூல், நோய் நீக்கம்)	0	4	0
Tamil Blooms (*Nature in Thevaram and Ancient Tamil Scripture*)	0	4	0
ஆண்டாள் வரலாறு	0	2	0
மணிமாலை முன் தொகுதி	1	0	0
மணிமாலை தொகுதி 12 புத்தகங்கள்	5	0	0

குமரன் அச்சகம், காஞ்சீபுரம்.